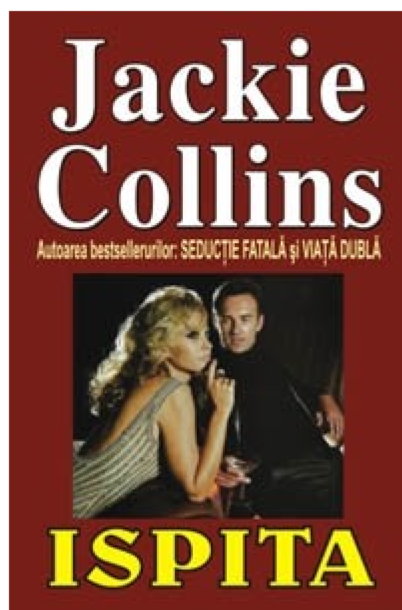

ISPITA

by JACKIE COLLINS

CARTEA ÎNTÂI

Los Angeles

— Ia-o, îl zori tânăra albă, împungându-l cu arma pe băiatul de culoare, de vreo şaisprezece ani, care se dădu repede înapoi.

— Nu, zise el cu îndârjire. Bătrânu’ mi-ar tăbăci fundu’.

Fata, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi un top strâmt, avea picioare lungi, sâni mari, o faţă ascuţită, ochi de culoarea alunei, conturaţi intens cu negru. Părul negru îi era tuns inegal. Îl privi pe băiat cu un aer dispreţuitor.

— Laşule! îi aruncă batjocoritor. Băieţelul lu’ tata, fricosule!

— Nici gând! mormăi el, iritat că fata îi vorbea aşa.

Era înalt şi greoi, cu urechi mari, clăpăuge, şi ochi căprui.

— Ba da, răspunse ea ironic. Brusc, el îi smulse arma din mâini şi o sprijini de şliţul pantalonilor, mârâind ca un adevărat macho.

— Mulţumită acum?

Fata încuviinţă din cap, şi ochii îi străluciră. Avea optsprezece ani, dar părea mai matură.

— Să mergem, zise ea pe un ton autoritar.

Era limpede cine deţinea controlul.

— Unde? întrebă el.

Îşi dorea ca tânăra din faţa lui să fi fost măcar puţin mai drăguţă. Era mereu aspră cu el.

— Să ne facem de cap, răspunse ea fără să se sinchisească. Ştii tu, să ne luăm lumea-n cap, să ne facem praf. Luăm maşina ta.

Tatăl lui tocmai îi cumpărase un jeep negru, la aniversarea de şaisprezece ani. Era un dar care sărbătorea şi întoarcerea lor în Los Angeles după ce trăiseră un an şi jumătate în New York.

— Nu ştiu., ezită el, amintindu-şi că în seara aceea ar fi trebuit să ia cina devreme cu tatăl său, dar era tentat de ideea de a se face praf împreună cu ea. Şi, în fond, la ce ne trebuie o armă?

Fata nu răspunse, ci începu să imite cotcodăcitul unei găini speriate şi se îndreptă spre uşă. Băiatul o urmă, cu privirea lipită de picioarele ei. Simţea deja că s-a excitat şi ştia că, dacă îşi juca bine cartea, seara aceea ar fi putut fi pentru el seara în care ar fi marcat.

Lucky Santangelo Golden stătea în picioare, în spatele enormului birou stil art deco, la Panther Studios. Se întinse şi căscă. Fusese o zi lungă şi grea şi era mai mult decât obosită. De altfel, ziua încă nu se sfârşise. Diseară urma să fie premiată, la Beverly Hilton Hotel, pentru munca pe care o depusese în vederea strângerii de fonduri destinate cercetării în domeniul SIDA.

Ca proprietar şi manager al Panther Studios, Lucky deţinea o poziţie extrem de importantă şi nu avea de ales; trebuia să păşească graţios în luminile rampei.

Problema era că nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei. Nu ceruse să primească premiul ăsta. Fusese atrasă în seara asta împotriva voinţei ei, însă îi era imposibil să refuze.

Se întinse să ia un baton de ciocolată şi muşcă cu poftă din bucata dulce.

Nimic nu e mai bun ca o ciocolată dulce pentru a face faţă următoarelor câteva ore, se gândi ea abătută. Faimosul citat al celebrului actor hollywoodian Michael Caine îi veni în minte: Într-un oraş fără onoare, cum se face că cineva e mereu onorat?”

Chiar aşa, Michael. Dar cum poate cineva să evite asta? se gândi ea, încruntându-se.

Lucky era o femeie zveltă, cu picioare lungi şi cu un val de bucle revărsate până pe umeri. Avea ochii de un negru-opal, buze pline, senzuale, şi pielea măslinie. O frumuseţe exotică fericit combinată cu o inteligenţă vie. Era o femeie de afaceri sclipitoare şi conducea Panthers Studios de opt ani, timp în care

devenise una dintre cele mai respectate şi mai de succes companii de la Hollywood. Lucky avea un talent nemaipomenit de a, ghici” cele mai bune filme şi alegea cele mai de succes pelicule pentru distribuţie.

Eşti cu adevărat Lucky (norocoasă) în toate sensurile, îi spunea mereu Lennie. Ai putea să faci orice.”

Lennie Golden, soţul ei. De fiecare dată când se gândea la el, chipul i se lumina. Lennie fusese dragostea vieţii ei. Înalt, sexy, amuzant, dar, mai presus de orice, sufletul ei pereche; visase să rămână alături de el pentru eternitate. Erau făcuţi să fie împreună şi după două căsnicii eşuate se simţea, în sfârşit, cu adevărat fericită. Lennie şi copiii lor, Gino, de şapte ani, căruia îi dăduseră numele tatălui ei, şi adorabila Maria, de numai opt ani.

Şi mai era fiul ei de cincisprezece ani, Bobby, din căsătoria cu cel mai important magnat din domeniul naval, Dimitri Stanislopoulos. Bobby era extrem de frumos şi avea o înfăţişare uimitor de matură. Era înalt şi avea o constituţie atletică. Şi nepoata lui Bobby, Brigette, pe care Lucky o considera fina ei. Brigette locuia la New York şi era supermodel. Nu că ar fi avut nevoie de bani, doar era una dintre cele mai bogate tinere din lume după ce moştenise averea bunicului ei grec, Dimitri, şi pe cea a mamei ei, răpusă de o supradoză.

În seara aceea, Steven Berkeley, fratele vitreg al lui Lucky, venea să o ia, pentru că Lennie era undeva în centru, unde regiza o comedie romantică în care juca soţia lui Steven, Mary Lou. Lennie însuşi fusese cândva un actor celebru de comedie, dar după tentativa de răpire, a cărui victimă fusese în urmă cu câţiva ani, renunţase să mai joace. Nu mai stătea în faţa camerei, dar îşi concentra toată atenţia ca scenarist şi regizor de film.

Filmul pe care îl turna cu Mary Lou, o actriţă talentată şi de succes, nu era pentru Panther. Împreună cu Lucky, Lennie hotărâse să nu dea ocazia la bârfe şi acuzaţii de nepotism., Dacă

fac asta, o fac pe cont propriu”, afirmase. Bineînţeles că reuşise, iar ea nu avusese nicio îndoială că aşa va fi.

În seara aceea, la finalul discursului, urma să facă un anunţ care va şoca pe toată lumea. Nici lui Lennie nu îi spusese, aşa că el avea să fie la fel de surprins ca toţi ceilalţi şi, spera ea, încântat. Numai tatăl ei, Gino, ştia ce avea de gând să spună. Bătrânul Gino, în vârstă de optzeci şi şapte de ani, era încă un bărbat atrăgător.

Lucky îl iubea pe Gino cu pasiune. Trecuseră prin multe împreună, inclusiv printr-un şir lung de ani în care nu vorbiseră unul cu celălalt. Acum legătura dintre ei era legendară, iar Lucky îl consulta de fiecare dată când trebuia să ia o decizie importantă. Gino era cel mai înţelept om pe care îl cunoştea, deşi nu gândise întotdeauna în felul ăsta despre el.

Dumnezeule, ce trecut sinuos mai avuseseră! O obligase să se mărite cu fiul unui senator când avea doar şaisprezece ani. Apoi urmaseră anii aceia în care nu-şi vorbiseră, în timp ce el plecase din America, iar ca preţ al exilului, ea preluase controlul imperiului lui hotelier din Las Vegas.

Gino Santangelo reuşise prin propriile-i forţe. Avea putere, charismă şi oarecare succes la femei. De altfel, femeile îl adoraseră dintotdeauna. Chiar şi la vârsta lui mai ştia să le vrăjească şi să le flateze. Lucky îşi amintea că unchiul ei, Costa, fratele adoptat al lui Gino, îi povestea despre, infamul” ei tată în tinereţe. Porecla lui era Gino Berbecul, îi spusese el chicotind admirativ.

— Putea să aibă orice femeie îşi dorea. Şi le şi avea. Cel puţin până când a întâlnit-o pe regretata ta mamă, Dumnezeu s-o odihnească.

Maria, mama ei. Atât de frumoasă şi de pură. O pierduse când era încă mică. Fusese ucisă cu brutalitate de cei din familia Bonnatti.

Lucky nu va uita niciodată ziua în care coborâse în fugă scările şi o găsise pe mama ei plutind pe o saltea pneumatică, în piscina

casei. Avea numai cinci ani, dar amintirea o urmărise tot restul vieţii. Rămăsese pe marginea piscinei, cu ochii lipiţi de mama ei, fascinant de frumoasă, răstignită pe salteaua ce plutea în mijlocul piscinei.

— Mama, murmurase ea.

Vocea i se transformase apoi în ţipăt disperat când înţelesese că mama ei plecase departe.

— MAMA! MAMA! MAMA!

Faptul că îşi găsise mama moartă la o vârstă atât de fragedă avea să-i influenţeze tot restul vieţii. După tragedie, Gino deveni extrem de protector faţă de ea şi de fratele ei, Dario, iar viaţa în casa lor din Bel Air ajunse la fel de apăsătoare ca viaţa într-o închisoare de maximă securitate. Când a fost trimisă, mai târziu, într-o pensiune din Elveţia, se transformase imediat într-o adolescentă rebelă şi neascultătoare şi fugise cu cea mai bună prietenă a ei, Olympia Stanislopoulos, la o vila din sudul Franţei, unde s-au dezlănţuit şi s-au distrat non-stop. Ce vremuri nebune! Gustase pentru prima oară libertatea şi se bucura de fiecare clipă. Asta până când cumplitul Gino îi dăduse de urmă. El hotărâse atunci că i-ar fi fost mult mai bine măritată decât lăsată de capul ei. În consecinţă, făcuse o înţelegere cu senatorul Peter Richmond s-o mărite cu fiul lui, cumplit de neatrăgătorul Craven. Ce mai capcană se dovedise!

Când se gândea la viaţa ei, Lucky se minuna de câte suişuri şi coborâşuri avusese parte. Reuşitele erau impresionante: cei trei copii minunaţi, căsătoria cu Lennie, succesul de a conduce unul dintre cele mai renumite studiouri de la Hollywood, ca să nu mai vorbim de reuşitele ei timpurii, în afacerile hoteliere în Vegas şi Atlantic City. Coborâşurile fuseseră însă cumplite: mai întâi, uciderea mamei ei, apoi crima îngrozitoare a cărei victimă fusese fratele ei, Dario, şi moartea dragului ei Marco, împuşcat în Las Vegas. Trei tragedii înfiorătoare din care ea reuşise să-şi extragă propria ei formă de răzbunare.

Dar supravieţuise. Gino o învăţase că supravieţuirea e totul, iar ea îşi însuşise bine lecţia.

Interfonul de pe biroul ei sună; secretara o anunţă că o caută la telefon Venus Maria. Lucky se grăbi să răspundă pentru că Venus Maria era nu numai un superstar apreciat şi controversat, ci şi cea mai bună prietenă a ei.

— Ce faci? întrebă Lucky, cufundându-se în scaunul din piele din spatele biroului ei.

— Bună întrebare, răspunse Venus. Problema e că nu ştiu ce să fac, pentru că nu am cu ce să mă îmbrac diseară.

— Ce plictisitor!

— Ştiu că nu eşti un fan al modei ca mine, dar fotografiile mele o să ajungă de aici până la capătul lumii şi ştii bine că nu pot să arăt oricum.

— Niciodată!

— Nimeni nu mă înţelege, mormăi Venus. Aşteptările sunt enorme în ceea ce mă priveşte.

— Ce aşteptări? se miră Lucky, luând un pix şi începând să mâzgălească pe o foaie.

— Sunt un superstar, iubito, o anunţă Venus făcând o grimasă. O celebritate se presupune că trebuie să-şi cultive look-ul în fiecare zi. Pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori pot să-mi schimb culoarea părului?

— Ce culoare are acum?

— Blond platinat.

— Pune-ţi o perucă neagră. Fii clona mea, o să apărem ca două surori gemene.

— Nu-mi eşti de niciun folos, bombăni Venus. Am nevoie de ajutor.

Ultimul lucru de care avea nevoie Venus era ajutorul. Era una dintre cele mai sofisticate şi mai talentate femei pe care le cunoscuse Lucky vreodată. La cei treizeci şi trei de ani ai ei, Venus nu era numai o actriţă celebră, ci şi una dintre cele mai

bine cotate cântăreţe; mulţimi de fani o venerau şi îi urmăreau fiecare mişcare.

Cu câţiva ani în urma, Venus se căsătorise cu Cooper Turner, un superstar mai în vârstă decât ea, dar deosebit de atrăgător. După un început ezitant, căsnicia lor se stabilizase, iar acum aveau o fiică în vârstă de cinci ani pe nume Chyna. Pe lângă bucuria pe care i-o aducea copilul, cariera ei cunoştea un trend ascendent. De când fusese nominalizată pentru rolul din Gangsterii, al lui Alex Woods, îşi putea permite să-şi aleagă singură roluri în filme.

— Nu e chiar aşa de simplu, îi răspunse Lucky. Trebuie să mai încerci. Gândeşte-te ce vrei şi mergi până la capăt.

— Cred că asta ai făcut tu, zise Venus. Dacă ne gândim că ai avut un tată care te ura şi.

— Gino nu m-a urât, o întrerupse Lucky.

— Dar mi-ai spus că nu te-a susţinut niciodată pentru că erai femeie, iar el voia ca fiul lui să-i conducă imperiul financiar, nu?

— Aşa e, dar s-a răzgândit repede.

— Exact, punctă Venus, iar tu ai obţinut ce ai vrut. Acum o să lupt eu pentru ceea ce vreau.

Lucky o ascultă pe Venus, care începu să-i spun, în detaliu, cum va arăta diseară. Ştia că prietena ei avea deja fiecare amănunt al ţinutei bine pus la punct, dar îi plăcea să se dea în spectacol.

— Tu ce-o să porţi? o întrebă Venus când termină, în sfârşit, să vorbească despre ea.

— O toaletă Valentino, îi răspunse Lucky. Roşie. E culoarea care îi place lui Lennie.

— Hm, sună destul de sexy. Venus făcu o pauză şi întrebă: Alex vine?

— Sigur, răspunse Lucky, de parcă ar fi fost de la sine înţeles. Vom sta toţi la aceeaşi masă.

Venus nu putu să se stăpânească:

— Şi Lennie ce zice despre asta?

— Vrei să încetezi odată? Se enervă Lucky, nemulţumită de faptul că Venus făcea de fiecare dată caz de asta, deşi nu era vorba de nimic între ea şi Alex.

— Da, dar.

— Niciun, dar”! O întrerupse Lucky pe un ton categoric. Foloseşte-ţi imaginaţia bogată ca să mai scrii cântece.

Imediat ce închise telefonul, Lucky scoase din sertarul biroului discursul pe care intenţiona să-l ţină. Îl studie preţ de câteva minute şi schimbă câteva cuvinte. Apoi îl mai citi o dată şi se declară mulţumită.

În seara aceea avea să lase tot Hollywoodul cu gura căscată. Dar oare nu asta făcuse toată viaţa?

— Fantastic! Incredibil! Haide! Haide! Arată-mi buzele, buzele tale încântătoare!

Fredo Carbanado îşi susura încurajările cu dulcele lui accent italian, iar privirea lui profundă, inspirând dorinţă, se ridica din când în când peste obiectivul camerei.

— Buzele tale mă dau gata. Bellissima! Haide, mai mult!

Brigette îşi mişca lasciv trupul în faţa camerei, oferindu-i poza pe care el şi-o dorea. Era blondă şi voluptuoasă, cu pielea de culoarea piersicii, cu ochii enormi, albaştri, cu cele mai lungi gene şi cu nişte buze senzuale. Devastator de drăguţă şi de sexy, într-o combinaţie ucigătoare de femeie-copil, atracţia pe care o emana avea un aer distins de vulnerabilitate.

— Termină, Fredo, îl dojeni ea, aranjându-şi marginea slipului de culoarea cafelei. De câte ori trebuie să-ţi spun că nu am nevoie de încurajările tale. Ţine-le pentru cine ştie ce începătoare naivă gata să-ţi cadă în poală.

Fredo se încruntă, mai nelămurit ca oricând de faptul că ea nu-i picase în braţe ca toate celelalte modele.

— Brigette, se întristă el, lăsând camera în jos şi privind-o cu cel mai dezamăgit chip posibil. De ce eşti mereu aşa de rea?

— Nu sunt rea, îl contrazise ea. Sunt doar sinceră.

— Ba nu, eşti rea, zise Fredo abătut. Eşti rea şi supărăcioasă.

— Mulţumesc, răspunse ea pe un ton caustic.

— Dar Fredo ştie de ce ai nevoie, italianul dând cunoscător din cap.

— Şi cam de ce-aş avea nevoie?

— De un bărbat, declamă el triumfător.

— Ha, îl persiflă ea, luând cea mai provocatoare poză. Ce te face să crezi că mă interesează bărbaţii şi nu femeile?

— Aleluia, exclamă Fanny, machieuza ei lesbiană, făcând un pas înainte. Sunt aici. Nu trebuie decât să-mi spui.

Brigette chicoti.

— Doar îl necăjeam pe domnul Fermecător, spuse ea pe un ton dulceag.

— De parcă n-aş fi ştiut, ripostă Fanny, atingându-i buzele pline cu o pensulă aurie. Totuşi habar n-ai ce pierzi. Femeile au puterea, fetiţo!

— Putem să dăm muzica mai tare? ceru Brigette. Îl ador pe Montell Jordan.

— Cine nu-l adoră? zise Fanny. Dacă m-aş gândi vreodată să-mi schimb orientarea sexuală, el ar fi bărbatul pentru care aş face-o!

— Dacă ar fi să fac cu vreo schimbare, zise Brigette amuzându-se pe seama tuturor, aş alege-o pe K. D. Lang. Am văzut-o săptămâna trecută la o petrecere de binefacere şi avea un fel de aură sexuală aproape nepământeană. De parcă ar fi Elvis!

— Atenţie, obstacol! ţipă Masters, hair stilistul, un individ scheletic, îmbrăcat într-un combinezon galben şi cu părul colorat în aceeaşi nuanţă ca să se asorteze.

— Ieşi afară chicoti Brigette.

Îi plăcea la nebunie prietenia care se lega în timpul şedinţelor foto. Oamenii ăştia reprezentau familia ei, chiar dacă Fredo era cel mai mare desfrânat al tuturor timpurilor. Tocmai pentru că era un fotograf celebru, ei nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să cedeze farmecelor lui. Ar fi putut avea pe oricine, oricând; şi, de

regulă, lucrul ăsta se întâmpla. Dădea tot timpul iama printre modele. Le iubea şi le părăsea ca orice Don Juan.

Brigette îl observa dansând în spatele camerei. Fredo nu era ceea ce se putea numi un bărbat frumos din cauza unui nas incredibil de mare, a ochilor mici şi a sprâncenelor stufoase. În plus, era şi foarte scund, dar nici acest lucru nu părea să-l deranjeze, de vreme ce cele mai multe dintre cuceririle lui îl depăşeau cu mult în înălţime. Cea mai bună prietenă a ei, Lina, o avertizase:

— Stai departe de Fredo, spusese ea. Individul ăsta se culcă cu femeile şi e total indiscret. În ciuda faptului că e un mare lăudăros, are o sculă foarte mică! Fato, nu trebuie să ai de-a face cu el!

Lina era o negresă cu o prezenţă incredibil de exotică, din cartierul londonez East End. La cei douăzeci şi şase de ani ai ei, deci un pic mai în vârstă decât Brigette, în ciuda originilor lor atât de diferite, în ultimul an şi jumătate deveniseră cele mai bune prietene. Brigette îşi cumpărase de curând un apartament în clădirea în care locuia Lina, aşa că deveniseră vecine în Central Park South.

Industria modei le considera supermodele. Cuvântul, supermodel” în sine le provoca însă de fiecare dată o cascadă de râsete.

— Pe dracu', supermodel! exclamă Lina. Ar trebui să mă vadă dimineaţa, cu bigudiurile în cap. Nu e o imagine tocmai plăcută!

— N-aş garanta, replică Brigette.

Urmă Lina:

— Da' de tine fără machiaj ce zici? Arăţi ca o albinoasă.

Spre deosebire de Brigette, Lina schimba bărbaţii într-un ritm ameţitor. Starurile rock erau preferaţii ei, dar nu spunea nu nici unuia destul de bogat pentru a-i cumpăra cadouri exorbitante. Lina adora cadourile.

Un alt lucru care-i plăcea la nebunie era să încerce s-o combine pe Brigette, dar aceasta se ţinea departe. De când se

ştia avusese o relaţie încurcată cu bărbaţii; din punctul ei de vedere, aceştia aduceau numai necazuri. Primul ei iubit fusese un star de cinema, tânărul actor Tim Wealth. Ea era adolescentă şi se îndrăgostise la prima vedere; el era un bărbat ambiţios, cu scopuri precise. În cele din urmă, fusese bătut cu bestialitate şi ucis doar pentru că avea o relaţie cu ea.

Urmase apoi întâlnirea nefastă cu cel mai mare duşman al clanului Santangelo, Santino Bonnatti, cel care încercase să-i molesteze sexual şi pe ea, şi pe unchiul ei, Bobby, când erau amândoi doar nişte copii. Îl împuşcase pe Santino cu propria lui armă. Lucky încercase să ia totul asupra ei, dar Brigette a avut grijă ca adevărul să iasă la lumină. Judecătorul îl declarase un caz clar de autoapărare şi nu o obligase decât să se întâlnească, o dată pe lună, timp de un an, cu un ofiţer supraveghetor. Apoi, totul se terminase.

Urmase Paul Webster. Îl iubise pe Paul mult timp, până în clipa în care se logodise cu un nepot al unuia dintre rivalii în afaceri ai bunicului ei. Când Paul alergase la ea cu braţele deschise, ea hotărâse că, de fapt, cariera ei era mult mai importantă decât orice bărbat, aşa că rupsese logodna şi devenise model. Din păcate, unul dintre primii oameni peste care dăduse în cariera ei de model fusese Michael Guy, un agent de top care se dovedise a fi un pervers, o obligase să pozeze împreună cu alte fete, apoi încercase să o şantajeze cu fotografiile. Încă o dată Lucky îi sărise în ajutor. Brigette o iubea şi o admira pe Lucky; era naşa ei şi o prietenă adevărată.

După experienţa cu Michael Guy, Brigette lăsase bărbaţii deoparte, fiind bănuitoare în privinţa intenţiilor lor. Şi, în afara unei scurte legături cu un alt model, Isac, implicarea ei sentimentală devenise inexistentă.

— Nu-ţi lipseşte sexul? O întreba de fiecare dată Lina după o noapte de pasiune cu vreunul dintre numeroasele şi, uneori, chiar căsătoritele ei staruri rock.

— Deloc, îi răspundea Brigette aeriană. Aştept tipul potrivit şi apoi o să recuperez toată această perioadă.

Adevărul era că se temea de orice legătură serioasă. În ce-o privea, considera că bărbaţii aduceau dezastru şi pericole.

Din când în când, se mai întâlnea cu cineva. Nu că i-ar fi plăcut jocul întâlnirilor. În fond, de fiecare dată, era aceelaşi dans. Cină la un restaurant fiţos proaspăt deschis, un pahar la un club la cine ştie ce eveniment. Când lucrurile începeau să se încingă, ea dispărea.

Să fie în siguranţă şi să nu regrete niciodată, Brigette descoperise că ăsta este secretul fericirii.

— Ce faceţi astă seară tu şi Lina? o întrebă Fredo, trezind-o la realitate.

— De ce? întrebă ea, schimbând poza la fel de repede cum apăsa el declanşatorul aparatului.

— Pentru că am un văr., începu el.

— Nu! îl întrerupse ea ferm.

— Din Anglia. Ea ridică o sprânceană.

— Un văr englez?

— Carlo e italian, ca şi mine, dar lucrează în Londra.

— Iar tu i-ai promis că-i faci lipeala cu două tinere modele, nu?

— Nu e chiar aşa, cara.

— Sunt sigură!

— Carlo e logodit.

— Şi mai bine, zise Brigette scuturându-şi capul cu putere. Ultimul zbor înaintea nunţii. Nu prea cred.

— Ce bănuitoare eşti, mormăi Fredo. Mă gândeam că poate ieşim toţi patru să luăm cina, ca între prieteni.

— Singura fiinţă cu care eşti tu doar prieten e pisica ta, îi răspunse Brigette acru. Şi nici de asta nu sunt chiar aşa de sigură.

Fanny şi Masters, care ascultau totul de alături, pufniră în râs. Le plăcea la nebunie să-l vadă pe Fredo respins, era ceva neobişnuit.

Mai târziu, când şedinţa foto se terminase, iar Brigette se pregătea să plece spre casă, Fredo o opri la uşă.

— Te rog, susură el. Trebuie să-l impresionez pe vărul meu. El e ceea ce voi, americanii, numiţi un cretin.

— Minunat, răspunse Brigette rece. Acum vrei să luăm cina cu un nasol. E din ce în ce mai bine.

— Brigette, se rugă Fredo, fă-o pentru mine. Doar ca să mă pui într-o lumină favorabilă. Te rog, mi-ai face un serviciu imens.

Ea oftă. Dintr-odată, Fredo, cel care le zdrobea inimile femeilor, devenea neputincios; şi cum ea se înmuia de fiecare dată când cineva avea nevoie de ajutor, începu să-l compătimească.

— Bine, o să vorbesc cu Lina, promise ea, convinsă că Lina avea deja în plan o întâlnire mult mai interesantă, în vreme ce ea avea întâlnire doar cu o felie dublă de pizza cu caşcaval şi cu un maraton, Absolutely Fabulous”, pe canalul de comedie.

Fredo îi sărută mâna. Rămăsese italian, chiar dacă trăia de atâţia ani în America.

— Eşti o femeie specială, îi susură el. Micul meu trandafir american.

— Nu sunt nimic al tău, îi aruncă ea rece şi părăsi în grabă studioul.

— Nu! strigă Lina.

— Cum? se miră Flick Fonda, un star rock căsătorit care avea o pasiune nestăvilită pentru negresele frumoase.

— Nu-mi atinge picioarele, îl avertiză Lina, rostogolindu-se departe de cea mai nouă dintre victimele ei.

— De ce? o întrebă el, târându-se în pat după ea. Te gâdili?

— Nu, răspunse ea îmbufnată. Picioarele mele sunt foarte sensibile, lasă- le în pace!

— Atâta vreme cât nu trebuie să-ţi las în pace decât picioarele. Flick izbucni într-un râs trivial.

Lina îşi dădu pe spate părul lung şi drept, moştenit de la mama ei pe jumătate spaniolă, şi se întoarse pe burtă. Sperase

să aibă parte de un Superman şi se alesese cu un star rock îmbătrânit, fără nicio tehnică specială. Se plictisise de Flick. Era doar o altă cucerire, care nici măcar nu se dovedise prea interesantă în pat.

Problema cu starurile rock era că se săturaseră de femei şi tot ce-şi doreau era să stea pe spate şi să li se sugă mădularul. Nu că Lina ar fi avut o problemă cu asta, dar se aşteptase să se întâmple şi viceversa, numai că starurile rock nu se gândeau niciodată să întoarcă serviciul.

Se întinse languros:

— Trebuie să plec, zise ea.

— De ce? întrebă el, privindu-i pofticios pielea neagră şi catifelată. Am toată noaptea la dispoziţie. Nevastă-mea crede că sunt în Cleveland.

— Atunci e o tâmpită, răspunse ea, sărind pe podeaua somptuoasei lui camere de hotel.

O întâlnise pe nevasta lui Flick la o prezentare de modă. Pamela Fonda era un fost model care îi dăruise soţului ei trei copii în încercarea patetică de al ţine acasă. Problema era că nu se născuse încă femeia care să-l ţină pe Flick acasă. Omul ăsta îşi dorea permanent acţiune. Era un rocker recunoscut, cu o atitudine macho şi o sculă mereu în căutare de nou.

— Unde te duci, se miorlăi el, neobişnuit ca femeile să plece înainte ca el să le poruncească s-o facă.

— Mă întâlnesc cu prietena mea, zise Lina, ridicându-şi rochia Azzedine Alaia de pe podea şi unduindu-şi trupul suplu pentru a o îmbrăca.

— Ce-ar fi să vă scot pe amândouă la cină, sugeră Flick, în timp ce o privea cum se îmbracă.

— Regret, zise Lina, punându-şi sandalele roşii Diego Della Valle cu toc îngrozitor de înalt. Avem alte planuri.

Flick îşi întinse corpul viguros de-a latul patului. Era gol, foarte alb şi destul de spelb, cu excepţia unei zone pubiene, de un roşcat estompat. Era din nou excitat, lucru impresionant pentru

un individ de aproape cincizeci de ani, mereu în acţiune, gândi Lina.

El o surprinse privindu-l:

— Vezi ceva care să te facă să crezi că merită să rămâi, întrebă el cu un rânjet satisfăcut.

— Nu. Nu pot să-mi las prietena să aştepte, zise ea luând-o la fugă, înainte ca el să apuce să o reţină.

Stătea în ascensorul care cobora şi încercă să ignore un cuplu de bătrâni care se zgâia la ea. Femeia începuse să-i facă semne discrete soţului, ca să se asigure că şi el recunoscuse celebrul supermodel.

Lina era obişnuită cu oamenii care o priveau cercetător. Avea chiar momente când se simţea sătulă şi unul dintre ele îl trăia în seara asta. Începu să-l privească şi ea lung pe bărbat, lingându-şi sugestiv buzele senzuale şi plesnind din limba ei lungă. Omul roşi ca un adolescent.

Da, era cu totul altceva decât viaţa pe care o dusese la Londra, unde coafeză fiind fusese tratată ca un rahat doar pentru că era tânără, fără bani şi locuia într-o garsonieră nenorocită împreună cu mama ei, chelneriţă, pentru că tatăl ei, un jamaican, le părăsise pe amândouă la puţin timp după ce se născuse ea. Ce nenorocit! Poate că la un moment dat, dacă va afla că ea e fiica lui, va veni târâş ca să se încălzească şi să guste din succesul ei.

Să-l ia dracu', dacă vine! Nu avea nevoie de un tată, se descurcase destul de bine şi fără.

Totul se schimbase atunci când fusese descoperită de mătuşa unei agente de modele care insistase să-i facă cunoştinţă cu nepoata ei. Chiar dacă Lina avea atunci doar şaptesprezece ani, agenta intuise potenţialul ei şi semnase pe loc un contract.

Din clipa aceea începuse ascensiunea ei ameţitoare spre top şi toate aventurile de care avusese parte.

Se mutase în America în urmă cu cinci ani, cu toate că-şi petrecea cea mai mare parte a timpului călătorind în toată

lumea. De la Paris la Milano sau în Bahamas, Lina era meru solicitată, mereu în centrul atenţiei.

Jos îi strecură portarului zece dolari ca să-i cheme un taxi şi îşi scoase telefonul minuscul din uriaşa poşetă Prada.

— Brig, zise, ea imediat ce prietena ei răspunse, ce facem în seara asta? Întâmplător sunt liberă.

În rulota lui, în timpul unei pauze de masă târzii, Lennie Golden se întinse, îşi luă o bere din frigiderul portabil şi bău zdravăn până când sticla rămase aproape goală. Lennie era înalt şi suplu, cu părul blond-murdar şi ochi verzi ca oceanul. Felul lui de a fi aspru, nonşalant, umorul negru şi inteligenţa ascuţită îl făceau deosebit de atrăgător. La cei patruzeci şi cinci de ani ai lui, femeile îl găseau mai atrăgător ca oricând.

Lui Lennie îi plăcea să stea singur în rulota lui, ca să se poată concentra, mai ales că scria un scenariu nou şi o făcea destul de bine. Laptopul era deschis, pregătit de lucru şi i se părea destul de supărător faptul că va trebui să se întrerupă curând, ca să-şi pună costum şi cravată (lucru care nu-i plăcea deloc) şi să urce la volan. Nu se dădea în vânt după evenimentele mondene de la Hollywood, dar cum astă-seară era seara lui Lucky, nu prea avea cum să dea înapoi.

Lucky Santangelo Golden, soţia lui, cea mai frumoasă şi mai deşteaptă femeie din lume. Se gândea adesea cât e de norocos că o are, mai ales după ce în urmă cu câţiva ani el fusese victima unei răpiri şi petrecuse câteva luni îngrozitoare într-o pivniţă neaerisită, undeva în Sicilia. În toate acele luni, se gândise cum să evadeze şi să se întoarcă acasă, la Lucky şi la copiii lor. Slavă Domnului că rugile lui fuseseră ascultate. Acum totul era normal şi lucrurile mergeau mai bine ca oricând.

Privind înapoi spre coşmarul pe care îl trăise, totul i se părea aproape supranatural, ca şi când toate i se întâmplaseră altcuiva. Dacă n-ar fi fost Claudia, sicilianca aceea care îi ascultase rugăminţile şi îl ajutase să scape.

Un asistent de producţie bătu la uşă şi îi întrerupse şirul gândurilor.

— Sunteţi aşteptat pe platou, domnule G.

— Vin imediat, răspunse el, închizându-şi laptopul şi alungând imaginea Claudiei, cu ochii ei mari şi blânzi, cu picioarele lungi şi ferme şi cu pielea catifelată.

Piele ca mătasea.

Nu-i spusese niciodată lui Lucky ce se întâmplase cu adevărat, cum reuşise să-şi aranjeze fuga din pivniţa în care fusese ţinut prizonier. Nu-i spusese şi nici nu avea de gând să-i spună vreodată. Era unul dintre puţinele lucruri pe care i le ascundea soţiei lui, şi asta ca să nu o rănească.

Lucky nu ar fi crezut niciodată că nu a avut de ales. Era secretul lui şi aşa voia să rămână.

Îşi închise laptopul, încuie rulota şi se îndreptă spre locaţia din apropiere, salutându-l pe Buddy, operatorul lui de culoare, cu o lovitură de palmă prietenească.

— Cum merge, amice? îl întrebă Buddy, alăturându-i-se. Nu mănânci azi?

— Mă păstrez pentru puiul la pungă de diseară, răspunse el eu o grimasă.

— Da, aprobă Buddy convingător. Ştiu ce vrei să spui şi începură să râdă amândoi.

Mary Lou Berkeley era într-o pasă nostalgică. Mai avea o săptămână până la aniversarea a nouă ani de căsătorie şi nu se putea abţine să nu-şi amintească felul în care îl cunoscuse pe Steven. Sigur, ar fi trebuit să se gândească la rolul pe care îl juca în filmul lui Lennie, mai ales la scena care urma, dar gândul la Steven se dovedea irezistibil. El însuşi era irezistibil şi, din fericire, îl iubea la fel de mult ca în ziua în care deveniseră un cuplu. Se potriveau perfect şi aşa va fi întotdeauna.

Mary Lou era o femeie voluptuoasă, o negresă de treizeci şi unu de ani, cu ochi căprui imenşi, păr negru buclat, care îi cădea pe umeri şi cu un zâmbet captivant.

Ziua în care îl cunoscuse pe Steven fusese cel puţin traumatizantă. Avea pe atunci optsprezece ani şi era un star de televiziune care-şi dădea importanţă. Nu fusese dragoste la prima vedere. Ea intrase în biroul lui de la celebra firmă de avocatură din New York, Myerson, Laker and Brandon, împreună cu mama ei, cu mătuşa care-i era manager şi cu iubitul ei alb şi nervos. Ce mai grup!

Steven, galant şi drăguţ, reuşise să-i convingă pe toţi ceilalţi să aştepte afară până când ea îi va spune despre ce e vorba. Şi ce mai situaţie avea de povestit! Din nechibzuinţă, îl lăsase pe iubitul ei să o fotografieze goală pe când avea cincisprezece ani. Nimic hard-core, doar nişte poze nevinovate, în timp ce-şi făceau de cap împreună. De curând, văzând-o la televizor, în serialul în care juca, fostul ei prieten vânduse fotografiile unei reviste de scandal care le publicase. Mary Lou era hotărâtă să-i dea în judecată.

Steven o avertizase că nu e deloc uşor să dai în judecată o revistă. Vor fi declaraţii, interogatorii interminabile şi presiunea publicităţii negative.

— Pot să le fac faţă, spusese ea, plină de încrederea în sine pe care i-o dădea tinereţea. Vreau să-i văd pe şobolanii ăia mizerabili plătind pentru ceea ce mi-au făcut.

— Bine, spusese Steven. Dacă asta vrei cu adevărat, o facem.

Trei ani mai târziu, ajunseseră în instanţă. Declaraţia ei fusese echilibrată şi convingătoare, iar juraţii se îndrăgostiseră pur şi simplu de ea mai ales când le zâmbise. O îndrăgiseră atât de tare, încât, în ziua verdictului, au decis ca ea să primească şase milioane de dolari drept despăgubiri morale.

Mary Lou fusese atunci în culmea fericirii. La fel şi Steven. Au ieşit să ia cina împreună şi să sărbătorească. Ea îl privise pe Steven cu ochii ei mari, căprui, nu ca pe un avocat, cu toate că el avea cu vreo douăzeci de ani mai mult decât ea.

Seara o încheiaseră împreună, în pat. Fuseseră calzi şi senzuali. Steven se simţise al dracului de vinovat. Ea era prea

tânără, iar el prea bătrân. În ceea ce-l privea, considera situaţia fără ieşire.

— Relaţia asta n-o să meargă, îi spusese el aspru.

— Sigur, îi răspunsese ea veselă. Dar am o idee. Hai s-o facem împreună să nu meargă.

O săptămână mai târziu, Mary Lou se muta la el.

Mary Lou îi oferise fericirea de care dusese lipsă atâta timp. Viaţa lui fusese în cădere liberă în urmă cu ceva timp, când mama lui, Carrie, îi dezvăluise că nu ştie cu precizie cine era tatăl lui. Mary Lou îl ajutase să-şi revină, să nu mai fie preocupat de trecutul lui, ci să se concentreze asupra profesiei de avocat.

Apoi apăruse cel de-al doilea incident cu revista. Redactorul-şef al revistei pe care Mary Lou o dăduse în judecată publicase un colaj de zece pagini cu fotografii pornografice despre care susţinea că sunt ale lui Mary Lou. Nu erau. Erau nişte falsuri bine lucrate, în care chipul ei fusese suprapus pe corpul unui star porno. Din păcate, revista fusese pusă în vânzare înainte ca cineva să poată interveni.

Când văzuse revista, Mary Lou fusese atât de distrusă, încât încercase să se sinucidă. Din fericire, Steven reuşise să o ducă la spital la timp.

Mary Lou fusese externată o săptămână mai târziu, iar Steven îşi dăduse seama că nu poate trăi fără ea. La scurt timp după incident se căsătoriseră.

Căsătoria îi salvase pe amândoi. Steven avea pe cineva care îl iubea mai presus de orice. Pentru Mary Lou, Steven însemna dragostea şi grija de care dusese lipsă dintotdeauna.

Câteva luni mai târziu, ea rămăsese însărcinată şi născuse o fetiţă minunată pe care o botezaseră Carioca Jade. Carioca avea acum opt ani. Era leită mama ei, dar voia să se facă avocat, ca tata.

Mary Lou era o mamă nemaipomenită în ciuda unei cariere de excepţie, reuşise întotdeauna să-i pună pe Steven şi pe Carioca

pe primul plan, făcându-i să se simtă cele mai importante fiinţe din lume.

Fusese ideea lui Steven să se stabilească în Los Angeles, după ce petrecuseră doi ani în Anglia, unde el studiase dreptul, jucase golf şi, în general, îşi petrecuse timpul în mod plăcut împreună cu soţia şi cu fiica lui.

— Dacă o să locuim la Los Angeles, o să-ţi fie mai uşor să te apuci din nou de treabă, îi spusese el lui Mary Lou.

În plus, nu mai voia să locuiască în New York şi simţea nevoia să petreacă mai mult timp alături de sora lui, Lucky, şi de tatăl lor, Gino. Îi trebuise o viaţă de om ca să afle că are o familie, iar atunci când îşi cunoscuse rudele, avusese un sentiment ciudat şi copleşitor. Lucky îl acceptase imediat, dar lui Gino îi trebuise mult timp să accepte că era tatăl unui copil negru, rezultatul unei aventuri de-o noapte cu Carrie, mama lui Steven, cu mulţi ani în urmă.

Când Steven îi spusese prietenului şi partenerului lui, Jerry Myerson, că vrea să se mute la Los Angeles, acesta fusese la fel de înţelegător ca de obicei. Ba chiar sugerase să deschidă o filială a firmei Myerson, Lake şi Brandon pe Coasta de Vest. Lui Steven îi plăcuse ideea la fel de mult ca şi lui Mary Lou.

Din fericire, decizia de a se muta la Los Angeles se dovedise inspirată pentru cariera lui Mary Lou. Începuse să primească din ce în ce mai multe oferte de roluri cărora le simţise lipsa cât stătuseră în Europa. După ce el îşi găsise doi parteneri, firma de avocatură luase amploare. Fusese o mişcare excelentă pentru amândoi.

— Vă aşteaptă pe platou, doamnă Berkeley, o anunţă asistentul de producţie, bătând la uşa deschisă a rulotei.

— Bine, răspunse Mary Lou, revenind cu picioarele pe pământ. Vin imediat.

Rulând pe autostrada Pacific Coast în maşina ei, un Ferrari roşu, în ritmul muzicii anilor ’20, Lucky avea un sentiment plăcut

în legătură cu felul în care mergeau lucrurile. Spera că luase cea mai bună decizie, iar Gino părea să fie de acord.

— Trebuie să faci ce simţi că e bine, îi spusese el. Dacă instinctul îţi spune că e bine, fă-o! Ei bine, o să afle în curând, atunci când o să vadă reacţia tuturor la anunţul ei. Şi mai ales, reacţia lui Lennie.

Era deja prea târziu, dar îi trecu prin minte că poate ar fi fost bine să discute cu el înainte. Problema era că lui Lennie îi plăcea să analizeze cu atenţie lucrurile, iar Lucky nu dorea ca decizia ei să fie analizată. Voia pur şi simplu să o facă.

La casa de pe plajă, lumea se adunase în bucătăria uriaşă şi confortabilă, cu vedere spre ocean. Erau acolo micul Gino şi Maria, împreuna cu vesela lor bonă de culoare, Ceecee, şi Bobby, teribil de atrăgător, o versiune mult mai tânără a bunicului Gino.

— Bună, mamă, o întâmpină Bobby. Trebuie să-mi vezi smochingul Armani. O să cazi pe spate.

— Sunt sigură, răspunse Lucky sec. Cine ţi-a permis să te duci la Armani?

— Bunicul, o informă el, muşcând dintr-un morcov.

— Gino te răsfaţă, comentă Lucky.

— Da, se amuză Bobby. Şi ce-mi mai place!

Lucky fusese de acord ca Bobby să participe la evenimentul din acea seară, dar nu voia ca micul Gino şi Maria să fie prezenţi acolo. Erau prea mici, iar ea nu voia ca ei să crească precum copiii de la Hollywood. Văzuse destui răsfăţaţi din ăştia fără maniere, la volanul unui Porsche la vârsta de 16 ani.

Ceecce, care făcea parte din familie încă de când se născuse Bobby, era ocupată să-i hrănească pe micuţi.

— Mmm, privi Lucky pofticios spre masă. Pare delicios.

— Unde e tati, întrebă Maria. A promis că aleargă cu noi pe plajă.

Maria era un copil minunat, cu ochi imenşi, verzi, şi păr blond, lin.

Semăna mult cu Lennie, în vreme ce micul Gino aparţinea mamei la capitolul imagine.

— Tati lucrează, îi explică Lucky. O să alergaţi împreună la sfârşitul săptămânii. Ce zici?

— La sfârşitul săptămânii mă duc la prietena mea, o anunţă Maria. Dă o petrecere uriaşă de ziua ei.

— Şi o să ne părăseşti tot weekendul, o întrebă Lucky cu o figură dezamăgită.

— Mi-ai zis că pot să mă duc, mamă, deveni Maria serioasă. Ai promis!

Lucky zâmbi.

— Ştiu, zise, amintindu-şi de ea însăşi la vârsta de opt ani.

Nu avea o mamă care să aibă grijă de ea, doar pereţii sumbri ai casei din Bel Air şi pe Gino, stând de veghe.

— Mă duc sus să mă pregătesc pentru diseară, zise ea, iar când mă întorc vreau să văd toate bunătăţile astea devorate. Şi mai vreau să văd pijamalele pe voi şi doi copilaşi cuminţi gata să-mi dea un pupic dulce şi o îmbrăţişare.

Micul Gino chicoti. Se aplecă şi îl îmbrăţişă cu drag, înainte să urce repede în camera ei, unde Ned, hair-stylistul ei, o aştepta răbdător. De regulă, îşi aranja părul singură, dar pentru că astă-seară era un eveniment atât de important, se hotărâse să facă un efort special. Ned părea destul de agitat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lucky.

— Îmi dai emoţii. Mereu eşti în întârziere.

— Mai ales azi, spuse ea, făcându-l să devină şi mai agitat. Trebuie să fiu gata îmbrăcată şi aranjată în limuzină la 17:30.

— Gata, sus pe scaun, bătu Ned din palme. Cum să-ţi aranjez părul?

— Ridică-l. Fă ceva sofisticat.

— Adică ceva care nu seamănă deloc cu tine?

— Ha, ha, se amuză Lucky. Pot să arăt şi eu măcar o dată femeie în toată firea, nu?

— Sigur că da, răspunse Ned. Doar să nu mă baţi la cap. Cicăleala îmi dă palpitaţii.

— Ai la dispoziţie douăzeci de minute, îl anunţă ea privindu-şi ceasul. Nu pot să stau potolită mai mult de-atât.

— Dumnezeule, mormăi el. De-asta prefer un star de cinema. Măcar ăştia se privesc în oglindă ore în şir şi nu scot o vorbă.

Ned îi aranjă părul în timp record. Ea îi mulţumi, îi plăti şi îl zori să iasă pe uşă. Imediat ce Ned dispăru, intră sub duş, ţinându-şi cu grijă capul pe spate ca să nu distrugă opera lui Ned. După ce se şterse cu prosopul, se dădu pe tot trupul cu parfumul preferat al lui Lennie. Se machie şi îşi puse apoi rochia roşie de mătase, semnată Valentino. Cu bretele subţiri, cu decolteu adânc şi cu o despicătură pe tot lungul coapsei, rochia era extrem de decoltată, dar ea era suficient de zveltă ca să şi-o permită.

Se privi în oglindă. Lucky Santangelo. Micuţa Lucky Saint, cum i se spunea la şcoală, ca să nu-i fie dezvăluită identitatea şi pentru ca nimeni să nu ştie că are vreo legătură cu celebrul Gino Santangelo, mega-afaceristul din domeniul hotelier al Los Angelesului, cu un trecut nu tocmai luminos.

Gino. Tati. Îi legau atâtea amintiri. Nimeni nu va putea vreodată să rupă legătura dintre ei. Nimeni. Îşi aduse aminte cum îl rugase, la nouăsprezece ani, să o lase să preia afacerea familiei. Dar nu, Gino nu agrease niciodată ideea, până când, în cele din urmă, ea îi dovedise că nimic nu o poate opri.

— Femeile trebuie să se mărite şi să facă copii, obişnuia să-i spună el.

— Nu şi eu, îi răspundea ea, plină de încredere. Sunt o Santangelo, ca şi tine. Pot să fac orice.

Şi în cele din urmă câştigase.

Deschise seiful şi scoase cerceii cu diamante pe care Lennie i-i făcuse cadou când împlinise 40 de ani. Adăugă o brăţară cu smaralde şi diamante, un cadou de la Gino, şi decise că era gata de plecare. Ceasul arăta 17:30 punct.

Jos, Bobby se fălea cu smochingul lui în faţa fraţilor mai mici.

— Noi de ce nu putem să venim? Se smiorcăia Maria, adorabilă în pijamaua ei cu Snoopy.

— Nu e o petrecere pentru copii, îi explică Lucky.

— Şi Bobby de ce merge, întrebă micul Gino.

— Pentru că e mai înalt decât noi toţi, răspunse Lucky, zicându-şi că găsise un răspuns bun. A venit limuzina? îl întrebă apoi pe Bobby.

— Da, mamă, tocmai a ajuns.

— Atunci, să mergem, îl îndemnă ea, sărutându-i pe Maria şi pe micul

Gino.

— Iubito, spuse Steven, scormonind frenetic prin sertarul de sus, cu telefonul la ureche, nu-mi găsesc papionul.

— Steven, îl dojeni Mary Lou, cum poţi să mă suni în timp ce filmez? Ai distrus o dublă.

Vorbea la telefonul mobil încercând să se îndepărteze de colegul ei de platou, căruia nu-i venea să creadă că ea îşi lăsase telefonul deschis în timp ce erau în mijlocul unei scene.

— Regret, iubito, dar e o urgenţă, o anunţă Steven. Lucky trebuie să ajungă aici din clipă în clipă.

— Papionul tău e în dulap, unde ţi l-am pus azi-dimineaţă. Ţi-am spus unde e înainte să plec.

— Aşa e, ai dreptate, zise el, amintindu-şi brusc.

— Mă scoţi din minţi, Steven, îl repezi ea.

— În sensul bun?

Un chicotit înfundat.

— Sigur că în sensul bun.

El îşi luă vocea profundă şi sexy, de cântăreţ de soul.

— Mai târziu, în seara asta, o să te scot cu adevărat din minţi.

— Uh, baby, baby.

Acum chicoteau amândoi, cu siguranţa celor care ştiu că încă sunt nebuni unul după celălalt şi că viaţa lor sexuală era din ce în ce mai bună cu fiecare an de căsnicie care trecea.

— Mary Lou, o strigă Lennie din spatele camerei, vrem să terminăm anul ăsta. Ce zici, eşti de acord?

— Îmi pare rău, Lennie, zise ea vinovată.

Apoi şopti în telefon:

— Pe curând, iubitule. Am ceva foarte important să-ţi spun.

— Ce? întrebă el, cu speranţa că ea nu semnase încă un contract pentru vreun film fără să-i spună.

După părerea lui, amândoi aveau nevoie de o vacanţă prelungită.

— O să vezi, spuse ea provocator şi închise telefonul.

— Acum putem să ne întoarcem la treabă? întrebă Lennie.

— S-a făcut îi aruncă Mary Lou unul dintre zâmbetele ei cuceritoare pentru care oricine ar fi iertat-o.

Să fugă şi să-şi facă de cap nu era tocmai ceea ce-şi imaginase băiatul că vor face. De fapt, se gândise că vor face sex pe bancheta din spate a jeepului său sau măcar sex oral. Dar nu, fata, care era extrem de autoritară, avea planurile ei.

Mereu preluase controlul, încă de când erau copii. Mereu îi spusese ce să facă, iar el, pentru că o respecta, dar şi pentru că era cu doi ani mai mare făcea tot ce i se spunea.

Acum avea însă şi resentimente.

În plus, o şi dorea îngrozitor şi era în permanenţă excitat în prezenţa ei.

Era sigur că dacă ar fi făcut sex cu ea măcar o dată, ar fi reuşit să scape de controlul pe care fata îl exercita asupra lui. Între timp, ea continua să-i spună ce să facă.

Merseră cu maşina până la un supermarket, unde ea cumpără şase cutii de bere. Arăta mult mai matură decât cei optsprezece ani pe care îi avea şi, în plus, îl cunoştea pe vânzătorul care nu se mai obosi să-i ceară actele de identitate; era mult prea ocupat să se holbeze la sânii ei.

În parcare, fata deschise două cutii de bene.

— Cine termină ultimul e un papă-lapte, zise ea ducând imediat cutia la gură.

Era gata să se întreacă cu ea, uitând ce-i spusese tatăl lui când îi dăduse cheile de la maşină:

— Fiule, trebuie să îmi promiţi că n-o să bei niciodată înainte să conduci.

— Sigur, tată, îi răspunsese. Ai cuvântul meu.

Berea era rece ca gheaţa şi avea un gust plăcut. Reuşi să golească cutia înaintea ei; era un mic triumf.

— Nu e rău, comentă ea reţinut.

— Şi acum unde mergem, întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Ce zici de un film?

— Pierdere de vreme, spuse fata pe un ton dispreţuitor jucându-se cu uriul dintre nenumăraţii cercei pe care îi avea în urechea stângă. Filmele sunt pentru tâmpiţi care nu au altceva mai bun de făcut.

Ştia că băiatul e nebun după ea şi profita de asta.

— Hai să furăm ceva, sugeră ea, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— De ce am vrea să facem una ca asta? întrebă el trăgându-se de ureche, aşa cum făcea de fiecare dată când era nervos.

— E un fel de încercare. Dacă vrei să rămâi lângă mine, trebuie să faci lucruri care să mă convingă că eşti devotat acestei prietenii.

— Devotat? întrebă el, gândindu-se că poate asta o să-l conducă în cele din urmă la sexul oral la care visa.

— E simplu. Tot ce trebuie să facem e să trecem pe la magazinul de CD- un şi să vedem câte poţi să iei.

— De ce să nu le plătesc? Tata îmi acoperă cheltuielile de pe cartea de credit.

— Ce dracu’ e cu tine? întrebă ea batjocoritor. Băieţelul lu’ tăticu nu vrea să aibă necazuri?

— Spui porcarii.

— Ce ţi-ar face tăticu’? continuă ea, pe acelaşi ton batjocoritor. Te-ar încuia în casa din New York? Şi eu care credeam că viaţa la oraş te-a făcut mai tupeist.

— Am tupeu, zise el, brusc înfuriat.

— Nu cred, eşti doar băiatu’ lu’ tăticu’.

— Nici gând!

Şi ca şi când ar fi vrut să-i dovedească, mai deschise o cutie de bere şi trase o duşcă zdravănă.

— Oh, ce macho, comentă ea.

— Nu ştii nimic despre mine, spuse el.

— Ştiu totul despre tine, răspunse ea repede. Pun pariu că n-ai făcut niciodată sex.

Faptul că ea ştia despre el că e încă virgin îl întoarse pe dos.

— E o prostie, răspunse el, negând grăbit.

— Bun, îi aruncă ea, pentru că îmi place un tip care atunci când se întăreşte, rămâne aşa.

El dădu mai multă bere pe gâtlej. Oare asta înseamnă că mai târziu o să- l lase să-i dovedească?

Prima cutie de bere îl făcuse să fie mai relaxat; a doua, îi fusese de ajutor şi-i dăduse curaj.

— Gata, zise el, s-o facem. Pun pariu că pot să şterpelesc mai multe CD- un decât tine.

— Asta-mi place să aud, zise ea mulţumită. Vrei să conduc eu?

— Nu, e-n regulă, răspunse el.

Şi o porniră.

Lucrurile mergeau mai încet decât se aşteptase Lennie, iar cel mai rău era că, în scurt timp, rămâneau fără lumini. Promisese să ajungă la sărbătorirea lui Lucky cât mai repede, dar aşa cum se prefigurau lucrurile, el şi cu Mary Lou vor întârzia cu siguranţă.

Nu avea rost să-şi facă şi mai multe griji. Mai aveau două scene şi puteau să termine filmările în locaţia aceea. Toată lumea coopera şi lucrau cu toţii cât puteau de rapid.

Din fericire, Mary Lou era un om cu care-ţi făcea plăcere să lucrezi. Unele actriţe erau dive, răutăcioase şi se plângeau din

orice. Nu şi Mary Lou. Cu ea era altceva. Era drăguţă şi talentată, dar mai presus de orice extrem de amabilă, lucru pentru care întreaga echipă o adora.

Chiar şi Buddy era topit după ea, ceea ce pe Lennie îl amuza teribil, mai ales că Buddy era un soi de Cassanova, cu garderoba de rigoare şi cu atitudine gen Eddie Murphy.

— Ştii că e căsătorită, îi aruncase Lennie, în timp ce Buddy aranja luminile pentru ultima dublă.

— Da, ştiu, răspunse Buddy, încercând cu greu să-şi dezlipească ochii de la Mary Lou, care stătea de vorbă cu unul dintre băieţii din echipă. Şi mai ştiu şi că, dacă n-ar fi fost.

— Hei, atenţie! E căsătorită cu cumnatul meu!

— Norocos individ, remarcă Buddy.

— Chiar este, răspunse Lennie. Norocul e o trăsătură de familie. Soţia mea. Oare de ce nu pot să-ţi dau detalii despre soţia mea?

— Am văzut-o, nu e nevoie să mai zici nimic, îi replică Buddy. Dar ia zi, nu e greu să fi căsătorit cu o femeie ca Lucky?

— De ce să fie greu?

— Pentru că ea conduce un studio, amice, ia tot felul de decizii grele. Femeia asta are multă putere la Hollywood şi.

Lennie dădu din cap râzând.

— Te gândeşti că îmi simt ego-ul ameninţat de faptul că soţia mea conduce un studio?

— Nu chiar asta voiam să spun.

— Ba exact asta ai vrut să spui.

— Ba nu, prietene, insistă Buddy. Mă gândeam doar că mie, unul, nu mi- ar pica prea bine.

— Ce anume?

— Să fiu cu o femeie care se bucură de atâta atenţie.

— Şi eu am avut partea mea de atenţie, zise Lennie. Pe vremea când jucam în filme, atenţia asta nu se mai termina. Femei fierbinţi, numere de telefon strecurate în buzunarul meu, poze cu femei goale pe mail. Crede-mă, e mult mai bine acum.

— E-n regulă, răspunse Buddy.

— Da, aprobă Lennie. Acum las-o pe doamna Berkeley şi hai să terminăm ce avem de făcut.

Gino Santangelo se îmbrăcase şi era gata de plecare. Nu ai nevoie de prea mult timp să te pregăteşti când ai optzeci şi şapte de ani. Dumnezeule! Privi în oglindă, văzu un bătrân cu părul grizonat şi-şi zise: Când dracu' s-a întâmplat asta?

Pe dinăuntru el încă se simţea de patruzeci de ani. De patruzeci de ani şi gata de acţiune. Doar că la vârsta asta nu prea mai ai parte de acţiune. Acum trebuia să facă faţă la dureri şi usturimi, la rigiditatea încheieturilor. Se trezea de o mie de ori pe noapte ca să meargă la toaletă.

Era un chin să îmbătrâneşti, dar cu siguranţă mai plăcut decât să mori. Se duse la barul din apartamentul lui şi-şi turnă o porţie bună de Jack Daniels., Două degete de Jack Daniels pe zi ţine doctorul la distanţă" – era mottoul lui şi nu se abătea de la el nicio clipă.

Se gândi la Lucky, fiica lui năzdrăvană; era puternică, isteaţă şi lua cele mai bune decizii. De fapt, era o copie a lui cu fustă. Ce mai fată!

Era al dracului de mândru de ea, de-asta şi lua avionul de la el de-acasă, din Palm Springs, ca să participe la evenimentul special dedicat ei. Soţia lui, Paige, ar fi vrut să vină cu el, dar făcuse gripă în ultimul moment şi se văzuse nevoită să rămână acasă. Paige era o femeie de treabă. Erau căsătoriţi de mai mulţi ani şi se înţelegeau foarte bine, chiar dacă ea avea cu vreo treizeci de mi mai puţin decât el. Îi plăcea felul ei de-a fi, ca să nu mai zică de formele ei venusiene care încă îl dădeau gata. Nu că ar mai fi fost la fel de dornic de sex ca odinioară, dar încă mai făcea câte o partidă sănătoasă, spre marea uimire a medicului său:

— Ai optzeci şi şapte de ani, Gino, când o să te opreşti? îl întrebase acesta săptămâna trecută.

— Niciodată, doctore, îi răspunsese râzând. Ăsta e secretul.

Gino nu o uitase niciodată pe prima soţie, adevărata lui dragoste, Maria. Moartea ei îi întorsese viaţa pe dos şi îl schimbase pentru totdeauna. Chiar şi acum, după atâţia ani, el încă îşi lua măsuri de maximă securitate. Adesea o ruga pe Lucky să facă acelaşi lucru, dar ea nu-l lua în seamă. Ea nu-şi dădea seama că familia Santangelo avea duşmani a căror ură crescuse odată cu scurgerea anilor. El şi Lucky purtaseră de câteva zeci de ani o adevărată vendett cu familia Bonnatti. Acum, după moartea Donatellei Bonnatti, ultima din clanul ei, războiul se terminase. Dar mai erau şi alţii care le purtau ranchiună.

Gino îşi făcea griji pentru Lucky. Sigur, era o femeie independentă şi aprigă, dar nicio femeie nu poate fi vreodată la fel de puternică precum un bărbat. Bineînţeles că nu îndrăznea să-i şi spună ce gândea. Lucky l-ar fi făcut bucăţi dacă ar fi avut tupeul să pronunţe asemenea cuvinte.

Schiţă o grimasă, dând peste cap paharul de Jack Daniels. Fiica lui, Doamna cu Tupeu cât Casa, cea dintâi dintre feministe! Iar astă seară, era sărbătorită. Astă seară, ea era cea mai importantă persoană din Hollywood. Fiica lui. Era mândru.

Interfonul sună, şi portarul îl anunţă că limuzina îl aşteaptă jos.

— Cobor imediat, spuse Gino, zicându-şi că şi-ar fi dorit ca adorata lui Maria să asiste la această zi de neuitat.

Între timp, în casa lui din Sunset Plaza Drive, Steven îşi găsise papionul. Se privi în oglindă şi hotărî că nu arăta deloc rău pentru un bărbat de cincizeci de ani. Zâmbind, se gândi la Mary Lou şi la conversaţia lor de mai devreme.

Steven era teribil de modest şi habar nu avea că el dăduse noţiunii de frumuseţe un nou înţeles. Avea 1,95 în şi un corp de invidiat. Pielea lui avea culoarea ciocolatei cu lapte, părul ondulat îi era uşor grizonat, iar ochii, de un verde intens, părea de nepătruns. Mary Lou îi spunea mereu că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar aprecierea venea din

partea unei actriţe care stătea toată ziua nas în nas cu cele mai reuşite exemplare masculine de pe planetă.

— Eşti subiectivă, îi spunea el de fiecare dată.

— Bineînţeles că sunt, îi răspundea ea cu cel mai dulce zâmbet din lume.

Steven se considera un tip norocos. Ava o nevastă pe care o adora şi care îl adora la rândul ei, cea mai frumoasă fiică din lume şi o familie nouă. Lucky era grozavă. Se purta cu el de parcă ar fi copilărit împreună.

— Atunci când fratele meu, Dario, a fost ucis, nu mi-aş fi imaginat că altcineva ar putea să-i ia locul. Dar ai apărut tu, iar eu sunt extrem de fericită să te am în viaţa mea, îi spusese ea.

În cele din urmă, Gino îl acceptase şi el.

— Trebuie să recunosc, îi şoptise el într-o zi, că nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi avea un copil de culoare.

— Ei bine, replicase Steven, nici eu nu credeam că am un tată italian.

— Cred că suntem la fel de ghinionişti, îi răspunsese amuzat Gino şi îl îmbrăţişase.

Uneori ieşeau toţi trei la cină. Pentru Steven, erau cele mai frumoase seri, nişte momente speciale pe care le preţuia.

Nu se gândea niciodată la trecutul lui, la vremurile întunecate când era căsătorit cu Zeezee, o dansatoare exotică nebună; sau la perioada trăită lângă Carrie, mama lui, care lucrase cândva într-un bordel, şi nici la anii în care nu ştiuse cine e tatăl lui.

Avea şi prieteni buni. Jerry Myerson îl susţinuse întotdeauna chiar şi atunci când trecuse prin cele mai grele momente din viaţa lui.

Acum era mulţumit, avea tot ce şi-ar fi dorit vreodată şi trăia un sentiment extrem de plăcut.

Fiica lui de opt ani intră în cameră. Era copia fidelă a lui Mary Lou, cu zâmbetul ei dulce, cu pielea ciocolatie şi cu cascada de păr ondulat.

— Ţi-a spus cineva vreodată că arăţi exact ca mama ta? o întrebă Steven.

— Tati, eşti atât de frumos, spuse Carioca Jade, privindu-l de jos.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere, tati.

Fiica lui creştea atât de repede. Oare era vremea să se gândească serios să mai aibă un copil? Voia să discute cu Mary Lou despre asta. Îşi dorea un fiu. Ar fi putut să facă sport cu băiatul lui şi să-l înveţe o groază de lucruri. Nu că nu şi-ar fi adorat fiica, dar un băiat. Era visul lui.

— Unde e mami? întrebă Carioca Jade, înclinându-şi capul într-o parte.

— La filmare, iubito, îi răspunse el. M-a rugat să-ţi transmit să fii fetiţă cuminte şi să-ţi faci lecţiile.

Jennifer, guvernanta englezoaică, îşi făcu apariţia.

— E totul în regulă, domnule Berkeley? întrebă sec, cu aerul şi ţinuta lui Marry Poppins.

— Perfect, Jen. Ai numărul meu de mobil dacă e nevoie de mine. Cred că o să ne întoarcem pe la miezul nopţii.

— Nu vă faceţi griji, domnule Berkeley. Haide, Carrie, să ne apucăm de lecţii.

— Tati, nu pot să mă uit la televizor şi să-mi fac lecţiile mai târziu, se rugă Carioca, cu buza de jos tremurând.

— Nici să nu te gândeşti.

— De ce?

— Pentru că educaţia e cel mai important lucru. Să nu uiţi asta niciodată.

— Bine, tati, răspunse ea fără nicio tragere de inimă. Am înţeles.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, iubito, îi spuse el îmbrăţişând-o şi sărutând-o.

Ieşi pe uşă chiar în momentul în care apăru limuzina. Şoferul sări şi îi deschise uşa.

— Salut, îi aruncă Steven, în timp ce urca în maşină.

— Salut, îi răspunse Lucky.

— Bună seara, Steven, îl salută şi Gino.

— Salutare, Gino, Bobby! Toată lumea arată grozav în seara asta. Trebuie că e o ocazie absolut specială.

— Haideţi, să mergem, îi zori Lucky nerăbdătoare. O să fie o seară nemaipomenită şi acum, că m-am hotărât să vin, n-am de gând să pierd niciun moment din ea.

— Alertă de tip bine, gradul zero! anunţă Lina.

— Cum? se miră Brigette.

— Uită-te la el, zise Lina admirativ, zgâindu-se la vărul lui Fredo, în timp ce se întorceau la masă de la toaletă, unde se retrăseseră să-şi împrospăteze machiajul şi să analizeze situţia. E, cu siguranţă, o apariţie!

Brigette îl mai privi o dată. Era adevărat. Carlo Vittorio Vitti era frumos într-un fel aproape arogant: înalt, cu părul de un blond-închis, tuns scurt, cu ochi albaştri şi trup zvelt. Purta un costum gri cu dunguliţe subţiri şi un tricou negru „de mătase. Părea să aibă puţin peste treizeci de ani.

În ciuda după-amiezii pe care o petrecuse alături de Flick, în Lina se trezi dorinţa privindu-l.

— Şi are şi titlu nobiliar. Fredo mi-a spus că e conte, spuse ea impresionată. Mama ar leşina să ştie că stau la masă cu un conte în carne şi oase.

Brigette nu o mai asculta. Începuse deja să regrete că lăsase pizza şi show-ul TV pentru o masă în oraş. Asta nu era chiar ceea ce considera ea distracţie. Fredo se dădea la ea atât de insistent încât o ducea cu gândul la o mâncărime îngrozitoare de care nu mai scapi. Iar vărul lui cel arogant abia dacă îi adresase un cuvânt. De ce trebuia să suporte asta?

Lina era în mod limpede interesată de văr. Lui Brigette nici că-i păsa, tot ce-şi dorea era să ajungă odată acasă.

— Am să fac sex cu el în noaptea asta, anunţă Lina, lingându-şi buzele pline şi strălucitoare, ca o prădătoare. Da.

— E logodit, preciză Brigette, întrebându-se cu cine.

— Ha, exclamă Lina. Logodna nu înseamnă nimic.

Brigette dădu din cap ca şi când ar fi fost de acord, deşi nu era.

— Doar privindu-l mă cuprinde dorinţa, continuă Lina. Înţelegi ce vreau să spun?

Brigette dădu din nou din cap, de parcă ar fi ştiut exact ce vrea să spună Lina, când, de fapt, habar n-avea. Trecuseră câţiva ani de când nu se mai culcase cu cineva. Câteodată se gândea chiar că libidoul ei murise şi se urcase la ceruri. Acum nu mai simţea nicio dorinţă. Nada. Nimic. Era destul de evident că se transformase într-un monstru.

Uneori, se întreba cum de supravieţuise prietenia ei cu Lina. Din cauza camaraderiei care le lega, încercase să nu lase faptul că Lina era o devoratoare de bărbaţi să stea în calea prieteniei lor. Adevărul era că înţelegea exact de unde provenea acest comportament al Linei. Crescuseră amândouă fără tată, aşa că Lina căuta mereu imaginea puternică a tatălui, în vreme ce ea făcea exact pe dos şi fugea de tot ceea ce însemna masculinitate. Erau atât de diferite, dar asta nu le împiedica să se simtă bine împreună şi să se distreze pe cinste, mai ales atunci când călătoreau împreună în jurul lumii din cauza numeroaselor lor contracte. Locaţiile şedinţelor foto erau grozave. Brigette, de exemplu, abia aştepta să plece în Bahamas, unde urmau să pozeze amândouă pentru revista Sports World International. Anul trecut, ea fusese pe copertă. Anul ăsta, ştia că Lina îşi dorea să îi ia locul pe prima pagină şi ea o susţinea din toate puterile.

Odată revenite la masă, Fredo comandă o sticlă de Cristal. Era atât de încântat că fetele acceptaseră să iasă cu el astă-seară, încât nu reuşea să-şi ascundă bucuria nicio clipă.

— Ei bine, frumoasele mele, în ce club aţi vrea să mergem, le întrebă el entuziast.

— Alege tu, îi aruncă Lina un zâmbet seducător lui Carlo care, spre iritarea ei, întârzie să răspundă.

Lina era obişnuită ca bărbaţii să-i cadă la picioare şi nu-i plăcea să fie ignorată.

— Eu vreau să merg acasă, spuse Brigette, făcându-i pe Fredo şi pe Lina să o privească cu reproş.

— Dar e mult prea devreme, îi făcu Lina semn cu capul, disperată. E un moment bun să dansăm. N-ar fi trebuit să o avertizez în legătură cu tine, se întoarse ea spre Fredo.

— Ce vrei să spui? Fredo îşi încruntă sprâncenele lui bogate. Cum adică ai avertizat-o în privinţa mea?

— Da, se strâmbă Lina, i-am zis că eşti genul care seduce şi abandonează. Din cauza asta avansurile pe care i le-ai făcut nu te-au dus nicăieri.

— Mulţumesc, îi aruncă Fredo cu năduf. Acum trebuie să-i arăt adevărata mea personalitate.

— Ţi-a văzut deja adevărata personalitate, îi spuse şiret Lina. Şi, crede- mă, nici nu vrea să vadă mai mult.

În vreme ce Lina şi Fredo se tachinau, Brigette se gândi că ar trebui să fie politicoasă şi se aplecă spre Carlo.

— Fredo mi-a zis că locuieşti la Londra. Trebuie să fie interesant.

El o privi cu ochii lui albaştri, pătrunzători.

— Eşti foarte frumoasă, îi şopti, în aşa fel încât ceilalţi doi nu auziră.

— Pardon, se retrase ea imediat.

— Cred că înţelegi ce vreau să spun.

Ea aruncă o privire spre Lina. Prietena ei nu va fi prea fericită să afle cum se dă Carlo la ea.

— Mulţumesc, îi răspunse ea încurcată. E slujba mea să arăt bine în faţa camerei.

— Nu vorbesc despre fotografiile tale, şopti el.

Pentru o clipă se simţi inconfortabil sub privirea lui pătrunzătoare.

— Ei bine, zise ea ridicându-şi paharul cu şampanie şi lărgind scena în aşa fel încât să-i includă şi pe ceilalţi doi, aş vrea să propun un toast. Pentru Carlo şi logodnica lui. Ce păcat că ea nu poate fi aici.

Lina îi aruncă o privire ucigătoare pentru că îndrăznise să menţioneze faptul că noul obiect al dorinţelor ei era logodit.

— Ce logodnică, se miră el, ca şi când n-ar fi ştiut despre ce e vorba.

— Fredo ne-a spus că eşti logodit, explică Lina, aruncându-i lui Carlo o privire prin care îi poruncea să spună care e adevărul.

— Cine, eu? Nu prea cred, răspunse el cu un zâmbet fugar. S-a terminat.

— Mie nu mi-ai spus, îi zise Fredo acuzator.

— N-ai întrebat, răspunse Carlo, reducându-l la tăcere.

Lina se insinuă imediat, lipindu-se de Carlo.

— Aşadar nu eşti logodit, murmură ea fericită. Nici eu. Asta ne face un cuplu drăguţ, nu?

Carlo zâmbi politicos, dar continuă s-o privească pe Brigette.

— Unde dracu’ sunt, bombăni Lucky, trăgând de manşeta lui Steven ca să se poată uita la ceas.

— E abia opt, o linişti Steven, calm ca de obicei. O să fie aici la timp pentru discursul tău.

— Da, iubito, interveni Gino. Trebuie să înveţi să te relaxezi. Uită-te la mine.

— Cred că e destul de simplu când ai optzeci şi şapte de ani, replică ea sec.

— Fata mea, zâmbi Gino larg, are întotdeauna răspunsul cel mai potrivit.

— Mă întreb de la cine am moştenit calitatea asta, rosti ea rar.

Tocmai se aşezaseră, după o oră lungă de cocktailuri. Bobby şedea la masa de alături, încercând disperat să intre în vorbă cu un star arogant al unui sitcom TV, extrem de mândru de smochingul lui cel nou. Era fără îndoială deosebit de atrăgător,

cu părul moştenit de la mama şi cu charisma regretatului său tată. Dimitri fusese un mare cuceritor.

Lucky îi făcu semn cu cotul lui Gino:

— Aşa erai şi tu la cincisprezece ani, întrebă ea privindu-şi fiul care încerca să o vrăjească pe tânăra de optsprezece ani.

Gino îşi măsură din ochi nepotul şi pufni în râs:

— Când eram de vârsta lui, încercam să-mi fac un rost în viaţă.

Şi reuşise, se gândi Lucky, dar nu o spuse cu voce tare. Nici Gino nu era prea încântat să-şi amintească de fiica lui la vârsta asta. O măritase la şaisprezece ani ca să-i ţină în frâu comportamentul scăpat de sub control. Mare lucru. Curând se dezbărase de acel mariaj, iar când Gino plecase în exilul lui european, ea se mutase înapoi la Las Vegas şi preluase afacerile familiei în semn de răzbunare.

— Aşa ţi-ai câştigat porecla Gino Berbecul, întrebă ea cu un aer inocent, de parcă n-ar fi ştiut cât de mult ura el numele pe care îl căpătase în tinereţe.

— Am ştiut mereu cum să mă port cu femeile, răspunse el indignat. Am tratat o doamnă ca pe o târfă şi o târfă ca pe o doamnă. Mergea de fiecare dată.

— Să nu cumva să-l înveţi pe fiul meu mizerii din astea sexiste, îl avertiză ea.

— Rahaturi! Scuipă Gino. Cu cât învaţă mai repede, cu atât îi va fi mai bine. Când o sa împlinească şaisprezece ani îl duc în Vegas la cea mai arătoasă târfă din oraş.

— Nici să nu te gândeşti.

— Ba da.

— Ultimul lucru de care are nevoie fiul meu e să se dea la femei de moravuri uşoare, cum făceai tu.

Pe Gino îl pufni râsul:

— De mine nu s-a plâns nimeni vreodată, puştoaico.

— Bagă-ţi ideile în fund, Gino.

Nu aveau o relaţie tată-fiică tradiţională.

Steven se întoarse la masă:

— Ce puneţi voi doi la cale, întrebă el.

— Ascult tâmpeniile lui Gino, răspunse ea, căscând prefăcut.

— Ce drăguţ, comentă Steven, dând din cap. Lângă voi doi mă simt din nou ca în liceu.

— Nu e vina mea că el trăieşte o întoarcere în timp, zise Lucky râzând.

— Ce întoarcere, zise Gino. Îi explicam cum e cu bărbaţii şi cu femeile. A venit vremea să înţeleagă.

— Nu uita ce vrei să spui, îl întrerupse Steven. Vine Alex cu prietena lui.

Lucky aruncă o privire spre cuplul care se apropia.

— Cu ce apariţie exotică se afişează Alex în seara asta?

— Îţi pasă? o întrebă Steven. Doar ştii că pe tine te doreşte.

— Prostii! spuse Lucky, ştiind însă că atât Steven, cât şi Venus aveau dreptate.

Alex Woods era clar îndrăgostit de ea, iar ea simţea la rândul ei o atracţie specială pentru el, dar nu suficientă pentru a-l trăda pe Lennie. — Sigur, cu excepţia momentului aceluia când Lennie lipsise luni de zile, iar ea îl crezuse mort. Era un secret pe care ea îl ţinea cu sfinţenie ascuns, deoarece era mai bine ca Lennie să nu afle niciodată. În loc să fie iubiţi, ea şi Alex deveniseră cei mai buni prieteni, prietenie pe care o împărtăşeau şi cu Lennie, chiar dacă el nu-i era atât de apropiat lui Alex ca ea.

Alex Woods. Scriitor. Regizor. Un om care făcea tot ce-i trecea prin minte şi scăpa pentru că era Alex Woods, iar în marea tradiţie hollywoodiană el era acela care rămânea întotdeauna singur. Alex strălucea într-o lume a mediocrităţii, era un talent de talia lui Martin Scorsese, Woody Allen sau Oliver Stone.

— Lucky, o strigă Alex, aplecându-se spre ea.

La cei cincizeci şi unu de ani era încă un bărbat periculos de atrăgător genul introvertitului misterios, cu ochi fascinanţi, cu sprâncene groase şi maxilar puternic. Era înalt şi bine făcut, graţie exerciţiilor zilnice. Avea părul ondulat şi lung până la guler

şi se îmbrăca întotdeauna în negru. Astă-seară avea un smoching negru, o cămaşă asortată şi nu purta cravată. Lui Alex îi plăcea să dea declaraţii.

Prietena lui era asiatică. Ce surpriză, gândi Lucky. Fata era mignonă şi avea în jur de douăzeci de ani. Lucky nu o mai văzuse până acum. Ar fi o minune să reziste mai mult de şase săptămâni. Adesea glumea cu Alex spunându-i că are o armată de femei din care alege, de fiecare dată, asiaticele.

— Bună, Alex, îi răspunse ea cu căldură, ridicându-se să-l întâmpine.

El scoase un şuierat admirativ.

— Spectaculos, spuse Alex în timp ce îi studia rochia Valentino, lungă până în pământ, care îi acoperea trupul subţire şi îi descoperea spatele, lăsând să se vadă aproape totul. Uneori uit cât de ameţitor de frumoasă eşti, spuse el.

— Mă complimentezi, zâmbi ea. Probabil că vrei ceva de la mine.

— Da, îi întoarse el zâmbetul, dar cred că asta nu te miră.

— Încetează, Alex, i-o tăie ea brusc.

Nu avea chef să-i asculte insinuările şi avansurile care abundau ori de câte ori Lennie nu era prin preajmă.

— Prezintă-mă prietenei tale.

— Pia, spuse el, împingând-o uşor înainte pe tânără.

— Bună, Pia, o salută Lucky, cercetând-o de sus până jos.

— Bună, Lucky, îi răspunse ea, nu la fel de supus ca şi celelalte femei cu care se întâlnea Alex.

Slavă Domnului, se gândi Lucky. Şirul nesfârşit de iubite ale lui Alex devenise o chestie obositoare. De curând, ea îi spusese chiar că nu mai poate face faţă.

— La ce să faci faţă? o întrebase el nevinovat.

— Ori de câte ori ieşim la masă în patru, tu şi Lennie vă simţiţi minunat, vorbind despre câte-n lună şi-n stele, în vreme ce eu trebuie să fac conversaţie de complezenţă cu prietenele tale.

— Şi, se miră el.

— Şi tu te alegi cu sexul, iar eu trebuie să vorbesc cu ele!

Alex leşinase de râs. Lucky zâmbi amintindu-şi momentul.

— Unde e Lennie, întrebă Alex privind în jur.

— Lucrează, răspunse Lucky. O să ajungă în scurt timp.

— Să-i fie ruşine!

— Vrei să termini, îi ceru Lucky.

— Niciodată, promise el.

Brusc se făcu o clipă de linişte şi toate capetele se întoarseră spre uşa pe unde intra chiar în acel moment Venus Maria, îndreptându-se spre masa ei, însoţită de îngrozitor de inteligentul ei soţ, actorul Cooper Turner.

Venus pufnea şi strâmba din nas, fluturându-şi pletele platinate, lăsând să i se vadă coapsa prin despicătura rochiei în timp ce păşea, bătând din pleoapele şi din buzele ei strălucitoare.

— Dumnezeule! exclamă, ea ajungând în cele din urmă la masă. Ne-a luat douăzeci şi cinci de minute să trecem de presă. Ce sacrificii trebuie să faci pentru prieteni!

— Ce te-au mai întrebat? O interogă Lucky.

— Dar ce nu m-au întrebat! Dacă sunt din nou însărcinată? Cum îmi merge căsnicia? Dacă o consider pe Madonna rivala mea? Dacă m-aş întâlni cu Brad Pitt în cazul în care n-aş fi căsătorită? Prostiile obişnuite.

— Nu, ce te-au întrebat despre mine? E seara mea, îţi aminteşti?

— Credeam că nu-ţi place publicitatea.

— Nu-mi place.

— Păi am încercat să nu vorbesc despre tine. Le-am zis doar că, alături de Sherry Lansing, te consider cea mai inteligentă femeie de la Hollywood şi că sub conducerea ta, Panther produce cele mai grozave filme. Le-am spus că Lucky Santangelo e preoteasa egalităţii între sexe, aşa le-am spus. Nu e un citat mortal?

Lucky se încruntă şi îl sărută pe Cooper, care era relaxat, ca de obicei. Înainte să se căsătorească cu Ventus, fusese cel mai tare playboy de la Hollywood. Acum era domnul Căsătorit şi emana asta prin toţi porii. Paternitatea îl aranja şi cu siguranţă îl potolise. Chyna, fiica lor de cinci ani, era mândria lor.

— Buna, Alex, zise Venus, sărutându-l pe regizor pe amândoi obrajii. Când o să joc rolul principal în noul tău film?

Era ca o glumă între ei, deoarece după ce luase Oscarul pentru un rol secundar în filmul lui, Gangsterii, el nu-i mai ceruse să joace pentru el.

— Nu ştiu, ezită el. Poţi să joci rolul unei psihopate fără sâni care este obsedată să le taie testiculele bărbaţilor?

— E visul meu! ţipă Venus strident şi faţa i se lumină. N-ai să găseşti nicăieri o actriţă mai potrivită decât mine pentru rolul ăsta.

— Păi, ezită Alex din nou, eşti pregitită să dai o probă?

— Hmm, se prefăcu ea că se gândeşte la propunere, cred că depinde cui vrei să-i tai boaşele.

Toată lumea râse.

Lucky privi în jur. Măcar sunt înconjurată de prieteni, îşi zise ea. Oameni care mă iubesc sincer. Ceea ce e un lucru bun, dacă ne gândim că anunţul pe care am de gând să-l fac îi priveşte pe toţi, într-un fel sau altul.

Îşi dori ca Lennie să se grăbească să ajungă. El era singurul lucru care lipsea pentru ca seara să fie perfectă.

În sfârşit, Lennie pronunţă cuvintele magice:

— Tăiaţi! Print! S-a filmat, oameni buni.

— Slavă Domnului, spuse Mary Lou, grăbindu-se spre rulota ei, deschizându-şi din mers costumul pe care îl purtase în timpul ultimei scene.

Terri, una dintre asistentele ei de garderobă, alerga în urma ei.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

Era o negresă supraponderală, i se tăiase răsuflarea, dar era plină de entuziasm. Ca toţi ceilalţi de pe platou, o adora pe Mary Lou şi ar fi făcut orice pentru ea.

— Da, îi răspunse Mary Lou. Trebuia să fiu gata acum o oră.

— S-a făcut, o încurajă Terri. Sunt aici să vă ajut.

— Ce mai face fratele tău, o întrebă Mary Lou, în timp ce se îndreptau spre rulotă.

— E bine acum, îi răspunse Terri, minunându-se că Mary Lou îşi amintise că îi povestise despre fratele ei de şaisprezece ani care fusese arestat pentru vandalism. Iau dat trei luni cu suspendare.

— Asta ar trebui să-i fie învăţătură de minte.

— I-a dat şi mama o lecţie, zise Terri, rostogolidu-şi ochii. I-a tăbăcit fundul aşa de bine că n-a putut să şadă o săptămână.

— Foarte bine, zise Mary Lou. Acum o să se gândească de două ori înainte să calce strâmb.

— Nu-i aşa? zise Terri, punând fusta pe umeraş după ce Mary Lou o dezbrăcase.

— Ştiu, zise Mary Lou, deschizând frigiderul, unde îşi ascunsese cerceii cu diamante în formă de inimioară şi colierul pe care Steven i le făcuse cadou. Dacă vrei, pot să vorbesc cu soţul meu să discute cu el şi să-i explice cum să nu mai intre în necazuri.

Terri îşi ridică brusc privirea.

— Serios?

— Steven se descurcă excelent cu copiii. Uneori, stă de vorbă cu băieţii de la şcoala Compton, le dă sfaturi legate de carierele lor, chestii din astea, iar ei îl consideră grozav.

— Sunt sigură!

— Câteodată îi invităm la un grătar. Steven ştie cum să-i motiveze. Îi face să-şi dorească singuri să primească o educaţie şi să se descurce bine.

— Pare exact lucrul de care are nevoie fratele meu, spuse Terri, în timp ce îi scotea lui Mary Lou rochia de seară, de un alb strălucitor, din învelişul de plastic.

— Aranjez eu totul, spuse ea, desfăcându-şi sutienul şi întinzând mâna după rochie.

— Ce slabă eşti! exclamă Terri admirativ, văzând-o pe Mary Lou cum se strecoară în veşmântul îngust.

— Asta înseamnă să nu mănânci aproape deloc, îi răspunse ea mâhnită. În meseria mea, eşti obligată să fii slabă. Mi-ar plăcea să mă îndop cu pui prăjit şi cu cartofi. Îmi imaginez că am să fac asta cândva, în viitorul îndepărtat. Deocamdată, e important să mă menţin în formă.

— Uită-te la mine, se plânse Terri. Am cu treizeci şi cinci de kilograme mai mult decât ar trebui.

— Impune-ţi un scop. Propune-ţi să dai jos cel puţin două kilograme în fiecare lună, o sfătui Mary Lou. Ia-o încet şi în doi ani ajungi la greutatea pe care ţi-o doreşti.

Terri se amuză la acest gând:

— N-aş putea să fac asta niciodată.

— Ba da, insistă Mary Lou. Poţi să faci orice îţi pui în minte.

— Mi-aş dori să fie adevărat, zise Terri gânditoare.

— Arăt bine? întrebă Mary Lou.

— Frumoasă ca mătasea, zise Terri oftând, în timp ce îi închidea fermoarul.

— Mulţumesc, îi spuse Mary Lou în timp ce-şi aplica un strat subţire de ruj. Promit să nu uit de fratele tău. O să vorbesc cu Steven chiar în seara asta.

— Eşti grozavă! exclamă Terri.

— Ba nu. Doar că înţeleg atunci când cineva are nevoie de sfaturi. Într-o zi o să-ţi povestesc cum l-am cunoscut pe Steven. Dumnezeule! De câte sfaturi aveam nevoie pe vremea aia! De fapt, e o poveste frumoasă.

— Spune-mi acum, se rugă Terri.

— Nu am timp acum, spuse Mary Lou râzând. Ia prânzul cu mine mâine şi-ţi spun. Şi tot mâine vei începe regimul, bine?

— Dacă zici tu.

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de vocea lui Lennie:

— Eşti gata?

— Aproape, răspunse ea în timp ce-şi punea pantofii argintii cu toc înalt, iar Terri deschidea uşa.

— Să mergem, zise Lennie. Dacă nu ajung la timp pentru discursul ei, Lucky o să mă omoare.

Îi luă braţul şi o ajută să coboare scările.

— La revedere, Terri, îi făcu Mary Lou cu mâna.

— Arăţi grozav, remarcă Lennie în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Îţi place rochia mea? întrebă ea, făcând o mică piruetă.

— La nebunie, îi răspunse el. Dar ai grijă, Steven o să facă infarct când te va vedea. E prea bătrân pentru o nevastă care arată ca tine.

— Grozav! Dar lui nu-i spune asta. Deja trece prin criza vârstei a treia.

— Steven?

— Se crede bătrân şi plictisitor.

— Ei hai, domnul Arătos?

Mary Lou chicoti.

— I-am zis că poate să se transforme în cel mai gras şi mai plictisitor bărbat din lume şi tot am să-l iubesc.

— Ce femeie!

— E cel mai minunat!

— Şi tu la fel.

— Mulţumesc, Lennie, apreciez ce spui.

— Hei, zise Lennie în timp ce traversau strada, îmi pare rău, dar nu mi-a trecut prin minte să închiriez o limuzină pentru astă-seară. Îmi place să conduc eu însumi, însă tu arăţi scandalos de bine şi îmi dau seama că ar fi trebuit să chem una.

— Nu fi caraghios, zise Mary Lou, mie mi-e indiferent, numai să ajungem acolo. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Zimbi dulce. Ştii ce e amuzant? Că deşi sunt căsătorită cu Steven de nouă ani, încă îmi e dor de el când nu e aproape. Chiar dacă e vorba doar de o zi.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Lennie. Uneori, mă uit în jur la toate căsniciile nefericite din oraşul ăsta, cu oameni care se poartă şi acasă ca pe scenă şi apoi divorţează, şi mă gândesc cât sunt de norocos să o am pe Lucky. Ea e tot ce am mai bun. Da, sunt ataşat de munca mea, dar faptul că seara mă întorc la ea, acasă, merită tot efortul.

— La fel simt şi eu, spuse ea făcând ochii mari. Ce mult semănăm!

— Da, numai că tu eşti ceva mai tânără decât mine, spuse Lennie.

— Doar puţintel, răspunse ea zâmbind.

Buddy li se alătură în drum spre maşina lui Lennie.

— Iubito, arăţi grozav, spuse, privind-o admirativ pe Mary Lou.

— Mulţumesc, Buddy, îi răspunse ea conştientă de admiraţia lui platonică. Venind din partea ta, e un adevărat compliment.

— Cum adică venind din partea mea, se miră Buddy, scoţându-şi farmecul la bătaie.

— Păi toată lumea ştie că eşti cel mai tare armăsar din cartier.

— Serios, se împăună el. Înseamnă că mi-am făcut o reputaţie impresionantă, nu?

— Să vedem, se prefăcu ea că se gândeşte. De când am început filmările, am văzut cel puţin trei fete care te-au vizitat pe platou.

— Surorile mele, se strâmbă Buddy.

Se strâmbă şi ea:

— Surorile tale, pe onoarea mea!

— Şi ce mai onoare, dacă-mi dai voie.

— Haide, o grăbi Lennie, deschizând portiera din dreapta a autoturismului Porsche şi îndemnând-o să intre. Puteţi să mai flirtaţi şi mâine. Acum ne cam grăbim.

— Soţul tău ştie cât e de norocos, o întrebă Buddy, în timp ce Lennie ocolea maşina şi pornea motorul.

— Sper, spuse ea trimiţându-i un sărut din vârful degetelor.

— Iubito, suspină el, dacă o să vrei cândva ceva mai mare şi mai bun, eu te aştept.

— Nu există nimic mai mare şi mai bun decât Steven al meu, răspunse ea. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Of, draga mea, eşti o figură, clătină el din cap.

Maşina demară şi Mary Lou închise geamul zâmbitoare:

— Sper să mă facă să arăt bine pe marele ecran.

— Buddy e cel mai bun. Şi unde mai pui că e nebun după tine; o să te facă să arăţi senzaţional.

— E amuzant să fac filme cu tine, Lennie, spuse ea. Nu mi-am imaginat niciodată că vom lucra împreună, iar acum constat că e chiar mai bine decât îmi imaginasem.

— E o plăcere să lucrez cu tine.

— Din partea ta, ăsta chiar că e un compliment uriaş!

— Îmi pare rău că o să întârziem aşa de mult astă-seară, zise Lennie, aranjându-şi oglinda retrovizoare. Crezi că Lucky se va supăra foarte tare?

— Lucky nu se supără niciodată pe tine.

— Crezi? întrebă el, care-şi ştia bine nevasta. E aproape opt şi jumătate. O să ajungem acolo după ora nouă. Crede-mă, în seara asta o să fie furioasă.

Băiatul se aruncă în jeep cu vederea înceţoşată, simţind cum îi curge adrenalina prin vene. Fata hohotea nebuneşte.

— Câte ai apucat să iei? îl întreba ea, prăbuşindu-se în scaunul pasagerului.

— Patru, răspunse el cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Fricosule! râse ea. Eu am luat şase. S-o ştergem de-aici până nu trimit un paznic după noi.

Băiatul nu avu nevoie să i se spună de două ori. Apăsă acceleraţia şi ieşiră din parcare, gata să intre într-o Toyota albastră condusa de un bătrân care scoase pumnul pe geam ameninţându-i.

Fata întinse mâna după o cutie de bere, o desfăcu şi i-o întinse. Era deja beat, dar ce mai conta? Simţea că e în stare de orice. Se simţea liber. Libertatea era un lucru bun. Libertatea era cea mai tare!

Fata ştia să se distreze, întotdeauna ştiuse. Crescuseră împreună şi ea preluase de fiecare dată iniţiativa, arătându-i ce să facă. Uneori, îi luase chiar apărarea.

— Hai să vedem ce-ai luat, zise ea căutându-l în buzunare.

— Nu ştiam că trebuie să şi aleg. Am luat ce-am nimerit.

— Rahat, zise ea dezgustată. Mă aşteptam să iei lucruri pe care ni le dorim. Scoase un CD din buzunarul lui.

— Celine Dion! exclamă ea. Cine mai ascultă aşa ceva?

— Ţi-am zis, rosti băiatul jenat. Nu m-am uitat ce iau.

— Tăntălăule, zise ea, în timp ce scotea de sub tricou un CD cu Ice T. Pune-l p-ăsta.

El băgă discul în player şi ritmurile vibrante de rap umplură jeepul.

Fata începu să se mişte în ritmul muzicii, apoi căută în buzunare după ţigări, aprinse una, trase un fum şi i-o întinse lui.

— Nu fumez, mormăi el.

— Ce mototol, bodogăni ea. Credem că New Yorkul o să-ţi mai bage minţile în cap.

— Acolo fumam iarbă, se lăudă el.

— Oooh, îl luă ea peste picior. Eşti un nenorocit! Ai încercat vreodată şi cocaină?

El dădu din cap. Tatăl lui era împotriva drogurilor după ce fusese cândva un mare consumator a tot ce-i pica în mână.

— Vrei să încerci? sugeră ea. Am puţină, ştii.

— De unde iei cocaina? întrebă el.

— Nu-ţi face griji pentru asta, îi spuse ea cu un zâmbet larg. Am prieteni în toate locurile nepotrivite.

— Unde ţi-e bărbatul? întrebă Gino.

— Aş vrea să ştiu, răspunse Lucky cu buzele strânse, întrebându-se şi ea acelaşi lucru.

— O fi plecat de la filmare, întrebă şi Venus, aplecându-se spre ei.

— Da, zise Lucky. Am sunat la asistentul de producţie. El şi Mary Lou au părăsit rulotele în urmă cu zece minute.

— Unde filmau?

— În centru. Le ia cel puţin o jumătate de oră ca să ajungă aici.

— Nu la cum conduce Lennie, interveni Steven. Sper doar ca Mary Lou să nu uite să-şi pună centura de siguranţă.

— Îl acuzi pe Lennie că ar conduce prost, se zborşi Lucky.

— Nu, e regele şoselelor, se amuză Steven. Crede că nu e decât el pe stradă.

— E un şofer defensiv, explică Lucky. Şi cu siguranţă conduce mai bine decât tine, Steven. Tu conduci ca o babă, aplecat peste volan.

— Cuuum?

— Serios, zise Lucky. Ce să fac? Am întârziat deja cu discursul o oră, dar nu vreau să vorbesc înainte ca Lennie să ajungă aici.

— De ce? întrebă Steven.

— Pentru că nu pot, de-aia.

— Trebuie să te fi auzit. N-ai repetat deloc?

— Nu, e o surpriză, bine?

— Poate o să i-l citeşti mai târziu, în pat, de exemplu.

— Grozavă idee, i-o întoarse ea sarcastic.

— Nu te stresa. Du-te şi spune-le organizatorilor să mai amâne puţin.

— Deja mă presează. Trebuia să susţin discursul înainte de cină. După cină urmează spectacolul.

— De ce nu le spui să servească cina şi, până să terminăm de mâncat, ajunge şi Lennie.

— Da, grozav, răspunse Lucky. Când toată lumea o să fie plină şi plictisită, mă ridic şi eu să-mi ţin discursul.

— Ştii ce, e problema ta, nu a mea. Eu dacă aş fi în locul tău, aş susţine discursul acum.

— Ba nu, Steven. O să aştept.

— Cum vrei tu.

Sigur povestea vieţii mele, fac mereu cum vreau, gândi ea.

Era supărată pe Lennie. E adevărat, turna un film, dar el era regizorul! Dacă şi-ar fi organizat timpul cum trebuie, ar fi putut să termine mai devreme.

Se ridică şi se duse să vorbească cu organizatorii, oprindu-se la mai multe mese în drum, salutând mai mulţi prieteni şi cunoştinţe din lumea filmului. Sigur, toţi erau foarte drăguţi şi amabili cu ea acum, când conducea un studio, o afacere de succes. Dar dacă n-ar fi fost în industria filmului? Oare era adevărat ce se spunea? Că la Hollywood, dacă n-ai un hit, oamenii trec strada pe partea cealaltă ca să te evite?

Poate că da, poate că nu. Nici că-i păsa, pentru că ea, oricum, făcea lucrurile în stil propriu, mergea pe drumul ei. Lucky nu era deloc ceea ce ai numi o femeie convenţională. Poate din cauza asta ea şi Venus erau prietene.

Organizatorii se aprinseră când le spuse ce avea de grând, dar ea se ţinu tare pe poziţie. În cele din urmă, se declarară de acord. În fond, ea era starul serii, nu prea aveau de ales.

Alex i se alătură în timp ce se întorcea la masă.

— Soţul tău întârzie, nu, spuse el, în timp ce îi prindea braţul posesiv.

— Nimeni nu ştie mai bine ca tine ce înseamnă să fii în mijlocul unei producţii, spuse ea rece.

— Aşa e, dar dacă aş fi fost în locul lui şi aş fi ştiut că asta e seara ta, aş fi încheiat filmările mai devreme.

Alex dădea glas gândurilor ei, ceea ce era grav. Avea un mod ciudat de a pune în cuvinte ceea ce gândeaea.

— Ce mai face mama ta? întrebă ea, ştiind exact cum să-l pună la punct.

Alex avea o mamă extrem de dominatoare, Dominique, născută în

Franţa, care îi controlase viaţa cu o mână de fier sau cel puţin încercase să o facă.

— Bine, răspunse el pe un ton neutru.

— Încă se mai bagă în viaţa ta?

— Ai înţeles greşit, spuse el calm. A încetat să mai focă asta de ceva vreme.

— Hm, făcu ea neîncrezătoare. Într-una din zilele astea o să recunoşti, în sfârşit. Doar ştii bine că mereu încerci să-i faci pe plac.

— Abia dacă mă mai întâlnesc cu ea.

— Fie cum zici tu. N-am nicio intenţie să mă bag în treburile tale personale şi sper că îmi vei face şi tu aceeaşi favoare.

— Îmi place Lennie, protestă el. Iar faptul că se poartă ca un nesimţit în seara asta nu mă face să-l plac mai puţin.

— Ba nu se poartă deloc ca un nesimţit, se înfurie Lucky. O să apară dintr-o clipă într-alta.

— Bine, bine. Dar între timp lasă-mă să te conduc până la masa ta, ca să nu fii nevoită să stai şi să vorbeşti cu orice mitocan care te opreşte pe drum.

— Mulţumesc, Alex. Sunt sigură că gestul tău îi va face foarte fericiţi pe cei care scriu paginile de bârfe.

— Ce vrei să spui?

— Lucky Santangelo Golden, condusă la masa ei de nonconformistul regizor Alex Woods.

— Mare lucru! râse Alex.

— Unde e Pia? îl întrebă Lucky. Şi mai exact, unde ai găsit-o?

— Tu ai impresia că nu mă întâlnesc doar cu pipiţe şi cu actriţe. Ei bine, o să-ţi spun că Pia e un avocat foarte bun.

— Serios? se miră Lucky, încercând ca nota amuzantă să nu transpară din vocea ei.

— Ce dracu e cu tine, zise Alex iritat. Nu crezi că o femeie frumoasă poate să aibă succes ca avocat?

— Ba sigur că da. Iar dacă e atât de deşteaptă, poate că relaţia cu tine o să dureze mai mult de cinci minute.

— Ce căţea poţi să fii câteodată!

— Dar pot să fiu şi o foarte bună prietenă. Nu uita asta, Alex.

— E ceva ce nu voi uita niciodată.

— Ce? Scăpă ea, nereuşind să se abţină.

— Îţi mai aminteşti noaptea aia specială demult trecută?

— Nu, Alex, nu mi-o amintesc. Amândoi am promis că n-o să ne amintim vreodată că s-a întâmplat. Iar dacă îi spui ceva lui Lennie, îţi tai boaşele cu mâna mea, cu un cuţit tocit. Poţi să-ţi imaginezi?

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse el, gândindu-se că doar Lucky putea săi spună ceva atât de sugestiv.

— Nu e deloc amuzant, sunt foarte serioasă, i-o tăie ea. Aşa că termină cu mâncatul de rahat şi hai să ne întoarcem la masă, unde o să încerc să fiu drăguţă cu Mia, Pia, sau cum dracu' o cheamă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, zise el privind-o ironic, aş zice că eşti geloasă pe toate prietenele mele.

— Ţi-am zis care e problema mea, Alex. Tu te alegi cu sexul, dar eu trebuie să vorbesc cu ele.

— Hei, deveni el serios. Crezi că mie mi-e bine? Mă aleg cu un sex oral, iar ele se aşteaptă deja să le întorc complimentul.

Ea clătină din cap:

— Eşti absolut incorigibil.

— Mulţumesc, rânji el. Te ador când vorbeşti porcos.

Adolescenta albă îl luă pe tânărul negru în toaleta unei benzinării. Încuie uşa şi aranjă pudra albă lângă bazin. Apoi o trase pe nas cu o bancnotă de un dolar răsucită, arătându-i şi lui cum să procedeze.

— N-o să mă îmbolnăvesc, nu? întrebă el simţindu-se ca un tâmpit. Sau poate o să mă facă să devin dependent.

— Eşti de-a dreptul beat, zise ea, trecându-şi degetele prin părul negru, tuns scurt. Trage cocaina, la dracu', şi termină.

Era destul de beat ca să facă ce-i spuse ea. Beat şi excitat. Era sigur că astă-seară o să aibă noroc. În fond, făcuse tot ce-i ceruse ea. Furaseră CD-uri, condusese jeepul, ascultaseră muzică, băuseră. Era clar că ea voia să fie cu el. Altfel de ce ar petrece atâta timp împreună?

Praful îi gâdilă nările şi începu să strănute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu strănuta în direcţia asta, spuse ea iritară. O să-l împrăştii pe tot!

— În fond de unde-l ai?

— Ce mă tot întrebi? Am eu furnizorii mei.

— Faci asta des?

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea misterioasă. Fac ce vreau.

După vreo câteva minute, băiatul începu să se simtă al naibii de bine. Poate pentru că era beat, dar cu siguranţă şi cocaina avea ceva de-a face cu starea asta a lui, pentru că se simţea din ce în ce mai bine. La dracu'! Ar putea să facă orice. Orice i-ar cere ea. S-ar arunca de pe un munte dacă asta ar face- o să se culce cu el.

Oare de ce avea obsesia asta în privinţa ei?

Pentru că ea fusese mereu acolo. Mereu în faţa lui, mereu punându-l la încercare. Iar atunci când tatăl lui lua droguri şi intra în stările de furie necontrolată, ea fusese mereu acolo ca să-l salveze.

Părăsiră toaleta şi se urcară în maşină.

— Conduc eu, îl dădu ea la o parte. Tu eşti terminat.

— Ba nu sunt, protestă el.

— Ba da, spuse ea aşezându-se la volan, în timp ce el se cufundă în scaunul din dreapta. Eşti terminat.

Poate că ea avea dreptate. Totul se rostogolea în cercuri mari în faţa ochilor lui. Se simţea de parcă era într-un montaigne-russe de mare viteză.

Aproape.

Departe.

Un cerc uriaş, lărgindu-se în jurul lui.

La dracu'! Nu-i mai păsa de nimic. Era fericit.

— Ştii ce e drăguţ? întrebă Mary Lou, atingându-i braţul lui Lennie.

— Nu, ce e drăguţ? întrebă Lennie cu privirile fixate în faţă, la şosea, conducând cu viteză, nerăbdător să ajungă la evenimentul lui Lucky cât mai repede posibil.

— Faptul că eu şi cu tine suntem cumnaţi. Facem parte din aceeaşi familie.

— Da, aprobă Lennie. Chiar că e drăguţ.

— Iar Maria şi Carioca sunt verişoare şi au aceeaşi vârstă. Sunt atât de drăguţe împreună. Le-ai văzut? Se joacă cu păpuşile ore în şir. Şi ce mă amuză foarte tare e că fac totul exagerat de corect. Carioca a luat păpuşă Barbie negresă, Maria a luat-o pe cea albă şi amândouă împart cumva păpuşa Ken. Sunt adorabile! Mă topesc văzându-le atât de apropiate una de cealaltă!

— Ştiu, zise Lennie. Ce-mi place cel mai mult e că amândouă cresc împreună fără niciun fel de prejudecată, pentru că înţeleg că oricare le-ar fi culoarea pielii, toţi oamenii sunt la fel.

— Ce profund, Lennie!

— Ştiu, zise el gânditor. Mama era îngrozitor de rasistă, doar că nu ştia.

Făcea tot felul de comentarii nepoliticoase pe vremea când eram copil şi niciodată nu am înţeles ce vrea să spună până nu am crescut destul de mare şi de inteligent ca să-mi dau seama. Sigur, n-am învinovăţit-o. Atâta ştia.

— Mama ta locuieşte acum în Florida, nu?

— În sfârşit, s-a mutat în California. A cunoscut un gangster de nouăzeci de ani care a dus-o în Miami. O văd doar o dată pe an, când vine să petreacă sărbătorile de Crăciun cu copiii.

— Şi ţi-e greu?

— Nu tocmai, răspunse Lennie. Alice s-a potolit odată cu vârsta. Cu ani în urmă era cu totul altceva. Tata era actor de comedie în Los Angeles, iar mama stripteuza – Alice the Swizzle. Ce mai familie!

— Uau! exclamă Mary Lou. Mama ta a fost stripteuză? Şi tu nu aveai şi mai mult succes la femei?

— Nu tocmai. Deşi cred că aş fi putut, doar că nu mi-a trecut prin minte.

— Îmi place cum v-aţi întâlnit, tu şi Lucky, oftă Mary Lou. E atât de romantic! Amândoi eraţi căsătoriţi cu altcineva.

— Ştii povestea, lucrurile s-au aranjat de la sine. Ea şi-a părăsit soţul, eu m-am despărţit de soţia mea. Apoi am fost împreună şi niciunul dintre noi nu a mai privit înapoi.

— Sunteţi o pereche minunată, spuse Mary Lou.

— La fel ca tine şi Steven.

Mary Lou zâmbi, fericită.

— Da, ştiu.

În loc să plece, aşa cum voia, Brigette se lăsase convinsă de Lina să facă un tur al cluburilor. Lina insistase, deşi Brigette s-ar fi simţit mult mai bine acasă, în pat, în faţa televizorului.

Fredo continua să o copleşească cu atenţia lui, dar ea îl respingea. Era mult prea ocupată să se gândească la toţi bărbaţii din viaţa ei şi la cât de răn ieşiseră lucrurile de fiecare dată. Uneori, când era singură, gândul îi zbura la Tim Wealth şi la felul în care acesta îşi pierduse viaţa din cauza ei. Chipul lui o urmărea. E adevărat că el se folosise de tinereţea ei şi o tratase mizerabil, dar nu meritase să moară pentru asta.

Tim Wealth era coşmarul ei permanent.

Lina se tot ruga de Carlo să danseze cu ea.

— Nu dansez, o refuzase el politicos, respingând-o cu un gest elegant.

— Atunci cred că va trebui să mă mulţumesc cu tine, Fredo, spuse Lina sărind în picioare, iar trupul ei lung şi subţire începu să se mişte în ritmul muzicii. Hai să le arătăm cum se face, zise ea, trăgându-l pe ringul aglomerat.

Brigette privea ţintă înainte, cu gândul la Tim.

— La ce te gândeşti? o întrebă Carlo, alunecând pe banchetă şi apropiindu-se inconfortabil de mult.

Observă că aproape nu avea accent şi se întrebă unde învăţase engleza atât de bine. Lina avea dreptate, tipul era adorabil, doar că ea era complet dezinteresată.

— La diverse chestii, airurea, răsunase ea vag, sorbind din paharul de şampanie pentru că prezenţa lui o făcea să se simtă nervoasă.

— Eşti altfel decât celelalte fete, remarcă el.

— La ce alte fete te gândeşti, întrebă ea pe un ton agresiv.

— De fiecare dată când vin la New York, Fredo încearcă să mă impresioneze cu prietenele lui, modelele. De regulă, sunt destul de prostuţe. Frumoase, dar cam tute.

— Ăsta e un mit, spuse Brigette, supărată că el include toate modelele în aceeaşi categorie. Nu toate sunt tute.

— Da, acum văd şi eu, aprobă Carlo, iar ochii lui albaştri ca gheaţa o făcură să se simtă din ce în ce mai inconfortabil.

Mai luă o înghiţitură de şampanie.

— Sunt cam obosită, spuse ea. Te deranjează dacă o să iau un taxi şi o să plec?

— E încă devreme, observă Carlo. În plus, nu pot să te las să pleci acasă. Un gentleman n-ar putea să facă aşa ceva.

— Nimeni nu s-ar supăra, spuse ea, simţindu-se dintr-odată fierbinte şi agitată.

— Eu da, spuse el, punându-şi mâna pe braţul ei.

Atingerea lui îi mări agitaţia şi se îndepărtă.

— Ştii, spuse, Lina te place foarte mult.

— Şi eu o plac, răspunse el cu blândeţe, dar asta nu înseamnă că aş vrea să fiu cu ea.

Apoi începu din nou să o privească de sus până jos, iar ea nu mai ştiu ce să facă. Pentru prima oară după mult, mult timp, simţi o tresărire interioara. Să fi fost atracţie, teamă sau prea multă şampanie? Nu era sigură.

Se ridică de la masă, clătinându-se uşor, pentru că nu era obişnuită să bea atât de mult.

— Chiar trebuie să plec, spuse ea ameţită. Te rog, spune-le tuturor noapte buni din partea mea.

Carlo se ridică şi el. Era mult mai înalt decât ea şi avea nişte umeri foarte largi. Mirosea a parfum masculin pe care ea îl găsi cam tare.

— O să te conduc până acasă şi apoi o să mă întorc aici, spuse el.

— Ţi-am zis că nu e nevoie. Intră uşor în panică, constatând cum încăperea se roteşte cu ea.

— Mă voi simţi foarte jignit dacă nu-mi dai voie să fac asta.

Cui îi pasă dacă te jignesc? Ar fi vrut ea să ţipe.

— Vino, îi luă el braţul. O să am onoarea să-i anunţ pe prietenii noştri că mă întorc imediat.

Ce putea să facă? Lina şi Fredo erau pe ringul le dans, înconjuraţi de o mare de trupuri mişcătoare. Ştia doar că, dacă nu iese repede de-acolo, o să leşine.

— Bine, zise ea în cele din urmă.

Mintea îi spunea că ar fi trebuit să spună nu, să refuze categoric, dar, într-un fel sau altul, Carlo reuşise să treacă dincolo de scutul ei de apărare.

Urcară într-un taxi în faţa clubului şi păstrară tăcerea până la ea acasă. Ea închise ochii şi aproape că adormi. Când ajunseră, se aplecă pe scaun şi încercă să-i strângă mâna.

— Mulţumesc că m-ai adus acasă, noapte bună.

— Un gentleman italian nu i-ar permite nicicând unei doamne să meargă neînsoţită până la apartamentul ei, spuse el. O să te conduc până la uşă.

— Nu, te rog, protestă ea coborând din taxi. Sunt în siguranţă.

Dar el era deja în spatele ei.

Merseră împreună spre clădire, trecură de portar, urcară în lift şi ajunseră la apartament. Ea cotrobăi prin geantă după cheie, o găsi, dar nu reuşi să o introducă în yală.

Foarte delicat, el îi luă cheia din mâna-i tremurândă şi deschise uşa. Înainte ca Brigette să-şi dea scama, Carlo se afla în apartament, împreună cu ea.

De ce-mi tremură mâinile? Se întrebă, furioasă pe ca însăşi. De ce-i permit să depăşească limita?

Apăsă comutatorul. Apartamentul ei era în nuanţe de bej deschis, marmorat, cu perne uriaşe marocane împrăştiate peste tot pe podea, cu mese de cafea supradimensionate, cu lămpi de la Tiffany’s şi cu opere de artă veritabile pe pereţi.

— Ai un stil extrem de interesant, Brigette, spuse el. Pot să pun ceva de băut?

— Îmi pare rău, zise ea şi mai dezorientată şi mai ameţită. Nu-ţi pot permite să mai rămâi. Te aşteaptă Lina. Şi Fredo. Trebuie să te întorci la club.

Se răsuci cu spatele la el.

Greşeala ei. O prinse din spate, luând-o prin surprindere, o trase spre el şi-i strivi buzele cu o sărutare care îi tăie respiraţia.

Se zbătu să scape, dar pe măsură ce făcea asta, simţi că se petrece un lucru ciudat – trupul ei reacţionă ciudat şi se trezi că e incapabilă să se opună. Era pur şi simplu lipsită de putere.

— De ce faci asta? Reuşi să articuleze.

— Pentru că vrem amândoi, răspunse el şi începu din nou să o sărute.

Era o nebunie. Se abţinuse atâta vreme, pentru ca acum un necunoscut, un italian care locuia la Londra, să vină să o sărute, iar ea să fie incapabilă să se opună.

Prea multă şampanie. Gata, domnişoară, nu mai ai voie să bei.

— Carlo, trebuie să pleci, spuse ea, reuşind, în sfârşit, să găsească destulă putere ca să-l respingi.

— De ce? întrebă el calm. Eşti măritată?

— Sigur că nu.

— Logodită?

— Nu.

— Ai vreun iubit?

— Nu am.

— Atunci ce ne opreşte? Eşti lesbiană?

— E ridicol!

Îi prinse în palmă capul blond şi se concentră asupra gurii ei.

Ea încercă să se retragă, dar trupul ei voia altceva. În plus totul începu din nou să se învârtească.

— Brigette, murmură el printre săruturile profunde şi tandre. Dulcea, adorabila mea Brigette.

Trecuse de ora nouă, şi cina se sfârşise.

— Trebuie să-ţi ţii discursul chiar dacă Lennie nu e aici, îi spuse Steven. E deja prea târziu ca să mai aşteptăm.

— Dar unde sunt? întrebă Lucky nerăbdătoare, bătând cu degetele în masă. Au plecat de la filmare acum o oră. N-ar fi trebuit să le ia atâta timp să ajungă, mai ales că e noapte.

— Nu ştiu, Lucky, dar trebuie să-ţi ţii discursul. Nu poţi să-l ţii după programul artistic; jumătate dintre oameni vor fi plecaţi deja.

— Bine, Steven, nu mă mai bate la cap, spuse ea iritată, făcându-i semn unuia dintre organizatori. Sunt gata, zise ea, să-i dim drumul!

— Bun, zise omul uşurat. Să văd dacă-l găsesc pe domnul Dollar. El o să vă prezinte.

— Charlie Dollar mă va prezenta? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă amuzamentul. A cui a fost ideea asta strălucită?

— Ar fi trebuit să fie o surpriză, dar dată fiind întârzierea, a trebuit să-l ţinem în spate. Sper să mai fie aici.

— Adică l-aţi lăsat pe bătrânul Charlie singur cu o sticlă de scotch? Asta chiar că e drăguţ.

— Dacă aveţi răbdare câteva clipe, am să încerc să dau de el.

Charlie Dollar era unul dintre oamenii preferaţi ai lui Lucky. Era un star de cinema al anilor ’50, cu nişte ochi de gheaţă şi cu o atitudine cumplit de ireverenţioasă. Femeile îl adorau şi, în ciuda burdihanului lui generos, a părului aproape inexistent, le dădea pe spate chiar şi pe frumuseţile de optsprezece ani. Câştigase un Oscar pentru ultimul lui film şi cu statueta sprijinea uşa de la baia de oaspeţi. Tipic pentru Charlie.

Când l-au găsit era beat cui. Nici asta nu reprezenta ceva neobişnuit la Charlie. Îşi făcu drum spre podium cu rânjetul linguşitor obişnuit, cu ochelarii de soare marcă înregistrată şi cu o sticlă de scotch într-o mână, pe care nimeni nu reuşise să i-o ia. Începu să vorbească imediat.

Lucky asculta zâmbitoare cum îi enumera el calităţile. Îşi încheie prezentarea cu:

— Şi acum. Aş vrea să v-o prezint pe una dintre cele mai mari doamne ale acestui oraş. E o prietenă bună. Şi o iubesc. V-o prezint pe. Lucky Santangelo.

Audienţa răspunse cu entuziasm la acest discurs, sărind în picioare şi aplaudând frenetic. Charlie reuşea, de fiecaredată, un spectacol de succes.

Lucky inspiră adânc şi urcă pe podium. Îşi învăţase speech-ul, nu mai avea nevoie de prompter. Singura ei dezamăgire era că Lennie nu se afla acolo, ca s-o asculte.

Se făcu din nou linişte şi în momentul în care ea ajunse la microfon, asistenţa era nerăbdătoare să asculte ce avea de spus. Mai inspiră o dată adânc şi începu, încet, să le spună cât de fericită şi de satisfăcută era că reuşise să ajute la strângerea atâtor bani pentru cercetarea în domeniul combaterii şi răspândirii virusului HIV. Le spuse apoi povestea a doi fraţi foarte tineri, amândoi bolnavi de SIDA, care moşteniseră boala de la

mama lor, infectaţi în urma unei transfuzii de sânge. Cei doi băieţi o convinseseră să se implice în această luptă.

— Mark şi Matthew nu mai sunt printre noi, spuse ea încet, dar sunt sigură că ar fi fost foarte fericiţi să vadă progresele care s-au făcut în căutarea unui tratament care să vindece această boală cumplită.

Publicul izbucni în aplauze.

— Trebuie să anunţ şi o decizie personală, adăugă ea. După o analiză îndelungată, am decis să renunţ la conducerea Panther Studios.

Era o adevărată bombă. Publicul îşi pierdu răsuflarea.

— După multe filme şi la fel de mult amuzament, simt că a venit vremea să mă opresc şi să încep să explorez şi alte domenii. Şi, cu toate că îmi va lipsi acţiunea continuă de la Hollywood, am ales să mă dedic în exclusivitate soţului şi copiilor mei. De asemenea, s-ar putea să scriu o carte despre voi.

Publicul rămase din nou fără grai.

— Serios, dacă o să cred că sunt destul de bună ca să scriu o carte, aceasta va fi dedicată femeilor şi le va da sfaturi în legătură cu felul în care ar putea avea succes în ceea ce este, încă, o lume a bărbaţilor. Mă gândesc că, dacă eu am reuşit, mai pot şi altele. Aşa că. Nu cred că mai e ceva de spus decât mult succes în lupta împotriva SIDA. O seară buni şi vă mulţumesc. Vă las cu gândurile mele cele mai bune. Fie ca cel mai bun studio să câştige!

Charlie o aştepta ca să o escorteze de pe podium.

— Eşti al dracului de incredibilă, îi murmură el.

— Crezi?

— Păi să-ţi laşi studioul tocmai când eşti pe val!

— M-am plictisit.

— Te-ai plictisit?

— Starurile de cinema sunt plictisitoare.

El ridică o sprânceană în semn de neîncredere.

— Cu mine vorbeşti?

— Nu. Tu, Venus şi Cooper sunteţi singurele excepţii.

— La dracu!

— Ce e?

— Eşti mai nebună decât mine. Iar asta nu e deloc simplu.

În clipa următoare, presa se năpusti asupra ei, cu camerele şi reportofoanele puse în funcţiune; o amestecătură de voci şi de întrebări.

— Am spus tot ce aveam de spus, murmură ea, încercând să-şi facă loc spre masa ei, unde toată lumea aştepta explicaţii.

— De ce? o întrebă Venus.

— Când? Fu rândul lui Cooper.

— Mamă, se plânse Bobby, gândindu-se la toate avantajele pe care le pierdea în felul ăsta, decizia ta e de rahat!

— Mulţumesc, Bobby, răspunse ea pe un ton egal. Dar ai dreptate: e decizia mea, nu a ta.

— Felicitări, puştoaico, îi spuse Gino. Faci un bătrân să se simtă mândru.

— A venit Lennie? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu încă.

— Îmi pare rău ca n-a auzit, spuse ea dezamăgită.

Spera să nu se întâlnească pe drum cu cineva care să-i spună. Nu s-ar fi terminat tocmai bine.

Acum îi părea rău că nu vorbise cu el despre asta. Cunoscându-l pe Lennie, ştia că dacă află de la altcineva se va enerva dacă nu chiar se va simţi rănit.

De luni de zile, se gândea să facă asta. Conducerea studioului îi cerea mult timp şi multă energie. Întotdeauna era de luat decizii, de discutat cu producătorii sau agenţii care încercau să-i vândă filme sau actori. Apăreau probleme cu finaluri neprevăzute, cu evoluţii neaşteptate, cu mândrii nemăsurate, cu distribuţiile. De când preluase conducerea, schimbase totul în Panther, aşa cum îşi propusese. Făcuse mai multe filme de care era foarte mândră, filme care reprezentau femeia puternică, independentă, egală din punct de vedere sexual cu bărbatul,

care poate să facă orice îşi pune în minte. Şi în aceste vremuri de discriminare pe criterii de sex şi vârstă, realizarea ei nu era la îndemâna oricui.

Acum nu mai voia să facă nimic o vreme. Poate chiar o să scrie o carte, ar putea fi şi asta o provocare, iar ei îi plăcuseră întotdeauna provocările.

Poate că o s-o ajute şi Lennie.

Nu. O idee proastă. Nu avea nevoie de ajutorul nimănui.

Aruncă o privire peste masă, ca să vadă cum primise Alex vestea. Părea cufundat într-o conversaţie cu Pia, ceea ce pentru Lucky însemna clar că o ignoră în mod intenţionat, poate pentru că era nervos că ea nu avusese destulă încredere în el să-i spună dinainte.

Dumnezeule! Cu câtă lume trebuia să vorbească înainte să ia o decizie?

Se aşeză pe scaunul ei, lângă Gino, chiar în clipa în care începu spectacolul regizat de David Foster. Gazda era adorabilul şi extrem de amuzantul Howie Mendel, care trebuia să-i prezinte pe talentatul interpret şi producător Babyface, pe strălucitoarea Natalie Cole şi, în fine, pe Price Washington, celebrul actor de comedie. O distribuţie impresionantă.

Lucky se relaxă, decisă să guste spectacolul.

La dracu'! Ce repede conducea! Băiatul simţea nevoia acută să vomite, stomacul lui nu mai rezista. Reuşi să se abţină, zicându-şi că nu era deloc o mişcare bună să borască peste ea. Ori el chiar avea de gând să-i demonstreze astă-seară că era un un tip tare, în ciuda tuturor criticilor ei.

Fusese la New York vreme de un an şi jumătate. Se întorsese de zece zile, iar azi era prima zi în care ea luase legătura cu el. Scârba! Dar nu-i nimic, o s-o facă el să-l ţină minte după seara asta. Da! O să-i atragă atenţia în stil mare.

— Unde mergem acum? întrebă el.

— Mergem aiurea, răspunse ea. Căutăm o ocazie.

— Ocazia să ce?

— Să facem ce ne trece prin minte, idiotule, răspunse ea, aruncându-i o privire dispreţuitoare. El habar n-avea ce vrea să spună fata. Dar cui îi păsa? Era bine. Era cu ea. Uitase de tatăl lui superdominant, care cu siguranţă era furios că nu se întorsese pentru cină. Şi ce? Nu trebuia să facă nimic ce n-ar fi vrut să facă. Iar asta includea şi absolvirea liceului şi plecarea la facultate. Tatăl lui nu făcuse niciodată o facultate, deci el de ce ar fi trebuit să facă? Avea de gând să iasă şi să se distreze, nu să stea închis în vreo sală de curs şi să înveţe tot felul de chestii inutile, timp de încă câţiva ani.

Fata forţă acceleraţia pe lumina galbenă a semaforului, încercând să treacă. Prea târziu. Semaforul deveni roşu, iar ea frână puternic.

Lui îi trecuse prin minie că poate ar fi bine să-şi pună centura de siguranţă. Dar nu, ea l-ar fi crezut un tâmpit dacă ar fi făcut asta. Prost şi fricos.

— Trebuie să fac pipi, zise el, simţind o nevoie urgentă.

— Ce? întrebă ea.

— Trebuie să ajung la toaletă.

— La dracu'. Hei! Ia te uită ce diamante are la gât târfa din maşina de alături!

Acum îi era limpede că trebuie să se uşureze imediat. Nu putea să mai aştepte.

— Privşte, repetă fata, vorbind încet şi repede.

Se aplecă spre ea şi aruncă o privire în maşina de alături. Văzu o negresă drăguţă pe scaunul din dreapta al unui Porche argintiu. Purta o rochie elegantă, un colier cu diamante şi cercei strălucitori.

— Aşa, şi? întrebă el.

— Cum şi? se miră ea, privind în jur şi observând că nu erau alte maşini pe stradă. O să ne dăm jos şi o să punem mâna pe ele.

— Să punem mâna pe ele cum?

— Eşti un cretin, scuipă ea cu dezgust. O să-i luăm colierul şi cerceii şi o să le vindem pe bani frumoşi.

— Nici gând, zise el, convins că fata glumea.

— Vrei să ţi se sugă scula? întrebă ea.

El holbă ochii:

— Ce?

— M-ai auzit. Dacă eşti laş, n-o fac.

Iisuse, chiar vorbea serios!

— Sigur că vreau! răspunse el repede, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

— Atunci nu trebuie decât să scoţi arma şi s-o obligi pe târfă să-ţi dea ce are mai bun.

— Eşti nebună, zise el înghiţind greu. Nu pot să fac aşa ceva.

— Bine, bine, o facem împreună, răspunse ea. Nu e nimeni prin preajmă, suntem singuri pe stradă. Haide, cretinule, dacă nu ne mişcăm acum, n-o să mai avem a doua şansă.

El nu mai gândea logic. Creierul îi era complet aburit şi tot ce-şi dorea era să facă pipi. Şi totuşi, faptul că ea se oferise să-i sugă scula.

Dintr-odată, fata călcă pedala de accelerţie şi întoarse jeepul în faţa maşinii care staţiona la stop, blocând-o.

— Mişcă! ţipă ea, deschizând uşa. Dă-mi dracului arma!

Orbit de dorinţă, scoase arma din toc şi i-o încredinţă. Ea sări din jeep şi ocoli maşina, ducându-se direct la locul pasagerului, agitând în aer arma. El o urmă îndeaproape.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Mary Lou. Lennie, priveşte!

Nu era nevoie să se uite, văzuse deja. Înainte să apuce să reacţioneze, o tânără slăbănoagă cu părul negru şi scurt deschisese uşa din dreptul lui Mary Lou şi îi băgase o armă în faţă. În spatele ei, nehotărât, un adolescent de culoare părea să-şi păstreze cu greu echilibrul.

— Dă-mi colierul ăla nenorocit, ţipă tânăra la Mary Lou. Şi cerceii şi inelele. Dă-mi-le imediat, târfă, altfel îţi fac capul ţăndări!

Iisuse! Lui Lennie nu-i venea să creadă că li se întâmplă aşa ceva.

— Dă-i bijuteriile, o sfătui el pe Mary Lou, cu o voce calmă şi înţelegătoare, în timp ce încerca să găsească o cale de a ieşi din situaţia creată.

— Nu, răspunse Mary Lou cu încăpăţânare. Steve mi le-a dat. N-o sa i le dau ei.

— Scoate-ţi nenorocitele alea de bijuterii, târfo! ţipă fata din nou.

— Nu vreau să fac asta, îi răspunse Mary Lou, demonstrând un mare curaj în faţa unei situaţii atât de periculoase.

Băiatul, rămas în spatele tinerei, nu schiţă nicio mişcare.

Mintea lui Lennie funcţiona cu rapiditate. Avea o armă în torpedou, dar nu putea să se aplece peste Mary Lou ca să o scoată. Cel mai înţelept lucru era să le facă pe plac.

Fata cu arma era agitată şi nervoasă.

— Ai face bine să te conformezi, păsărică, zise ea cu o voce joasă şi furioasă, încep să-mi pierd răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i-le acum! O îndemnă Lennie.

Mary Lou ridică mâinile, încercând să-şi descheie colierul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reuşi s-o facă.

Undeva, departe, Lennie auzi sirena unei maşini de poliţie.

O auzi şi fata, ceea ce o făcu să devină şi mai nervoasă.

— Dă-mi-l dracului odată! ţipă ea, agitată şi apucă colierul pe care îl smulse de la gâtul lui Mary Lou.

Băiatul din spatele ei rămase în continuare nemişcat.

— Ia-l, idiotule, i se adresă fata, dându-i colierul.

El îl vârî în buzunar.

— Şi acum cerceii, mârâi tânăra, în timp ce sunetul sirenei se apropia.

— Nu, se opuse Mary Lou. Ţi-am dat colierul. Ia-l şi pleacă.

— Târfă idioată! ţipă fata, izbind-o pe Mary Lou peste faţă cu arma.

A fost prea mult pentru Lennie. Se aruncă peste Mary Lou, încercând să ajungă la arma lui din torpedou. Fata îşi dădu seama ce vrea să facă şi se pierdu cu firea.

— Să te ia dracu’, ţipă ea. Să va ia dracu’ pe toţi!

Ridică arma, făcu un pas înapoi şi trase un glonţ în pieptul lui Mary Lou. Zgomotul fu atât de puternic, încât băiatul se dădu înapoi câţiva paşi şi făcu pe el.

Lennie era în stare de şoc. Se simţea ca şi când ar fi fost prins în mijlocul unui coşmar. Nu se putea gândi decât că, dacă va deschide ochii, totul se va dovedi doar un vis urât. Văzând sângele lui Mary Lou ţâşnindu-i din piept, înţelese însă că nu visa, că totul era cât se poate de real.

— Ai împuşcat-o, urlă băiatul, intrat în panică. Ai împuşcat-o, la dracu’!

— Noi am împuşcat-o, îi strigă fata. Şi idioata o merita cu vârf şi-ndesat.

Apoi se aplecă, şi smulse lui Mary Lou cerceii şi începu să-i caute inelele.

Lennie se puse imediat în mişcare. O prinse pe fată şi o imobiliză. Cu sânge rece, ea trase din nou cu arma şi-l nimeri în umăr. El căzu înapoi pe scaun, cuprins de o durere cumplită.

— Să fugim de-aici, ţipă fata şi amândoi o luară la fugă spre maşină.

Cu puteri supraomeneşti, Lennie reuşi să se ridice şi să arunce o privire spre plăcuţa de înmatriculare. Numărul îi dansă prin faţa ochilor.

Apoi căzu înapoi pe scaun şi leşină.

Brigette se mişcă, aproape trează. Visase – vise reale şi senzuale despre dragoste şi pasiune. Se rostogoli în pat şi, pentru început, deschise ochii. Camera era întunecată. Se întinse spre ceasul de la capul patului şi apăsă butonul de sus, ca să vadă ce oră indica: era puţin trecut de ora unu noaptea.

Încercă să-şi adune gândurile, pentru că ultimele ore erau complet întunecate. Cinase cu Lina, cu Fredo şi cu vărul lui. Merseseră într-un club sau două, iar după asta. Nimic.

Hmm. Se gândi. Nu cumva sunt prea tânără ca să prezint simptome de pierdere a memoriei imediate?

Coborî din pat, se îndreptă spre bucătărie ca să-şi ia un pahar cu apă, şi constată dintr-odată că era complet goală.

Nu dormea niciodată goală. Oare băuse?

Nu-şi amintea.

Îşi turnă un pahar cu apă şi îl bău din câteva înghiţituri uriaşe, potolindu- şi setea cumplită. Apoi încercă să-şi reamintească din nou evenimentele din seara precedentă. Îşi aminti restaurantul în care luaseră masa, că băuseră şampanie, şi apoi trecuseră prin vreo două cluburi. Îşi aduse aminte ca prin ceaţă că Frodo şi Lina urcaseră pe ringul de dans şi apoi Carlo stătuse de vorbă cu ea. După asta, era un mare gol în mintea ei.

Dumnezeule, oare îmi pierd minţile?

Mai înghiţi lacom din apă, se întoarse în dormitor, îşi puse un halat şi se aşeză pe marginea patului, încercând cu disperare să-şi amintească ceva.

Îi fusese rău? Băuse? Ce dracu' se întâmplase?

Era ridicol! Nu-şi putea aminti nimic. Probabil că cineva m-a adus acasă, se gândi ea. Probabil Lina.

Se întrebă dacă Lina era acasă. Probabil că nu. Atunci când nu trebuia să lucreze a doua zi, Lina petrecea până târziu şi apoi dormea până după prânz în ziua următoare.

Brigette formă totuşi numărul ei. Niciun răspuns. Încercă în continuare, până când intră robotul. Îi lăsă Linei un mesaj, cerându-i să o sune.

Se simţea. Ciudat. Sânii îi erau sensibili, iar atunci când îşi pusese halatul observase zgârieturi pe partea interioară a coapselor.

Dacă nu m-aş cunoaşte, aş crede că am făcut dragoste, se gândi ea. Dar era imposibil.

Şi totuşi, se simţea de parcă ar fi făcut sex.

Îi era din nou sete, aşa că se duse înapoi în bucătărie, simţind cum intră uşor în panică. Ceva se întâmplase, iar ea nu ştia ce anume.

Fredo ar fi trebuit să ştie. Îi formă numărul în grabă. El bâigui un salut.

— Sunt Brigette, spuse ea grăbită.

— Sunt adormit.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu Lina.

— Tu şi Carlo ne-aţi lăsat baltă, spuse el căscând. Lina e furioasă pe tine.

— Am plecat cu Carlo? întrebă ea simţind că i se strânge stomacul.

— Ne-am dus să dansăm, iar când ne-am întors nu mai eraţi, sforăi el deranjat. De ce m-ai trezit la ora asta? Sun-o pe Lina.

— Nu e acasă.

— Poate l-a găsit pe Carlo, aruncă el viclean. Dacă tu l-ai lăsat să plece, sunt sigur că ea l-a atras în patul ei.

— Ştii ce, Fredo? zise Brigette iritată. Nu totul are legătură cu sexul.

— Iubito, cât eşti de naivă!

Şi închise.

Deci Fredo presupune că vărul lui, Carlo, a condus-o acasă. Poate că aşa fusese, e uşor să afle. Sună jos, la portar.

— La ce oră am ajuns aseară acasă?

— Cred că în jur de ora unsprezece, domnişoară Brigette.

— Eram. Cu cineva?

— Cu un domn.

Gemu în sinea ei.

— Şi cât a rămas la mine?

— Vreo oră.

Dumnezeule! Probabil că s-a îmbătat, a făcut sex cu Carlo şi nu-şi mai aminteşte nimic. Absolut umilitor!

Şi totuşi, cum era posibil? Se mai îmbătase, dar niciodată nu-şi pierduse complet simţurile.

Îi trecu prin minte, cu un sentiment de teamă, că e posibil să fi fost drogată. Unele dintre colegele ei vorbeau în ultima vreme despre nişte pastile noi care apăruseră pe piaţă – Rhohipnels – cunoscute pe stradă drept ruffies. Se pare că pastilele respective nu aveau nici culoare, nici miros, iar bărbaţii le strecurau în băutură fetelor ca să poată profita apoi de ele. Unul dintre efectele pastilei era pierderea completă a memoriei.

Putea oare Carlo să-i facă una ca asta?

Sună din nou la recepţie ca să afle dacă Lina s-a întors acasă. Portarul o informă că nu, Lina nu se întorsese.

Nu mai ştia ce să facă. Nu avea nicio dovadă, dar ar fi putut să meargă la un medic, să-i ia sânge, să facă analize şi să afle dacă a fost sau nu drogată.

Dar nu, umilinţa pe care ar fi îndurat-o nu merita efortul.

Se hotărî să facă o baie. Se afundă în bulele de spumant şi se relaxă, încercând să se gândească la toate. Era bogată, frumoasă şi plină de succes; cu toate astea, de fiecare dată când ieşea undeva şi lăsa puţin garda jos, i se întâmple ceva.

Sunt blestemată, se gândi ea înverşunată. Exact ca mama. Mama ei, moştenitoarea Olympia Stanislopoulos, care avea toate motivele ca să trăiască fericită, murise într-o cameră de hotel insalubră, împreună cu ultima ei dependenţă – Flash, un rock star drogat.

Nu vreau să ajung ca mama, se gândi ea tremurând. Nu vreau să sfârşesc aşa cum a sfârşit Olympia.

Simţea nevoia s-o sune pe Lucky, dar îşi aminti că aceasta participa la evenimentul pregătit special pentru ea în L. A. Şi, apoi, nu putea să alerge la naşa ei ori de câte ori i se întâmpla ceva rău.

Nu mai eşti copil, îşi spuse ea cu severitate. Trebuie să înveţi să te descurci singură în situaţii dificile.

Dar cum să se descurce cu asta, când nu era nici măcar sigură ce se întâmplase?

Se vârî înapoi în pat, se înfăşură în cuverturi şi în cele din urmă se cufundă într-un somn agitat.

Ţipătul iritant al sirenei de salvare îl trezi pe Lennie ca un şoc electric. Vru să se ridice şi să închidă fereastra dormitorului din cauză că zgomotul devenise insuportabil de puternic, dar îşi dădu seama că nu era în patul lui, că era într-o ambulanţă.

Iisuse! Fu primul lui gând. Ce dracu' caut într-o ambulanţă?

Probabil că făcuse zgomot sau scosese vreun geamăt, pentru că imediat un medic apăru lângă el, îi ridică puţin capul şi îl ajută să soarbă un pic de apă.

— Ce s-a întâmplat? Reuşi el să întrebe.

— Aţi fost împuşcat, îi răspunse medicul, un bărbat vesel, cu păr roşcat. Un glonţ v-a rănit în umăr.

— Iisuse! murmură el, încercând să înţeleagă momentul cumplit prin care trecuse. Cum?

— Aţi fost atacat în maşină. Probabil că v-aţi opus.

Atacat în maşină. Atacat în maşină. Încet-încet începu să-şi amintească. O fată ţipa agitând o armă, Mary Lou dându-i colierul, un tânăr de culoare aşteptând tăcut în spate.

La dracu'! Fata îl împuşcase. Îl ameninţase cu arma şi îl împuşcase! Nu-i venea să creadă.

— Unde e Mary Lou? întrebă el cu glas stins, simţind o durere ucigătoare în umăr.

Medicul întoarse capul pentru o clipă.

— Soţia dumneavoastră?

— Nu, cumnata mea.

Gemu, amintindu-şi brusc totul.

— Dumnezeule! Şi pe ea a împuşcat-o! Ce face?

— Poliţia o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— De ce?

— Ca să afle ce s-a întâmplat.

— Vreau s-o văd pe Mary Lou, spuse el, gândindu-se cât de supărată o să fie Lucky când o să audă ce s-a întâmplat. Trebuie să-mi sun soţia, mai zise el închizând ochii. Trebuie să-i spun.

Dintr-odată totul începu să se învârtească. Nu se simţea deloc bine. Poate pentru că nu mai fusese niciodată împuşcat.

Nu era o stare tocmai plăcută.

— Ceva nu e în regulă, spuse Lucky, ridicându-se dintr-odată în picioare.

— St, sâsâi Gino, făcându-i semn să se aşeze. Îmi place Babyface. Tipul ăsta are voce!

— Ştiu sigur că ceva nu e în regulă, spuse Lucky cu fermitate. Sun acasă.

— Nu poţi să ieşi în timp ce omul ăsta cântă.

— Pot să fac orice vreau, Gino, spuse ea pe un ton dur şi se ridică de la masă, făcându-şi loc spre ieşirea din sala de bal.

Steven o urmă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nu. Nu ştiu, Steven, am sentimentul ăsta tâmpit că ceva nu e în regulă.

El oftă.

— Tu şi sentimentele tale ciudate.

— Trebuie să sun acasă, să văd ce fac copiii.

— Ştii bine că totul e-n regulă, spuse el, dându-i totuşi telefonul mobil. Nu trebuia să pleci de la masă, adăugă el. E totuşi seara ta, Lucky, toată lumea e cu ochii pe tine. Iar Babyface era în mijlocul piesei.

— Ce eşti tu? Paznicul meu? izbucni ea. Nu era în starea în care să-l poată asculta pe Gino sau pe Steven spunându-i ce să facă.

— Da’ ştiu că ai o dispoziţie de zile mari, zise el.

— Pentru că vreau să ştiu unde sunt Lennie şi Mary Lou. Nu-i stă în fire să se poarte aşa, cu atât mai puţin soţiei tale. Are întotdeauna grijă să ajungă la timp.

— O să sun acasă, spuse el, începând să formeze numărul.

Îi răspunse Jeniffer şi îl asigură că totul e în regulă. Îi întinse telefonul lui Lucky.

— E rândul tău. Luă telefonul şi o sună pe Ceecee.

— E totul bine?

— Sigur, răspunse Ceecee. De ce?

— E târziu şi Lennie nu a ajuns aici. Mă gândeam că poate a sunat acasă.

— Sunt sigură că ar fi sunat dacă s-ar fi întâmplat ceva.

— Deci nu ai nicio veste de la el? întrebă Lucky, întorcându-i spatele unui fotograf insistent.

— Numai puţin, spuse Ceecee. Sună cineva pe cealaltă linie. Să răspund?

— Da, o îndemnă Lucky aspru.

Uneori avea senzaţii, presentimente care o copleşeau, sentimente pe care nu şi le putea explica. Ca acesta pe care îl trăia în clipa aceea. Era ca un nor negru care o acoperea, iar ea ştia că ceva rău urma să se întâmple.

Câteva clipe mai târziu, Ceecee reveni.

— Ce e? întrebă ea temându-se de ce era mai rău.

— A fost. A fost împuşcat în timpul unui jaf. A fost transportat la spitalul Cedars.

— Dumnezeule! şopti Lucky.

Steven oprinse de braţ.

— Ce e? întrebă el.

— Lennie a fost împuşcat. E la Cedars.

— Dar Mary Lou? se grăbi Steven. Era cu el?

— Ceecec, încercă Lucky cu disperare să-şi păstreze calmul, Mary Lou era cu el?

— N-au spus.

— Dar ce-au spus? O să fie bine? E grav?

O SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ? auzi o voce urlând în mintea ei.

— A fost dus la spitalul de urgenţă.

— Rămâi cu copiii, spuse Lucky, încercând să gândească limpede şi să nu intre în panică. Nu le spune nimic. Eu mă duc la spital.

Închise telefonul.

— Nu pot să cred, spuse ea clătinând din cap. Ştiam că ceva nu e în regulă. La dracu', ştiam!

— Unde e Mary Lou? întrebă Steven.

— Probabil că are grijă de el, doar ştii cum e ea.

Steven dădu din cap, rugându-se să fie aşa.

— Să mergem, îl îndemnă Lucky.

— Şi Gino?

— Du-te înapoi la masă, spune-le că nu mă simt bine şi zi-i lui Gino să-l ducă pe Bobby acasă după spectacol. Repede. Iau limuzina şi te aştept în faţă.

Dumnezeule, senzaţia aia din capul pieptului n-o înşela niciodată. De câte ori îl rugase pe Lennie să nu conducă un Porsche în zonele dubioase din oraş? De fiecare dată râdea de ea.

— Eşti aşa de panicardă, îi spunea. Mereu te temi că o să se întâmple ceva.

— Sunt deşteaptă, Lennie, răspundea ea. Şi atunci când eşti deştept, poţi să împiedici lucrurile rele să se întâmple.

— Da, clar, râdea el. Doamna Ştie-Tot.

— Crezi că totul e premeditat, Lennie? Nu e deloc aşa. Orice crimă e o chestiune de moment, trebuie să fii atent tot timpul Gino m-a învăţat asta.

— Sunt atent, o liniştea el.

— Ba nu eşti. Tu trăieşti în lumea ta, te gândeşti mereu la scenariul la care lucrezi, la filmul tău.

Aşa se certau tot timpul. Şi acum iată că se întâmplase.

Se grăbi să iasă din hotel şi să ajungă la limuzină. Steven era deja lângă ea câteva momente mai târziu.

— Să mergem, şofer, spuse Lucky. Nu ţine cont de nicio limită de viteză.

Trebuie să ajungem acolo într-o clipă!

— Eşti o mică târfă, o apostrofă Lina cu chipul urâţit de furie.

Nu mai semăna deloc cu cea pe care o ştia drept buna ei prietenă. Brigette stătea în faţa uşii Linei, nemachiată, îmbrăcată doar cu nişte jambiere şi cu o cămaşă sac. Arăta mizerabil.

Lina, într-o dispoziţie extrem de proastă, mahmură şi strângând pe lângă ea un halat roşu, semăna cu femeia sălbatică din Borneo. Părul negru îi atârna neglijent, iar faţa îi era plină de pete. Fără machiaj, nu era nici pe departe supermodelul exotic, cu siluetă felină, care apărea în toate revistele de modă.

— Lasă-mă să intru, insistă Brigette împingând-o. S-a întâmplat ceva.

— Poţi să pui pariu pe fundu' tău schilod că s-a întâmplat ceva, replică Lina. Ştiai bine că îl vreau pe Carlo şi totuşi ai sărit pe el. Nu poţi să-i faci asta unei prietene şi să te aştepţi să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Brigette se îndreptă spre bucătărie clătinând din cap.

— Nu înţelegi, zise ea.

— Ba sigur că înţeleg, zise Lina urmând-o. Înţeleg destul şi mai ştiu că vreau să mă duc să dorm, aşa că dispari!

— Nu, nu, nu înţelegi, insistă Brigette aşezându-se pe un scaun la masa din bucătărie şi prinzându-şi capul în mâini. Am fost drogată.

Lina se opri brusc.

— Ce-ai fost?

— Cred că mi-a strecurat Carlo o pastilă în băutură.

— Ce pastilă? întrebă Lina bănuitoare.

— Ruffies, ştii tu. Sau cum se numesc porcăriile alea pe care tipii le dau fetelor ca să poată să le violeze.

— Ei hai! zise Lina neîncrezătoare. Carlo nu are nevoie să drogheze pe nimeni ca să poată face sex. Doar l-ai văzut, e un păpuşel. Poate să aibă pe cine vrea. Mă putea avea şi pe mine, dacă nu te băgai tu.

— Nu înţelegi deloc, se agită Brigette, ridicându-se brusc în picioare şi lovind cu pumnul în masă. Nu m-am băgat eu. Pur şi simplu nu-mi amintesc nimic!

— Nimic? întrebă Lina cu grijă.

— Nu-mi amintesc nici când am ajuns acasă, nici când am plecat de la club, nimic. M-am trezit adineaori şi sunt plină de vânătăi.

Făcu o pauză lungă.

— Sunt sigură că cineva a făcut dragoste cu mine.

— La dracu'! Se încruntă Lina.

— Nici să nu te gândeşti că ţi-aş lua vreodată un tip, spuse Brigette cu toată sinceritatea. Am jurat să nu mai fac sex cu ani în urmă. Ştii bine. Nici măcar nu-mi place sexul.

Lina încuviinţă din cap.

— Pun nişte brandy şi îl chem pe Fredo aici, imediat.

— Nu putem să-i spunem, se panică Brigette. Nu putem să spunem nimănui.

— În cazul în care Carlo a făcut ce crezi tu că a făcut, atunci e un nenorocit şi-i umflu boaşele d-aici până-n Italia lui şi-napoi! Doar că, mai întâi, trebuie să dăm de el, iar aici intervine rolul lui Fredo.

— E cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată, se plânse Brigette.

— Ba nu e, o linişti Lina. Îţi mai aminteşti de Michael Guy? Ăla a fost cel mai jenant! Aici e ceva de care poţi să te ocupi.

— Cum? întrebă Brigette, neputincioasă. Nici măcar nu ştiu unde stă.

— Ţi-am spus, încercă Lina să-şi ascundă un căscat. Ştie Fredo.

— Cred că mă consideri o mare cretină.

— Răzbunare, iubito, spuse Lina energic. E singurul lucru la care trebuie să te gândeşti.

— Nu ştiu, zise Brigette nesigură.

— O, da! îi străluciră ochii Linei. Sunt cea mai fidelă adeptă a răzbunării.

— Eşti?

— E singura metodă, nu?

— Probabil., răspunse Brigette, gândindu-se că şi Lucky ar fi spus probabil acelaşi lucru.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, o linişti Lina. Dacă n-o să pui mâna pe broscar, să nu-mi spui mie supermodel!

Până să apară Fredo, complet lipsit de chef, Lina îmbrăcă un tricou şi nişte blugi rupţi, îşi ascunse părul dezordonat sub o şapcă de baseball cu Chicago Bears şi adăugă la, ţinută” nişte ochelari de soare Dolce Gabbana cu lentile oblice.

— Unde e nenorocitu’ de văr’tu? îl întrebă ea, înainte ca Fredo să apuce să intre.

— Ce? se miră Fredo, întrebându-se oare ce mai făcuse arătosul lui văr de data asta.

— Unde stă nenorocitu’? strigă Lina.

Fredo ridică vag din umeri.

— Un’ s-a dus?

— De ce eşti aşa furioasă? se miră Fredo. Şi ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el pe Brigette care stătea pe canapeaua din sufragerie, cu genunchii strânşi la gură.

— Îţi zic eu ce e, se repezi Lina. Nenorocitu’ a violat-o, nu?

— Nu fi caraghioasă. Fredo îşi încruntă sprâncenele stufoase.

— Nu e nimic caraghios aici, interveni pe un ton plat Brigette. Sunt sigură că vărul tău Carlo mi-a strecurat o pastilă în băutură.

— Nu cred aşa ceva, zise Fredo clipind repede. De fapt, aproape că-i venea să creadă.

— Ai face bine să crezi, interveni Lina furioasă, pentru că o să-l dea-n judecată! Şi.

— Ba nu, o întrerupse Brigette.

— Ba da, o puse la punct Lina cu o privire de gheaţă.

Fredo nu mai ştia ce să zică, aşa că rămase tăcut. Tot ce-şi dorea era să se ducă acasă şi să se bage înapoi în pat. Lina era înspăimântătoare când se înfuria.

— Deci gunoiul ăsta o să se întoarcă înapoi în Anglia, la logodnica lui, nu?

Continuă Lina pe un ton dispreţuitor. Pentru că bănuiesc că are o logodnică, nu?

— Din câte ştiu eu, da, zise Fredo.

— Cine e cretinul ăsta până la urmă? întrebă Lina. Şi de ce ne-ai târât în oraş cu el?

— Exact, completă Brigette. Ai zis că e un mitocan. Deci de ce ni l-ai prezentat?

— Îmi pare rău, se apără Fredo, ridicând mâinile. Eu şi Carlo am crescut împreună, la Roma.

— Cum aşa? întrebă Lina.

— Când mama a murit, am fost trimis să locuiesc cu familia lui Carlo. Tatăl lui e fratele mamei mele, explică Fredo. Carlo a fost dintotdeauna băiatul frumos, în timp ce eu eram considerat mai degrabă drept vărul cel prost. Aşa că atunci când am ajuns în America şi am avut succes, am putut, în sfârşit, să-l impresionez. De fiecare dată când vine în vizită îi prezint câteva modele superbe. În felul ăsta, eu devin cel important.

— E un nenorocit, conchise Lina. A violat-o, iar tu e cazul să faci ceva în privinţa asta.

— Ţi-am spus, îngăimă Fredo, Carlo pleacă mâine, iar eu nu ştiu de unde să-l iau.

— Ştii ce, zise Brigette sărind dintr-odată în picioare. Hai să uităm de toate astea. Nu vreau să mai aud vreodată de el, nu vreau să-i mai aud numele. Bine, Fredo, Lina?

— O să-l laşi să scape, răcni Lina dezgustată. Nu-i faci nimic?

— Nu, zise Brigette. În ceea ce mă priveşte, s-a terminat.

— Dacă într-adevăr Carlo ţi-a făcut ce zici că ţi-a făcut, îmi pare foarte rău, spuse Fredo, gândindu-se că spusele lui Brigette erau, probabil, adevărate. În Carlo nu puteai avea încredere.

— Aşa şi trebuie, mormăi Lina ameninţător.

Când Fredo plecă, Brigette se simţea deja mult mai calmă. Se întoarse în apartamentul ei, îşi făcu un duş, frecându-şi cu disperare pielea, întrebându-se oare ce-i făcuse Carlo în timp ce era inconştientă.

Apoi îşi zise că e mai bine că nu ştie. Se băgă înapoi în pat şi încercă să adoarmă. Dimineaţa devreme, urma să plece cu Lina la şedinţa foto din Bahamas. O să se bucure de soare, de lucrul cu fotografii şi o să uite de toate astea.

Dacă exista un lucru pe care-l învăţase de la Lucky, acela era să meargă mai departe, să nu se lase niciodată trasă înapoi de trecut.

Şi exact asta avea de gând să facă. Să meargă mai departe.

Detectivul Johnson stătea lângă patul lui Lennie. Era un bărbat înalt, cu o înfăţişare ciudată, în jur de patruzeci de ani, cu o haină austeră de uniformă şi cu ochelari cu rame groase, metalice. Privea în jos spre Lennie, uşor intimidat, conştient de celebritatea acestuia, ceea ce făcea cazul şi mai dificil. Presa se va arunca imediat în toată povestea, mai ales dacă Mary Lou Berkeley murea, ceea ce părea să fie extrem de probabil în acel moment. O echipă de doctori o operau, dar, deocamdată, lucrurile nu arătau prea bine.

— Ne-au blocat calea cu un jeep de culoare închisă, spuse Lennie. Erau doi, un băiat şi o fată.

— Cam ce vârstă aveau? întrebă detectivul Johnson, în timp ce-şi lua conştiincios notiţe în carneţelul lui cu foi detaşabile.

— Erau adolescenţi. Şaptesprezece, optsprezece ani, cred, răspunse Lennie, foindu-se din cauza disconfortului. A luat cineva legătura cu soţia mea?

— E în drum spre noi.

— Cum se simte Mary Lou?

— Rezistă.

— Rahat, mormăi el. Cât e de gravă starea ei?

— Suntem. Optimişti, ezită detectivul, dregându-şi vocea. Uitaţi. Domnule Golden, ştiu că nu e cel mai potrivit moment, dar cu cât adun informaţii mai repede.

— Da, da, sigur, răspunse Lennie, încă şocat.

— Deci, doi adolescenţi, spuse detectivul Johnson, fixându-l cu privirea. Albi? Negri? Asiatici?

— Păi. Fata era albă. Ea ne-a ameninţat cu arma. De fapt, ea a condus acţiunea.

— A vorbit?

— Da, i-a cerut bijuteriile lui Mary Lou. A ameninţat-o că-i sparge faţa dacă nu i le dă. Genul ăla de ameninţări ca-n filme, zâmbi el amar. N-aş putea să scriu aşa ceva nici dac-aş vrea.

— Iar băiatul era.

— Negru. N-a scos o vorbă. Părea să se ţină după ea, de parcă n-ar fi fost implicat.

— E ceva neobişnuit.

— E limpede că ea conducea totul.

— Şi?

— Mary Lou a încercat să-şi scoată colierul, dar încuietoarea se blocase. Atunci fata s-a aplecat şi i l-a smuls de la gât.

— Da? îl încurajă detectivul să continue.

— După asta nu prea-mi mai aduc aminte exact. Am auzit sirena unei maşini de poliţie în depărtare. Fata i-a cerut lui Mary Lou şi cerceii, dar ea nu a vrut să i-i dea. Cred că a prins cunj auzind sirena care părea să se apropie.

— Atunci a împuşcat-o fata?

— Nu. A lovit-o cu arma peste faţă, iar eu m-am cam pierdut cu firea.

— V-aţi pierdut controlul?

— Am încercat să ajung la arma mea din torpedou. Atunci a împuşcat-o pe Mary Lou. Cu sânge rece.

— Ce-a făcut băiatul?

— Nimic. Stătea în spatele ei. Ea i-a dat colierul şi el l-a pus în buzunar.

— Şi apoi?

— A încercat să-i smulgă lui Mary Lou cerceii din urechi, iar eu am sărit pe ea. Atunci m-a împuşcat. După ce a tras, au fugit.

— La maşină?

— Da.

— Aţi apucat să vedeţi plăcuţa de înmatriculare?

— Nu-mi amintesc, bâigui Lennie, simţindu-se ameţit.

— Orice ne poate fi de folos.

— Nu. Nu sunt sigur.

— Mă scuzaţi, domnule poliţist, interveni o asistentă cu figura aspră, apropiindu-se şi luându-i mâna lui Lennie ca să-i verifice pulsul. Cred că e timpul să plecaţi.

Detectivul Johnson încuviinţă dând din cap.

— Încercaţi să vă odihniţi, îi spuse el lui Lennie. O să vă fie de folos. Mă voi întoarce mâine-dimineaţă. O să vă rog atunci să ne uităm împreună la nişte albume cu fotografii şi să staţi de vorbă cu portretistul nostru.

— Sigur, încuviinţă Lennie.

— Vă mulţumesc, domnule Golden.

— Când o pot vedea pe Mary Lou?

— O să fiţi anunţat.

— Iisuse! Nu poate fi adevărat, oftă Lennie. Am senzaţia că nu mi s-a întâmplat mie.

— E o reacţie normală, spuse detectivul. Mă întorc mâine.

— Nu prea devreme, îl avertiză tăios asistenta. Pacientul are nevoie de odihnă.

Lucky dădu buzna în spital, urmată de Steven. Cei de la recepţie îi trimiseră la sala de terapie intensivă.

În timp ce urcau cu ascensorul, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Lucky se ruga ca Lennie să fie bine, iar Steven continua să-şi facă griji pentru că Mary Lou nu sunase încă. Avea numărul lui de mobil şi ştia că are mereu telefonul cu el, aşa că nu înţelegea de ce nu l-a căutat imediat.

Coborâră din ascensor şi se grăbiră spre cabinetul asistentelor.

— Lennie Golden, îi spuse Lucky unei asistente de culoare, înaltă şi slabă.

— Domnul Golden a fost mutat de la terapie intensivă într-un salon privat. Se simte bine. Vă rog să mă urmaţi, zise ea ieşind din spatele biroului.

Steven o prinse de braţ.

— Unde e Mary Lou Berkeley? o întrebă el. Era cu domnul Golden când a fost împuscat.

Asistenta clipi privindu-l.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Soţul ei.

— Domnule Berkeley, ar trebui să staţi de vorbă cu doctorul Feldman.

— Cine e doctorul Feldman?

— Cel care are grijă de soţia dumneavoastră.

Simţi cum i se strânge stomacul.

— E rănită?

— Dacă vreţi să aşteptaţi aici, am să-i dau un mesaj pe pager doctorului, zise asistenta. Doamnă Golden, dumneavoastră puteţi să mă urmaţi.

Lucky îl sărută repede pe obraz pe Steven.

— Sunt sigură că se simte bine, îl încurajă ea. Mă duc să-l văd pe Lennie, apoi mă întorc la tine.

— Bine, aprobă Steven, încercând să-şi păstreze calmul, deşi era îngrozit.

Dacă se întâmplase ceva rău cu iubita lui Mary Lou? Dacă fusese şi ea împuşcată?

Nu, era imposibil. Se gândea la ce era mai rău, dar precis că totul era bine.

Puterea gândirii pozitive. Funcţiona de fiecare dată.

Lucky se aplecă peste patul lui Lennie. Părea palid şi zguduit, dar foarte viu şi îi făcu cu ochiul soţiei lui.

— Dumnezeule, Lennie, oftă ea luându-i mâna şi strângându-i-o cu delicateţe. E timpul să încetezi cu cascadoriile astea! Nu mai rezist.

El schiţă o grimasă.

— Am fost atacaţi de doi copii. Au apărut din senin.

— N-ar trebui să-ţi amintesc că te-am avertizat, dar pentru numele lui Dumnezeu, scapă de acel Porsche!

— Soţia mea, cicălitoarea, spuse el schiţând un rânjet.

— Ce s-a întâmplat cu Mary Lou? întrebă Lucky. Unde este?

După figura lui Lennie, înţelese că veştile nu erau deloc bune.

— Dumnezeule! Cât e de grav?

— Nu ştiu, zise el. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic.

— La naiba! Acum că te ştiu întreg, aş face bine să mă duc să văd ce face ea.

Doctorul Feldman îl privi pe Steven direct în ochi şi îi spuse:

— N-o să vă mint, domnule Berkeley. Soţia dumneavoastră are răni foarte grave. Glonţul a pătruns foarte aproape de inimă. A pierdut mult sânge şi, îmi pare rău, a pierdut şi copilul.

— Cum? făcu Steven uluit.

Doctorul Feldman îşi drese vocea şi i se adresă încurcat:

— Ştiaţi că soţia dumneavoastră e însărcinată, nu?

— Nu.

— Era în luna a doua.

— Pot s-o văd? întrebă el simţind cum mintea o lua razna.

— E foarte slăbită, domnule Berkeley.

— Pot s-o văd? repetă el insistent. Vreau s-o văd acum.

— Sigur, admise doctorul, făcând un pas înapoi.

Steven îl urmă pe culoar până la sala de terapie intensivă. Medicul îi zicea ceva despre glonţul care se oprise într-o zonă de unde nu-l putuseră scoate. Deoarece starea ei era atât de proastă, nu voiau să mai încerce încă o dată decât după ce îi făceau o transfuzie masivă de sânge, pentru că era foarte slăbită. În orice caz, asta va trebui să se întâmple repede, pentru

că, prin poziţia lui, glonţul bloca anumite funcţii, deci trebuia eliminat imediat, altfel.

Mary Lou era semiconştientă. Ochii ei mari şi căprui sclipiră când îl văzu pe Steven şi chiar încercă să zâmbească.

— Iubito, şopti el aplecându-se spre ea. Dulcea mea iubită.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-a fost vina mea.

— Nimeni n-a zis c-ar fi fost, spuse Steven, îndepărtându-i o şuviţă rebelă de pe frunte.

— Ştii că te iubesc, spuse ea foarte încet.

— Da, ştiu, iubita mea.

— Dacă.

— Dacă ce? întrebă el aplecându-se şi mai mult.

Ea deschise ochii foarte larg şi privi fix într-ai lui.

— Ai. Grijă. De. Carioca.

În clipa următoare trupul îi fu scuturat de convulsii şi, în timp ce Steven striga după ajutor, Mary Lou trecu, încet, în lumea de dincolo.

Dimineaţa devreme, Brigette şi Lina luară aceeaşi limuzină spre aeroport, amândouă ascunse în spatele unor ochelari negri supradimensionaţi – marca distinctivă a supermodelelor. Lina încercase să aducă în discuţie subiectul Carlo, dar Brigette i-o tăiase scurt, punându-i degetul pe buze:

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Orice ar fi fost, s-a terminat. Te rog să nu mă faci să regret că ţi-am spus.

— Ha, pufnise Lina. Dacă nu-mi spui mie, atunci cui să spui? Suntem cele mai bune prietene, nu?

— Singurul motiv pentru care ţi-am spus a fost pentru a te convinge că nu m-am dat la el, ştiind că tu eşti interesată.

— Probabil că am scăpat ca prin urechile acului, zise Lina. Violul nu prea face parte dintre distracţiile mele preferate.

— Nici dintr-ale mele, spuse Brigette, întrebându-se cum poate Lina să fie atât de indiferentă, dar iertând-o oricum. Hai să facem un pact că nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

— Sunt de acord, spuse Lina.

Brigette se simţea mult mai calmă. Îşi pusese în minte să treacă definitiv incidentul cu Carlo la pasiv, acolo unde îi era locul.

— Abia aştept să văd niţel soare, zise Lina privind pe geamul limuzinei la amurgul întunecat din New York. Am crescut la Londra unde plouă zilnic. Ploaia mă face să mă-mbăt.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi în LA?

— Nu, chicoti Lina. Aş muri într-un an. Cu toate tentaţiile alea. Doar ştii că n-am pic de voinţă!

— Da, de parcă în New York n-ar fi tentaţii, zise Brigette.

— În LA m-ar lua valul, explică Lina. În orice caz, când o să ajung un star de cinema, va trebui să petrec ceva vreme acolo.

— Ar trebui s-o cunoşti pe Lucky, remarcă Brigette. Are o atitudine dominantă care ţi-ar plăcea la nebunie.

— Sunt sigură.

— Mi-aş dori să semăn mai mult cu ea, oftă Brigette. Are tot ce şi-ar putea dori. O carieră, un soţ, copii. Lucky le are pe toate.

— Cu cine e căsătorită?

— Cu Lennie Golden. Fostul meu tată vitreg.

— Sună destul de complicat.

— Cred că aşa şi este. El a fost căsătorit o scurtă perioadă de timp cu mama mea, care era cea mai bună prietenă a lui Lucky.

Limuzina intră în zona particulară a aeroportului. Zburau spre Bahamas cu un charter, prin amabilitatea revistei Sports World International, care organiza aceste şedinţe foto o dată pe an pentru echipamentele lor de sport. Anul acesta aveau şase fete care mergeau în Bahamas împreună cu Sheila Margolis, femeia din spatele Sports World International. Tot acolo venea şi fotograful lor vedetă, Chris Marshall.

— Îl ador pe Chris, zise Lina. Mi-aş dori să nu fie căsătorit.

— De când are asta importanţă pentru tine, remarcă Brigette.

— Are, atunci când soţia vine cu el în călătorii, răspunse Lina, aprinzându-şi o ţigară. Mai ştii? Băbătia a fost acolo anul trecut.

— Poate că anul ăsta o să ai mai mult noroc.

— Da, zise Lina cu mâhnire în glas. Norocoasă sau nu, depinde cum priveşti lucrurile.

— Adică, ce vrei să spui?

— Aş putea să mă dau la el rău, zise ea, şi ochii îi străluciră la acest gând. Avem cam acelaşi trecut. S-a născut la vreo cinci minute distanţă de mine. Practic, avem un trecut comun.

Limuzina traversă pista până la avion, unde Sheila Margolis le aştepta ca să le salute. Sheila organiza sesiunea, era atentă la fiecare detaliu şi nu scăpa pe nimeni din ochi. Era durdulie, prietenoasă şi foarte plăcută. Fetele nu-i ieşeau niciodată din cuvânt; nimeni nu îndrăznea să o facă. Ea era cea care avea grijă ca ele să nu petreacă toată noaptea şi să se încarce de energie pentru şedinţa foto sub soarele arzător din Bahamas. Vreme de şase zile le ţinea sub control. În ultima seară petrecea toată lumea, inclusiv Sheila, care anul trecut fusese văzută ieşind, la ora şapte dimineaţa, din camera unui star de baschet, un negru incredibil, spre marea amărăciune a Linei care şi-l dorise pentru ea şi căreia nici nu i-ar fi trecut prin minte că el o va prefera pe atât de lipsita de strălucire Sheila.

— Bună, Sheil! O salută Brigette, coborând din limuzină şi sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Bună, dragele mele, le întâmpină Sheila radioasă.

Lina o sărută şi ea.

— Unde e Chris? întrebă, absentă.

— E deja la bord, spuse Sheila, adăugând repede: Şi ţine-ţi mâinile acasă, draga mea Lina, pentru că de data asta soţia nu-l însoţeşte.

— Oooh, zise Lina cu un râs pervers. Deci Dumnezeu există.

În vreme ce ele stăteau de vorbă cu Sheila, o altă limuzină îşi făcu apariţia şi din ea coborî Annik Velderfon, celebrul fotomodel olandez. Annik era înaltă, cu umeri laţi, cu un şuvoi de păr blond şi cu un zâmbet care-i lăsa să se vadă dinţii magnifici.

— Bună, fetelor, le salută ea.

— Bună, Annik, răspunseră ele în cor.

Annik începu să vorbească apoi cu şoferul, ocupat să-i descarce din portbagaj valizele ei asortate, marca Vuitton.

— Are tot atâta personalitate, cât un somon mort, mormăi Lina.

— Gata, gata, o muştrului Sheila chicotind.

— Haide, le îndemnă Lina. Să mergem să ocupăm cele mai bune locuri. Chris se ridică atunci când le văzu apropiindu-se. Chris era englez, o copie mai tânără a lui Rod Stewart, cu un zâmbet obraznic şi plin de tupeu.

— Sal’tare, doamnelor, le întâmpină el cu un accent puternic, extrem de asemănător cu cel al Linei. Nu-i aşa că e o vreme îngrozitoare?

— Sal’tare, dragule, zise Lina, întinzându-se spre el ca să-l îmbrăţişeze. Aud că ţi-ai lăsat acasă soţioara.

— Păsăroiul meu e însărcinată, anunţă Chris, oprind-o pe Lina în plin avânt.

— Grozav, spuse ea cu o grimasă de dezamăgire. Presupun că asta înseamnă că iar eşti consemnat.

— Îmi pare rău, drăguţo, îi zise Chris, chicotind.

— Cine mai vine azi? întrebă Brigette.

— Tu, Lina, Annik, Suzi şi. Da, Kyra, răspunse Chris.

— Ce bine, îmi place Kyra, spuse Lina. Are tupeu, ca mine.

— Şi unde-l ţii, îi făcu el obraznic cu ochiul. Aşa începe, se gândi Brigette.

— Uitasem. Didi Hamilton vine şi ea cu noi.

— La dracu’! Se strâmbă Lina dezgustată. E copia mea nereuşită.

— Nu fi rea, dragă, zise Chris. Didi nu seamănă deloc cu tine.

— E negresă, nu?

— Vrei să spui că toate fetele de culoare arată la fel?

— Doar pe întuneric, zise ea cu voce spartă.

Lina era îngrozitor de geloasă pe Didi, care la nouăsprezece ani, deci cu şapte ani mai tânără decât ea, avea nişte sâni

impresionanţi. Lina încercase să convingă pe toată lumea că sunt măriţi cu silicon.

— E versiunea ta de stradă, şopti Brigette. Nu are stil.

— Mulţumesc frumos. N-am nevoie de un rahat de versiune a mea de stradă în călătoria asta, mormăi Lina îmbufnată.

Găsiră locuri libere şi se instalară.

Kyra Kattleman fu următoarea care-şi făcu apariţia. Kyra era o australiancă de peste 1,80, cu o coamă de păr castaniu-roşcat, un trup de surfer, dinţi mari şi extrem de albi şi o voce ridicată, stridentă.

— Sunt extenuată spuse ea prăbuşindu-se în scaun. Are cineva medicamente interzise? Simt nevoia de o doză.

— Cine nu simte? mormăi Lina. Sheila Mangolis urcă la bord.

— Lipseşte cineva, zise ea aruncând o privire încruntată în jur.

— Didi întârzie, spuse Chris.

— Ca de obicei, adăugă Lina.

— Nu, nu Didi, altcineva, zise Sheila.

— Suzi, observă Kyra. Am vorbit cu ea aseară.

— Suzi nu întârzie niciodată, spuse Sheila îngrijorată.

— Poate ca e prinsă în trafic, fu de părere Lina. E un coşmar să vii aici la ora asta.

Cele mai multe dintre fete erau cumplit de geloase pe Suzi care jucase de curând într-un film la Hollywood şi era logodită cu un star de cinema extrem de sexy.

— Suzi e visul oricărui nepriceput, spusese cândva Lina despre ea. E complet inofensivă, poţi să te duci grămadă peste ea şi n-o să se plângă niciodată.

Suzi apăru două minute mai târziu, scuzându-se că nu a auzit ceasul. Adusese flori pentru Sheila, un album cu fotografii rare pentru Chris şi prăjituri de casă pentru celelalte fete.

— Dacă n-aş cunoaşte-o mai bine, aş băga mâna în foc că e o linguşitoare, şopti Lina.

— Ba nu, i-o întoarse Brigette, e doar atentă.

— Târfa! Nu se putu abţine Lina.

Mai aşteptară încă vreo douăzeci de minute până să apară şi Didi.

Didi se fâţâi prin avion de parcă habar n-avea că-i făcuse pe toţi să aştepte, ceea ce o scoase pe Lina din sărite. Fireşte, avea de două ori mai mult bagaj decât toată lumea, astfel că mai avură ceva de aşteptat până să fie totul urcat la bord.

— Ai întârziat, îi aruncă Lina. Dar nu-ţi face griji că ne-ai făcut pe toate să aşteptăm ca un grup de puştoaice speriate la o nuntă.

— Mereu eşti într-o dispoziţie proastă, îi aruncă Didi, trimiţându-i lui Chris sărutări din vârful degetelor. Eşti cumva la menopauză?

— Ce-ai zis? Se înfurie Lina. Am doar douăzeci şi şase de ani, pentru Dumnezeu.

— Îmi pare rău, i-o întoarse Didi, mimând o inocenţă copilărească. Pari mult mai în vârstă.

Cele două supermodele de culoare se înfruntară din priviri.

O să fie amuzant, îşi spuse Brigette.

Lina îşi puse centura de siguranţă, fierbând.

— Nu mai merg în nicio locaţie cu vaca asta, gata, mormăi ea ameninţător.

— Nu-i da atenţie, o sfătui Brigette.

— Mereu se ia de mine. Ai auzit ce-a zis?

— Toată lumea ştie că nu vrea decât să te enerveze, încercă Brigette s-o liniştească.

— Nu sunt obligată să-i suport mizeriile, clocoti Lina. În fond, cine vrea să apară într-un rahat de revistă ca Sports World International? O să fac moarte de om dacă apare ea pe copertă şi nu eu.

— N-o să apară ea, o linişti Brigette.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, ai apărut pe copertă anul trecut. Eu n-am fost niciodată, nu? Probabil, pentru că sunt prea neagră!

Avionul începu să-şi ia avânt pe pistă.

Brigette se afundă în scaun şi închise ochii. În fiecare zi se gândea la acelaşi lucru. E începutul unei vieţi noi. Dar oare unde o ducea viaţa ei?

Singurele momente în care simţea cu adevărat că trăieşte era în faţa camerei, însă un portofoliu plin de coperte de reviste şi prezentări de modă n-o să-i ţină de cald noaptea. N-o să găsească niciodată un bărbat în care să poată avea încredere şi care să se poarte frumos cu ea. Toţi s-au dovedit, de fiecare dată, nedemni de încredere. Şi totuşi, ea nu-şi dorea, în continuare, decât să-l găsească pe cel care-i era sortit. Să se aşeze la casa ei, să aibă o familie, să ducă o viaţă normală.

Da, avea cariera ei, iar pentru moment asta ar fi trebuit să-i ajungă.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Brigette era să fie în locaţie de shooting, să-şi petreacă vremea undeva unde cariera îi prelua complet controlul vieţii. Undeva unde nu trebuia să ia decizii când se trezea dimineaţa. Acolo unde alţii îi făceau machiajul, părul, îi alegeau hainele. Cineva avea grijă de toate.

Şi mai era şi camaraderia cu celelalte fete. Brigette se înţelegea bine cu toată lumea. Supermodelele erau o specie rară şi exotică. Fete slabe, cu picioare lungi, cu coame de păr strălucitor, cu piele lucioasă, cu zâmbete minunate şi cu mult tupeu.

Dimineaţa devreme, Lina şi Brigette alergară pe plaja. Apoi se întoarseră la hotel, în camera unde erau toate ţinutele pentru şedinţa foto. Azi era şedinţă de grup aşa că, logic, Lina se hotărâse să eclipseze pe toată lumea. Scormoni prin maldărele de haine şi în cele din urmă alese nişte bikini dintr-un material care imita pielea de leopard şi o fustă sarong asortată.

— Astea sunt numai bune, zise ea scoţându-şi şortul şi bluza şi punându- şi ţinuta sexy. Crezi că lui Chris o să-i placă?

Brigette o privi nepăsătoare.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

— Mulţumesc pentru sprijin, se cabră Lina ca un armăsar nărăvaş la linia de start.

— Ştii bine că sunt alături de tine, îi explică Brigette cu răbdare, doar că dorinţa asta a ta de a te culca cu bărbaţi căsătoriţi e peste puterile mele de înţelegere. Care-i plăcerea?

— Să ştiu că mă doresc pe mine mai mult decât pe oricine altcineva, îi explică Lina, lingându-şi buzele senzuale. Şi că uneori mă pot avea, iar alteori nu.

— Nu te gândeşti niciodată la soţiile lor? La ce le faci lor?

— Dar ce fac, dacă soţia nici măcar nu ştie? se apără Lina.

— Cum te-ai simţi tu dacă soţul tău s-ar culca cu cine ştie ce supermodel? întrebă Brigette, sperând că aşa o poate aduce cu picioarele pe pământ, deşi ştia că eforturile ei sunt inutile.

— Vino-ţi în fire, Brig, îi aruncă Lina, ridicând indiferentă din umeri. Ce tâmpită s-ar aştepta ca un bărbat să fie vreodată fidel?

— Nu crezi că e posibil?

— Bărbaţii sunt câini, draga mea, dădu Lina verdictul, cu un aer atotcunoscător. O partidă de sex oral şi gata, sunt ai tăi! Nu contează cine sunt: politicieni, staruri de cinema, oameni obişnuiţi. Crede-mă, toţi sunt al dracului de la fel.

— Chiar crezi asta?

— Da. Şi, dacă tu nu crezi la fel, eşti naivă, spuse ea abia stăpânindu-şi un căscat. Dar sigur că da. Uit că eşti o naivă. Pentru cineva care o să moştenească atâţia bani eşti îngrozitor de prostuţă. Chiar, când o să pui mâna pe ei?

— Deocamdată am destui cât să fiu fericită, spuse Brigette, căreia nu-i plăcea să vorbească niciodată despre banii ei, pentru că ura orice referire la ea drept viitoare moştenitoare.

— Da, dar n-o să ai vreo câteva miliarde de dolari sau ceva de genul ăsta? insistă Lina.

— Ba da, când o să împlinesc treizeci de ani, îi răspunse Brigette, gândindu-se că, din diverse motive, nu prea aştepta cu nerăbdare ziua aceea. Banii mulţi aduc probleme multe.

— Ai face bine să nu laşi să-ţi scape informaţia asta, dacă vrei să nu dea bărbaţii iama în viaţa ta şi s-o întoarcă pe dos.

— Crezi că ăsta ar fi singurul motiv pentru care ar ieşi un bărbat cu mine? întrebă Brigette uşor iritată.

— Nu fi cu capsa pusă, căscă Lina din nou. Ştii ce vreau să spun. Eşti, oricum, grozavă. Ai putea avea pe oricine, cu sau fără bani.

— Problema e, zise Brigette gânditoare, că nu vreau pe nimeni.

— Da, aşa e, am uitat. Tu eşti Domnişoara Specială, comentă Lina, admirându-se în oglindă. Singurul lucru bun e că noi două ne înţelegem atât de bine şi asta pentru că suntem atât de diferite. Tu blondă şi spumoasă, eu exotică şi neobosită ca o panteră neagră, chicoti ea la propria-i descriere. Crezi că bărbaţii mă consideră periculoasă?

— Îi sperii de-i găsesc dracii, Lina, îi aruncă Brigette sec.

— Pe cine sperie? întrebă Kyra care tocmai intra.

— Lina sperie bărbaţii, îi explică Brigette. Are privirea aia de prădătoare.

— Vorbeşti despre privirea aia îndelung exersată de, să te ia dracu’”? întrebă Kyra, legănându-şi coama de păr, în timp ce se îndrepta spre mormanul de haine. Da, aşa e, face minuni!

— E secretul succesului meu, chicoti Lina. Ia să vedem. Mi-a adus până acum patru staruri rock, o vedetă de cinema plină de mofturi, un jucător de tenis, doi miliardari.

— Destul! ţipă Kyra cu vocea ei înaltă şi stridentă. Mă faci geloasă. Înainte să mă mărit n-am avut decât un singur star rock şi ăla un amărât în pat.

— Cine? O interogă Lina.

— Flick Fonda.

— Bingo! ţipă Lina triumfătoare. Tocmai am fost cu el! După reputaţia aia de armăsar şi cu toată agitaţia de pe scenă, ai zice că te termini în pat.

— Are o sculă impresionantă, dar habar n-are ce să facă cu ea, spuse Kyra ca între cunoscătoare.

— Exact. Strigă Lina aprobator. Îi zice joystick, dar nu se bucură de ea decât el însuşi!

— Dacă tot te plângi mereu de starurile rock, de ce te mai culci cu ele?

Fu curioasă Brigette.

— Pentru că sunt atâtea femei care şi-ar dori s-o facă, îi explică Lina. Acelaşi motiv pentru care supermodelele sunt plictisitoare în pat.

— Pardon! îi aruncă Kyra jignită.

— Frumuseţea nu e întotdeauna un lucru bun, continuă Lina. Când sunt cu un tip, dau tot ce am mai bun.

— Aşa am auzit şi eu, comentă Kyra chicotind.

— Mai ales când îmi cumpără cadouri, continuă Lina, lovindu-şi ostentativ cu degetul unul dintre cerceii ei cu diamante.

— Ce e chestia asta cu cadourile? întrebă Brigette sincer nelămurită. Îţi permiţi să-ţi cumperi singură orice.

— Ştiu, răspunse Lina nepăsătoare. Cred că din cauză că am avut o copilărie nefericită sau o prostie din asta.

Sheila dădu buzna în cameră, urmată de Didi şi Annik.

— Brigette, iubito, pot să-ţi vorbesc o clipă? O rugă ea. E ceva personal.

Lina ridică o sprânceană:

— Personal? întrebă ea, de parcă ar fi fost îndreptăţită să ştie tot ce era legat de Brigette.

— Vino cu mine, draga mea, o îndemnă Sheila, scoţând-o din cameră.

Brigette o urmă:

— Ce s-a întâmplat, Sheil?

— Am. Primit un telefon de la naşa ta, Lucky Santangelo.

— Da? întrebă surprinsă Brigette.

— A încercat să te găsească acasă, dar plecaseşi deja, aşa că a contactat agenţia, iar ei m-au sunat pe mine.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un accident nefericit, iubita mea, iar Lucky a vrut să afli de la ea înainte să auzi totul la ştiri.

— Lucky e bine? întrebă Brigette simţind cum i se strânge stomacul.

— Ea e bine, o linişti Sheila, făcând o pauză. Doar că. Ei bine, Lennie Golden şi cumnata lui, Mary Lou, au fost victimele unui atac în maşină.

— Dumnezeule! icni Brigette. Sunt bine?

— Lucky vrea să o suni.

Un atac în maşină, se gândi Brigette. E unul dintre motivele pentru care nu ţi-ai dori să trăieşti în California.

Se grăbi să se întoarcă în cameră şi ceru imediat legătura cu Lucky.

— Vino aici luni, îi zise Lucky încet. Îmi pare rău că îţi spun asta.

— Ce? întrebă Brigette cu o presimţire rea.

— Hm. Mary Lou a murit. Ştiu că ar fi vrut ca tu să vii la înmormântarea ei.

Brigette închise telefonul şocată, prea speriată ca să plângă, prea ameţită ca să poată să schiţeze vreun gest.

Bietul Steven. Biata Carioca.

Şi ea nu putea să facă nimic.

CARTEA A DOUA

Şase săptămâni mai târziu

— Masa e servită, domnule Washington.

— Mulţumesc, Irena, răspunse Price Washington traversând sufrageria protocolară a casei lui din Hancock Park şi aşezându-

se la masa lungă pregătită pentru două persoane. L-ai sunat pe Teddy?

— Vine, îi răspunse Irena desfăcând un şervet imaculat şi aşezându-i-l în poală.

Price Washington era un celebru actor de comedie. Înalt, ager şi foarte negru, nu era un bărbat tocmai frumos, dar cu scalpul lui strălucitor, ras, cu buzele senzuale şi cu ochii acoperiţi de pleoapele grele, avea o înfăţişare pe care multe femei o considerau irezistibilă.

La cei treizeci şi opt de ani ai lui şi singur, cum era acum, Price se afla în culmea carierei. Serialul de comedie produs de HBO era deja legendar, iar spectacolele lui live aveau biletele vândute cu multe luni în avans. De curând, jucase într-un serial de televiziune care îl făcuse şi mai cunoscut. Urma să îmbrăţişeze şi cariera cinematografică, despre care mulţi credeau că o va depăşi chiar pe cea a lui Eddie Murphy.

Irena Kopistani, care îi făcea menajul de mai bine de nouăsprezece ani, era o femeie slăbuţă, de patruzeci şi opt de ani, deci cu zece ani mai în vârstă decât Price. Destul de drăguţă, cu trăsături bine definite, îşi purta părul, castaniu, prins într-un coc la spate. O angajase pe când el avea nouăsprezece ani şi mintea tulburată de droguri. Ea venise la un interviu în casa lui din Hancock Park, recent achiziţionată, iar el îi spusese, începi de azi”, deşi habar n-avea cine este şi ce face.

La vremea respectivă, Irena tocmai emigrase în SUA din ţara ei natală, Rusia, şi era gata să accepte orice muncă, cu atât mai mult cu cât nu avea niciun fel de recomandare. Se mutase în apartamentul servitorilor, de deasupra garajului, şi încercase să pună ordine în haosul care domnea în viaţa lui Price.

Asta îi luase mulţi ani, dar până la urmă reuşise. Acum, Price nici nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Irena îl ţinea pe drumul cel bun. Îl supraveghea cu o privire de vultur. Era mereu lângă el, gata să-l apere şi să-l protejeze. Price îi simţea lipsa ori de câte ori pleca să filmeze la New York, dar cineva trebuia să stea să

supravegheze casa din LA şi nu exista nimeni altcineva în care Price să aibă încredere.

Uneori, Price nu se putea abţine să nu se minuneze de întorsătura pe care o luase viaţa lui. Născut în cartierul Watts din Los Angeles, fiul unei mame care mai avea deja trei copii de la trei bărbaţi diferiţi, crescuse într-o sărăcie lucie, fără tată. Mama lui fusese o femeie extrem de curajoasă, care reuşise, cu puterea voinţei, să-l ţină departe de influenţa negativă a bandelor. Cum făcuse asta? îl bătuse atât de tare, încât încă urmele se mai păstrau şi astăzi. Mama lui nu se înjosise niciodată.

Din păcate, murise înainte ca el să fi avut parte de succes. Când avea paisprezece ani, mama lui fusese împuşcată pe stradă, accidental, iar el fusese trimis să trăiască în familia unui unchi.

Suferise mult că-şi pierduse mama, iar acum ar fi vrut ca ea să se poată bucura de succesul lui. Ca să nu mai punem la socoteală casa uriaşă în care ea ar fi putut să-şi ducă bătrâneţile liniştită.

Cu toate acestea, el se bucura din plin de ceea ce dobândise. Odată trecuţi anii drogurilor, totul devenise o adevărată fantezie, deşi faptul că se căsătorise atât de devreme şi că avea el însuşi un fiu nu fusese o decizie tocmai înţeleaptă. Îl iubea pe Teddy, dar Price nu avea decât treizeci şi opt de ani, iar faptul că trebuia să-i fie tată unui băiat de şaisprezece ani atârna greu pe umerii lui.

Problema era că Teddy considera că totul i se cuvine. Habar n-avea ce înseamnă să creşti într-un apartament insalubru, cu şobolani care îţi trec peste picioare noaptea, în timp ce dormi, şi să-ţi pui zilnica problemă unde să munceşti pentru a câştiga destul ca să-ţi cumperi ceva de mâncare. Lui Teddy îi fusese dintotdeauna uşor. Din păcate, era mult prea tânăr ca să înţeleagă cât noroc avea.

Price ştia că Dumnezeu îi zâmbeşte. Avea bani, celebritate, fericire; în fine, poate nu era tocmai fericit să trăiască singur în

căsoiul ăla uriaş, fără cineva care să-i ţină de cald noaptea, dar spera că într-o bună zi o să găsească femeia potrivită.

Fusese căsătorit de două ori. Ambele soţii locuiseră cu el în casa din Hancock Park. Amândouă încercaseră să-l convingă s-o concedieze pe Irena. Dar el se ţinuse tare.

Ginee şi Olivia. Două vrăjitoare.

Ginee, neagră şi frumoasă, dar drogată în cea mai mare parte a timpului. Trăiseră împreună, vreme de câţiva ani buni, după care el făcuse greşeala să se căsătorească cu ea atunci când rămăsese însărcinată cu Teddy.

Şi Olivia. Albă, blondă şi bine făcută – o greşeală de zece luni care îl costase scump.

Ştia că are o slăbiciune pentru femeile frumoase. Şi mai ştia că venise vremea să treacă peste dependenţa asta periculoasă.

Teddy, îmbrăcat în haine extralargi, cu nişte pantaloni cu turul căzut şi cu o cămaşă supradimensionată, semnată Tommy Hilfiger, traversă camera. Price îşi măsură fiul din priviri. Mai târziu, avu sentimentul că ceva e în neregulă cu băiatul, cu toate că nu putea să-şi dea seama exact despre ce e vorba. Cu câteva săptămâni în urmă, Teddy venise acasă foarte târziu şi complet dat peste cap. Price îl pedepsise, interzicându-i să mai iasă din camera lui timp de o săptămână, exceptând mersul la şcoală. De atunci, Teddy devenise irascibil, dificil şi folosea un limbaj execrabil.

Irena fusese de acord cu pedeapsa lui Teddy. Înţelegea cât e de greu să creşti un adolescent. Avea şi ea o fiică, Mila, care se născuse în America. Price nu avusese ocazia să o întâlnească pe fată prea des, dar ce văzuse nu-i plăcuse. Mila avea un comportament îngrozitor. Fusese adusă să crească în casa lui, ca un adevărat membru al familiei, dar ori de câte ori o vedea, Price nu se putea abţine să nu o perceapă ca pe o străină. Nu-l încurajase pe Teddy să-şi petreacă timpul cu Mila. Era aducătoare de necazuri, iar Price cunoştea bine genul ăsta.

Teddy se aruncă pe scaun.

— Ce-ai făcut azi la şcoală? îl întrebă Price frecându-şi vârful nasului.

— Bine, îi răspunse Teddy.

Price se întreba adesea dacă petrece suficient timp cu băiatul lui. Poate că dacă n-ar fi muncit atâta, i-ar fi rămas mai multă vreme pentru el, dar munca era pe primul loc. Aşa trebuia să fie. Munca îl ajuta să plătească facturile şi îl ţinea în şa. Irena, cu o mână de ajutor de la psihologul lui, îi amintea de fiecare dată că efuziunea pe care i-o aducea succesul era chiar mai puternică decât cea pe care i-o dădea băutura sau drogurile de care fusese cândva dependent.

— Ştii cât de importantă e o educaţie bună, încercă el să menţină conversaţia.

— Mereu îmi spui asta, mormăi Teddy, uitându-se oriunde altundeva decât la tatăl lui. Doar că tu nu ai avut-o. Nu vreau să merg la facultate.

— Nu, tu eşti fraierul care nu înţelege despre ce e vorba, îi spuse Price cu un ton de avertisment. O să mergi la facultate fie că vrei, fie că nu. Dacă eu aş fi avut posibilitatea să o fac, m-aş fi considerat cel mai norocos om din lume. Dar a trebuit să-mi pun fundul la treabă. Eram pe stradă, peşte pentru fete la paisprezece ani. Cum crezi că am reuşit să ajung ce sunt azi? Cu mult curaj şi cu ambiţie. Eu nu am avut parte de educaţie, dar tu ai acest avantaj.

— Nu-l vreau, se încruntă Teddy.

— Ştii ce? Eşti un netrebnic nerecunoscător, explodă Price, dorindu-şi să- şi poati plesni fiul aşa cum mama lui il altoia pe el.

Reuşea totuşi să se controleze. Psihologul lui îl avertizase să evite să devină violent cu Teddy. Îl asigurase că repetarea medelelor nu funcţionează.

Dumnezeule! Era un coşmar să creşti un copil în ziua de azi. Nu conta că era o celebritate, cunoştea felul în care stăteau lucrurile în lumea adevărată. Era Price Washington, mare star de cinema, dar, în acelaşi timp, era conştient de felul în care le

mergea negrilor obişnuiţi. Încă mai aveau de luptat cu rasismul, aflat în creştere în toate marile oraşe din America, iar cei care negau aceste lucruri nu trăiau în realitate.

— Ascultă-mă, băiete, zise el, încercând să-şi păstreze calmul, educaţia e totul. Dacă ai carte, eşti un om realizat.

— Cam de câtă educaţie ai avut tu nevoie ca să urci pe scenă şi să înjuri de cincizeci de ori pe seară? i-o întoarse Teddy, privindu-şi plin de resentimente celebrul tată.

Price izbi cu pumnul în masă.

— N-ai niciun pic de respect, neghiobule? ţipă el. Sunt tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu! Asta fac eu, urc pe scenă. Aşa fac bani ca să-ţi pun ţie mâncare pe masă.

— Mă doare fix în cot, bolborosi Teddy.

— Te doare fix în cot, repetă Price, şi vocea îi crescu ameninţător.

Doamne, cât ar fi vrut să-l plesnească.

— Credeam că o să înveţi ceva dacă te iau cu mine la New York, dar de când ne-am întors eşti mai rău ca oricând.

— Asta pentru că nu mă laşi să fac ce vreau, zise Teddy privind fix faţa de masă.

— Şi cam ce-ai vrea să faci? Să stai toată ziua în casă şi să asculţi muzică? Sau poate să faci parte din vreo bandă, da? Poţi să faci asta. Du-te în centru, stai cu băieţii din Compton şi aşteaptă să te împuşte. Asta trebuie să facă băieţii de culoare, nu? oftă el cu dezgust. Tinerii de culoare din America se împuşcă unii pe alţii; ţi-am oferit o viaţă la care mulţi nici nu visează, iar tu îmi dai înapoi un pumn de rahat.

— De ce nu mă laşi s-o văd pe mama? întrebă Teddy.

— Pentru că e o târfă, i-o întoarse Price, nepregătit să discute despre asta.

— Şi ea spunea acelaşi lucru despre tine.

— Nu e tocmai isteţ ce faci, băiete, se înfurie Price. E o târfă care se culca cu alţi bărbaţi în patul meu. Iar atunci când am

divorţat, n-a vrut să te păstreze. Mă auzi? A semnat o hârtie pe care scrie că nu vrea să te vadă.

— Ai plătit-o pentru asta.

— Sigur că da. Iar târfa a luat banii şi a plecat.

Price nu mai ştia ce să spună. Ce putea să-i spună unui puşti de şaisprezece ani care credea că le ştie pe toate? De când se hotărâse să nu-l bată, tot ce putea face era să-l încurajeze. Şi asta făcea: încerca să-l încurajeze pe micul idiot să se aleagă cu o educaţie. Şi ce era chestia asta cu dorul de mamă? Ginee nu-l văzuse pe Teddy de când avea doisprezece ani. Şi, aşa cum o cunoştea el, nici măcar nu-i păsa de el.

Irena intră în cameră, cu o figură impasibilă. Nu se băga niciodată între el şi fiul lui. Încercase o singură dată, iar el îi ceruse să nu se bage în chestiile de familie. Irena ştia care-i e locul. Era menajera lui. Ea era cea care îi ţinea sub control pe cei care făceau curat în casă, îi călca cămăşile, îi spăla pantalonii, îi împăturea ciorapii. Irena cumpăra provizii, conducea maşina şi făcea comisioane. Asta făcea Irena şi era foarte competentă.

Ambele lui soţii o urâseră. Aveau impresia că îşi lasă copilul să crească în aceleaşi condiţii, cu toate că Irena şi Mila locuiau în apartamentul de deasupra garajului din spate. Dar era treaba lui dacă voia să ţină pe cineva care să aibă grijă de casă, mai ales când lipsea. În plus, Irena era şi o bucătăreasă nemaipomenită, chiar dacă unele dintre reţetele ei ruseşti nu erau tocmai pe gustul lui. De-a lungul anilor reuşise să o convingă să nu le mai gătească. Lui îi plăceau mâncărurile simple: friptură, pui la grătar şi salată. Asta îi făcea ea acum.

— Nu uita, mâine seară vin băieţii la pocher, îi aminti el. Ia şi nişte mâncare din aia evreiască, nişte somon afumat, covrigei, chestii din astea. Le place.

— Da, domnule Washington, spuse ea servindu-i de pe un platou uriaş pulpă de miel la grătar, cu piure de cartofi şi mazăre.

Când ajunse la el, Teddy îşi împinse farfuria deoparte.

— Nu mi-e foame, mormăi el. Nu vreau să mănânc.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş putea să bag mâna în foc că te-ai apucat de droguri, îi zise Price pe un ton acuzator.

— Tu ar trebui să te pricepi, i-o întoarse Teddy, făcând aluzie la anii în care tatăl lui fusese dependent.

— M-am săturat de gura ta spurcată, se încruntă Price.

— Iar eu m-am săturat să-mi tot spui ce să fac, ripostă Teddy posac. Gata, Price era sătul până peste cap.

— Nu ţi-e foame zici? Se ridică şi aruncă şervetul: mişcă în camera ta şi să nu-ţi mai văd fundul în seara asta!

Teddy îşi împinse scaunul, se ridică şi ieşi alene din sufragerie. Price se uită la Irena. Ea îi întoarse privirea.

— Copii, şopti el cu un gest neajutorat, aşezându-se din nou pe scaun.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Washington, încuviinţă ea. El îi întinse mâna:

— Aşază-te o clipă.

Ea îi prinse mâna şi veni mai aproape.

— Ţi-e dor de mine când nu sunt aici?

— Da, domnule Washington, răspunse ea. Casa e goală.

— Da? întrebă el întinzând mâna şi atingându-i sânul stâng, jucându-se cu sfârcul cu un gest familiar. Cred că ţi-am lipsit cam mult.

Ea făcu un pas înapoi, cu un chip lipsit de orice expresie.

— Da, domnule Washington. El chicoti:

— Bine, dulceaţă, poate mai tâtziu în seara asta o să-mi spui şi cât de tare ţi-am lipsit.

Irena păstră aceeaşi expresie stoică:

— Da, domnule Washington.

Sus, Teddy se învârtea prin cameră ca un şobolan în cursă. Din seara aia îngrozitoare de acum şase săptămâni, nu-şi mai putea scoate din cap scena. Doi oameni stând într-o maşină. Doi oameni care nu făceau rău nimănui. Şi Mila, împuşcând-o pe femeie. Luându-i bijuteriile şi fugind. Sânge. Teddy vedea mereu

sângele care ţâşnea din pieptul femeii. Iisuse! Şi era de culoare, ca şi el, ceea ce înrăutăţea şi mai tare lucrurile. Mila îi ceruse să uite ce s-a întâmplat. După ce ajunseseră înapoi în maşină începuse să urle la el şi să-i spună că fusese un accident şi că nu era vina nimănui. Dar el ştia care era cumplitul adevăr. Nu fusese un accident. Mila împuşcase cu sânge rece doi oameni, iar femeia murise.

A doua zi, toate ziarele urlau despre faptul că cei doi oameni pe care ea îi împuşcase erau celebri. Poate că tatăl lui chiar îi cunoştea! Gândul ăsta îl scosese cu adevărat din minţi.

— O să fim prinşi, îi spusese el Milei. O să ne găsească.

— N-au cum, îi răspunsese ea privindu-l cu superioritate. N-au fost martori.

— O să ne găsească, repetase el. De unde aveai arma?

— Nu mai contează.

— Ar putea să-i ia urma.

— Cum? N-au nenorocita aia de armă!

— Unde ai ascuns-o?

— Crezi că sunt tâmpită? râsese ea batjocoritor. Am scăpat de ea.

— Şi bijuteriile femeii? Ce-ai făcut cu ele?

— Nu-ţi face griji, când o să vină vremea, o să primeşti partea ta, zise ea cu o privire sălbatică. Să nu scoţi o vorbă despre asta vreodată, Teddy Washington, pentru că dacă spui ceva, jur că te omor.

Trăia cu teama. Cu teama că tatăl lui o să afle totul, cu teama că Mila îşi putea pune ameninţările în practică.

Dacă fusese în stare să omoare doi oameni, nimic n-o putea împiedica să-l omoare şi pe el.

Teddy nu avea unde să fugă.

Cumplita tragedie îi afectase pe toţi. Zilele curgeau, iar Lucky era din ce în ce mai mulţumită că renunţase la Panther şi astfel putea să petreacă mai mult timp cu Lennie şi cu Steven;

amândoi aveau o nevoie disperată de ea, mai ales Steven care era complet devastat de moartea soţiei lui.

Lăsase oameni de încredere în poziţiile-cheie la Panther. De când plecase ea, studiourile nu mai erau conduse de o singură persoană, ci de trei. Asta însemna că nicio decizie importantă nu putea fi luată decât dacă toţi cei trei cădeau de acord, iar ea fiind în consiliul de conducere rămânea în continuare extrem de implicată. Normal, nu voia ca studioul să sufere doar pentru că plecase ea. În fond, nu vânduse studioul, ci renunţase doar la poziţia de conducere, astfel că putea oricând să reia controlul. Hotărâse că, dacă peste un an nu mai era interesată, să-l vândă. O să ia decizia asta când o să vină vremea.

Carioca Jade stătea la ea, unde era alinată de verişoara ei, Maria. Cele două fete erau inseparabile. Dormeau în aceeaşi cameră şi îşi petreceau tot timpul împreună. Slavă Domnului că se au una pe cealaltă, îşi zise Lucky, amintindu-şi cum se sprijiniseră unul pe celalalt ea şi fratele ei, Dario, atunci când îşi pierduseră mama.

Lennie se recuperase rapid din punct de vedere fizic. Rana lui nu fusese prea adâncă. În schimb, faptul de a o fi pierdut pe Mary Lou nu-l putea depăşi atât de uşor.

— Nu puteai să faci nimic, încerca Lucky să-l liniştească.

— Puteam să-mi iau arma, răspundea el, retrăind momentul iar şi iar. A fost o greşeală care a costat-o viaţa pe Mary Lou. E cel mai cumplit coşmar!

Lucky nu mai ştia ce să spună. Era într-adevăr un coşmar, pentru amândoi.

Studiourile Orpheus întrerupseseră filmările la filmul lui Lennie pentru a găsi o altă actriţă care să preia rolul lui Mary Lou. Exista chiar ideea de a nu se relua, deoarece ar depăşi cu mult bugetul. Lennie jurase să nu reia filmul ca regizor:

— Refuz să regizez cu o altă actriţă, spusese el. Lasă-i să găsească pe altcineva.

Lucky observase că soţul ei refuza să mai iasă din casă; exact aşa se întâmplase şi după răpire. Când totuşi ieşea, făcea lungi plimbări singuratice de-a lungul plajei. Nu-i ceruse niciodată să-l însoţească, iar ea nu se oferise, ştiind că el prefera să fie singur.

Abia dacă spusese ceva despre decizia ei de a părăsi studioul.

— Am vrut să-ţi spun, îi explicase ea. Apoi m-am gândit că ar fi mai bine să-ţi fac o surpriză.

— Şi mi-ai făcut, spusese el.

Fusese singurul lui comentariu pe acest subiect, dar ea ştia că era supărat.

Acum îşi petreceau tot timpul împreună şi, pentru prima oară, căsnicia lor era tensionată. Nici măcar dragoste nu mai făceau, iar ea nu ştia cum să îndrepte lucrurile.

Înţelegea că e copleşit de sentimentul de vinovăţie, dar trebuia să treacă peste asta la un moment dat.

Steven trăia o profundă depresie. Ca şi Lennie, se învinovăţea pe sine însuşi.

— Trebuia să mă fi dus la locul de filmare şi să o iau eu, repeta el mereu. A fost o greşeală. Am crezut că e în siguranţă cu Lennie.

Amândoi îl sunau în fiecare zi pe detectivul Johnson.

— Nu suntem genul de oameni care să stea deoparte şi să se împace cu situaţia, îi explicase Lucky detectivului. Ne aşteptăm la ceva mai multă acţiune.

Detectivul Johnson le dăduse asigurări că face tot ce poate. Îi ceruse lui Lennie să-şi amintească totul de mai multe ori. Din păcate, fără rezultat. Oricât de mult se străduia, nu-şi amintea numărul de înmatriculare al jeepului.

— Am verificat aproape şase mii de jeepuri negre înmatriculate în California, le spusese detectivul. În cazul în care jeepul era într-adevăr negru. Ar fi putut să fie albastru sau verde închis. Poate chiar maro.

— Ce încurajator! Replicase Lucky neimpresionată de aşa-zisa lui muncă de detectiv. Şi cum ai de gând să găseşti maşina?

— Lucrăm la asta, domniţă.

— Nu-mi spune mie domniţă!

— Mă scuzaţi, doamnă Santangelo.

Lennie petrecuse mult timp cu un desenator de la poliţie, care reuşise să facă două portrete-robot pe calculator ale celor doi suspecţi.

— Fata pare cam de vârsta lui Bobby, spusese Lucky privind schiţa. Nici nu-ţi vine să crezi că doi adolescenţi cu o armă pot distruge viaţa cuiva. Ar trebui să existe o lege care să interzică aceste lucruri.

— Există o lege, mormăise Lennie. Se presupune că trebuie să ai permis de portarmă.

Lucky hotărâse că ar fi bine dacă Lennie ar pleca din Los Angeles pentru o vreme.

— Ce zici de o călătorie la New York, îi sugerase ea. Îţi mai aminteşti cum eram la început, în apartamentul meu?

— Şi vechiul meu atelier, completase el, schiţând un zâmbet. Cel pe care m-ai făcut tu să-l vând.

— Aş putea încerca să ţi-l cumpăr înapoi.

— Nu fi prostuţă.

— Ştii, Lennie, îmi tot revin în minte momente din seara în care ai fost împuşcat, spusese ea. Am plecat la eveniment, dar tu nu erai acolo. Apoi am aflat de accident. Faptul că am pierdut-o pe Mary Lou e absolut îngrozitor, dar să te fi pierdut pe tine. N-aş fi putut merge mai departe.

— Ba da, îi răspunsese el. Eşti o supravieţuitoare. Ai trecut peste multe mizerii în viaţă.

— Şi tu la fel, Lennie, şi crede-mă, vom trece împreună peste toate astea. E ca şi când ai fi fost jefuit. Cineva dă buzna în casa ta, îţi ia lucrurile şi fuge cu ele. Dacă-l prinzi, te simţi al dracului de bine.

Câteva zile mai târziu îl sunase din nou pe detectivul Johnson:

— M-am gândit să angajăm noi o agenţie care să vă ajute să continuaţi investigaţia? Sunt sigură că mai aveţi nevoie de oameni.

— Nu am nicio obiecţie.

— O să cooperaţi?

— Sigur.

— Atunci aşa am să fac. Şi am să ofer chiar şi o recompensă în schimbul oricărei informaţii.

— Uneori, asta poate fi de folos. Alteori, nu.

— Să încercăm totuşi, spusese Lucky.

O recompensă de l00 000 de dolari putea fi o soluţie.

Brigette se întorsese din Los Angeles de vreo lună când anunţă:

— Îmi iau câteva săptămâni libere.

— Şi unde o să te duci? o întrebase Lina, şezând cu picioarele încrucişate pe podeaua din apartament, făcându-şi pe unghiile de la picioare un desen complicat, în genul dungii de zebră.

Petreceau o seară între fete, ascultând Alanis Morisette. O pizza cu ardei uriaşi, pe jumătate mâncaţi, zicea pe masă.

— I-am promis lui Lucky că mă duc cu ea în Europa, îi răspunse Brigette, neintenţionând să-i dea prea multe detalii.

— Sună bine, zise Lina. Ce mai face Lucky?

— Ea e bine. În schimb, Steven e distrus.

— Trebuie să fie îngrozitor, zise Lina sorbind dintr-o cutie de cola dietetică.

— Aşa este. Dacă l-ai vedea. Pare amorţit. Nici lui Lennie nu-i e mai bine. Se învinovăţeşte pentru ceea ce s-a întâmplat. Crede că ar fi putut să facă ceva ca să împiedice totul.

— Şi ar fi putut? întrebă Lina continuând să-şi picteze unghiile.

— Lucky zice că nu. O fată care nu era în toate minţile le flutura o armă prin faţa ochilor. Îţi imaginezi cum trebuie să fi fost? Erau complet blocaţi.

— Aş înnebuni dacă cineva m-ar ameninţa cu o armă, zise Lina. Adică mi-aş ieşi complet din minţi, mi-aş pierde cumpătul.

— Da, şi eu, încuviinţă Brigette.

— Şi mai ales dacă ar fi o fată, completă Lina. Îţi dai seama? Sentimentul lui de masculinitate s-a dus dracului.

— Ştiu, aprobă din nou Brigette.

— Au vreun indiciu cine a fost?

— Lennie nu-şi mai aminteşte mare lucru.

— Asta-i viaţa, zise Lina punând mâna pe telecomandă şi lăsând televizorul fără sunet. Stai bine mersi, în maşina ta, şi în clipa următoare eşti mort.

— Mary Lou era o femeie minunată, spuse Brigette. Drăguţă şi atentă. Grijulie faţă de toţi. Să fi văzut câtă lume a venit la înmormântare.

— Mă uitam la serialul în care a jucat în urmă cu câţiva ani, îşi aminti Lina schimbând canalele.

— Cel mai trist este faptul că Steven şi Mary Lou aveau o căsnicie fericită, oftă Brigette. Şi mai e şi micuţa Carioca Are numai opt ani şi a rămas fără mamă. E o tragedie.

— Cumplită, spuse Lina. Tu câţi ani aveai când a murit mama ta?

— Cincisprezece, răspunse Brigette. Ce să mai spunem despre Lucky, care a găsit-o pe mama ei moartă în piscină. Avea atunci doar cinci ani.

— Pe mine mama mă scoate din minţi, comentă Lina, privindu-şi unghiile de la picioare proaspăt vopsite. Acum, mă gândesc că ar fi mai bine să nu mă plâng.

— Mi-aş fi dorit din tot sufletul să o cunosc mai bine pe mama, spuse Brigette cu nostalgie, amintindu-şi puţinele clipe fericite pe care le petrecuseră împreună. Trebuie să te bucuri cât poţi de ea.

— Cincisprezece ani nu e chiar puţin, comentă Lina. Măcar ai putut să petreci cu ea ceva timp.

— Nu tocmai, zise Brigette gânditoare. Olympia nu era niciodată prin preajmă când aveam nevoie de ea.

— Dar unde era?

— Unde era? repetă Brigette, amintindu-şi de bomba sexy care nu voia niciodată să rateze nimic. Bună întrebare. La Londra, la Paris, la Roma, la Buenos Aires. Zborul era pentru Olympia a doua natură. Mereu pe drum pentru o megapetrecere sau pentru vreun nou iubit. Avea amanţi, soţi şi prea mulţi bani. Pe mine m-a aruncat într-o şcoală-pensiune în Connecticut, pe care am urât-o.

— Ce greu trebuie să-ţi fi fost.

— Chiar mi-a fost.

— Pot să ţi-o împrumut pe mama dacă vrei, glumi Lina. Băbătia mă tot ameninţă că vine în vizită.

— Şi ce e rău în asta?

— E cea mai mare belea.

— Nu înţeleg cum poţi să ai asemenea probleme cu ea când nici măcar nu locuieşte aici.

— M-a născut la cincisprezece ani, explică Lina. Acum are patruzeci şi încă arată mortal.

— Păi atunci ar trebui să fii mândră de ea.

— Nu înţelegi, se repezi Lina. Ceea ce mă enervează cumplit la ea este faptul că, uneori, i se pare că este în locul meu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi pozează pentru tot felul de reviste şi ziare englezeşti. Peste tot scrie că mama Linei face aia şi ailaltă, şi uite cât de celebră e, aproape la fel ca fiica ei. Porcăriile astea mă enervează la culme.

— Nu trebuie să-i porţi pică, spuse Brigette, dorindu-şi ca ea însăşi să mai fi avut o mamă, pe cineva în care să poată avea încredere, căreia să i se poată confesa. Vrea doar să te imite. E flatant.

— Da? se miră Lina.

— Oricum, zise Brigette întinzându-se după o felie de pizza, am sunat la agenţie şi am scăpat de contractele din Milano.

— Ce? ţipă Lina. Dar Milano e o adevărată aventură! Toţi italienii aia în călduri, gata să sară pe tine!

— E mult mai important să petrec ceva timp cu Lucky.

— Vrei să spui că pleacă şi-l lasă pe Lennie singur? întrebă Lina, ridicându-se şi întinzându-se.

— Lui nu prea-i arde să călătorească.

— Bietul de el.

— Aşa că o să mă duc în Europa cu Lucky, după care o să stăm o vreme în LA.

— Eu o să învăţ să trag cu arma înainte de a mă duce la LA. Ceea ce s-ar putea să fie mai curând decât crezi, deoarece am fost chemată să dau o probă pentru noul film al lui Charlie Dollar.

— Serios?

— De regulă, nu dau probe, adăugă Lina. În orice caz, agentul meu zice că studioul caută o actriţă cunoscută, dar Charlie mă vrea pe mine. Aşa că, dacă se leagă, zbor la LA pentru vreo două zile ca să-l cunosc personal.

— L-am cunoscut la Lucky, când am fost acolo, spuse Brigette. E un individ ciudat şi minunat în acelaşi timp.

— Uh, îşi linse Lina buzele. Îmi plac ciudaţii.

— Nu poţi să te culci cu el, o avertiză Brigette. Omul are aproape şaizeci de ani.

— Şi? Se amuză Lina. Am fost cu alţii mai bătrâni.

Brigette chicoti:

— Eşti incorigibilă, îi spuse.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Ei bine, zise Brigette, sărind în picioare, cred că asta a cam fost tot.

— Când pleci? o întrebă Lina, în timp ce o conducea spre uşă.

— Mâine.

— Nu pot să cred! exclamă Lina. Aproape că o ştergeai fără să-mi spui.

— Dar tocmai ţi-am spus.

— Hm, se gândi Lina. Poate aş face bine să vin cu tine.

— Sau poate nu, îi aruncă ea luându-şi geanta de pe măsuţa din hol. Eşti aşteptată la Milano.

— Dar nu e obligatoriu să merg. Aş putea să-i trimit la dracu' şi să mă duc să-l văd pe Charlie mai devreme.

— Ştii, oricât de mult ţin la tine, chiar trebuie să petrec ceva timp doar cu Lucky.

— Bine, bine, rosti Lina cu năduf. Nu trebuie să-mi desenezi ca să înţeleg.

Se îmbrăţişară, promiţându-şi să păstreze legătura, deşi amândouă ştiau că nu o vor face. Viaţa de fotomodel era atât de agitată, încât erau sigure că se vor reîntâlni curând.

Brigette se întoarse în apartamentul ei, puse CD-ul Siamese Dream al celor de la Smashing Pumpkins şi începu să-şi facă bagajele, aruncând la întâmplare haine într-o valiză pentru că mintea ei zburase în altă parte.

Nu-i spusese adevărul Linei. Adevărul era dureros şi personal.

Lucky nu avea de gând să călătorească în Europa, dar ea trebuia s-o facă.

Se ducea la Londra.

Voia să dea ochii cu Carlo.

Şi probabil, doar probabil, să-i spună că era însărcinată.

Prietenii lui Lucky erau îngrijoraţi. Mai ales Venus.

— Eşti sigură că ştii ce faci? o întrebase într-o zi când luau amândouă prânzul la Le Dome.

— Absolut sigură, îi răspunse Lucky.

— Dar dai cu piciorul unei poziţii-cheie în oraşul ăsta, îi spuse Venus, strălucitoare ca de obicei, într-o rochie lipită de trup ca pielea de şarpe.

Lucky o privi cu un zâmbet sarcastic pe prietena ei platinată.

— Cine are nevoie de o poziţie-cheie? Eu nu, cu siguranţă.

— Ba ai, răspunse Venus incitată. Trebuie să înţelegi că erai un fel de Superwoman în oraşul ăsta. Puteai să aduci pe oricine la o petrecere, să te întâlneşti cu oricine. Să ai un studio la Hollywood e aproape la fel cu a fi preşedinte, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu e chiar acelaşi lucru, spuse Lucky cu un zâmbet şters. Totuşi, înţeleg analogia. În plus, uiţi că încă mai deţin studioul.

Venus înghiţi rapid o gură de votcă. Nu bea niciodată când era împreună cu Cooper, pentru că de când se născuse copilul lor, lui îi plăcea să şi-o imagineze neprihănită.

— Ai vorbit cu Alex, întrebă ea scoţându-şi ochelarii de soare.

— Nu, răspunse Lucky încet. De ce, ar fi trebuit?

— Credeam că voi doi sunteţi cei mai buni prieteni.

— Şi noi două suntem cele mai bune prietene, zise Lucky calmă, ştiind exact unde vrea să ajungă Venus. Alex e doar cineva cu care eu şi Lennie ieşim din când în când împreună.

— Da! exclamă Venus. Nu-mi vinde mie gogoşi. Ştiu că-l placi.

— Sunt căsătorită cu Lennie, spuse Lucky, păstrând un ton egal. Nu există niciun alt bărbat care să mă intereseze.

— Dumnezeule, ce bună eşti! spuse Venus admirativ. Ai reuşit să te convingi până şi pe tine însăţi.

— Ce vrei să spui?

Venus clătină din cap ca cineva care ştie ce spune.

— Toată lumea vede scânteia dintre tine şi Alex.

— Singurele scântei emise de Alex sunt pentru seria lui nesfârşită de frumuseţi asiatice, spuse Lucky, dorindu-şi ca Venus să renunţe la subiectul ăsta. Nu-i plac americancele, n-ai observat?

— Aşa e, aprobă Venus. Doar că tu eşti excepţia care confirmă regula.

— Putem să discutăm despre altceva? spuse Lucky, simţind că începe să se enerveze. Nu m-a căutat. Probabil că se simte neglijat pentru că nu am discutat chestiunea cu studioul şi cu el. Dar de când trebuie să cer aprobarea altora ca să fac ceva?

— Nu trebuie. Însă, de regulă, mai vorbeşti cu prietenii despre diverse lucruri, înainte să le afle din ziare sau în timpul unei petreceri private pentru cinci sute de oameni.

— Crezi că e supărat pe mine?

— Dacă mă întrebi, da, aşa cred.

— Te înşeli, Venus. A venit de câteva ori să-l vadă pe Lennie.

— Şi?

— Şi ce? întrebă ea exasperată. Vrei să nu mai faci un ghiveci din asta?

— Apropo de mâncare, zise Venus ştiind că venise momentul să schimbe subiectul. Eu şi Cooper intenţionăm să organizăm o petrecere aniversară. Am vrea să veniţi şi voi.

— Când?

— Săptămâna viitoare.

— S-ar putea să fim la New York.

— Ce faceţi acolo?

— M-am gândit că o schimbare de peisaj i-ar prinde bine lui Lennie. E încă deprimat. E foarte greu. Tu cum te-ai simţi în locul lui?

— Ca dracu'.

— Exact. Iar eu nu pot face nimic pentru el, spuse Lucky, ridicând neputincioasă din umeri. E în aceeaşi stare pe care a avut-o după ce a fost răpit. E cu toane şi foarte retras. Data trecută mi-au trebuit luni de zile să-l fac să comunice din nou.

— Cu copiii cum e?

— Tăcut. Iar ei nu pot să înţeleagă. Trebuie să le spun tot timpul că pe tati îl doare capul. Dumnezeule, ai zice că el e cel care şi-a pierdut soţia!

— Ce-ai de gând să faci?

— Aş vrea să-l duc la un psiholog. Trebuie să-l ajute cineva.

— Am eu un psiholog nemaipomenit, spuse Venus şi chipul i se lumină.

— Sunt convinsă.

— M-a ajutat să ies din necaz acum câţiva ani. Îţi dau numărul ei de telefon.

Lucky încuviinţă dând din cap.

— Pare un plan bun.

Venus le făcu cu mâna lui John Paul Dejoria şi superbei lui soţii, Eloise, care tocmai intraseră în restaurant.

— E proprietarul întregului lanţ de produse pentru îngrijirea părului, Paul Mitchell, zise Venus. Le ador!

— Trebuie să plec, se scuză Lucky. Trebuie să mă întâlnesc cu copiii.

Venus dădu din cap.

— Cred că o să mă aşez la masă cu Eloise şi cu John Paul.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Lucky îi luă de la şcoală pe Maria, pe Carioca şi pe micul Gino. Îi duse la cafeneaua Hard Rock, unde le comandă milkshake-uri duble cu ciocolată şi burgeri cu de toate. Copiii erau entuziasmaţi şi vorbeau în timp ce-şi umpleau gura, de abia mai respirau.

Lucky îi privi. Rolul acesta de mamă cu normă întreagă era o experienţă complet nouă, dar, cu toate că-şi adora copiii, nu era sigură că eticheta asta de familistă era făcută pentru ea. Avea nevoie de acţiune şi de emoţii. Trebuia să facă ceva creativ. Era pentru prima oară când avea îndoieli în privinţa deciziei de a părăsi conducerea Panther.

Stătea în restaurant şi privea trecătorii.

Undeva acolo, afară, sunt cei care i-au împuşcat pe Mary Lou şi pe Lennie, se gândi ea. Şi într-o zi, cât de curând o să fie găsiţi şi pedepsiţi. Sunt sigură.

Era hotărâtă să-i găsească. Iar atunci când acest lucru se va întâmpla, se aştepta ca justiţia să-şi spună cuvântul. Iar dacă acest lucru nu se va întâmpla.

Ei bine, încă mai exista dreptatea familiei Santangelo.

Iar dreptatea familiei Santangelo era o metodă la care Lucky nu va ezita nicio clipă să apeleze.

Brigette şedea pe locul ei de la clasa întâi într-un avion al companiei British Airways, în drum spre Londra. Ar fi putut să privească un film sau să citească o revistă, dar se hotărî să nu facă niciuna, nici alta, pentru că singurul lucru la care se putea gândi era că urma să dea ochii cu Carlo.

Faptul că era însărcinată nu făcuse decât să-i confirme cele mai ascunse temeri. Dacă ea şi Carlo ar fi făcut dragoste cu

acceptul ei, cu siguranţă că şi- ar fi amintit. Dar nu-şi amintea. Iar asta era cea mai bună dovadă că el o drogase.

Brigette nu credea în avort. Cândva, când se certase foarte tare cu mama ei, aceasta îi spusese că încercase să scape de ea înainte să o nască. Brigette ştia că ea n-ar fi putut să facă aşa ceva. Nu era corect şi ar fi vrut ca mama ei să nu-i fi făcut niciodată acea mărturisire.

Nu se ducea la Carlo să-i spună că e însărcinată şi să-i ceară bani de avort. Avea ea însăşi o avere semnificativă. Tot ce voia era să-l privească în ochi şi să audă ce are de spus gunoiul în apărarea lui.

Cu câteva zile în urmă, trecuse pe la studioul lui Fredo şi, în timp ce el vorbea la telefon cu cineva, îi căutase în agendă şi găsise adresa lui Carlo şi numărul de telefon din Londra. După ce le copiase, simţise că are situaţia sub control. Nu-i spusese Linei care ar fi savurat fiecare amănunt şi care n-ar fi lăsat-o până nu i-ar fi promis că o ia cu ea.

Ce-o să-i spun lui Carlo când am să dau ochii cu el? Cine ştie? Când o să-l văd o să-mi vină mie ceva în cap.

Brusc îşi aminti noaptea când Santino Bonnatti o răpise pe ea şi pe Bobby şi îi abuzase sexual pe amândoi. Cum se descurcase atunci?

Pusese mâna pe o armă şi-l împuşcase.

Se înfioră amintindu-şi.

Răzbunarea e dulce. Lucky o învăţase asta. Era o lecţie pe care o învăţase bine.

Se rezemă confortabil de scaun şi închise ochii. În curând, va ajunge acolo, gata de luptă.

Aeroportul Heathrow era aglomerat ca de obicei. Serviciile Speciale o întâmpinară la aterizare şi o conduseră prin vamă. Afară, o maşină cu şofer aştepta să o conducă la hotel Dorchester. De fapt, din diverse motive, Londra era oraşul ei preferat.

După o scurtă plimbare prin oraş, se cază la hotel, ceru serviciu în cameră, mâncă în faţa televizorului, apoi se culcă şi dormi vreme de paisprezece ore. Brigette ştia mai bine ca oricine cum să treacă peste diferenţele de fus orar.

Se trezi la opt dimineaţa, proaspătă şi gata să înfrunte pe oricine.

Primul lucru pe care îl făcu fu s-o sune pe Lucky, în LA. Lucky vru să ştie ce făcea la Londra.

— Muncă, spuse ea vag. Ar trebui să ajung la Milano.

— Ai grijă de tine, o sfătui Lucky. Şi nu uita să te distrezi bine.

— Întotdeauna!

— Ne auzim.

— Cu siguranţă.

Gânditoare, puse receptorul în furcă.

Carlo Vittorio Vitti, sunt gata. Sper să fii pregătit, pentru că jocurile se joacă în doi, iar eu am chef de joacă.

De obicei, Carlo Vittorio Vitti lua prânzul la Langan sau la Le Caprice. Avea o masă doar a lui în ambele restaurante şi era extrem de iubit de ospătari şi de bucătarii şefi pentru că lăsa bacşişuri consistente. Carlo înţelegea necesitatea de a fi atent cu cei care îţi asigură serviciile, drept pentru care se bucura de servicii pe măsură.

De regulă, lua prânzul singur, preferându-şi propria companie în detrimentul celei a altor oameni. Oricum, îi era suficient faptul că trebuia să locuiască la Londra cu o slujbă de doi bani, după ce familia lui îl alungase în urma scandalului. Nu mai era nevoie să se amestece şi cu oameni plictisitori.

Ah, scandalul! Ce era atât de îngrozitor într-o aventură cu tânăra soţie a unui politician, care urma să moştenească toată averea acestuia, când bărbatul, care avea deja optzeci de ani, va muri? Ei bine, bărbatul murise, doar că în nişte împrejurări destul de suspecte şi toate degetele acuzatoare se îndreptaseră atunci spre el.

Nu conta că nimeni nu putuse să demonstreze că el ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate. Ce conta era că numele familiei lui fusese implicat în toată mizeria asta într-un fel nu tocmai onorant. El era contele Carlo Vittorio Vitti, ceea ce îl făcea o partidă bună în Roma. După scandal devenise însă un paria, iar familia lui nu ştiuse cum să se descotorosească de el. Tatăl lui îi făcuse rapid vânt la Londra şi îi găsise slujba aia la bancă care-i spăla creierul.

Între timp, tânăra lui iubită, Isabella, se consolase în braţele unei vedete de operă, un tip supraponderal, iar el, Carlo, rămăsese cu buza umflată.

Ajunsese la Londra copleşit de gânduri negre. Cum de i se putuse întâmpla lui una ca asta? Niciodată nu fusese nevoit să muncească. Era conte.

Conţii nu fac munci de zi cu zi. Şi chiar dacă familia lui era aproape falită, încă le mai rămăseseră obiecte care datau de câteva secole.

Carlo ura munca. Mai ales munca într-o bancă, unde era înconjurat de angajaţi obişnuiţi. Era pur şi simplu umilitor.

Ştia exact ce are de făcut, adică să-şi găsească o femeie putred de bogată. Şi dacă-i ieşea asta, poate că ar fi reuşit să scape şi de familia lui odată pentru totdeauna.

Desigur, trebuia să fie şi femeia potrivită. Nu orice femeie era demnă de a fi soţia contelui Carlo Vittorio Vitti.

Acum era logodit cu fiica simpluţă a unui magnat industrial. N-o iubea pe fată; de fapt, nici măcar nu prea o plăcea. Oricum, ar fi trebuit să moştenească o avere, iar ea îl iubea la nebunie, aşa că, dacă nu găsea altceva mai bun, era obligat să o ia pe ea, pentru că renta subţirică pe care o primea lunar de la tatăl lui şi salariul jalnic de la bancă nu-i erau suficiente.

În timpul ultimei lui călătorii la New York, ţăranul ăla de văru-său, Fredo, încercase să-i facă lipeala cu două fotomodele. Încerca de fiecare dată să-l impresioneze, pentru că îşi dorea să

fie ca el. Din păcate pentru Fredo, nimic din ce făcea nu reuşea să-l impresioneze pe Carlo.

Pe una dintre fete o chema Brigette şi avea un aer care imediat dăduse alerta de avere în mintea lui Carlo. Când fetele se duseseră la toaletă, Fredo îşi pupase sugestiv vârful degetelor şi îi suflase:

— Bellissima, nu? Bella! Bella!

— Cine e blonda? întrebase Carlo. Nu e doar un simplu fotomodel, nu?

Fredo se aplecase spre el şi-i şoptise conspirativ:

— Brigette nu vrea să se ştie, dar adevărul e că face parte din familia Stanislopoulos.

— Vorbeşti de familia Stanislopoulos cea bogată? Ciulise Carlo brusc urechile.

— Da, răspunsese Fredo. În cele din urmă, ea va moşteni totul. Dar nu-i spune că ştii.

— Bineînţeles că nu, răspunsese Carlo discret.

În clipa în care Brigette se întorsese la masă, el îşi văzuse viitorul.

Carlo nu era prost. La cei treizeci şi unu de ani ai lui văzuse multe şi cunoştea mentalitatea femeilor foarte bine. Datorită titlului său nobiliar şi a aspectului elegant, femeile i se aruncau, de regulă, în braţe, aşa cum făcuse şi micuţa negresă care era cu Brigette. O putea avea oricând. Considera că majoritatea femeilor sunt târfe care nu merită efortul, puttane ieftine la care nu trebuia să se uite a doua oară.

În orice caz, imediat ce aflase cine era Brigette, făcuse deja un plan. Şi pentru că nu rămânea la New York decât două zile, planul lui trebuia pus în aplicare imediat. Avea în buzunar un plic cu nişte pastiluţe albe, pe care le folosea atunci când nu avea chef să curteze toată noaptea câte o fată. O pastiluţă aruncată în paharul ei şi gata, era a lui. Nu că ar fi avut nevoie de pastile ca să-şi cucerească prada, doar că îi era mult mai uşor aşa şi nu mai era nevoie de conversaţie sau de false declaraţii de dragoste.

Intuise că Brigette nu e genul de fată care să-i sară în pat de la prima întâlnire, aşa că, cu puţin timp înainte de a pleca de la club, îi strecurase în pahar jumătate de pastilă. Când ajunseseră în apartamentul ei, era deja într-o stare extrem de relaxată şi îi fusese uşor să facă dragoste cu ea.

Plecase înainte ca Brigette să se trezească. Ştia exact ce face atunci când folosise numai o jumătate de pastilă. Voia ca ea să-şi amintească această noapte de pasiune. Voia ca ea să se neliniştească şi să se întrebe de ce n-o sunase.

Dacă semăna cu celelalte fete, era sigur că va fi aşteptat lângă telefon cu respiraţia tăiată, nerăbdătoare ca el să o sune.

Odată misiunea îndeplinită, zburase înapoi la Londra şi la logodnica lui. Mintea îi rămăsese la Brigette şi se gândea ce pereche minunată ar fi făcut împreună.

Chibzuise să-i dea trei luni înainte să zboare înapoi la New York şi s-o prindă în braţe ca un adevărat erou salvator. Până atunci, ar fi trebuit să fie deja o pradă uşoară.

Între timp, avea nevoie de capital de care nu dispunea aşa că încerca să o convingă pe logodnica lui să cumpere un ac de pălărie antic, cu diamant, de care fata nu avea nevoie, dar care i-ar fi permis lui să pună deoparte comisionul pe care i-l oferise vânzătorul. Apoi îi ceruse un împrumut pe termen scurt, pe motiv că banii pe care îi aştepta din Italia întârziaseră în mod inexplicabil.

Ar fi făcut orice pentru el tânăra asta urâţică de treizeci şi trei de ani care încă mai locuia împreună cu părinţii ei, la fel de urâţei.

Din păcate pentru ea, nu era destul de bogată. De ce s-o ia pe ea, când putea să se aleagă cu o frumuseţe care urma să moştenească lumea?

Practic, Teddy trăia cu groaza în suflet. Lucru nu tocmai nou, pentru că fusese dintotdeauna un puşti fricos, încă de când mama lui plecase, pe când el avea numai patru ani.

— La revedere, Teddy, îi aruncase ea, beată şi plină de venin, cu bagajul adunat în faţa scărilor. Să vedem cum o să te descurci tu cu stricatul ăsta care zice că ţi-e tată!

Frumoase cuvinte pe care un copil de patru ani să şi le amintească de la mama lui.

După asta, venise un şir lung de bone, care nu stăteau niciodată prea mult pentru că n-o suportau pe Irena care le făcea viaţa un chin.

Apoi, pe când avea opt ani, urmase cea de-a doua soţie a lui Price, o blondă cu fundul mare şi cu obiceiul prost de a-l îmbrăţişa prea strâns pe Teddy. Îi şoptea mereu la ureche că trebuie să trăiască la fel ca un băieţel alb şi să uite că a fost vreodată negru. Îi vorbise despre rasism şi despre ură şi îl învăţase că nu e bine să fie numit cioară şi că poate ar trebui să încerce să-şi albească pielea, ca Michael Jackson.

Când Price aflase cu ce-i umple capul copilului, îşi ieşise din pepeni şi îi spusese femeii că e cea mai idioată persoană din lume. Câteva luni mai târziu, se despărţiseră.

De mic, Teddy învăţase să se poarte cu grijă. Şi, de vreme ce tatăl lui era aproape tot timpul plecat cu spectacolele lui, singurul companion adevărat pentru Teddy rămăsese Mila. El o privea cu admiraţie pentru că era cu doi ani mai mare decât el şi foarte dură. Ea nu-l lăsase niciodată să se apropie prea mult şi-l tratase întotdeauna cu un amestec de dispreţ şi de nepăsare.

Acum se întâmplase chestia asta îngrozitoare care îi lega pentru totdeauna. Era îngrozit. Conducea jeepul în scârbă, folosindu-l numai atunci când era absolut necesar. Începuse să plece de acasă din ce în ce mai târziu, şi se ducea cu autobuzul la şcoală. Se aştepta în fiecare zi ca poliţaii să le bată la uşă şi să-i aresteze pe amândoi.

— Ce nu-ţi convine la maşina ta? îl întrebase scorpia de Irena, căreia nu-i scăpa nimic.

— Scoate un zgomot ciudat, minţise el, sperând ca măcar o dată femeia să nu-şi bage nasul.

Dar ea îl anunţase pe paznicul de noapte, care îl informase apoi, în faţa tatălui său, că verificase maşina şi că nu era nimic în neregulă cu ea.

— Ţi-am cumpărat nenorocita aia de maşină doar de două luni, se plânsese Price. Dacă ceva era în neregulă cu ea, ar fi trebuit să-mi spui. O trimiteam înapoi.

— Mi s-a părut că aud un zgomot, bâiguise Teddy. Nimic serios.

— Dar a fost destul de serios ca să te facă să te duci cu autobuzul la şcoală.

— Îmi place să merg cu autobuzul, răspunsese Teddy agresiv. Doar aşa apuc să cunosc oameni adevăraţi.

— Ştii ce, Teddy, i se adresă Price acuzator, dacă te prind vreodată că iei droguri, îţi bătătoresc fundul aşa de rău că n-o să poţi să te aşezi pe scaun o săptămână. Înţelegi, prostule?

— Da, tată, înţeleg!

— Bine ar fi să fie aşa.

Principala prioritate a lui Teddy era acum să se ţină departe de Mila, ceea ce nu era tocmai greu, de vreme ce ea se angajase la un fast-food şi renunţase la şcoală. De fiecare dată când li se încrucişau drumurile, ea îi arunca o privire care-l băga în sperieţi. Fusese martor la crimă şi ea ştia că el îşi dădea seama că nu avea nicio vină.

Din când în când, se apropia de el destul cât să îi arunce câteva ameninţări.

— Nu uita ce ţi-am zis, cretinule. Să nu caşti pliscul ăla nenorocit, că daco faci îţi zbor creierii. Poţi să fii sigur.

Teddy nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să se ducă la poliţie şi să spună totul. Problema era că dacă ar fi făcut-o, tatăl lui l-ar fi ucis; asta dacă nu apuca să-l omoare Mila prima. Mânia lui Price ar fi fost insuportabilă.

Petrecea ore în şir încercând să înţeleagă cum fusese posibil să se întâmple ceea ce se întâmplase. De unde avea Mila arma! Şi, cea mai grea întrebare, de ce o folosise? Cei doi oameni din

maşină nu le făcuseră nimic, nici măcar nu se opuseseră prea tare.

În fiecare zi citea ziarele, încercând să afle tot ce putea despre cei doi. Un lucru era sigur: Lennie Golden îşi revenise, dar Mary Lou Berkeley murise.

Studiase fiecare fotografie şi fiecare articol despre Mary Lou, le decupase şi le ascunsese sub saltea, ca să le poată studia mai târziu. Era atât de drăguţă! Oare de ce trebuise Mila s-o ucidă?

La şcoală lua note din ce în ce mai mici. Nu reuşea să doarmă noaptea şi nu se putea concentra ziua. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, tatăl lui va intra la bănuieli şi va vrea să ştie ce se întâmplă cu el, aşa că începuse să fumeze nişte iarbă pe care o luase de la un coleg de şcoală. Măcar îl făcea să uite de oroarea prin care trecuse.

Lui Price nu-i luase prea mult timp să-l prindă. Într-o bună zi, când se întoarse de la şcoală, îl găsise aşteptându-l în camera lui.

— Ce dracu’ e asta? îl întrebă, ţinând în mână două jointuri pe jumătate fumate, pe care el le ascunsese în dulap.

— Haide, tată, se milogi Teddy, e mai bine decât să-ţi injectezi heroină sau să te faci pulbere, cum făceai tu.

— Ce făceam eu n-are nicio legătură cu tine, urlă Price. Nu încerca să mă transformi în modelul tău în viaţă că nu sunt un înger.

— Nici n-am pretins asta, îi răspunse Teddy.

O văzu pe Mila trecând rapid prin faţa uşii, prevăzătoare ca de obicei.

Ştia că stă cu ochii pe el şi verifică să vadă dacă dă semne de slăbiciune.

Dar el avea un plan.

O să fugă.

Era singura cale de scăpare.

Mila Kopistani nu ştia cine-i era tată, dar avea bănuielile ei. Irena, mama ei, refuzase să discute despre asta. Tot ce reuşise

să scoată de la ea era că tatăl ei, un fost iubit din Rusia, o vizitase în America, făcuse sex cu ea şi apoi se întorsese acasă. Mila nu credea o iotă din toate astea.

Când era mai mică, nu se gândise prea mult la asta. Devenise mai curioasă când crescuse şi, la şcoală, celelalte fete începuseră să-i pună întrebări. La început, crezuse că tatăl ei era chiar şeful Irenei, Price Washington. Dar nu, el era negru, iar ea albă, aşa că renunţase la idee. Apoi se gândise la părintele Mebain, preotul cu care mama ei părea să fie al dracului de bună prietenă, dar una dintre fete îi spusese că e imposibil ca el să-i fie tată, pentru că preoţii nu au voie să facă dragoste.

Încă un drum înfundat.

Disperată, Mila încercă să descopere singură adevărul. De cate ori Irena lipsea de acasă, îi căuta prin lucruri, dar nu reuşi să găsească nimic.

Mama şi fiica nu aveau o relaţie prea caldă. Irena era o femeie rece, care domina casa cu mână de fier. Două femei de serviciu veneau acolo în fiecare zi, iar ea le spunea ce au de făcut de parcă era stăpâna casei. Îi trata în acelaşi fel pe grădinar, pe omul care îngrijea piscina şi pe oricare alt muncitor care avea ceva de lucru pe-acolo. Nimeni nu o plăcea în afară de Price, iar Mila era sigură că doar el putea să se culce cu ea, pentru că era sclava lui preferată. De altfel, se întreba adesea dacă cei doi nu se culcă cumva mai des împreună. În orice caz, dacă se culcau împreună, atunci reuşeau să ascundă foarte bine acest lucru.

Mila le urâse pe cele două soţii ale lui Price. Ginee, prima dintre ele, fusese la fel de dependentă de droguri ca şi el pe vremea aceea. Cea de-a doua fusese o proastă blondă, genul de femeie Playboy cu sâni falşi, cu o cascadă de şuviţe vopsite blond şi cu un zâmbet tâmp. Mila se distrase de multe ori afişând peste tot prin şcoală fotografii ale târfei dezbrăcate, spre marea ruşine şi umilinţă a lui Teddy.

Mila se jucase dintotdeauna cu sentimentele lui Teddy, necăjindu-l şi persiflându-l. În fond, de ce nu? Era bărbat. El avea tată. Ea nu. Nu era corect.

La şcoală, toţi ştiau că ea e doar fiica menajerei. O scotea din minţi faptul că nu se bucura de un statut, în timp ce Teddy avea un tată atât de celebru. Uneori, îl făcea să plătească pentru asta. Din păcate, era destul de cretin ca să nu-şi dea seama că ea nu-i era nicidecum prietenă, că mai degrabă duşman. Era pornită şi împotriva mamei ei, pentru că Irena nu avea niciodată timp pentru ea. Mama ei îl punea întotdeauna mai înainte pe Price Washington, de parcă era un rege, iar ei trebuia să se plece în faţa lui.

În seara aceea îl scosese în oraş pe Teddy cu intenţia să-l îmbete şi să-şi bată joc de el. Nu se gândise o clipă să omoare pe cineva, deşi trebuia să recunoască cum ea trăise un sentiment uluitor. A lua viaţa cuiva i se părea acum o modalitate de a-şi exprima puterea. Price le dominase, pe ea şi pe Irena de-a lungul tuturor acestor ani, dar acum ea reuşise să facă rost de o armă şi să omoare pe cineva aşa, pur şi simplu.

Putea să-l omoare şi pe el dacă voia. Acum avea putere asupra lui.

Nu ar fi deranjat-o deloc să-l împuşte pe Price.

Să-l împuşte sau să i-o tragă.

Nu se putea hotărî care dintre acestea ar reprezenta o pedapsă mai mare.

Nu dorise niciodată să-l seducă pe şeful mamei ei, deşi era convinsă că ar fi reuşit fără prea mare efort. Bărbţii se dădeau tot timpul la ea, mai ales la serviciu, unde avea parte de nenumărate propuneri, în fiecare zi. Era tânără şi ştia foarte bine să se pună în valoare. Purta doar topuri foarte scurte şi foarte strâmte, fustiţe minuscule, numai bune să-i arate picioarele lungi şi fundul mare. Părul ei scurt şi negru îi punea în valoare ochii şi, când voia să facă furori, adăuga un pic de machiaj.

Bărbaţii erau mereu cu ochii pe ea. Câţiva dintre ei reuşiseră să o aibă, dar nu dădea niciun ban pe vreunul dintre ei. Se păstra pentru cel care ar putea-o scoate de acolo şi ar face-o mai mult decât simpla fată a menajerei.

Nu accepta în ruptul capului să ajungă ca mama ei, sclava vreunui bogătaş nenorocit. Mila voia bani şi putere. Se voia stăpâna casei, dorea să aibă totul. Uneori, privindu-l pe Teddy, i se părea că el e viitorul ei. Asta dacă nu apărea ceva mai bun. Dacă ea şi Teddy s-ar căsători când vor fi mari, în cele din urmă, el va moşteni toată averea tatălui lui, adică va fi putred de bogat. Era sigură că Price Washington strânsese ceva bani. Dar căsătoria cu Teddy reprezenta ultima soluţie. El nu se va schimba niciodată. Chiar şi la douăzeci de ani, tot un ratat o să fie.

Acum îi era teamă că Teddy va ceda şi va da afară tot ce ştia. Era exact genul de prostie pe care numai el era în stare să o facă.

La un moment dat, îi trecuse prin cap că n-avea nimic de câştigat purtându-se urât cu cel şi se hotărâse să schimbe strategia şi să-l momească. O simplă partidă de sex l-ar fi făcut să-i rămână fidel multă vreme şi l-ar fi făcut să înţeleagă cui trebuia să-i dedice întreaga lui încredere.

Da, poate că o să-i ofere o picătură din lucrul după care ştia că tânjea. În felul ăsta va pune mâna pe el definitiv.

Mai era şi alternativa de a-i închide gura o dată pentru totdeauna.

Mila încă nu ştia care dintre cele două metode era mai bună.

Lucky închiriase o întreagă pagină din LA Times, oferind o recompensă de o sută de mii de dolari celui care putea să-i dea vreo informaţie referitoare la jaful în care murise Mary Lou. De asemenea, pusese afişe peste tot în oraş, mai ales în zona centrală din Wilshire, unde avusese loc crima. Alături de afişe erau expuse şi portretele-robot ale celor doi suspecţi.

Detectivul Johnson o avertizase că o să aibă de-a face cu mulţi nebuni.

— Oamenii sunt în stare de orice pentru bani, o prevenise.

— N-au decât, spusese Lucky. Să vină. Am sentimentul că o să ne alegem şi cu nişte răspunsuri.

— De regulă, nu-mi place să procedez aşa, spusese detectivul. Îi face pe oameni lacomi. Şi mai înseamnă şi o grămadă de muncă în plus.

— Hei, îi aruncase Lucky nerăbdătoare, merită dacă dă rezultate.

Se întorsese acasă la Lennie, care era în dispoziţia lui obişnuită, sus în dormitorul principal, schimbând canalele cu telecomanda.

— E o treabă bună, te iubesc, îi spuse ea aruncându-se lângă el pe canapea şi întrebându-se când o să iasă din starea în care era.

— Ce? întrebă el continuând să schimbe canalele.

— Am zis, repetă ea, că e o treabă bună şi că te iubesc.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el privind la televizor. Că te-ai săturat?

— De ce să mă satur?

— De mine.

— Te vreau cu adevărat înapoi, Lennie, spuse ea încet. E un delict prea mare?

— Nu pot să controlez ce simt.

— Ar trebui să consulţi pe cineva.

— Pe cine?

— Ştiu o femeie, e psiholog. Cred că ar fi o idee bună să încerci să stai de vorbă cu cineva şi să ieşi din starea în care eşti.

— La dracu’! răbufni el sărind în picioare. Ştii bine că nu cred în prostiile astea!

— Nici eu, dar ai nevoie de asta.

— Tu de ce n-ai avea? întrebă el pe un ton agresiv.

— Pentru că nu eu sunt aia care stă îmbufnată, îi răspunse ea nemulţumită de turnura pe care o lua discuţia.

— Îmbufnat? repetă el furios. Am stat lângă o femeie care a fost asasinată, iar tu îmi spui că sunt îmbufnat? Ce dracu' e-n neregulă cu tine, Lucky? Mai zise el şi ieşi din cameră.

Ea dădu din cap. Devenea ridicol. Furia lui Lennie scăpa de sub control, iar ea nu putea să facă nimic.

Coborî în living, unde îi găsi pe copii entuziasmaţi că urmau să-i viziteze pe Gino şi pe Paige în Palm Springs, în weekend. Carioca mergea cu ei, dar nu şi Bobby. În sfârşit, reuşise să-i dea întâlnire actriţei după care saliva de ceva vreme. A doua zi dimineaţa, urma să plece în Grecia şi să petreacă ceva timp cu rudele lui Dimitri.

— Unde o duci? Încercă Lucky să-şi joace rolul de mamă bună, în ciuda faptului că Lennie o dăduse peste cap cu toanele lui.

— Nu ştiu, îi răspunse Bobby. Pot să împrumut Ferrari-ul tău?

— Eşti nebun? îl întrebă Lucky, nefiind sigură dacă era momentul să-i dea acum lecţii despre sexul protejat şi utilitatea prezervativelor. Nu-ţi dau maşina mea. Ai jeepul tău.

— Toată lumea are jeep, mormăi Bobby. De ce nu mi-ai luat un Porsche?

— Ca să fii atacat ca Lennie?

El ridică din umeri.

— Mă simt prost să iau o fată ca ea cu jeepul. E un star de televiziune, mamă!

— Bobby! îl apostrofă ea. Sper că nu te transformi într-un puşti de Hollywood. Un jeep e destul de cool, aşa că nu-mi mai servi gogoşi.

Era rândul ei să iasă din cameră. O auzi pe Maria imitând-o pe la spate.

— Nu-mi mai servi gogoşile tale, Bobby, chiţăi fata şi sfârşi într-o cascadă de chicoteli împreună cu Carioca.

Lucky nu se putu abţine să nu zâmbească. Maria îi amintea de ea însăşi când era mică – bătăioasă şi îndrăzneaţă.

După ce îi văzu pe toţi plecaţi, îl căută din nou pe Lennie. Îl găsi pe terasă, scrutând oceanul. Deschise la maximum uşile grele de sticlă şi se aşeză lângă el.

— Hai să nu ne mai certăm, zise ea, punându-şi mâna pe braţul lui. Cearta nu face bine nimănui, cu atât mai puţin lui Steven. Vine să ia cina cu noi în seara asta.

— Nu, nu pot să dau ochii cu el, zise Lennie, simţind că intră în panică. De fiecare dată când îl văd, mă simt şi mai rău.

— E al naibii de egoist ce spui. Steven a rămas singur. Nu uita, şi-a pierdut soţia.

— La dracu'! ţipă Lennie. Nu pot să mai fac asta.

— Ce să faci?

— Nimic din toate mizeriile astea. Gata, plec la plimbare cu maşina.

Ar fi vrut să-l oprească, dar n-o făcu. Nu-i stătea în fire.

Pe de altă parte, nu avea de gând să stea acasă, aşteptând ca el să se întoarcă şi să mai ţipe niţel la ea. Dacă n-ar fi fost atât de al dracului de înţelegătoare, ar fi ţipat şi ea.

Îl sună pe Steven la birou.

— Te superi dacă ieşim la restaurant astă-seară? Doar noi doi?

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse Steven. Dar de ce?

— Copiii au plecat la Palm Springs, iar Lennie nu se simte tocmai bine.

Ce-ar fi să mergem la La Scala şi să ne spunem ce-avem pe suflet fiecare?

— Tu ai ceva pe suflet, Lucky?

— Nu la fel de multe ca tine, Steven. Vin să te iau de la birou.

O oră mai târziu, stăteau amândoi într-un separeu confortabil, la La Scala, mâncând spaghetti şi salată.

Lucky îşi privi atentă fratele vitreg.

— Steven, îi zise ea, punându-şi mâna peste a lui, vreau să ştii că te iubesc foarte mult şi că îţi simt toată durerea. Aş fi vrut să pot face ceva pentru tine, dar e limpede că nu pot.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse Steven. Dar asta nu o aduce înapoi pe Mary Lou.

— Motivul pentru care Lennie nu e aici, continuă Lucky, este faptul că se simte vinovat. Încerc să-l ajut să treacă peste asta, dar nu e deloc uşor.

— Lennie nu are de ce să se simtă vinovat.

— Asta îi spun şi eu.

— Crezi că ar fi bine să vorbesc cu el?

— Nu, e om în toată firea. Va trebui să-şi dea seama singur de asta.

— Dacă te răzgândeşti, spune-mi. Sunt gata să vorbesc cu el.

— O să mai vedem. Acum important e cum te simţi tu.

— Am zile bune, dar mai ales nopţi rele, râse el forţat. O să trec peste asta.

— Nu e uşor.

— Mie-mi spui, zise el apucând o bucată de pâine şi fărâmiţând-o. Ce face Carioca?

— Nemaipomenit. Când o vrei înapoi?

— Se simte mai bine cu tine, Lucky. Se bucură mult să fie lângă copiii tăi. La mine ce să facă? Să stea singură în casă toată ziua?

— Eşti tatăl ei, îi zise Lucky încet. Te iubeşte.

— Ştiu asta. Dar dacă ai putea să o mai ţii o vreme la tine.

— O ţin, dar nu trebuie să uiţi că e greu şi pentru ea. Nu trebuie s-o faci să se simtă abandonată. Crede-mă, ştiu bine cum e.

Tăcu cât timp ospătarul le umplu paharele.

— N-o să uit niciodată ziua când am găsit-o pe mama plutind moartă în piscină, spuse ea, şi ochii negri i se întunecară pentru o clipă. Totul a încetat să existe pentru mine. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cum e. Făcu din nou o pauză. Sau poate că poţi.

— Când mă gândesc prin ce ai trecut tu, găsesc puterea să merg şi eu mai departe.

— Încă îmi e tare dor de ea, şopti Lucky. Durerea nu trece niciodată, rămâne mereu acolo. Doar că e împinsă din ce în ce mai adânc, în amintire.

Steven îi strânse mâna.

— Te iubesc, surioară.

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Şi eu, frăţioare.

Când se întoarse acasă, Lennie, dormea. Ea rămase o vreme nemişcată lângă pat, întrebându-se dacă nu cumva se preface, dar cum nu se mişca, fu convinsă că doarme.

Cam despre asta e vorba în căsnicie, gândi ea. La bine şi la greu. Acum era la greu, iar ea trebuia să-l ajute ca să fie din nou bine. Dacă ar reuşi să-i găsească pe agresori, lui Lennie o să-i fie bine din nou. Ştia asta.

Mâine o să-l bată din nou la cap pe detectivul Johnson, lucru cu care omul era deja obişnuit, pentru că ea făcea asta zilnic. Puţin îi păsa că-l plictiseşte, de vreme ce era convinsă că, dacă nu l-ar toca ea atâta la cap, cazul ar putea rămâne nerezolvat.

Se duse în dormitorul ei şi se îmbrăcă în pijamaua de mătase neagră. I-ar fi plăcut în această seară să facă sex cu soţul ei, dragostea vieţii ei. În fond, nu aveau niciun motiv să nu facă dragoste. Abţinându-se să facă sex, Lennie o pedepsea, de fapt, pe ea.

Se strecură în pat şi se cuibări în spatele lui.

El mormăi şi se trase mai departe.

Era prima oară când făcea asta.

Lucky avusese întotdeauna impresia că are o căsnicie perfectă. Poate că se înşelase.

Închise ochii, încercând să adoarmă. Până să o cuprindă somnul, avu timp să se simtă nervoasă şi rănită.

Lennie ar face bine să-şi revizuiască atitudinea, altfel, din punctul ei de vedere, se îndreptau spre o groază de probleme.

Brigette luă micul dejun în sufrageria apartamentului ei de hotel, împreună cu Horace Otley, un bărbat scund, cu palmele

transpirate, în jur de patruzeci şi cinci de ani, care arăta ca un şomer de la un tabloid oarecare. Dar Horace nu era deloc un şomer. Horace era poate cel mai priceput detectiv particular din toată Anglia.

Brigette îl angajase din America; în urmă cu două săptămâni.

— O să te coste ceva, o avertizase Horace la telefon.

— Nu-mi pasă, îi răspunsese ea. Problema mea e intimitatea. Vreau să semnezi un contract prin care să te angajezi că n-o să scoţi niciodată un cuvânt în legătură cu toată povestea asta.

Horace fusese de acord, aşa că ea îl pusese pe unul dintre avocaţii ei să facă un contract şi să i-l trimită pe fax. Horace semnase şi i-l returnase. Apoi, ea îi dăduse numele complet al lui Carlo, locul unde muncea şi îi ceruse toate informaţiile pe care le putea afla în legătură cu el. Acum se întâlneau, în sfârşit, faţă în faţă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Otley, îi spuse politicoasă Brigette.

El clătină din cap, emoţionat că se afla în faţa unei femei atât de frumoase şi de cunoscută. Fireşte că o recunoscuse, ceea ce era de aşteptat, de vreme ce ea apăruse pe coperta atâtor reviste.

— Nu mi-am dat seama cine sunteţi când m-aţi angajat, spuse el, gândindu-se că, din păcate, nu-i va putea spune nimic partenerului lui, Will. Will ar fi, răsuflat" dacă ar fi aflat cu cine avea de-a face Horace.

— E-n regulă, spuse ea. Acum cred că înţelegeţi mai uşor nevoia mea de discreţie.

— Am grijă să păstrez confidenţialitatea pentru fiecare dintre clienţii mei, spuse Horace pe un ton preţios. Oricare dintre ei este pentru mine la fel de important, indiferent despre cine e vorba.

— Asta e bine de ştiut, domnule Otley. Nu doriţi să comandaţi micul dejun?

El îşi puse pe nas ochelarii cu ramă metalică şi cercetă meniul. Alese pâine prăjită, ouă, şuncă, cârnaţi şi roşii coapte.

— Sună bine, zise ea, chemând serviciul în camera şi cerând acelaşi lucru.

Peste puţin timp, ea ciugulea din mâncare, în vreme ce Horace îşi îndesa în gură dumicaţi uriaşi, de parcă nu mai mâncase de săptămâni bune.

— Am câteva informaţii de care aţi putea să vă folosiţi, zise el printre îmbucături.

— Excelent, răspunse ea sorbind din sucul de portocale.

— Carlo Vittorio Vitti. Contele Carlo Vittorio Vitti, ştiaţi că are titlu nobiliar?

Ea încuviinţă din cap.

— Ei bine, da, e conte, continuă Horace, dar familia lui e falită.

— Sunteţi sigur?

— Părinţii lui locuiesc în Italia, într-un castel prăpădit în afara Romei. Au mai rămas numai cu doi servitori şi un şofer. Ambii părinţi sunt alcoolici.

— Pare o familie drăguţă.

— Carlo a fost trimis la Londra acum un an şi jumătate.

— De ce?

— I-a făcut de râs în Italia.

— Despre ce e vorba?

— Carlo avea o aventură cu o femeie în vârstă de douăzeci de ani, căsătorită cu un bărbat de optzeci care a fost găsit asfixiat în propriul garaj. Toate suspiciunile s-au îndreptat spre Carlo.

— De ce? El a făcut-o?

— Au circulat zvonuri, a fost un adevărat scandal. Înainte ca poliţia să apuce să acţioneze, tatăl lui l-a trimis la Londra pe care, din câte am reuşit să mă conving, o urăşte de moarte. A căutat şi aici o femeie bogată. A găsit una, dar nu e cea mai bună variantă. Oricum, sunt logodiţi.

— Deci e logodit.

— Ea e o căţea, comentă Horace mestecând o bucată de şuncă. E nevoie să spun mai mult de-atât?

— Nu e un lucru tocmai amabil, domnule Otley, îl dojeni Brigette. O femeie poate să nu fie o frumuseţe, dar să aibă o personalitate minunată.

— Asta n-are.

— De unde ştiţi?

— Am eu sursele mele, rânji el.

— Dar nişte fotografii?

— Da, am şi din astea. Câteva sunt la mine.

Se aplecă şi începu să cotrobăie în servieta de piele de unde scoase un plic de dimensiuni considerabile, din care lăsă să alunece mai multe fotografii.

Brigette le cercetă. Era Carlo, incontestabil, arătos, într-un blazer albastru şi cu pantaloni gri, ţinând de talie o femeie scundă şi durdulie, total neatrăgătoare.

— Asta e logodnica lui? se miră ea, incapabilă să-şi ascundă stupefacţia.

— Da, continuă Horace.

— Cred că se putea descurca mai bine.

— Nu şi dacă îl interesează banii, spuse Horace cu un rânjet de cunoscător. Nu sunt prea multe moştenitoare atrăgătoare pe-aici.

Brigette îşi împinse farfuria deoparte şi se ridică de la masă.

— Ce altceva poţi să-mi mai spui despre el?

— E un tip care face multe împrumuturi. Tatăl lui îi acoperă facturile, dar îl ţine din scurt pentru el, aşa cum spuneam mai devreme, familia nu prea se descurcă bine cu banii. Din câte înţeleg, Carlo aşteaptă să se întoarcă la Roma după ce se stinge scandalul. Sau poate se căsătoreşte cu englezoaica asta, dacă tatăl ei îi face o propunere pe care n-o poate refuza în privinţa afacerilor familiei.

— Cum o cheamă?

— Fiona Lewyllen Wharton. E moştenitoarea unui imperiu în industria hârtiei.

— Asta înseamnă mulţi bani?

— Destul cât să-l facă fericit pe Carlo, deşi, din câte am auzit, nu prea-l fac.

— De ce spui asta?

— Fiona nu rămâne niciodată peste noapte în apartamentul lui şi nici el în casa familiei ei – ea încă mai locuieşte cu părinţii, într-o casă din Eaton Square. Se ştie că el angajează prostituate de lux la miezul nopţii. Acestea vin în apartamentul lui, stau vreo oră şi apoi pleacă.

— Serios? se miră Brigette, care deja îşi făcuse un plan.

— Suntem sufocaţi, zise detectivul Johnson.

— Ceva care să merite? întrebă Lucky, complet nemulţumită de felul în care mergea investigaţia.

— Încercăm să le triem.

Între timp, Lucky angajase o echipă de detectivi care umbla din uşă în uşă, interogându-i pe toţi proprietarii de jeepuri pe o rază de aproape zece kilometri în jurul locului unde avusese loc atacul, arătându-le acestora portretele-robot ale celor doi suspecţi. Dacă Lennie ar fi putut să-şi amintească măcar un număr de pe plăcuţa de înmatriculare! Dar nu putea, mintea lui era complet goală.

Copiii fiind în siguranţă în Palm Spings şi Bobby plecat în Grecia, Lucky îşi permitea să petrcacă mai mult timp cu Lennie, sperând să-l poată convinge să o viziteze pe psihologa lui Venus. Din păcate, el refuza până şi să se gândească la aşa ceva.

Lucky încerca să-şi controleze furia şi să-l susţină în tot ceea ce voia el să facă, sperând că până la urmă va redeveni bărbatul pe care îl iubea.

— E-n regulă, Lucky, îi spusese el într-o zi, când ea se oferise să-l însoţească într-una dintre lungile lui plimbări pe plajă. Adevărul e că prefer să fiu singur.

— Chiar aşa? îl întrebase ea încordată.

El nu părea să fi observat reacţia ei.

— Da, răspunsese el pe un ton impersonal.

— Dacă asta simţi.

— Am voie să simt, nu? Izbucnise Lennie.

— Ai grijă, spusese ea, cu vocea tremurândă. Ai putea să rămâi cu adevărat singur, dacă asta ţi se pare că-ţi face bine.

— Asta vrei tu? i-o întorsese el. Pentru că dacă asta vrei, se poate aranja uşor.

Ea încerca să evite o ceartă, căci era limpede că spre asta se îndrepta Lennie. De fapt, chiar părea hotărât să ajungă la o dispută.

— Te porţi mizerabil, îi reproşase ea. Nimic nu-ţi convine.

— Ce vină am eu că vreau să fiu singur?

Nu, îşi spusese ea privindu-l. Refuz să mă cert cu bărbatul ăsta pe care îl iubesc. Refuz. Iar el n-o să mă atragă într-o dispută.

— Te-ai mai gândit la New York? îl întrebă ea apoi ca din întâmplare. Am putea să ne ducem acolo pentru un weekend prelungit şi să încercăm să ne simţim bine.

— Să ne simţim bine? Se mirase el neîncrezător. Mary Lou e la doi metri sub pământ şi tu vrei să ne simţim bine?

— Pentru Dumnezeu, Lennie, izbucnise ea, chiar întreci măsura!

— Eu întrec măsura?

— Prostia asta cu plânsul de propria milă trebuie să înceteze. Cât crezi că o să mai putem suporta noi?

— Care noi?

— Eu, copiii, toţi cei care încearcă să se apropie de tine. Te-ai închis în tine, Lennie, exact aşa cum ai făcut după răpire.

— Îmi pare rău dacă faptul că Mary Lou a fost ucisă deranjează pe toată lumea. N-a fost tocmai un moment potrivit, nu? Tocmai când te hotărâseşi să renunţi la studio şi să te simţi bine. Din păcate, lucrurile nu au ieşit chiar aşa cum plănuiseşi. Şi fiindcă tot am ajuns la asta, poate ar fi fost bine să fi discutat cu mine

decizia de a renunţa la studio, înainte să anunţi pe toată lumea. Iau eu decizii importante fără să discut, mai întâi, cu tine?

— Deci asta e ceea ce te deranjează, de fapt?

— Nu, doar că îmi mai amintesc o altă decizie pe care ai luat-o fără să mă întrebi, când ai cumpărat nenorocitul ăla de studio!

— Hai să nu ne certăm, Lennie.

— De ce nu? În fond, stai în coasta mea de şase săptămâni şi o cauţi cu lumânarea.

— Eşti un nenorocit! izbucnise ea, siderată de cât putea să fie de necinstit. Tu eşti cel care caută cearta.

— Ba nu, eu nu vreau decât să fiu lăsat în pace. Cer prea mult?

— Da, Lennie, ceri prea mult, spuse ea furioasă. Ai o viaţă, o familie, o soţie. Ştii că n-am mai făcut dragoste de aproape două luni?

— Deci despre asta e vorba – despre sex!

— Nu e vorba de sex, Lennie, ci de a fi împreună cu cineva, de a te simţi iubit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu te gândeşti decât la sex. Ea îl privise ca pe un străin, pentru că exact aşa se purta.

— Dacă ţi-ai aminti nenorocitul ăla de număr de înmatriculare, am putea să-i găsim pe criminali şi să ne ducem viaţa mai departe, îl înţepase ea.

— Crezi că l-am uitat intenţionat? O repezise el furios.

— Nu. Dar ai zis că l-ai văzut, însă nu-ţi poţi aminti nici măcar prima cifră.

— Nu e vina mea.

— Ştii ce, Lennie, nu-mi face nicio plăcere să fiu lângă tine când eşti aşa.

— Mă gândesc să plec pentru câteva zile, zisese el. Să-mi limpezesc mintea departe de tine, de vreme ce te fac să te simţi atât de rău.

— Să te muţi şi după aia să ce? îl provocase ea.

— Să mă culc cu femei, să mă îmbăt, spuse el, exasperat. De unde dracu' vrei să ştiu? M-am săturat să-mi urmăreşti fiecare mişcare. Eşti o femeie dominatoare. Poate lucrul de care am nevoie e puţină libertate.

— La dracu' cu libertatea! spusese ea cu vehemenţă. Suntem căsătoriţi. Căsătoria înseamnă că suntem împreună. Dacă vrei libertate, hai să divorţăm.

Nu-i venea să creadă că vorbele acelea ieşiseră din gura ei. Îl iubea pe Lennie, trecuseră prin atâtea împreună; dar dacă avea de gând să se poarte ca un mitocan, ea n-avea de gând să-l suporte.

— Sunt de acord, îi aruncase el.

Oare nouă ani de căsnicie chiar nu înseamnă nimic pentru el? Era gata să plece pur şi simplu? Situaţia scăpa de sub control. Ea nu fusese niciodată femeia care să stea acasă dispusă să înghită mizerii de la un bărbat. Era Lucky Santangelo şi-şi trăia viaţa după propriile reguli. Dacă era atât de nerăbdător să plece, să plece!

— Gata, plec, îi spusese Lennie. O să te sun peste câteva zile, când te mai calmezi.

— Când mă calmez eu? Se mirase ea. Ai înţeles greşit, Lennie.

— Nu. Văd şi eu ce se petrece aici. Sunt prins într-o capcană împreună cu tine. Sunt ca la închisoare.

— Tu eşti cel care nu vrea să se despartă niciodată de plajă, se încinsese ea. Tu eşti cel care stă în casă toată ziua. Dacă aici e o închisoare, să ştii că ţi- ai construit-o singur.

— Şi tu ce vrei să fac, Lucky? Să ies cu prietenii tăi de la Hollywood, cu Venus, cu Charlie Dollar şi alţii ca ei? Nu sunt genul meu.

— De când? O iubeşti pe Venus şi te-ai înţeles dintotdeauna minunat cu Charlie.

— Cum se face că nu-l aminteşti şi pe bunul tău prieten, Alex, care e amabil cu mine doar pentru că e nebun după tine? Toată lumea ştie asta.

— Acum chiar vorbeşti prostii.

— Ştii că e adevărat. Ştii ce? Nu vreau să mai discutăm. Plec.

— N-ai decât, îi răspunsese ea rece.

Şi plecase. Urcase în dormitor, aruncase nişte haine într-o valiză şi plecase din casă.

Lucky clătina din cap nevenindu-i să creadă. Îl iubea pe bărbatul ăsta. Îl iubea din clipa în care se întâlniseră în Las Vegas şi avuseseră o noapte de dragoste nemaipomenită. Un an mai târziu, când se întâlniseră din nou, ea era căsătorită cu Dimitri, iar el cu fiica lui Dimitri, Olympia. Ce mai încurcătură. Dar se iubeau unul pe celălalt cu disperare. Făcuseră doi copii împreună, pentru ca acum el să plece? Imposibil!

Ce putea să facă acum? Să plângă?

Nici gând! Era o Santangelo. Cei din familia Santangelo nu plâng.

În plus, imediat ce-şi va da seama ce greşeală a făcut, Lennie îşi va băga minţile în cap şi va alerga înapoi.

Şi dacă nu?

Ei bine. Oricât de mult l-ar fi iubit, Lucky Santangelo era o supravieţuitoare. Va merge mai departe, cu sau fără Lennie alături.

Brigette dădu din întâmplare peste Kyra Kattleman la salonul de pe Dorchester. Ea tocmai se gândea cu cine să ia prânzul când o văzu pe Kyra, îmbrăcată într-un combinezon mulat, ridicând greutăţi fără niciun efort, arătând ca un supermodel ce era.

— Ce-i cu tine aici? întrebară amândouă în acelaşi timp.

— Sunt în drum spre Milano, spuse Kyra, cu vocea ei stridentă. Tot acolo mergi şi tu?

— Nu, eu am nişte treburi aici, se explică Brigette. Am renunţat la contractul de la Milano anul ăsta.

— Eu fac prezentarea Valentino, spuse Kyra. Dragul de Val zice că nu poate trăi fără mine, că sunt preferata lui.

— Parc-ai fi Lina, râse Brigette. Apropo, ce faci azi la prânz?

— Nimic, ridică din umeri Kyra. Mă gândeam să fac nişte cumpărături, pentru că plec mâine-dimineaţă.

— Atunci hai să mergem la Le Caprice, sugeră Brigette. Am auzit că nu e rău deloc.

— Ador Le Caprice, se entuziasmă Kyra. Şi după aia putem să facem şi cumpărături.

Ultimul lucru de care avea chef Brigette erau cumpărăturile, dar, cum avea nevoie de Kyra, se declară de acord.

— Unde ai vrea să mergem? O întrebă.

— La Harvey Nichols, e un magazin atât de bun, încât face Boomingdale’s să pară deplorabil.

— Sigur, aprobă Brigette. O să fac o rezervare pentru prânz. Hai să ne întâlnim în hol, la ora douăsprezece.

— Nu faci exerciţii?

— Ba da, sigur, zise Brigette, îndreptându-se spre cel mai apropiat aparat Stairmaster.

O plictiseau exerciţiile, dar era obligată să le facă, dacă voia să se menţină în formă. Olympia avea vergeturi pe coapse; n-ar fi suportat să i se întâmple şi ei acelaşi lucru.

Lucrurile se aranjau de la sine. Lua prânzul cu Kyra la Le Caprice şi, potrivit lui Horace, Carlo se va afla acolo.

Foarte bine, nu avea de gând să piardă nicio clipă.

Ploua la New York când Lina se grăbea spre aeroport. În dimineaţa aceea, foarte devreme, agentul ei o sunase ca să-i spună că Charlie Dollar urma să plece în Africa, în locaţia de filmare, şi că nu putea să se mai întâlnească cu ea decât în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Nu-ţi face griji, îi spusese Lina. O să ajung.

De vreme ce asistenta ei era bolnavă, sunase singură la American Airlines, îşi făcuse rezervare, iar acum era în taxi, în drum spre aeroport. Aruncă o privire peste scenariul pe care i-l trimisese agentul ei, atentă la rolul pentru care ar fi trebuit să dea proba.

Şoferul dădea din groapă în groapă, aşa că renunţă să mai citească până la aeroport.

O oră mai târziu, era instalată în scaunul ei şi încerca din nou să frunzărească manuscrisul. Rolul pentru care urma să dea probă era cel al lui Zoe, vecina lui Teal – personajul lui Charlie. Descrierea lui Zoe în manuscris era aceea a unui fotomodel frumos şi exotic.

Hm, n-ar trebui să fie prea greu, se gândi ea, citind scenele în care urma să apară Zoe. În prima scenă, Zoe iese din apartamentul ei şi în drum spre spălătorie se loveşte de Teal; din asta rezultă un flirt uşor. În scena următoare, cei doi ajung în pat împreună. Se cer scene de nuditate, se gândi Lina. Şi ce dacă? Defilase de nenumărate ori în haine care abia reuşeau să o acopere, încât toată lumea ştia cum arată goală. În fond, toate marile actriţe se dezbrăcau în filme, de ce ar fi fost ea o excepţie? Nici nu se gândea să ceară dubluri pentru scenele nud, mai ales dacă apărea în ele alături de Charlie Dollar. Era bătrân, dar bun rău!

Singurul lucru care o deranja consta în aceea că rolul lui Zoe era unul mic. În fond, în lumea modei, ea era un superstar. Agentul ei îi explicase însă că n-avea nicio şansă pentru unul principal, exceptând cazul în care ar face un film pe cont propriu. Iar un rol secundar în filmul lui Charlie Dollar ar putea însă să atragă atenţia asupra ei.

Se întrebă dacă ar fi bine să o sune pe naşa lui Brigette, pe Lucky, când ajunge în LA. Apoi îşi aminti că Lucky era la Londra, cu Brigette. Păcat. I-ar fi plăcut să o cunoască.

Omul de afaceri care stătea lângă ea era dornic să facă conversaţie şi îi tot sugera din priviri că o recunoaşte. Ea îl evită, ascunzându-se după coperta unui volum al lui Stephen King, pe care nu avea nicio intenţie să-l citească, dar despre care ştia că îi oferă o protecţie nemaipomenită.

Uitase să îşi comande o limuzină, aşa că ajunse la hotelul Bel Air cu un taxi. Fu întâmpinată de amicul ei, Brit Frank Bowling,

managerul care avea de fiecare dată grijă de ea. Primi o cameră lângă piscină şi se apucă să-şi desfacă bagajele cu cele câteva lucruşoare pe care apucase să le ia cu ea.

Imediat ce se instală, sună reprezentanta din Los Angeles a agenţiei cu care lucra.

— Sunt aici, îl anunţă ea pe Max Steele, agentul ei din LA, pe care nu-l întâlnise niciodată.

— Grozav, Lina, îi răspunse el extrem de prietenos. Vrei să luăm cina împreună?

— Nu, mulţumesc, îl refuză ea scurt. Aş vrea să ştiu când pot să mă întâlnesc cu Charlie Dollar.

— O să mă ocup eu, o linişti Max. Aş putea chiar să-l conving – pe bătrânul Charlie să vină la cină.

— Ce e asta? întrebă ea aproape iritată. Un eveniment social sau o nenorocită de audiţie?

Max râse.

— Nu te enerva, e o audiţie. Doar că aşa facem noi lucrurile, în LA. O să te sun eu imediat.

Lina închise telefonul. Unul dintre dezavantajele statutului ei de supermodel internaţional era acela că toată lumea voia să fie văzută cu ea. Mai ales agenţii. Credeau că asta le creşte credibilitatea. Şi încă nu e singurul lucru care le creşte, se gândi ea izbucnind într-un râs trivial.

Desigur, era posibil ca Max Steele să fie incredibil de atrăgător, iar dacă aşa stăteau lucrurile, ea putea trece peste faptul că-i era agent. Mai bine să-i arunc o privire, la un pahar, se gândi ea. Dacă îi va plăcea, ar putea ajunge amândoi în pat. Lina era foarte bună în pat, era distracţia ei preferată, iar în ultima vreme nu prea mai avusese parte de acţiune. Nu mai fusese cu nimeni după Flick Fonda, iar el reprezentase o pierdere de timp şi de energie.

Uneori, când ea se simţea foarte rău, îşi imagina cum ar fi fost să fie un star porno. Dumnezeule, ce lovitură! Să-şi arate tot ce avea în faţa întregii lumi! De fapt, nu se gândise niciodată serios

la asta. Era doar una dintre fanteziile ei erotice şi, slavă Domnului, avea destule.

Kyra vorbea prea mult cu vocea ei puternică şi stridentă. Brigette ar fi vrut ca ea să tacă măcar în exclusivistul restaurant londonez. Jeremy, managerul restaurantului, le întâmpină cu căldură şi le oferi una dintre cele mai bune mese, undeva lângă perete. Brigette se strădui să nu se uite în jur. Nu voia să dea cu ochii de Carlo, în cazul în care el era deja acolo. Voia ca el să vină la ea.

Kyra comandă un Martini şi începu imediat să vorbească despre soţul ei, tot un fotomodel, cu care se căsătorise în urmă cu câteva luni.

— Ne întâlnim la Milano, o informă ea. Eu i-am aranjat contractul. Calvin voia să meargă cu el la New York, dar eu am insistat să vină la Milano. E grozav! Un bărbat adevărat.

— Ştiu, zise Brigette, am lucrat cu el.

Adevărul e că îl crezuse gay.

— Poţi să-ţi imaginezi ce copii o să facem? zise Kyra visătoare. Ştii cât de drăguţi o să fie?

Hmm, se gândi Brigette, Kyra e aproape la fel de modestă ca Lina.

— Sunt sigură că vor fi minunaţi, zise eu voce tare.

— O să rămân însărcinată peste doi ani, o anunţă Kyra Apoi o să nasc în Australia, pentru că mamei i-ar face mare plăcere să fiu acolo.

— Cred că trebuie să fie foarte mândră de tine.

— Da, toată familia mea este. Sunt o comoară naţională în Australia. Eu, Elle Macpherson şi Rachel Hunter suntem celebre. Nu ca aici, unde găseşti fotomodele la tot pasul. Cindy, Suzy. Naomi, tu. Lina, Didi.

— Vezi să nu te audă Lina că-i spui lui Didi supermodel, o întrerupse Brigette.

— De ce? E geloasă pe ea?

— Aş zice mai degrabă că e o oarecare rivalitate între ele. În plus, Didi nu lucrează de suficient de multă vreme ca să merite un asemenea titlu.

— Totuşi e destul de faimoasă, remarcă Kyra. Are sânii ăia uriaşi pe trupul ăla atât de mititel. Bărbaţii salivează privind-o.

— E celebră pentru că şi-a angajat un agent de PR, preciză Brigette.

— Dar şi eu am un agent de PR, spuse Kyra, de parcă era de la sine înţeles. Ce, tu nu ai?

— Nu, zise Brigette. Publicitatea e ultimul lucru de care am nevoie.

Cu coada ochiului îl observă pe Carlo intrând în restaurant.

Bun, gândi ea. Să înceapă jocul!

Teddy fu primul care văzu anunţurile. Cum să le fi trecut cu vederea? Erau peste tot. Nişte afişe îngrozitor de mari, pe care scria cu litere de-o şchioapă recompensa de o sută de mii de dolari. Bineînţeles că toată lumea se oprea să le vadă. Apoi citeau anunţul scris cu litere mai mici, dar care îi întoarseră lui Teddy stomacul pe dos.

ORICINE ARE INFORMAŢII

CU PRIVIRE LA UN ATAC AL UNEI MAŞINI

UN JAF PRODUS PE 1 SEPTEMBRIE

LA INTERSECŢIA DINTRE WILSHIRE

ŞI LANGTON, POATE PRIMI ÎN SCHIMB

RECOMPENSA PE CARE O OFERIM, DE O SUTĂ DE MII DE DOLARI

Anunţul cu recompensa era suficient de periculos pentru ei. Unde mai pui că existau şi fotografii, probabil a lui şi a Milei. Deşi desenele nu semănau foarte bine cu ei, existau totuşi câteva asemănări. Ochii înguşti şi nasul ascuţit al Milei. Fruntea lui lată şi părul lui scurt.

Alergă imediat la fast-food-ul unde lucra Mila pentru a o pune în temă.

Ea se îngrozi.

— Ai face bine să taci din gură, îl avertiză ea. Nu ştie nimeni că am fost noi. Nu există martori. Nu au numărul de înmatriculare ul jeepului, aşa că suntem în siguranţă. Nu uita să-ţi ţii pliscul, Teddy!

În clipa în care rostise aceste cuvinte, mintea ei lucra. O sută de mii de dolari. Dumnezeule, ce nu putea să facă ea cu o sută de mii de dolari!

Între timp, Teddy îşi făcea propriile planuri. Era clar că venise vremea să fugă, lucrurile se încingeau deja mult prea tare. În orice clipă poliţiştii ar fi putut să le bată la uşă, iar când tatăl său o să afle că e implicat într-o crimă. Nici măcar nu putea să se gândească la asta. Se înfiora ori de câte ori se gândea la noaptea aceea cumplită. Dacă tatăl lui ar fi aflat, cu siguranţă că l-ar fi ucis cu mâna lui. Price nu se mai controla când se înfuria. Se aştepta ca fiul lui să fie perfect.

Teddy se gândi că cel mai bine ar fi s-o şteargă imediat la mama lui. Ştia că ea are un apartament în Wilshire şi, cu toate că nu mai avuseseră nicio legătură de ani de zile, era sigur că dacă o să-i bată la uşă, ea n-o să-i întoarcă spatele. Inventase deja o poveste cum că Price începuse din nou să se drogheze şi că-l snopea în bătaie; în felul ăsta era convins că ea o să-l primească.

Sâmbătă după-amiază îşi puse cea mai modernă ţinută de rapper – pantaloni largi care îi atârnau pe şolduri, un hanorac cu glugă supradimensionat şi pantofi sport cu talpă groasă. Era gata s-o şteargă.

Price lenevea pe canapeaua din camera lui, privind un meci de fotbal la televizor.

— Vrei să ne uităm la meci împreună, îl întrebă Price, în timp ce Teddy încerca să se strecoare afară.

— Trebuie să mă văd cu nişte prieteni, tată, spuse el încet.

— Pe la ce oră te întorci?

— Mai târziu.

— Mai târziu, repetă Price, ronţăind covrigei. Să nu te prind că fumezi iarbă cu amicii tăi. Ştii că pot să-mi dau seama dacă o faci şi că te rup în bătaie. M-ai înţeles, băiete?

— Da, tată, zise el apropiindu-se de uşa din spate.

În timp ce ieşea din garaj, Mila apăru din bucătărie, purtând un tricou strâmt, şi o fustă roşie, scurtă, din imitaţie de piele. Îşi vopsise părul negru într-un blond aproape alb şi îl scurtase, de părea tunsă soldăţeşte. El ştia de ce.

— Unde te duci, Teddy, îl întrebă ea.

El nu-şi putea lua ochii de la sfârcurile ei, care se iţeau de sub tricou, de parcă cerşeau atenţie.

Ea observă că el o priveşte şi îşi etală şi mai tare sânii.

— Ies eu nişte prieteni, mormăi el. Nu avea încredere tocmai în ea, ar fi fost ultima persoană căreia i-ar fi spus ce are de gând să facă.

— Păcat, zise ea în timp ce-şi rodea o unghie. Mă gândeam să facem azi ceva împreună.

Abia dacă mai vorbise cu el după noaptea crimei, exceptând rarele momente când îşi împrospăta ameninţările în cazul în care el ar fi avut de gând să spună ceva.

— Cum ar fi? întrebă el, în acelaşi timp speriat şi atras de ea.

— Nu ştiu, zise ea, ridicând neglijent din umeri. Să ne plimbăm cu maşina, să mergem la un film.

— Nu cu mine, scutură el din cap. Nu după ce s-a întâmplat data trecută.

— La dracu', omule, pufni ea dispreţuitor. Asta n-o să se mai repete niciodată. Nici măcar nu mai am arma.

Băiatul n-o credea, dar sfârcurile ei împingeau din ce în ce mai puternic tricoul, iar el se simţea din ce în ce mai slab.

— Eşti sigură?

— Sigur că sunt, spuse ea împingându-şi sânii mai în faţă. În plus, noi doi nu prea am mai apucat să ne vedem, de când lucrez. Nu crezi că ar trebui să discutăm?

El încuviinţă dând din cap.

— Îţi place părul meu? îl întrebă ea.

— E-n regulă.

— Ce zici? Vrei să facem ceva împreună?

— Cred că pot să mă întâlnesc cu băieţii mai târziu, zise el.

— Ăsta este Teddy pe care-l ştiu eu, zise ea, dându-i un pumn uşor, prietenesc, în bărbie. Hai să vedem The Bodyguard.

— Cine joacă? întrebă el suspicios.

— Kevin.

— Care Kevin?

— Kevin Costner, pămpălăule!

— Cine vrea să-l vadă?

— Eu. Mă rog, tu poţi să te exciţi privind-o pe Whitney Houston. Joacă şi ea.

— Bine, zise el, incapabil să se opună.

— Bine, îl maimuţări ea. Mă duc să-mi iau un pulover.

El o aşteptă răbdător, sperând că o să se întoarcă repede. Putea să se ducă la mama lui şi mâine-dimineaţă. Dacă avea o şansă cât de mică să fie cu Mila, nu intenţiona s-o rateze, chiar dacă îi era o frică de moarte de fată.

Mila apăru câteva minute mai târziu, cu un pulover albastru legat neglijent în jurul taliei înguste.

— Să mergem, ordonă ea.

Teddy îi privi picioarele lungi, apoi sânii.

— Conduc eu, mormăi el.

Pentru prima oară, ea nu protestă.

Irena îi pusese şefului ei prânzul pe o tavă. Price stătea întins pe canapea în faţa televizorului, îmbrăcat într-un trening, fără lenjerie de corp. Irena ştia bine că în weekend el nu purta niciodată lenjerie de corp, era una dintre micile lui manii.

— Bine, drăguţă, zise el arătându-i măsuţa de cafea. Pune-o acolo.

— Da, domnule Washington, spuse ea.

El o măsură rapid, apoi privi din nou ecranul televizorului.

— Teddy e plecat. Mila unde e?

— A plecat cu el, spuse Irena. Se duc la un film.

— E drăguţ să vezi ce bine se înţeleg, remarcă el, deşi ar fi preferat ca Teddy să nu-şi petreacă timpul cu Mila, considerând că fata are o influenţă negativă asupra lui.

— Aşa şi trebuie, zise Irena. Doar au crescut împreună.

— Ai dreptate, zise el întinzându-şi picioarele.

Irena sesiză că el avea o semierecţie, destul de evidentă prin pantalonii de trening.

— Şezi aici câteva minute, zise el indicându-i locul de alături. Hai să ne uităm împreună la meci.

— Am treabă, domnule Washington.

— Şi eu am treabă, zise Price trăgând-o alături de el.

Irena era încordată. Price Washington era şeful ei, dar atunci când el avea chef îi era şi amant. În fine, nu chiar amant. Mai corect spus, ea era sclava lui sexuală.

Se ura pe sine pentru că făcea tot ce-i cerea el. Se ura pe sine pentru că era acolo ori de câte ori el avea chef să fie servit şi niciuna dintre iubitele lui nu se afla prin preajmă. Ştia că era o proastă că i se supunea, dar din nefericire pentru ea îl iubea.

Price Washington o luase lângă el când ea nu avea nimic în afară de o valijoară cu câteva lucruri pe care le luase când plecase din Moscova, unde viaţa devenise insuportabila. Dumnezeu să-l aibă în pază pe omul acela de la Ambasada americană cu care se împrietenise şi care reuşise să obţină pentru ea o viză pe numele verişoarei ei decedate. Pe ea n-ar fi lăsat-o nimeni să plece din ţară – era o prostituată cu antecedente, care făcuse închisoare pentru că îşi omorâse peştele, un monstru care îi lua fiecare rublă pe care o făcea şi care se distra scrijelindu-şi numele pe fundul ei. Avusese noroc şi scăpase, iar când ajunsese în America, Price Washington îi fusese alături. Pentru asta ea îi va fi veşnic recunoscătoare.

— Mâncaţi-vă prânzul, domnule Washington, zise ea pe un ton egal.

— Termină cu, domnule Washington", o repezi el, luându-i mâna şi punându-i-o între picioarele lui. Nu e nimeni prin preajmă.

Ea ştia exact ce voia el. Trebuia să i-o frece puţin, cât să se întărească, so sugă, s-o pună la loc şi să plece. Devenise o rutină.

— Am treabă, spuse ea din nou.

— Fă-o pe asta, o îndemnă el mişcându-i mâna în sus şi-n jos.

Într-un fel, îşi zise că ar trebui să se simtă flatată. Price Washington avea o grămadă de iubite şi oricare dintre ele ar fi dat oricât să stea cu el în faţa televizorului şi să facă orice i-ar fi cerut. Dar lui Price îi plăcea să se uite la fotbal singur. Îi plăcea să facă pariuri la telefon, să-i înjure pe jucătorii de pe ecran şi să înghită o grămadă de mâncare de fast-food. Poate chiar îi plăcea să o aibă pe ea prin preajmă. Nu era tocmai sigură. El nu-i spusese nimic, niciodată.

Din când în când, o chema noaptea în camera lui. Uneori, se întâmpla să o şi atingă, dar nu prea des. Odată, când Teddy era plecat într-o tabără de vară, iar Mila rămăsese la o prietenă, ea petrecuse toată noaptea în patul lui. Fusese cea mai frumoasă noapte din viaţa ei. După ce se terminase, el nu mai vorbise niciodată despre asta.

Începuse să se dea la ea pe vremea când se droga, în zilele alea de dulce nepăsare, dominate de aburii narcoticelor, când habar n-avea ce face. Ea îi respinsese la început avansurile. Apoi acceptase, iar după ce renunţase să se drogheze continuase să îi solicite, din când în când, serviciile.

Nu exista alt bărbat în viaţa Irenei. Trăia pentru Price şi era singurul de care-i păsa.

Desigur, mai era şi fiica ei, Mila, dar Irena ştia ce scorpie prefăcută putea să fie fiica ei şi era conştientă că nimic şi nimeni n-o putea schimba. De fapt, dacă era să fie complet sinceră cu ea însăşi, ar fi trebuit să recunoască faptul că nici măcar nu încercase cu adevărat s-o facă.

Cea mai mare dorinţă a ei era ca Mila să-şi găsească un bărbat, să se mărite şi să plece. Apoi, când o să plece şi Teddy, ea va rămâne, în sfârşit, singură cu Price şi poate, cel puţin aşa spera, el va înţelege că ea era singura femeie căreia îi păsase vreodată cu adevărat de el.

Spre uimirea lui Teddy, Mila se ghemui strâns lângă el la cinema. Nu-i venea să creadă. Era ceva la care visase încă de când ajunsese la pubertate, cu toate că îi era o frica îngrozitoare de ea. Nu putea să uite cum trăsese cu arma şi. O ucisese pe Mary Lou. În acelaşi timp, îşi dorea cu disperare să pună mâna pe sânii ăia neruşinaţi şi să-i atingă chiloţii atât de sexy. Voia s-o împungă cu mădularul lui, iar ea să-l apuce cu tandreţe.

Nu atinsese niciodată o femeie. Ceilalţi băieţi din clasa lui ieşiseră demult cu femei, pe vremea când el era închis într-o şcoală specială de băieţi, în New York, mulţumită lui Price, care credea că asta îl va ajuta să se concentreze mai mult asupra studiului.

Price nu voia ca fiul lui să-i repete greşelile. Un lung şir de femei, sex sălbatic, droguri şi băutură. Price îl voia perfect, iar acest lucru nu era posibil.

— Vrei să-mi atingi sânii? îi susură Mila în ureche.

— Ce? bâigui el, convins că nu auzise bine.

— Vrei? îl încurajă ea, apropiindu-se şi mai tare.

— P-pot?

— Pentru Dumnezeu, Teddy. Eşti un ratat. Pentru numele Domnului, fă-o!

Îi apucă mâna şi i-o puse peste tricoul ei.

Simţindu-i sfârcurile tari şi excitate, aproape că-şi dădu drumul în pantaloni. Sânii ei erau cel mai grozav lucru pe care-l simţise vreodată.

Simţea că are o supererecţie, ceea ce nu era tocmai neobişnuit, pentru că i se întâmpla ori de câte ori se uita la reviste cu femei. De data asta era altceva. Era Mila, iar inima lui bătea să-i spargă pieptul.

Mâna ei coborî şi începu să-l pipăie.

— Ooh, dar eşti băiat mare, nu glumă, îşi linse ea buzele cu o limbă ca de şerpoaică. Micuţul meu Teddy, ce surpriză!

Se aşezaseră pe ultimul rând, aşa cum hotărâse ea. Whitney Houston şi Kevin Costner creau emoţii pe marele ecran, dar cui îi păsa? Lui Teddy nu, cu siguranţă. Acum nu-i păsa de nimic în afară de felul în care interacţiona cu Mila, obiectul dorinţelor lui.

Mâna ei alunecă pe partea din faţă a pantalonilor lui. Carne peste carne. Se simţea de parcă ar fi murit şi ar fi ajuns în rai. Apoi, fără niciun avertisment, simţi cum îşi dă drumul brusc, direct pe mâna ei.

— Hei! exclamă ea. Cam repede. Acum eşti al meu. Ştii asta, nu, Teddy? Rămâi pentru totdeauna al celei care te-a avut pentru prima oară.

— Dar. Dar eu nu te-am avut, protestă el.

— E-n regulă, spuse ea. E doar începutul. Avem tot timpul din lume.

— N-am mai auzit demult de tine.

— Cine e?

— Glumeşti, nu? Lucky oftă şi strânse telefonul şi mai tare.

— Bună, Alex, sincronizarea ta e impecabilă, zise ea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că acum douăzeci de minute m-am certat cu Lennie la cuţite, iar el a plecat.

— A plecat?

— Eşti primul care afli.

— Iisuse! Nu-i a bună.

— Mie-mi spui? Stau singură în ditamai căsoiul şi n-am cui să-i trag un pumn în nas.

— Dacă nu vrei decât o faţă, poţi s-o ai pe-a mea.

— Sunt furioasă şi frustrată.

— Pare sănătos.

— Eşti singur?

— Aş putea să ajung în zece minute?

— Mă gândeam să trec eu pe la tine, să mă descarc.

— Vrei să vin să te iau cu maşina?

— Încă sunt în stare să conduc, mulţumesc frumos.

— O să pun votca la gheaţă.

— Ne vedem în zece minute.

Ce dracu’ fac? se gândi ea. Dau fuga la Alex la primul semn de necaz. Sunt nebună.

Şi, în fond, de ce să nu se ducă la Alex? Fie că îi convenea sau nu lui Lennie, Alex era cel mai bun prieten al ei. Nu putea să-l amărască pe Steven, avea şi aşa destule pe cap.

În plus, relaţia ei cu Alex era absolut platonică.

Mă rog, cu excepţia acelei nopţi sălbatice de acum cinci ani. Dar fusese doar o scăpare pe care amândoi hotărâseră să o da uitării. Şi apoi, lui Alex nu-i plăceau decât asiaticele, iar ea era îndrăgostită de Lennie. Nu exista nicio scânteie între ea şi Alex, absolut niciuna.

Înainte să plece, îşi sună copiii la Palm Springs, să se convingă că totul era în regulă. Îi răspunse Gino, care o informă că tocmai luau cina.

— Tu eşti bine, copilo? o întrebă Gino.

— Sigur, de ce?

— E ceva în vocea ta.

O cunoştea bine tatăl ei. Era un bătrân şiret.

— Nu fi caraghios, îi aruncă ea. Mă bucur de pauză.

— Copiii pot să rămână aici cât vrei, spuse el. Se simt bine.

— Mulţumesc, Gino. Şi mulţumeşte-i şi lui Paige din partea mea.

Cinci minute mai târziu era în Ferrari-ul ei, în drum spre Alex, care locuia undeva la capătul autostrăzii Pacific Coast, într-o reşedinţă semnată Richard Meier design. Într-un fel erau vecini, cu toate că nu prea se vizitau.

Alex o aştepta în faţa intrării.

— Ce surpriză plăcută, zise el. Îmi pare rău să aflu că eşti supărată.

— Da, zise ea, coborând din maşină. Şi tu ai fi la fel.

— Uite ce-o să facem, îi zise el prinzând-o de braţ. Luăm maşina mea pentru că urăsc felul în care conduci tu.

— Ca să mergem unde?

— În canion, la Saddlebag Inn, unde o să luăm o cină liniştită, în timpul căreia tu vei putea să-mi povesteşti totul, de la cap la coadă.

— Nu plănuisem să ieşim în oraş, îşi arătă ea ţinuta. Uită-te la mine, sunt în blugi şi-n pulover.

— Lucky, nu ştiu cum să-ţi spun, dar eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Eşti subiectiv, Alex, pentru că eşti prietenul meu cel mai bun.

— Se poate, dar de vreme ce eşti şi cea mai deşteaptă femeie pe care o cunosc, n-o să protestezi. Uite care e treaba. Frigiderul meu e gol, iar noi amândoi trebuie să mâncăm.

— Mie nu mi-e foame.

— Ar fi bine să-ţi fie. Plănuisem o seară nebună împreună cu Pia, dar de vreme ce tu ai distrus acest scenariu, va trebui să mă satisfaci în alt fel.

Nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu vreau să-ţi stric seara.

— Încetează cu prostiile şi urcă în maşina mea.

— Dumnezeule, dar ce autoritar eşti, mormăi ea. Uitasem cum e să fiu în preajma ta.

— Sunt regizor, îi explică el. Aşa suntem noi.

Ea urcă în Mercedesul lui şi o luară din loc.

În timp ce traversau camionul, ea izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că ţi-am readus zâmbetul pe faţă, zise el aruncându-i o privire. Pot să râd şi eu?

— Îmi aminteam, zise ea.

— De ce?

— De ultima oară când ne-am întâlnit în împrejurări nefericite.

— Adică de seara aia când se presupunea că mergem să-l vedem pe Gino, în Palm Springs?

— Exact, confirmă ea. Eram oripilată, credeam că Lennie e mort. S-a dovedit ulterior că era răpit. Doar că noi nu ştiam asta, nu?

— Parc-ar fi intriga unuia dintre filmele mele.

— Sper că nu.

— Dacă-mi amintesc bine, erai distrusă şi am sfârşit amândoi într-o crâşmă de doi bani, cu o nenorocită de stripteuză. Cum o chema?

— La Miss Daisy, spuse Lucky, chicotind la amintirea stripteuzei de culoare de care se ataşaseră inexplicabil.

— Da, râse Alex la rândul lui. Tu ai insistat să-i dau o slujbă.

— Şi tu n-ai vrut.

— Dumnezeule, îşi aminti Alex zâmbind. Ce noapte nebună! Scăpaseşi complet de sub control.

— Da, că tu erai perfect treaz, ce să zic!

— De fapt, chiar eram, să ştii. Trebuia să fiu. Unul dintre noi trebuia să păstreze controlul.

— Sigur că da, zise ea.

— Apoi am făcut sex sălbatic în motelul ăla Norman Bates, îi aminti el. Iar dimineaţa tu nu mai erai acolo.

Lucky încetă să mai râdă.

— Alex, zise ea devenind serioasă. Ai promis că nu o să vorbim niciodată despre asta. Eram beată, nu ştiam ce fac.

— Nu credeam că o să te aud pe tine folosind o asemenea scuză, clătină el din cap.

— Nu e o scuză, e un fapt real. Şi din câte-mi amintesc, nici măcar nu am făcut sex. Probabil că ai leşinat şi ai visat.

— Mulţumesc.

— Aşa a fost?

— Ce?

— Ai leşinat?

— Dacă asta te face să te simţi mai bine.

Merseră o vreme în tăcere.

— I-ai spus vreodată lui Lennie?

— Sigur că nu.

— Atunci de ce mă urăşte?

— Nu te urăşte.

— Ba da.

— Nu e adevărat. Suntem cu toţii prieteni.

— Am fost cu toţii prieteni pentru încă vreo două luni după ce s-a întors el. Apoi brusc atitudinea lui s-a schimbat. Trebuie să fi observat şi tu.

— Te place, Alex.

— Rahat! Cred că ştie.

— Nu are de unde. Eu nu i-am spus niciodată.

— În fond, el ce-a făcut tot timpul cât a fost captiv? S-a masturbat?

— Nu e frumos ce spui.

— Dar fata aia care l-a salvat?

— Nu s-a întâmplat nimic între ei.

— De unde ştii?

— Pentru că aşa mi-a spus el, iar eu îl cred.

— Bine, dacă tu îl crezi, îl cred şi eu.

— Vrei să vorbim despre altceva, Alex?

— Da, Lucky, cum vrei tu.

După ce ieşi din casă şi se aşeză la volan, Lennie îşi dădu seama că nu are unde să se ducă. Şi-şi mai dădu seama că Lucky avea dreptate şi că nu făcea decât să-şi verse nervii pe ea, că orice om cu mintea întreagă ar fi înţeles că ea nu avea nicio vină.

Ea vorbise de divorţ. Cum putuse să vorbească de divorţ într-un asemenea moment? Simplul fapt că o făcuse îl scosese din minţi. Dumnezeule, chiar nu înţelegea prin ce trecea el?

Ba da, îi şopti o voce în minte, înţelegea prea bine. Te porţi ca un mizerabil şi asta durează deja de prea multă vreme.

Trebuia să se liniştească, să-şi bage minţile în cap şi apoi să se întoarcă acasă, să-şi ceară scuze şi să-şi reia viaţa normală. Orice ar fi făcut, n-o mai putea aduce înapoi pe Mary Lou.

Între timp, conducea fără direcţie. Apoi se hotărî să ia o cameră la

Sunset Marquis. Nu era o idee chiar aşa de rea să stea singur o noapte. În fond, suportase nopţi lungi de singurătate pe vremea când fusese răpit.

Îi luase ceva timp să revină la o viaţă normală după aceea. Iar acum povestea se repeta, deşi se rugase ca aşa ceva să nu i se mai întâmple.

Imaginea lui Mary Lou îi dansa în faţa ochilor. Atât de frumoasă, de dulce şi de talentată. Dacă el ar fi luat imediat arma? Dacă ar fi deschis uşa maşinii şi s-ar fi bătut cu atacatorii?

Dar dacă, dacă, dacă. Vorbele i se tot învârteau prin minte, înnebunindu-

l.

Poate că mâine o să se simtă mai bine. N-o să se întoarcă acasă până nu se va simţi mai bine. Lucky merita măcar atât.

Alex o lăsase să vorbească. Se aşezaseră afară, la o masă de două persoane, iar Lucky îi povestise toate necazurile.

— Poate că am făcut o greşeală când am renunţat la funcţia din studio, spuse ea reflectând asupra situaţiei. Îmi plăcea foarte mult ce făceam. Am simţit însă că era responsabilitatea mea să petrec mai mult timp cu Lennie şi cu copiii.

— Îţi lipseşte munca la Panther? o întrebă Alex.

— Cred că da, spuse ea nesigură. Munceam enorm, dar îmi plăcea ce făceam. Am muncit întotdeauna din greu. La douăzeci de ani construiam hoteluri în Vegas şi Atlantic City. Gino m-a învăţat etica muncii, ştii. Du-te şi munceşte, mi-a zis. Şi fă-ţi treaba bine.

— Dacă-ţi lipseşte atât de mult, poţi să te întorci oricând. În fond, studioul îţi aparţine.

— M-aş simţi cam prost să mă întorc atât de repede. Trebuie să le dau o şansă celor pe care i-am lăsat în locul meu.

— Şi atunci, ce plan ai? O să înnebuneşti stând deoparte, fără să faci nimic.

Ea încuviinţă şi ridică paharul cu vin.

— Aşa e.

— Am o idee, zise el.

— Ce?

— Ce-ar fi să produci un film? E cu totul altceva decât să stai la un birou toată ziua, discutând cu agenţi şi producători de tot felul. Fă propriul tău film, Lucky. Ceva în care să pui pasiune.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ţi-ar plăcea provocarea. În plus, eşti în poziţia perfectă. Nu trebuie să mai cauţi un studio care să-ţi furnizeze banii. Trebuie doar să-ţi aprobi propriul proiect şi apoi să-l pui în aplicare.

— Nu am suficientă experienţă.

— Ce-ar fi să începi proiectul cu mine?

Ea râse sec.

— Lui Lennie nu i-ar pica prea bine.

— O să-ţi petreci tot restul vieţii făcându-ţi griji pentru ce crede Lennie?

Unde ţi-e spiritul independent?

— Lennie e totuşi soţul meu, Alex.

— Ştiu, dar nu cred că trebuie să-i ceri voie ca să faci ceva.

— Ca să-ţi spun adevărul, cred că ai dreptate. E puţin gelos pe tine. Dacă ar fi să începem un proiect împreună, probabil că asta l-ar scoate din minţi.

Alex ridică din umeri.

— Era doar o idee.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, zise ea. Probabil că ne-am scoate din minţi unul pe altul, pentru că eu ţin cu dinţii de ideile mele, ca şi tine, de altfel.

— Tu ţii cu dinţii de părerile tale? zămbi el poznaş. N-aş fi zis! Lucky nu se putu abţine să nu-i zâmbească la rândul ei.

— Dar hai să vorbim puţin despre tine. Ce face mama ta?

— Dominique se simte foarte bine. De când s-a măritat cu cântăreţul ăla de operă, mă lasă în pace.

— E bine de ştiut. Cred că te simţi şi tu bine.

— Nu mai vorbi ca un psiholog.

— Aş fi fost un psiholog foarte bun.

— Ai fi fost orice foarte bun!

— Aşa ştii tu să mă faci să mă simt mereu bine, Alex. Mai luă o gură de vin. Apropo, cum stai cu dragostea?

— Ştii bine cum stau cu dragostea, Lucky. Vin şi pleacă. Eu vin, ele pleacă.

— Alex, Alex, de ce nu-ţi găseşti tu o fată bună, să te aşezi la casa ta?

— Acum vorbeşti ca mama.

Ea râse încetişor.

— Mai întâi, am fost psihologul tău, acum sunt mama ta. Pe care o alegi?

— Dacă aş avea de ales, zise el încet, ai fi o femeie liberă. Urmă o pauză plină de înţelesuri. Şi ai fi cu mine.

— Nu te uita acum, îi zise Kyra din colţul gurii. E un tip la masa din stânga noastră care nu şi-a luat ochii de la mine o clipă.

— Serios? se miră Brigette.

— Da, confirmă Kyra. Se tot holbează la mine. Bine, sunt obişnuită cu asta.

Iar o luăm de la capăt, se gândi Brigette. Kyra şi Lina sunt exact la fel. În afară de culoarea pielii şi de accent.

— Ar trebui să-i spun că sunt căsătorită şi să-l scot pe bietul băiat din necaz, spuse Kyra.

— De ce n-o faci? o întrebă Brigette.

— O s-o fac imediat ce vine aici.

— Ce te face să crezi că o să vină?

— Faptul că tocmai s-a ridicat. E în drum spre masa noastră. Şi, iubito, e super drăguţ!

Brigette îşi ridică paharul de apă Evian şi sorbi. Kyra urma să aibă o surpriză de proporţii când va vedea la cine vine el, de fapt.

O clipă mai târziu, înaltul şi arătosul Carlo stătea lângă masa lor.

— Brigette! exclamă el. Ce bine-mi pare să te văd! Ce faci la Londra?

Ea clipi, mimând surprinderea.

— Scuză-mă, spuse ea politicos. Te cunosc de undeva?

— Dacă mă cunoşti de undeva? râse el. Sunt Carlo.

— Carlo? Oh, Carlo al lui Fredo! Ce mai faci?

Expresia lui o făcu să creadă că nu era deloc convins că nu-l recunoaşte.

Între timp, Kyra încerca să se facă remarcată.

— E un prieten de-al tău? îi făcu ea semn cu cotul lui Brigette.

— Da. Scuză-mă. El e Carlo.

— Contele Carlo Vittorio Vitti, se prezentă el sărutându-i Kyrei mâna. Dumneavoastră sunteţi?

— Ei, hai, izbucni Kyra în râs. Nu ştii cine sunt?

— Nu, îmi pare rău. Ar trebui?

— Restul lumii cu siguranţă mă cunoaşte. Sunt Kyra Kattleman.

— Kyra Kattleman, repetă el, rostogolindu-i numele. Eşti cumva actriţă?

— Doamne, dar pe ce lume trăieşti? spuse Kyra, deloc amuzată de lipsa lui de cunoştinţe.

Brigette aproape că se amuza de situaţia creată.

— Deci, Brigette, zise Carlo, ce faci tu la Londra?

— Îmi vizitez nişte prieteni, zise ea la întâmplare.

— Şi Fredo nu ţi-a zis să mă suni?

— Nu. De fapt, nu prea am mai lucrat cu Fredo în ultima vreme. Totuşi, mă bucur că te-am întâlnit.

El o fixă cu privirea, observând că e şi mai frumoasă ziua. Pielea ei de culoarea piersicii, buclele moi şi blonde ca mierea şi

o gură desăvârşită, care aproape că te invita s-o guşti. Îşi amintea cum făcuse dragoste cu ea. El îşi amintea foarte bine. Probabil că ea nu-şi mai amintea detaliile. Era unul dintre dezavantajele pastiluţei albe.

— Unde stai? o întrebă el.

— La Dorchester.

— Ca şi mine, se băgă Kyra. Plec mâine la Milano. E săptămâna modei. Valentino nu poate să-şi facă show-ul fără mine.

— Ah, zise Carlo, deci şi tu eşti fotomodel.

— Nu doar fotomodel, sunt un supermodel. Sunt sigură că ştii ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Sigur că da. Naomi Campbell.

Kyra se încruntă.

— De ce toată lumea zice Naomi Campbell? Mai sunt şi alte supermodele. Cindy, eu, Kate Moss.

— Brigette, se întoarse el spre femeia care avea să-i devină cândva soţie, eşti liberă astă-seară?

Ea zâmbi dulce.

— Sinceră să fiu, zise ea, nu sunt liberă.

— Ce păcat!

— Da, nu-i aşa?

— Cât timp mai rămâi în Londra?

— Câteva zile. În funcţie de ce au de gând amicii mei.

El se întreba dacă era vorba despre nişte prieteni sau despre nişte prietene. Nu-i convenea să apară în scenă vreun rival, la asta nu se aşteptase. Din ce-i spusese Fredo, Brigette era o singuratică şi nu prea ieşea în lume. Acum apărea dintr-odată la Londra, cu un grup de prieteni. Nu luase în calcul o asemenea situaţie.

— Ce-ai zice să luăm cina împreună mâine seară? sugeră el.

— Hm, cred că şi mâine sunt ocupată, zise ea.

Era deja ridicol. Nicio femeie nu-l refuzase până acum.

— Poate ai putea să-ţi schimbi planurile.

— Am să încerc. Ce-ar fi să-mi dai un telefon?

— Aşa am să fac, zise el, ducându-i mâna la buze. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, îşi coborî el vocea. Îţi aminteşti noaptea noastră în New York?

— Sigur că da, spuse ea vesel. Eu cu tine, cu Lina şi cu Fredo am fost la dans. Ne-am distrat foarte bine, nu-i aşa?

Acum era într-o mare încurcătură. Era oare posibil ca ea să nu-şi amintească nicio clipă că făcuseră dragoste? La naiba! îi dăduse doar jumătate de pastilă, cât s-o facă să fiarbă pentru că el n-o suna. Şi când colo, uite-o aici, la Londra, fără să-i pese de el.

— O să te sun mai târziu, Brigette. Vorbim. A fost o plăcere, se înclină el apoi scurt spre Kyra.

— Plăcerea a fost de partea mea, zise Kyra, adăugând rapid, dar sunt căsătorită, aşa că nici eu nu pot să iau cina cu tine.

— Mă bucur că m-ai anunţat.

— Ei bine, zise Kyra, în timp ce el se îndepărta de masa lor, ţi-am zis eu că nu mă slăbea din ochi. Noroc că te ştia pe tine, aşa a avut o scuză să vină la masa noastră.

Brigette o aprobă în tăcere. Lucrurile mergeau bine. În curând, avea să se răzbune pe Carlo pentru că profitase de ea. Era un sentiment plăcut.

Lina îl considera pe Max Steele un, păpuşel", ceea ce însemna că mai mult ca sigur o să i-o tragă mai târziu. Asta în cazul în care n-o s-o facă mai devreme cu Charlie Dollar. Dacă avea de ales între un agent şi o vedetă, alegea oricând vedeta.

Max era partener la IAA, International Artists Agency, o firmă de mare succes, partener cu Freddie Leon, superagentul. Regreta că Freddie însuşi nu dorise s-o încerce, dar din câte auzise ea, Max era aproape la fel de bun.

Se întâlniră la un bar, Peninsula, şi se înţeleseseră de minune din prima clipă.

— Charlie vine? întrebă ea punându-şi picior peste picior şi aprinzându-şi o ţigară.

Ochii lui Max se făcură mari.

— Iubito, dacă te-ar vedea, ar fi în stare să se întoarcă chiar şi din Africa.

— Eşti destul de frumuşel, îi spuse ea suflând fumul în direcţia lui.

— Nu văd decât o singură persoană frumuşică aici, spuse el cu un zâmbet şiret, şi cu siguranţă nu e vorba de mine.

Ea continuă să îl măsoare din priviri. Max Steele nu era genul de frumuseţe hollywoodiană, dar avea un farmec ştrengăresc, cu părul lui cârlionţat şi trupul bine lucrat.

— Cine e regizorul? întrebă ea, în timp ce sorbea cu un pai rom cu cola.

— Un amic de-al meu, îi zise Max, făcându-i cu ochiul. Dar nu trebuie să- ţi faci griji din cauza regizorului. Dacă Charlie te place, intri.

— Pe cine ar fi ales studioul pentru rolul ăsta? insistă Lina, nerăbdătoare să afle cu cine concurează.

— Vor un nume cunoscut, zise Max. Insistă să o aducă pe Angela sau pe Lela, poate chiar pe Whitney.

— Nu fi fraier, izbucni Lina în râs. Nu e un rol destul de important pentru Whitney. Şi ea cu siguranţă nu s-ar dezbrăca pentru filmul ăsta. Bobby n-ar fi niciodată de acord.

— Ai să fi şocată, zise Max. Rolurile pentru actriţele de culoare nu sunt atât de uşor de găsit.

— Oh, e rasismul de la Hollywood, nu? zise ea, înclinându-şi capul într-o parte.

— Mereu a existat, replică Max, gândindu-se că fata era mortală.

— Serios?

— Eşti mult mai grozavă decât în fotografii!

Ea chicoti.

— Da, de parcă n-aş mai fi auzit asta niciodată!

— Nu e o replică de agăţat, se apără el indignat. Sunt agent, trebuie să fiu sincer cu clienţii mei. Dacă ai fi arătat ca dracu', ţi-aş fi spus.

— Sunt sigură, îi răspunse ea, înroşindu-se.

— Oh, zise Max, Charlie o să fie nebun după tine.

Brigette o însoţi pe Kyra la partida de cumpărături de la Harvey Nichols. Ba chiar îşi cumpără şi ea câteva lucruşoare: nişte ochelari de soare marca Police, un pulover roz din caşmir moale şi o eşarfă lungă de mătase.

— Ţi-am zis eu că e un magazin nemaipomenit, se împăună Kyra, de parcă ea însăşi ar fi fost responsabilă de oferta grozavă.

Brigette încuviinţă din cap.

— Ştii ce, zise Kyra, vizibil deranjată de faptul că la prânz Carlo nu avusese ochi decât pentru Brigette, dacă nu aş fi fost căsătorită, aş fi ieşit cu tipul ăla.

— De ce? o întrebă Brigette.

— De ce? repetă Kyra, mirată de faptul că Brigette putea să întrebe aşa ceva. Pentru că arată mortal. Şi mai are şi titlul ăla nobiliar care-l recomandă.

E un nenorocit, ar fi vrut să-i spună Brigette. M-a drogat şi m-a violat şi o să plătească pentru asta.

Dar nu scoase niciun cuvânt.

Era jocul ei acum şi avea să-l joace după propriile ei reguli.

Două lucruri îl şocară pe Lennie în clipa în care se trezi. Unul era faptul că nu se afla în patul lui; al doilea, că mai multe numere se învârteau aiurea prin mintea lui.

Era oare posibil să-şi amintească, în sfârşit, numărul de pe plăcuţa de înmatriculare?

Apucă repede un pix şi scrise repede trei cifre. Nu era destul, dar însemna mai mult decât nimic. Apoi o sună pe soţia lui.

Lucky răspunse cu o voce adormită.

— Eu sunt, îi spuse el vesel, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuie să stăm de vorbă.

— Asta am încercat să fac în ultimele şase săptămâni, spuse ea începând să se trezească.

— Bine, bine, zise el. Recunosc că e vina mea. Nu e nevoie să fii agresivă. Încerc să fiu amabil.

— Încerci să fii amabil? răspunse ea înfierbântată, forţându-se să se ridice. Nu tu ai plecat aseară?

— Ştiu, iubito, spuse el, încercând s-o liniştească, şi am sentimentul că am făcut un lucru bun, pentru că asta ne-a dat puţină distanţă. Ghici ce mi s-a întâmplat.

— Ce? oftă ea, liniştită de brusca lui schimbare de atitudine.

— M-am trezit cu nişte numere în cap, care sunt sigur că erau pe plăcuţa de înmatriculare.

— L-ai sunat pe detectivul Johnson?

— Încă nu.

— Ce aştepţi?

— Am vrut să vorbesc, mai întâi, cu tine. Vrei să ne întâlnim la micul dejun undeva sau vin acasă chiar acum?

— Nu, Lennie, îl refuză ea, nepregătită să îl ierte atât de repede. Ai plecat aseară. Ai avut dreptate, amândoi avem nevoie să luăm puţină distanţă.

— Dar mi-e dor de tine; iubito.

Simţi că începe să cedeze, Lennie avea influenţa asta asupra ei.

— Şi mie mi-e dor de tine, şopti ea.

— Ajung în douăzeci de minute.

— Nu, spuse ea repede. Ne întâlnim undeva la micul dejun.

— Dacă asta vrei.

— Da. Unde eşti?

— La Sunset Marquis. Grăbeşte-te.

— Mă îmbrac şi plec imediat. Între timp, sună-l pe detectivul Johnson.

Gânditoare, lăsă telefonul deoparte. Poate că Lennie avusese dreptate.

Fusese de ajuns o noapte de separare ca să-şi dea seama cât de mult greşise. Slavă Domnului! Pentru că nu suporta să se mai certe cu el, o scotea din minţi.

Înainte să apuce să se dea jos din pat, telefonul sună din nou. Se repezi să răspundă.

— Bine, bine, sunt pe drum.

— Eşti? se miră Alex.

— Oh, tu erai.

— Oh, eu eram. Asta înseamnă că ai veşti de la soţul tău.

— Ce eşti tu, medium?

— Un fel.

— Da, ai dreptate. M-a sunat, vrea să ne întâlnim. Şi trebuie să recunosc că părea mult mai bine.

— Ce mă mai bucur, zise Alex sarcastic.

— Nu fi porc, bucură-te pentru mine.

— Îmi plăcea mai mult când vă ştiam separaţi.

— N-a ţinut nici măcar douăzeci şi patru de ore.

— Păcat.

— Nu mai face pe deşteptul.

— Şi ea continuă să mă impresioneze cu bogăţia vocabularului ei.

— În orice caz, Alex, îţi mulţumesc pentru seara trecută. Mi-ai fost de mare folos, ca de obicei. O discuţie cu tine e cel mai grozav lucru.

— Ştii că sunt mereu prezent pentru tine, Lucky.

— Şi îţi sunt extrem de recunoscătoare. Iar chestia cea mai bună e că nam să te mai deranjez. Eşti liber. Poţi s-o suni pe Mia sau Pia sau cum o cheamă şi sa te apuci de sexul ăla tantric de care vorbeai. Apropo, merită? întrebă ea după o pauză plină de înţeles.

— Când o să fii gata să afli, sună-mă, râse el sec.

— Oh, şi încă ceva, Alex, zise ea înainte sa închidă. Nu că ar fi cine ştie ce secret, dar nu cred că aş vrea să-l calci pe coadă pe

Lennie, aşa că ar fi mai bine să păstrezi tăcerea în legătură cu seara trecută.

— La dracu', tocmai voiam să sun la Enquirer!

Închise zâmbind şi se îmbrăcă rapid. Era extrem de entuziasmată la gândul că urma să-l vadă pe Lennie. Se simţea de parcă se ducea la prima întâlnire cu el.

Înainte să plece de acasă, îl sună pesteven.

— Ce face azi fratele meu preferat? îl întrebă ea vesel.

— Sunt încă aici, spuse Steven, dar mă gândeam să iau maşina şi să dau o fugă la Palm Springs, să-i văd pe copii.

— Mi se pare o idee grozavă.

— Vrei să vii cu mine?

— Aş veni, dar abia am scăpat de ei. De fapt. Plănuiam un weekend romantic împreună cu Lennie.

— Cred că o să-l sun pe Gino, să-i spun că plec spre ei.

— Apropo, până nu uit, Venus şi Cooper dau o petrecere aniversară luni. M-au rugat să te întreb dacă nu vrei să vii.

— Mulţumesc, dar nu cred.

Ea spera că el va accepta. Din câte ştia, Steven nu mai ieşise nicăieri după moartea lui Mary Lou.

— Nu crezi că a venit timpul să mai ieşi?

— Lucky, zise el încet, nu a trecut suficient timp.

— Ştiu că ai nevoie de timp, Steven, dar până la urmă tot va trebui să întâlneşti alte femei.

— Ba nu, zise el hotărât. Am cunoscut destule femei înainte de Mary Lou. Ea a fost viaţa mea, premiul meu. Nu voi putea niciodată să o înlocuiesc. Şi nici nu intenţionez s-o fac.

— Ştiu, aşa simţi acum, dar nu uita clişeul ăla conform căruia timpul vindecă toate rănile.

— Nu vindecă, doar acoperă.

— Cum zici tu, răspunse ea, bătând în retragere, pentru ea cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să îl preseze. Drum bun până la Palm Springs. Sărută-i pe copiii mei din partea mea şi îmbrăţişeaz-o pe Carioca.

— Aşa am să fac.

— Şi. Steven, când te întorci acasă, poate ar fi o idee bună să o iei cu tine şi să petreceţi ceva timp împreună. Genul ăla de distracţie tată şi fiică.

— Îi place să stea la tine, Lucky.

— Iar noi o iubim din tot sufletul, dar nu poate rămâne definitiv, nu vă face bine niciunuia dintre voi.

— Bine, zise el nerăbdător, am înţeles.

Ştia că sora lui are dreptate şi că fiica lui ar fi trebuit să fie cu el, dar nu avea nevoie să i se spună asta în faţă. Şi aşa îi era destul de greu să treacă peste fiecare zi, iar cel mai greu lucru era că ori de câte ori o privea pe Carioca, îşi amintea de Mary Lou.

— Apropo, am nişte veşti minunate, adăugă Lucky. Lennie şi-a amintit câteva dintre cifrele de pe plăcuţa de înmatriculare.

— Asta chiar că e o veste bună!

— L-am cam dat afară aseară şi faptul că s-a trezit singur într-o cameră de hotel i-a dat ocazia să reflecteze.

— L-ai dat pe Lennie afară?

— A fost o chestie reciprocă. Ţi-am mai zis, trece printr-o perioadă mai dificilă.

— Amândoi trecem, Lucky, zise Steven înverşunat. Amândoi.

Când intră Lucky, Lennie stătea singur la o masă lângă piscina hotelului. Sări în picioare şi-i făcu cu mâna. Ea îi răspunse, croindu-şi drum printre palmieri până la el.

— Bună! spuse el, îndepărtându-şi braţele de trup jumătate în semn de îmbrăţişare, jumătate de scuză.

— Bună şi ţie, spuse ea, căzându-i în braţe.

El o sărută îndelung.

— Uau, făcu ea un pas înapoi ca să-şi recapete răsuflarea. Asta de unde vine?

— Doar eşti soţia mea, nu? Am tot dreptul.

— Hmm, ezită ea, gândindu-se că arăta mai relaxat decât îl văzuse vreodată în ultimele săptămâni. L-ai sunat pe detectiv?

— Da.

— Şi?

— Mi-a zis că i-am fost de mare ajutor.

— Nu e tocmai rău, zise ea privind în jur şi apreciind din ochi hotelul.

— M-am gândit că dacă tot îmi fac de cap, măcar s-o fac în stil mare, zise el. Hotelul ăsta e plin de supermodele fierbinţi şi de vedete rock din Anglia. Are o vibraţie mai puternică decât cele mai fiţoase locuri de care am auzit vreodată.

Lucky îl privi cu o expresie ironică.

— Bine, zise ea, eu mă mulţumesc cu starurile rock, iar tu poţi să iei supermodelele fierbinţi.

El îşi scărpină barba.

— Vrei să-mi vezi camera?

— Merită?

— Tu să-mi spui, zise el luând-o de mână şi conducând-o pe marginea piscinei spre unul dintre bungalow-uri.

Înăuntru, draperiile erau trase, şi patul nefăcut.

— Deci., zise ea cu un aer nepăsător, ai făcut sex şi te-ai îmbătat?

— Sigur că da, nu se văd urmele? îi prezentă el cu un gest camera. Sticle goale, chiloţi de femeie, resturi de droguri.

— Lennie, Lennie, zise ea clătinând din cap amuzată. Ce mă fac eu cu tine?

— Ce să te faci tu cu mine, spuse el perplex. Întrebarea e ce mă fac eu cu tine.

Ea oftă.

— Hai să nu mai intrăm din nou în jocul ăla.

— Ce joc?

— Să nu mai repetăm totul.

— Bine, zise el. Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat. M-am trezit de dimineaţă şi m-am simţit ca şi când aş fi fost brusc iluminat. Am văzut jeepul îndepărtându-se, plăcuţa de înmatriculare şi toate numerele care mi-au rămas în cap. Dacă o să continui să mă

gândesc la asta, sunt sigur că o să-mi amintesc şi restul. Ai avut dreptate. Când îi vor prinde pe criminali, o să mă simt cu totul altfel.

— Răzbunarea a funcţionat întotdeauna în ce mă priveşte, zise ea. Încuie-i şi aruncă cheia.

— Vreau să ajut ca lucrul ăsta să se întâmple, zise Lennie. Vreau să ajungă în faţa instanţei.

Lucky se aşeză pe marginea patului, încercând salteaua.

— E o cameră drăguţă, dar acum aş vrea să vii acasă.

— Sunt pregătit.

— Asta e bine, pentru că am trimis copiii de-acasă ca să putem petrece un weekend romantic.

El veni şi se opri în faţa ei.

— Îmi pare rău că am plecat şi m-am purtat ca un nemernic. Îmi cam pierdusem minţile şi mă răzbunam pe tine.

Ea întinse mâna şi îl mângâie pe obraz.

— Iar mie îmi pare rău că nu ţi-am zis de studio. Ai avut dreptate, Lennie, eu sunt cea care m-am înşelat. Ţi-am mai făcut asta o dată şi ai înnebunit, acum îmi amintesc. Ştii, zise ea după o pauză, am vrut să-ţi fac o surpriză, dar abia după aceea mi-am dat seama că ar fi trebuit să stăm de vorbă.

— Aşa e.

— Doar mă cunoşti. Am obiceiul să iau decizii de una singură. Adevărul e că nu a trebuit să dau niciodată socoteală cuiva.

— Ştii, zise el, suntem căsătoriţi de nouă ani.

— Ştiu.

— Iar acum mă simt de parcă am fi căsătoriţi de nouă minute.

— Şi eu la fel.

— Ştiu că nu am fost o companie tocmai plăcută în ultima vreme, dar promit să mă revanşez.

— Promiţi?

— Sigur. Fac tot ce vrei tu.

— Tot? îl tachină ea.

— Eşti aşa de incitantă, zâmbi el.

— Sunt? întrebă ea jucându-se cu fermoarul lui. Mai spune-mi, Lennie.

— Nu trebuie decât să mă uit la tine.

— Şi.?

— Şi Elvis e înapoi în oraş! Ea izbucni în râs.

— Ai nişte replici!

— Îţi mai aminteşti prima noastră cameră de hotel?

— Cum aş putea s-o uit vreodată, zise ea râzând. Era în Vegas.

— Iar tu m-ai lăsat baltă.

— Pentru că tu ai crezut că sunt o târfă.

— Te-ai purtat ca o târfă.

— Mulţumesc, spuse ea indignată. Eram singură. Am văzut ceva care mia plăcut şi am vrut să am. E ceva rău în asta?

— Ai trăit mereu ca un bărbat, nu?

— Mi s-a părut dintotdeauna că bărbaţii ştiu să se distreze.

— Iar tu, draga mea, ai avut grijă să te distrezi la rândul tău.

— Dar nici tu, iubitule, replică ea, nu ai fost tocmai virgin. De fapt. Nu ştiu de ce îmi vine în minte cuvântul armăsar. Tu şi nesfârşitul tău şir de blonde.

Acum râdeau amândoi, în vreme ce ea îl trăgea pe pat, alături de ea.

— Lucky, Lucky, oftă el. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Şi eu, îi şopti ea.

— Şi nu vreau să mai aud niciodată cuvântul divorţ ieşind de pe buzele tale.

— Promit.

— Da?

— Da.

Începură să se sărute şi se lăsară copleşiţi de pasiune. Lennie se întorsese şi era incredibil de bine.

La cererea lui Brigette, Horace Otley îi aduse un raport detaliat al mişcărilor zilnice ale Fionei Lewyllen Wharton. Potrivit documentului prezentat de Horace, Fiona lucra într-o galerie de

artă, undeva pe Bond Street, şi în fiecare sâmbătă dimineaţa avea programare la un salon din apropiere la un hair stylist pe nume Edward.

Brigette îşi făcu şi ea o programare. Nici nu fusese prea greu, pentru că în momentul în care se prezentase, cei de la salon se dovediseră atât de nerăbdători să-i facă pe plac, încât ar fi anulat orice altă programare. Aşa se face că ajunse cu un sfert de oră înaintea Fionei.

Carlo o sunase de mai multe ori după ce se întâlniseră. Dăduse indicaţii la recepţie să-i spună că nu e disponibilă şi ştia că asta îl scotea din minţi. Carlo nu era obişnuit să fie refuzat.

Ultimul lucru la care se gândea Brigette era faptul că e însărcinată. Îşi alungă din minte gândul, mult prea sâcâitor. Acum trebuia doar să se concentreze asupra problemei ei cu Carlo.

Ajunse la coafor la timp. Erau acolo câţiva stilişti care munceau din greu şi câteva asistente care nu-şi puteau lua ochii de la ea.

Lui Edward, un puşti cu o faţa dulcică şi o tunsoare corectă, nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Dumnezeule, cine m-a recomandat? întrebă el. Sunt absolut flatat!

— Cineva de la hotel, îi răspunse ea vag. Mi s-a spus că te pricepi la părul lung.

— Vai, ai un păr minunat! exclamă el, prinzându-i o şuviţă. Ce-ar vrea frumuseţea voastră să-i fac azi?

— Spălat şi uscat cu peria ar fi minunat.

— Sigur că da. Aş putea să mă folosesc de ocazia asta ca să-ţi spun că toţi cei de aici sunt mari fani ai tăi?

Fiona Lewyllen Wharton intră în salon câteva minute mai târziu. Era o brunetă îndesată, nu chiar atât de ştearsă pe cât părea în fotografii, dar în niciun caz o frumuseţe. Purta un costum de tweed care nu o avantaja, colanţi cu model şi pantofi confortabili. Avea nişte picioare solide.

Lui Brigette, Edward îi usca părul.

— Mai întârzii, Edward? întrebă Fiona cu o voce mai ridicată decât ar fi fost normal.

— Nu, răspunse Edward, agitându-se cu uscătorul în jurul lui Brigette. Până când ţi se spală părul, o să fiu gata să te preiau.

Brigette întâlni privirile Fionei în oglindă.

— Îmi pare rău, sper că nu am luat programarea ta.

Fiona se încruntă şi îi aruncă o privire lui Edward, care păru încurcat.

— Am strecurat-o pe Brigette în program, explică el repede. E un fotomodel celebru din New York, iar noi am vrut să-i fim la dispoziţie. Nu te superi, nu?

— Adică i-ai dat programarea mea? izbucni Fiona deloc impresionată.

— Nu, nu, nu, ea a ajuns aici mai devreme. Trebuie doar să ai răbdare cinci minute.

— Nu contează, zise Fiona Oricum, astă-seară ies într-un loc cu totul special.

— Aş fi vrut să ies şi eu, zise Brigette visătoare. Sunt în Londra de foarte puţin timp şi nu cunosc prea multă lume.

— Nu-mi imaginez că stai acasă şi croşetezi, dragă, îi zise Edward provocator.

Fiona scoase un nechezat.

— N-ai apărut cumva pe coperta Vogue de luna trecută? O privi pe Brigette în oglindă. Mami o cumpără.

— Ba da, răspunse Brigette.

— Probabil că eşti celebră în America.

— E celebră oriunde în lume, preciză Edward.

— Tu cu ce te ocupi? o întrebă Brigette politicos.

— Eu? Lucrez într-o galerie de artă.

— Ce fel de artă vinzi?

— Maeştri clasici, spuse Fiona afectat, de parcă era singurul lucru pe care îl putea vinde o galerie de artă.

— Ce fascinant, zise Brigette. Povesteşte-mi.

Ochii Fionei sclipiră de încântare. Doar nu se întâmpla ca în fiecare zi un supermodel din New York să fie interesat de ea.

Până să termine Edward să usuce părul lung al lui Brigette, ea şi Fiona deveniseră deja prietene. Brigette avea un talent grozav să-i facă pe oameni să se deschidă şi să vorbească despre ei. Poate că din cauza asta era atât de agreată de Lina şi de celelalte fete. Nu vorbea niciodată despre ea, asculta întotdeauna.

Fiona era destul de flatată.

— Am o super idee, zise ea plină de entuziasm. De ce nu treci pe la tati astă-seară? În fiecare sâmbătă seara avem o mică petrecere. Tati îi zice, salonul „nostru. Mami îi zice, păhărelul tatei”.

— E un termen englezesc, îi explică Edward cu voce joasă.

— Invităm de fiecare dată cincisprezece – douăzeci de oameni interesanţi, continuă Fiona. Uneori, sunt oameni politici; odată a venit chiar Fergie. E o prezenţă încântătoare şi destul de amuzantă. Ce zici, vii?

Brigette îl privi pe Edward, care îi făcu semn din cap, încurajator.

— Păi. Nu ştiu, n-aş vrea să deranjez, zise ea.

— Tati va fi încântat să te primească, spuse Fiona.

— Atunci, mi-ar face plăcere să vin, spuse Brigette. Eşti foarte amabilă.

— Am să-ţi notez adresa, zise Fiona. Pe la 19:30. În ţinută de cocktail.

Brigette încuviinţă din cap.

— 19:30 să fie.

Cina la Morton’s. O masă bună, lângă perete, în capătul sălii. Max Steele îşi dădea aere.

— Unde e Charlie? întrebă Lina, în timp ce-şi terminau amândoi felul principal, o specialitate din peşte spada.

— O să ajungă, zise Max pe un ton confidenţial. Charlie e recunoscut pentru lipsa lui de punctualitate. De fapt, dacă nu m-

aş teme că te jignesc, aş spune chiar că funcţionează după ceasul negru.

— Ceasul negru? se miră ea, în timp ce împingea pe marginea farfuriei o bucată de peşte.

— Păi ştii, zise Max apucând cu degetele un cartof prăjit, persoanele de culoare fac lucrurile după un timp propriu.

— Eşti cumva rasist? îl întrebă Lina pe un ton dur, menit să-l facă să recunoască.

— E a doua oară când pronunţi acest cuvânt, îşi aruncă Max mâinile în aer. Doar sunt aici, cu tine la masă, nu?

— La dracu'! Şi ai mare noroc că eşti aici. Orice bărbat şi-ar da testiculul drept ca să fie în locul tău.

— Ce modestă eşti, remarcă Max. Îmi place genul ăsta de femeie. Dacă ştii să şi joci, împreună vom conduce lumea.

— Sigur că ştiu să joc, zise Lina, de parcă era de la sine înţeles. Doar ce crezi că fac atunci când traversez dintr-o parte într-alta nenorocitele alea de podiumuri? Interpretez un rol. Îmi pun masca de, dă-te pe spate, idiotule", şi le ofer tuturor ce vor.

— Şi ce vor?

— Vor să vadă fete care arată mai bine decât oricare altele. Trebuie să recunoşti, Max, că modelele sunt mult mai interesante şi mai strălucitoare decât actriţele alea scorţoase de pe marele ecran. Despre cine preferi să vorbeşti, la o bârfă? Despre Holly Hunter şi Meryl Streep? Ha! Sunt nişte actriţe minunate, dar nu te dau pe spate cu frumuseţea lor. Strălucirea le aparţine azi modelelor.

— Nu sunt de acord, o contrazise Max. Ce zici de Julia Roberts sau de Michelle Pfeiffer?

— Bine, cu ele sunt de acord. Dar cam asta e tot.

— Abia aştept să te văd lângă Charlie, spuse el. Ce mai combinaţie aţi face!

— Dacă o să facă efortul să apară, scăpă Lina furioasă.

— O să vină, îi spuse Max încrezător.

O jumătate de oră mai târziu, Charlie îşi făcu agale apariţia, îmbrăcat într-una din cămăşile lui hawaiiene preferate, cu pantaloni albi largi, cu ochelari de soare închişi la culoare şi cu obişnuitul lui rânjet de superioritate.

— Hei, îi trase el una peste spate lui Max. Cum stau lucrurile, Agent Pământ?

— Hei, îi răspunse Max. Ea e Lina.

Lina îi aruncă lui Charlie o privire lungă, pătrunzătoare.

— E bunoacă, zise Charlie. 1,70 şi.

— 1,80, îl întrerupse ea.

— Părul negru şi. Ochi mari, exact genul meu.

Lina îşi încruntă sprâncenele deasupra ochilor de pisică.

— Să vedem. Puţin peste cincizeci de ani, rotofei şi grozav de talentat. Exact genul meu, rânji ea la rândul ei.

— Bravo, păpuşă. Cred că noi doi o să ne înţelegem ca un grup de târfe la o convenţie marinărească în Puerto Rico, trase el concluzia.

— Eram curioasă să te cunosc, zise ea sperând să nu sune ca din partea unui fan înfocat. Mi se pare că eşti grozav.

— Grozav? Ridică el o sprânceană extravagant. În cazul ăsta, rămân cu voi la un pahar, zise şi, trăgându-şi un scaun, se aşeză la masă.

Familia Lewyllen Wharton locuia într-o casă luxoasă cu cinci etaje, în Eaton Square. Un majordom răspunse la uşă şi o invită pe Brigette înăuntru.

— Bine ai venit, o întâmpină Fiona de parcă erau prietene vechi. Mă bucur că eşti aici.

— Ai fost drăguţă că m-ai invitat, zise Brigette.

— Vino, o pofti Fiona în living, ca să-i cunoască pe părinţii ei.

Editha, mama Fionei, era o blondă scundă şi subţire, iar Leopold, tatăl, un bărbat înalt, gras şi gălăgios.

— Ea e noua mea prietenă, Brigette, anunţă Fiona cu mândrie. E top- model. A fost pe coperta ediţiei americane din Vogue luna trecută.

— Ce drăguţ, replică Editha neimpresionată şi se întoarse să vorbească cu altcineva.

Brigette observă că Leopold o privea altfel, genul acela de privire care o făcea să se simtă de parcă ar fi stat goală în faţa lui.

— Mă bucur să ne fii oaspete, draga mea, îi spuse el. Fiona, prezint-o pe Brigette celorlalţi musafiri.

— Sunt încântată să fiu aici, îi răspunse Brigette. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi invitat.

— Orice prietenă a Fionei e prietena noastră, continuă Leopold, fără să-şi mute privirea de la sânii ei.

Brigette alesese o rochie neagră, simplă, semnată Isaac Mizrahi, nu prea lungă, dar suficient de despicată ca să atragă atenţia oricărui bărbat din încăpere. Fiona era îmbrăcată într-o rochie de catifea maro, cu o fustă lungă şi cu mâneci ample, cea mai nefericită alegere, în opinia lui Brigette.

— Trebuie, mai întâi, să-l cunoşti pe logodnicul meu, spuse Fiona luând-o de braţ şi conducând-o în celălalt capăt al încăperii. E aici. E un conte italian, ştii? O să ne căsătorim anul viitor.

— Ce drăguţ, zise Brigette, simţind că inima începe să-i bată din ce în ce mai repede.

Carlo stătea cu spatele la ele, prins într-o conversaţie cu un domn distins şi cu o roşcată oarecum plictisită.

Fiona îl bătu uşor pe umăr.

— Iubitule, aş vrea să o cunoşti pe noua mea prietenă, Brigette.

Carlo se întoarse. Ochii li se întâlniră. El o privi o secundă sau două înainte să spună:

— Ce plăcere să te cunosc, Brigette.

— Oh, zise ea hotărâtă să nu-l lase să scape uşor. Carlo, tu eşti!

— Eu? Încercă el să o avertizeze cu ochii lui albaştri că ar prefera să nu ştie nimeni că ei doi se cunosc.

— Sunt eu, Brigette, insistă ea. Îţi aminteşti? Ne-am întâlnit întâmplător la prânz zilele trecute, iar tu mi-ai amintit ce noapte minunată am petrecut împreună la New York.

Fiona se uita de la unul la altul, confuză.

— Vă cunoaşteţi? întrebă ea în vreme ce zâmbetul i se şterse de pe chip.

Carlo ridică din umeri:

— Cred că Brigette mă confundă cu altcineva, zise el rece. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu mă înşel deloc, îl încolţi ea, şi ăsta era doar începutul. Eşti contele Carlo Vittorio Vitti, vărul lui Fredo. Ai venit la mine zilele trecute, în Le Caprice.

Nu cred că ai uitat.

Carlo îşi arătă dinţii. Ce coincidenţă cumplită trebuie să fi fost.

— Ah, da, şuieră el, sigur, Brigette. Acum îmi amintesc. Erai cu vărul meu, Fredo.

Apoi se întoarse rapid spre Fiona:

— Ţi-am povestit de cina aceea pentru douăzeci de persoane pe care a dat-o Fredo, în New York Brigette era unul dintre invitaţi.

— Oh, făcu Fiona nesigură. Nu cred că-mi mai amintesc.

— Ce mică e lumea, spuse Brigette, simţindu-se prost, pentru că nu se aşteptase să o placă pe Fiona.

Şi nu numai că o plăcea, dar îi era şi milă de ea.

Şi totuşi, era mult mai bine ca Fiona să afle ce nenorocit prefăcut era logodnicul ei înainte să facă pasul decisiv şi să se căsătorească cu el.

— Ai o casă foarte frumoasă, Fiona, zise ea. Te superi dacă arunc o privire?

— Deloc, o invită Fiona.

Brigette se îndepărtă, lăsându-l pe Carlo să-i explice situaţia logodnicei lui.

— Ţine asta, zise Mila aruncându-i arma lui Teddy.

El o luă şi o privi cu o expresie de uimire imbecilă pe chip.

— Mi-ai spus că te-ai descotorosit de ea, zise el pe un ton alarmat.

— Aşa aveam de gând, dar apoi m-am răzgândit. Mi-am zis că poate ar fi bine să mai aştept, îi explică ea cu o privire vicleană.

El aruncă arma în mijlocul patului ei.

— Trebuie să pleci de-aici, zise el panicat. Dacă vin poliţiştii să percheziţioneze casa?

— Ai mare dreptate, aprobă ea. Aşa o să fac.

Tocmai se întorseseră de la film, iar Mila îl trăsese în camera ei din spate.

— Irena se uită la televizor, îl linişti ea. Oricum, gaiţa bătrână nu intră niciodată aici. Ăsta e locul meu, iar ea ştie asta.

Teddy aruncă o privire prin camera fără prea multă mobilă şi cu pereţii goi. O eşarfă roşie şi zdrenţuroasă era aruncată pe una dintre veioze; o alta arunca o lumină neclară undeva, la jumătatea drumului spre perete. Hainele ei erau aruncate pe un scaun, sub care zăceau pantofii, într-o grămadă nu tocmai curată.

Teddy se gândi la propria lui cameră confortabilă, cu pereţi acoperiţi cu postere şi rafturi de cărţi, cu un televizor cu diagonala mare şi cu computerul lui Apple. Ca să nu mai vorbim de o colecţie impresionantă de CD-uri şi de casete video şi de un sistem stereo ultimul tip. El avea totul, iar ea nu avea nimic. Dintr-odată se simţi cumplit de vinovat.

— Mi-e sete, zise ea. Vrei să ne furişăm la barul de jos şi să ne luăm ceva de băut?

— Bine, fu el de acord, dar trebuie să-mi promiţi că o să scapi de armă.

— Aşa am să fac, promise ea cu inocenţă.

Teddy se furişă până la barul de lângă piscină, sperând să nu dea peste îngrozitoarea de Irena. Când se întoarse în cameră, arma dispăruse.

— Ce-ai făcut cu ea, o întrebă, întinzându-i o sticlă de bere.

— Am pus-o la loc sigur, îi spuse ea misterioasă. O să scap de ea mâine.

— Promiţi?

— S-a făcut, Teddy.

Teddy bău din sticla lui de bere, apropiindu-se furiş de fată. Acum erau un cuplu, nimeni şi nimic nu-i mai putea despărţi.

— Sunt obosită, îi căscă ea în faţă. Vreau să dorm.

— Nu vrei să rămân cu tine, întrebă el dezamăgit.

— Ai avut parte de destulă distracţie pentru o zi, căscă ea din nou.

— Nu mai vorbi cu mine de parcă aş fi un copil, spuse el, supărat că ea continua să-l trateze fără nicio urmă de respect. Doar ţi-am dovedit că nu sunt.

— Bine, bine, zise ea cu încă un căscat, nu te înfierbânta. Mai e şi mâine o zi.

În timp ce vorbea, îl conduse spre ieşire şi îi făcu vânt afară.

Imediat ce el ieşi din cameră, ea deschise sertarul şi scoase de acolo arma învelită cu grijă într-un prosop. Teddy era cel mai cretin individ pe care-l întâlnise. Habar n-avea că îşi lăsase amprentele peste tot pe armă.

— Oh, Teddy, Teddy, murmură ea. Când o să te maturizezi?

Price avea două alternative: fie să stea acasă şi să se relaxeze, fie să o sune pe una dintre femeile cu care se întâlnea în perioada aceea.

Le cântări pentru o clipă. Era mai întâi actriţa, o negresă extrem de frumoasă în felul ei rigid. De curând, trecuse printr-un divorţ foarte mediatizat şi toate tabloidele publicaseră poveşti despre ea, făcând-o nebună de legat. Era dulce ca mierea cu el, dar nu mai voia să aibă de-a face cu încă o maniacă, îi fusese de ajuns prima lui soţie.

Apoi era actriţa albă, mai în vârstă, dar mai flămândă. Doar că ceva îl făcea să creadă că se întâlnea cu el numai pentru că era negru.

Mai era şi Krissie, o fostă vedetă Penthouse, cu un corp incredibil. Din păcate, era iremediabil tâmpită. De curând, în timpul unui interviu pentru un post de televiziune, întrebată care este campania ei favorită de frumuseţe, ea răspunsese, fluturându-şi genele, că nu poate să trăiască fără ondulatorul ei de gene. E drept că nu prea avea creier, dar trebuie să recunoască cinstit că ştia să-şi folosească genele alea lungi atunci când îi oferea cea mai genială panidă de sex oral.

Până la urmă, să rămână acasă i se părea cea mai bună idee. O putea pune pe Irena să-i gătească nişte pui la cuptor şi cartofii ei speciali, apoi să se bage în pat şi să se uite la un film. Peste câteva zile îl aştepta un spectacol la Las Vegas şi avea să petreacă nebuneşte. Se simţea atât de exaltat după un spectacol, încât singurul mod în care se putea relaxa era să fie cu o femeie. Sexul reprezenta ultimul dintre narcoticele la care mai apela, în afară de câte un joint, ocazional. Mai ales după câte un spectacol live.

Se întrebă dacă Teddy era acasă. Dacă era, ar fi putut să mănânce împreună. Price se mândrea cu faptul că era un tată bun. Îl ţinea din scurt pe Teddy şi nu-l lăsa să iasă prea des. Slavă Domnului, singura prostie pe care

Teddy părea s-o fi făcut până acum fusese să fumeze nişte iarbă. Nu era mare lucru.

Price se duse în bucătărie, unde Irena era ocupată să şteargă un bufet.

— Ce faci, o întrebă el.

— Femeile de serviciu nu fac niciodată o treabă pe placul meu, îi răspunse ea, frecând bufetul cu o perie de sârmă, străduindu-se, în mod evident, mai mult decât i-o cerea slujba.

— Dar nu pentru asta sunt plătite? remarcă Price.

— Ba da, domnule Washington. În orice caz, prefer să fiu sigură că totul e perfect.

Irena avea o mare calitate – păstra casa impecabilă. Şi avea şi un fund apetisant de care el se bucura din când în când, iar ea

nu se opunea. De fapt, se simţea dezamăgită atunci când el n-o făcea.

Din punctul de vedere al lui Price, Irena Kopistani era o rusoaică norocoasă. Trăia sub acoperişul lui, îl servea ori de câte ori avea el chef şi mai primea şi bani pentru asta. Altă femeie l-ar fi plătit pentru un asemenea privilegiu.

În plus, el ştia că e un şef bun. Nu-i făcuse scandal când rămăsese însărcinată şi născuse şi nici nu o sâcâise cu întrebări ca să afle cine era tatăl. Observase că niciun bărbat nu vine vreodată să o viziteze, ceea ce nu îl deranja deloc. Nu avea nevoie ca cine ştie ce individ ciudat să le dea târcoale. Lui îi plăcea că ea era disponibilă numai pentru el, gata să-i fie de folos ori de câte ori i-o cerea.

O dată pe an îi mărea salariul, ceea ce îi făcea fericiţi pe amândoi; el ştia că nu putea să se descurce fără ea.

— Cred că am să mănânc acasă astă-seară, zise el. Unde e Teddy?

— Habar n-am, îi răspunse ea.

— S-a întors de la film?

— Nu ştiu, zise ea, continuând să frece.

— Ştii, poate că ar fi cazul ca, uneori, să vorbeşti mai mult, o avertiză el. Nu eşti chiar cel mai comunicativ om din lume.

Ea se întrerupse din treabă şi privi în sus, spre el. Sunt sclava ta sexuală, ar fi vrut ea să-i arunce în faţă. Mă foloseşti cum îţi place. Acum vrei să şi vorbesc? Totuşi nu scoase un cuvânt.

— O să-l sun pe Teddy în camera lui, zise Price îndreptându-se spre intercom.

În clipa aceea, Teddy intră în bucătărie.

— Hei, băiete, îi zise Price, încântat să-l vadă. Cum a fost filmul?

— Drăguţ, îi răspunse Teddy, dorindu-şi ca tatăl lui să înceteze să-i mai spună, băiete".

Nu mai era deloc un copil şi dovedise asta chiar în acea seară.

— Ce-ai văzut?

— The Bodyguard.

— Whitney Houston, nu? Eh, uite un trup pentru care nu m-ar deranja să fiu bodyguard.

— Ai cunoscut-o vreodată, tată? întrebă Teddy doar din politeţe, pentru că, după experienţa explozivă pe care tocmai o avusese cu Mila, ultimul lucru pe care-l mai avea în cap era Whitney Houston.

— Da, i-am întâlnit pe ea şi pe Bobby la nişte evenimente, spuse el cu nonşalanţă. Ce planuri ai pentru cină?

— Nu am, zise el, incapabil să se gândească destul de repede la o scuză credibilă.

— Atunci o să mâncăm numai noi doi, tată şi fiu.

— Bine, tată, zise el posac, simţindu-se prins în capcană.

— O s-o trimit pe Irena să ne închirieze un film. Vrei să vezi ceva în mod deosebit?

— Mai am lecţii de făcut, zise Teddy.

După cină ar fi vrut să se închidă în camera lui şi să se gândească la tot ce se întâmplase în după-amiaza aia. Mila îl lisase să-i atingă sânii. Îi băgase mâna în pantaloni. Doamne! Doar gândul la ce se întâmplase îl făcea să se excite.

— Ne vedem în sufragerie, la ora şapte, îi spuse Price. Încearcă măcar o dată să fii punctual.

— Sigur, tată, zise el ieşind repede.

Imediat ce Teddy părăsi bucătăria, Price începu să-şi frece mădularul. Putea Irena să nu fie la fel de sexy ca cele trei iubite ale lui, dar cu siguranţă se pricepea să facă sex oral. Aşa că poate mai târziu, când toată lumea o să doarmă, el o s-o sune să urce în camera lui. Poate chiar o să facă sex cu ea, săi ofere cea mai emoţionantă zi din viaţa ei.

Adevărul era că îi plăcea să facă sex cu Irena mai mult decât cu oricare dintre iubitele lui trecătoare. Nu era interesant că recunoştea asta? Doar pentru el, fireşte.

Irena era secretul lui murdar şi aşa trebuia să rămână.

Petrecură dimineaţa făcând dragoste în camera de hotel a lui Lennie.

— E dement şi minunat, spuse Lucky, rostogolindu-se în pat şi întinzându-se alene. Ar trebui s-o facem mai des. Trebuie să recunosc, hotelurile sunt mortal de sexy.

— Chiar că sunt, o aprobă Lennie, strângând-o la piept.

Ea râse încet.

— Ce e? o întrebă el. Am zis ceva amuzant?

— Mă simt de parcă mi-aş înşela soţul.

— Dacă te prind vreodată că-ţi înşeli soţul, eşti moartă, se amuză el pe un ton ameninţător.

Plimbându-şi încet degetele peste pieptul lui, Lucky îi şopti la ureche:

— M-ai ucide, Lennie? Chiar ai face una ca asta?

— Crede-mă, răspunse el serios, nu vrei să mă pui la încercare.

— Atunci nu uita că sentimentul e reciproc.

— Bine, zise el râzând. Cunoscându-te, ştiu că ai fi în stare să-mi tai penisul şi să-l păstrezi într-un borcan cu formol, lângă pat.

— Ba nu, râse ea, l-aş arunca în dispozitivul de mărunţit gunoiul.

— Eşti o femeie periculoasă, spuse el înălţând din umeri.

— N-am negat asta niciodată.

— Sunt mort de foame, zise el. Să chemăm room-service?

— Mă gândeam că poate ar fi mai bine să mergem acasă.

— De ce? Sunt foarte fericit aici.

— Eşti?

— Mi-ar plăcea să trăim într-un hotel. E impersonal, aşa ca un gol în timp.

— Da, dar ţin să-ţi amintesc că avem trei copii acasă la care trebuie să ne gândim. Eşti un bărbat cu familie acum, Domnule Căsătorit.

— Aş!

— E chiar aşa de dureros?

— Nu atunci când sunt cu tine.

— Ce-ai vrea să mănânci? întrebă ea ridicându-se din pat şi căutând meniul.

El se întinse iarăşi pe spate şi îi admiră trupul desăvârşit în timp ce traversa camera, goală; era la fel de frumoasă ca prima oară când o văzuse.

— O să iau o omletă.

— O omletă? exclamă ea trecându-şi o mână prin părul negru dezordonat. Ce mai mâncare de fetiţe e şi asta? Vreau un hamburger!

— Asta pentru că ai o poftă de mâncare feroce, preciză el. Şi nu numai de mâncare.

— Asta nu te face să te simţi un bărbat extrem de norocos? spuse ea găsind un meniu pe birou şi grăbindu-se să se întoarcă în pat.

— Ba da, recunoscu el, rânjind.

— Eşti, admise ea, întorcându-l şi împingându-i umerii pe pernă, gândindu-se că era al naibii de bine să îl aibă înapoi.

Îi lipsise complet de când cu jaful. Acum redevenise acel Lennie pe care îl ştia şi îl iubea.

Pentru o clipă, gândul ei fugi la Alex. Îi făcuse plăcere să stea cu el seara trecută, dar nu erau decât prieteni. Nimeni nu putea să o despartă însă vreodată de Lennie. Erau legaţi unul de celălalt.

— Când ai fost răpit, îl întrebă ea ca din întâmplare, la ce te gândeai în fiecare zi?

El o privi întrebător.

— Mă întrebi de ceva care s-a întâmplat acum cinci ani?

— Trebuie să te fi gândit la ceva, nu puteai să stai acolo pur şi simplu şi să te uiţi pe pereţi.

— M-am gândit la tine, Lucky, zise el redevenind serios. E singurul lucru la care m-am gândit.

— Dar fata care te-a ajutat să fugi? Cum o chema?

— Oh. Nu-mi mai amintesc.

— Ba da.

— Cred că o chema Claudia.

— Da, Claudia. Făcu o pauză lungă. Ai. Simţit ceva pentru ea? Adică erai acolo, prizonier, iar ea era singurul om cu care aveai legătură.

— De ce mă întrebi asta acum?

— Uneori, mă gândesc la lucrurile astea, spuse ea încet. Eu eram singură aici, credeam că ai murit.

— Unde vrei să ajungi?

— Mă întrebam doar dacă s-a întâmplat ceva între voi doi.

El clătină din cap.

— Acum mi-e clar că nu eşti în toate minţile.

— Era drăguţă?

— Ce?

— Ei bine, era?

— Dacă asta te face fericită, află că arăta ca muma pădurii, minţi el.

— Păcat, murmură ea.

— Haide, Lucky. Sunt nişte amintiri neplăcute la care nu vreau să mă mai gândesc.

— Bine, bine, înţeleg, zise ea sărutându-l repede. Dă-mi telefonul, fac eu comanda.

Alex Woods nu o sună pe Pia. Adevărul era că orice altă femeie pălea prin comparaţie cu Lucky Santangelo şi chiar dacă pregătea un nou film şi ăsta ar fi trebuit să fie singurul lucru care să-l preocupe, gândurile lui zburau la ea. De când petrecuseră noaptea aceea singuri, în deşert, ştiuse că ea e femeia potrivită pentru el. Cu toate acestea, fusese obligat să stea deoparte şi să o privească primindu-l pe Lennie înapoi, acasă. De asemenea, fusese oaspete de multe ori în casa lor. O cunoscuse pe Lucky în multe situaţii – ca şefă la Panther Studios, ca mamă pentru cei trei copii ai ei, ca naşă pentru Brigette. Era o femeie remarcabilă, iar părerea lui era că ea ar fi putut să facă faţă în orice situaţie.

Vorbise serios atunci când îi spusese că ar trebui să producă un film. De fapt, ar fi fost fericit să aibă parte de priceperea şi de cunoştinţele ei în oricare dintre proiectele lui.

Simţea însă că Lennie n-ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva, pentru că acesta ştia de sentimentele lui pentru Lucky. El, Alex Woods, era bărbatul cu care ea ar fi trebuit să fie.

El nu fusese niciodată căsătorit şi nu avea copii, iar mama lui, formidabila Dominique, îl mustra mereu din cauza asta.

— Ar trebui să te căsătoreşti, îl dojenea ea. Nu e normal ca un bărbat de vârsta ta să fie singur.

Hei, ar fi vrut el să-i spună, tu nu eşti normală. Tu eşti cea care m-a trimis la şcoala militară şi care m-a tratat ca pe un gunoi toată viaţa. Apoi, dintr-odată, am redevenit fiul tău şi ai vrut ca toată lumea să afle asta.

Dar nu spunea niciodată nimic. Dominique îmbătrânea. Acum se recăsătorise şi nu mai era o prezenţă dominatoare, slavă Domnului!

De un singur lucru era sigur: în niciun caz nu căuta o femeie care să-i amintească de mama lui.

Uneori, îşi aducea, amuzat, aminte de prima lui întâlnire cu Lucky. Filmul în care era implicat în momentul respectiv, Gangsterii, se afla în faza de proiect şi Freddie Leon, agentul lui, îl sfătuise să meargă la Panther Studios, unde Lucky preluase de curând conducerea. Păşise în biroul ei şi se trezise faţă în faţă cu femeia asta incredibil de frumoasă şi de puternică. Înaltă şi zveltă, cu o cascadă de bucle înconjurând un chip absolut incredibil, cu nişte ochi nemaipomenit de negri şi de periculoşi şi cu un zâmbet seducător.

Întâlnirea se desfăşurase extrem de bine, doar că în momentul în care el se pregătea să plece, ea îl oprise, spunându-i:

— Sunt conştientă de faptul că Paramount ţi-a refuzat filmul din cauza scenelor de violenţă, dar nu-ţi cer să renunţi la ele. În orice caz, nu acelaşi lucru se va întâmpla cu scenele de sex. Din scenariu rezultă că mai multe personaje feminine sunt, la un

moment dat, goale, în vreme ce eroul nostru pare destul de îmbrăcat.

— Şi care e problema? întrebase el, neînţelegând ce vrea ea să spună.

— Păi, acesta este un studio care acordă şanse egale, îi explicase ea. În consecinţă, dacă fetele se dezbracă, bărbaţii trebuie să facă acelaşi lucru.

El o privise de parcă nu era în toate minţile.

— Hai să-ţi explic aşa, domnule Woods, adăugase ea. Dacă vedem sâni, atunci trebuie să vedem şi scule. Şi vorbesc de scule adevărate.

Ieşise din biroul ei revoltat şi se descărcase pe Freddie până la maşină. Freddie se amuzase, la fel şi cele două asistente ale lui asiatice, Lili, o chinezoaică dulce, care-i fusese dintotdeauna alături, şi France, care între timp plecase.

Da, Lucky Santangelo îl şocase, ceea ce puţine femei reuşiseră să facă. Cu toate acestea, în locul şi în clipa aceea el se îndrăgostise de ea definitiv.

N-avea să uite niciodată noaptea magică pe care o petrecuseră împreună. Niciodată. Nicio femeie nu se va putea ridica vreodată la nivelul lui Lucky. Ea era femeia pe care el o căutase toată viaţa, iar când lucrurile păreau să intre pe un făgaş normal pentru ei doi, Lennie apăruse din nou în peisaj.

Acum Lucky era doar buna lui prietenă. Dar el voia mai mult de-atât.

Voia ca ea să fie totul pentru el.

Se întoarseră acasă pe la şase. Lucky se repezi la robotul telefonului, unde găsi un mesaj de la detectivul Johnson, în legătură cu plăcuţa de înmatriculare. Ea îl ascultă, apoi închise robotul.

— Să sperăm că, în sfârşit, o să facă ceva, zise ea. Oamenii ăştia sunt complet inutili.

— Crezi?

— Ştiu. Ar fi trebuit deja să aresteze pe cineva.

— Îţi vine să crezi câtă linişte e când nu sunt copiii acasă? remarcă Lennie.

— Chiar că e, se declară ea de acord.

— Cam ca pe vremuri, nu? zise el aruncându-se pe canapea şi zâmbind leneş. Ştii, draga mea soţie, am o idee grozavă.

— Vrei să mi-o spui şi mie?

— Păi. Ce-ar fi să-ţi scoţi hainele şi să umbli prin casă goală?

— Nu pot să cred!

— Haide, Lucky, fă-mi plăcerea asta.

— Ce exhibiţionist nenorocit eşti, zise ea. Nici să nu te gândeşti că o să defilez pe-aici ca o târfă.

El rânji.

— Îmi place când faci pe nevinovata.

— Bine, bine, zise ea, fericită că-l vedea zâmbind din nou. Mă dezbrac dacă faci şi tu acelaşi lucru.

— S-a făcut! zise el ridicându-se şi începând să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

Lucky zâmbi şi începu să fredoneze o melodie de striptease. Câteva momente mai târziu, când el ajunsese deja la chiloţi, ea izbucni în hohote de râs.

— N-o să ai niciodată succes ca stripper, îi aruncă ea. Îmi pare rău pentru tine.

— De ce? Se indignă el, umflându-şi muşchii şi pozând în chiloţii lui scurţi. Ştiu nişte mişcări pe care nu le-ai văzut niciodată.

— Şi nici n-aş vrea să le văd.

— Mă simt jignit.

— Întoarce-te la actorie, Lennie, zise ea înecându-se în chicoteli. Eşti şi aşa un actor în viaţa de zi cu zi!

— Vino încoace, femeie, zise el desfăcându-şi braţele. E ceva-n neregulă cu imaginea asta. Eu am rămas în chiloţi, iar tu eşti în continuare îmbrăcată.

Lucky alergă spre el, iar el o strânse cu putere în braţe, strivindu-şi buzele de ale ei.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îi şopti el. Trebuie să mă ierţi că m-am purtat ca un mizerabil. Hai să ne întoarcem la viaţa normală.

— Nu mai contează, îi murmură ea. Te iubesc oricum. Te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi mereu.

— Îţi dai seama ce preţios e timpul? spuse el, strângând-o aproape. Acum suntem aici, iar în clipa următoare putem să nu mai fim. Am decis că nu vreau să te mai scap niciodată din ochi.

— Iubitule, şopti ea. Suntem făcuţi să fim mereu împreună, pentru totdeauna. Suflete pereche.

— Suflete pereche, repetă el. Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Brigette aruncă o privire prin casă, stătu de vorbă cu câţiva oaspeţi, îl suportă chiar şi pe Leopold Lewyllen Wharton urmărindu-i eu privirea decolteul şi se trezi aşezată lângă el la masă, cu un parlamentar de partea cealaltă. Niciodată nu se simţise mai plictisită şi mai agitată, dar îşi aduse aminte că nu venise la Londra să se distreze, ci ca să-l oblige pe Carlo să plătească pentru ceea ce-i făcuse.

Erau în sală trei mese, a câte zece persoane şi abia după ce mâncară, ducându-se la toaletă, dădu din nou peste Carlo, când ieşi din sufragerie.

— Ce cauţi aici? O interogă.

— Pardon, zise ea cu inocentă, observând cât de deranjat era el. Foarte bine.

— De ce i-ai spus Fionei că ne cunoaştem? Chipul lui frumos îi trăda agitaţia care-l cuprinsese.

— N-am crezut că era un secret, Carlo, zise ea cu răceală. Este un secret?

— Ei bine., ezită el, neştiind ce să-i răspundă. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi.

Ea îl fixă cu ochii ei mari, albaştri.

— Ce s-a întâmplat între noi?

— Eşti sigură că nu-ţi aminteşti?

— Nu. Ce-ar fi să-mi spui tu.

— Am făcut dragoste, Brigette, zise el coborând glasul. Şi dacă pot eu să spun asta, te-ai simţit extrem de bine.

— Oh, Dumnezeule! Se prefăcu ea supărată. Habar n-aveam că eşti într- adevăr logodit. Ce-o să spună Fiona când o să-i povesteşti?

El făcu un pas înapoi.

— Dar nu am de gând să-i spun.

— Trebuie să-i spui, făcu ea ochii mari.

— Ba nu trebuie, i-o întoarse Carlo cu bădărănie.

Poate că era doar imaginaţia ei, dar i se păru că vede o picătură de sudoare pe fruntea lui perfectă.

— Oh, Doamne, probabil că am băut prea mult, se scuză ea, făcându-şi vânt cu mâna. Şampania mă face praf de fiecare dată. Cu toate astea îmi amintesc foarte bine că atunci când am luat cina împreună, la New York, ne-ai spus că nu mai eşti logodit.

— Era adevărat, zise el grăbit. Eu şi Fiona rupsesem logodna, dar n-a durat decât câteva zile.

— Ce convenabil!

— Crede-mă, Brigette, ignoră el unda de sarcasm. E mai bine să nu spunem nimic.

— De ce? întrebă ea fixându-l.

— Hai să luăm mâine prânzul împreună şi să discutăm despre asta, o invită el.

— Adică să luăm prânzul toţi trei? făcu ea în continuare pe inocenta, dar o inocentă al naibii de sexy în rochia ei decoltată.

— Nu, zise el pe un ton ascuţit. Doar tu şi cu mine.

— Ei bine, se prefăcu ea că se gândeşte, dacă tu crezi că ne-ar fi de folos.

— Între timp, zise el cu aceeaşi voce dură, nu mai vorbi cu nimeni despre noaptea pe care am petrecut-o împreună în New York.

— Cum să vorbesc, zise ea, dacă nici măcar nu mi-o amintesc?

El se înclină uşor spre ea, convins că în curând vor forma un cuplu şi că, folosindu-se de averea ei, el va putea conduce lumea.

— Eşti la fel de atrăgătoare ca în noaptea aia magică din New York, Brigette, îi şopti el. O să-ţi amintesc lucrurile pe care le-am făcut împreună. Şi o să vrei să le facem din nou.

— Nu pot să fac sex cu un bărbat care-i aparţine alteia, zise ea strâmbând din nas. Dacă vrei să mă mai vezi, atunci trebuie să rupi imediat logodna.

— Ştiu, zise el. În clipa în care te-am văzut am înţeles că totul s-a terminat între mine şi Fiona. Sunt un conte italian. Tu, dulcea mea Brigette, vei fi contesa mea.

— E totuşi ceva ce nu înţeleg, încruntă ea sprâncenele.

— Ce, draga mea?

— Dacă ne-am simţit atât de bine împreună în New York, şi sunt sigură că ne-am simţit, pentru că te cred pe cuvânt, cum se face că nu m-ai sunat după aceea?

— E ceva mai complicat. Tatăl Fionei voia să discutăm ca să mă convingă să intru în compania pe care o conduce.

— Serios?

— Mâine am să-ţi explic totul.

Făcu o pauză lungă, privind-o pătrunzător.

— O să vrei să te întâlneşti cu mine, nu?

Ea încuviinţă din cap, ştiind că în curând o să-l aducă pe contele Carlo Vittorio Vitti exact acolo unde voia ea.

— Te iubesc, zise Lina.

— Cum? Ridică Charlie sprâncenele, alarmat.

— Mereu spun asta, zise Lina izbucnind într-un râs dement. Ador să văd cum intră bărbaţii în panică. Se rostogoli peste Charlie şi întinse mâna ca să-şi ia o ţigară de pe noptiera de lângă pat. Desigur, niciodată nu vorbesc serios.

— La dracu’! izbucni Charlie uluit. Chiar că ştii să-ţi faci singură dansul!

— E nevoie de doi ca să dansezi, nu? spuse ea aprinzându-şi ţigara.

El o privi oarecum încurcat.

— Eşti extrem de. Energică.

— Oh, zise ea aruncându-şi coama de păr negru pe spate. Te-am cam obosit, nu?

— Sunt un star de cinema, iubito, se împăună el. Starurile de cinema nu obosesc niciodată şi nu se duc la toaletă. Sunt sigur că ştiai asta.

— Eu sunt un supermodel, dragule, zise ea întinzându-i ţigara pentru un fum. Nici noi nu obosim vreodată. Trebuie să arătăm mereu grozav şi să fim amabile cu oamenii.

— Ce convenabil trebuie să-ţi fie, zise el sec.

— La dracu' cu amabilitatea, izbucni ea. Câteodată îmi vine să le crăp capul. Mai ales târfelor ălora care-şi zic fashion editor. Sunt cele mai rele.

— Eşti foarte directă, zise el. Îmi place asta la un supermodel

— Ce sens are s-o dai cotită? completă ea. Sunt o fată din Cockney, Londra, care s-a descurcat bine în viaţă. Acum vreau să mă descurc şi mai bine.

— Ambiţie. Ce calitate admirabilă!

— Aşadar, îi aruncă ea o privire pătrunzătoare, o să joc sau nu în filmul tău?

El suflă rotocoale de fum în direcţia ei.

— De-asta mi-ai tras-o?

— Nu, zise ea luându-şi ţigara înapoi. Ţi-am tras-o pentru că mi-a fost la îndemână.

Chiar şi Charlie rămase fără replică auzind una ca asta.

— Cum adică?

Ea chicoti.

— Mama ar muri dacă ar şti că sunt în pat cu Charlie Dollar. Te iubeşte la nebunie şi crede că eşti cel mai bun lucru care s-a inventat de la pâinea cu marmeladă încoace.

— Da' bunica? făcu Charlie sarcastic. Şi ea mă iubeşte?

Încă o dată Lina izbucni în râs.

— Eşti amuzant, zise ea. Şi eu care credeam că toate vedetele de film americane sunt complet lipsite de simţul umorului.

— Depinde cu ce vedete de film americane te-ai mai culcat.

Lina se întinse languros.

— Iubesc sexul, tu nu? E mai bun decât somniferele.

— Doar n-ai de gând să-ţi petreci noaptea în patul marelui Charlie? Se îngrijoră el. Am o iubită care din când în când mai dă buzna peste mine. Ţi-ar zbura creierii dacă te-ar găsi aici. E un diavol cu arma în mână.

— De regulă, nu mă tem de soţii, remarcă Lina, deloc impresionată.

— Regret, te-am terminat, deocamdată.

Lina se aşeză în genunchi pe pat, strângând la piept o pernă.

— Crezi că Max s-a supărat?

— De ce?

— Că am plecat cu tine.

— Nu, Max e obişnuit cu asta, zise Charlie deschizând sertarul noptierei. Uite care e treaba, ai de-o parte un agent, iar de cealaltă un star de cinema. Cu cine crezi că ar pleca orice fată?

— Dar e destul de drăguţ, murmură Lina.

— Vrei să te culci şi cu el? întrebă Charlie scoţând o pungă de plastic şi un teanc de foiţă de ţigară.

— De ce? întrebă ea cu tupeu. Îţi place s-o faci în trei? Pot să-l sun şi să-l întreb dacă ne împrumută zece la sută din scula lui.

Charlie izbucni în râs.

— Am aici nişte iarbă de foarte bună calitate, zise el începând să răsucească o ţigară. Desigur, dacă eşti interesată.

Lina rânji.

— Abia acum spui?

— Steven vine? întrebă Venus Maria.

— Nu, îi răspunse Lucky. L-am invitat, dar zice că e prea curând.

Stăteau de vorba în sala de sport a casei ultramoderne a lui Venus din

Hollywood Hills. În ultimul timp, Venus o tot bătea la cap pe Lucky să facă exerciţii împreună cu ea.

— Urăsc să fac gimnastică, îi spusese Lucky. E plictisitor.

— Nu mai ai douăzeci de ani, îi amintise Venus. Trebuie să faci exerciţii dacă nu cumva vrei să te transformi într-o balenă eşuată.

— Ha! Replicase Lucky. De fapt, tu vrei pe cineva care să-ţi ţină companie în căutarea perfecţiunii.

Acum stăteau pe o bancă, îmbrăcate în costume de antrenament, aşteptându-l pe Sven, antrenorul personal al lui Venus.

— Trebuie să-i explici lui Steven că nu e niciodată prea devreme să te întorci la viaţă, zise Venus pe un ton hotărât. Uită-te la mine, după experienţa aceea cumplită când un admirator mi-a intrat în casă, mi-am reluat activitatea imediat.

— Da, zise Lucky, dar nu era decât un admirator. Aici vorbim de soţia lui Steven, care a fost ucisă. Şi e distrus şi din cauza copilului; cine n-ar fi? Nici măcar nu ştia că Mary Lou era însărcinată. Înţeleg de ce nu vrea să iasă.

— Poate că ar trebui să merg să vorbesc cu el, hotărî Venus. M-a plăcut dintotdeauna.

— Nu, o corectă Lucky. Tu l-ai plăcut pe el. Dacă nu l-ai fi avut pe Cooper, sunt sigură că ai fi pus ochii pe Steven.

— Dar e grozav, admise Venus. Nu mi-ai povestit chiar tu că atunci când v-aţi cunoscut şi când habar n-aveai că era fratele tău ai flirtat cu el?

Lucky zâmbi amintirii. 1977. Marea pană de curent din New York. Ea şi Steven blocaţi împreună într-un lift. Soarta. Niciunul dintre ei habar nu avea că erau rude.

— Ar fi putut să fie mai mult decât un flirt, zise ea, numai că Steven a fost dintotdeauna îngrozitor de corect. În afară de perioada mariajului cu maniaca aia de portoricană.

— Îţi dai seama ce-ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat ceva între voi?

— Nu, i-o tăie Lucky, întinzând mâna după o ţigară. Te deranjează dacă fumez?

— Ştii bine că da, o repezi Venus. Credeam că te-ai lăsat.

— M-am lăsat, dar acum m-am apucat din nou, zise Lucky neajutorată. E aşa, ca o balanţă.

— Nu-ţi face bine să fumezi, îi spuse Venus convingătoare.

— Devii cicălitoare cu lecţiile tale de sănătate, i-o reteză Lucky, aprinzându-şi ţigara şi trăgând îndelung din ea. L-ai convins până şi pe Cooper să facă excrciţii, cu toate că este cel mai bine întreţinut individ pe care-l cunosc. Şi cel mai recunoscut pentru calităţile lui masculine.

— Dar de Lennie ce zici? Nici el nu prea stătea cu fermoarul închis pe vremea când era actor.

— Dar nu era chiar Cooper Turner, i-o întoarse Lucky cu un rânjet răutăcios. Cooper e celebru în tot oraşul. El şi Warren Beatty.

— Da, aşa cred, zise Venus mândră. E drept, zise ea după o pauză de gândire, nici eu nu m-am ascuns într-o mănăstire.

— E adevărat, domnişoară Mă-culc-cu-tot-ce-mişcă, aprobă Lucky.

— Totuşi îmi place să fiu căsătorită, spuse Venus, întinzându-şi braţele în sus. E. Confortabil.

— Asta pentru că nu mai scoţi capul din căsnicia ta ca să vezi ce pierzi, zise Lucky cu înţelepciune. Şi tu şi eu, la fel ca şi bărbaţii noştri, am avut parte de tot ce-am dorit. Asta înseamnă că nu simţim nicio lipsă.

— Văzut, făcut, chicoti Venus.

— Ar trebui să ţi se interzică prin lege să te căsătoreşti prea de tânăr, spuse Lucky. Treizeci de ani pentru femei şi treizeci şi cinci pentru bărbaţi. Mie mi se pare acceptabil.

— Dacă-l întrebi pe Gino, e de altă părere, zise Venus. Crede că erai prea scăpată de sub control, aşa că s-a văzut nevoit să te

mărite la şaisprezece ani. Seara trecută povestea nişte nebunii în legătură cu tine.

— Uite cum e cu Gino, îi explică Lucky aruncând ţigara după ce trăsese doar două fumuri. Să nu crezi un cuvânt din ce spune. Îi place să le înfrumuseţeze.

— Mi s-a părut că te-ai distrat aproape la fel de mult ca şi mine.

— Nimeni nu s-a distrat la fel de mult ca tine, îi spuse Lucky sec. Tu eşti cea care a inventat noţiunea de petrecere!

— Hm, făcu Venus savurând amintiri plăcute. Uneori, mi-e dor să mai fiu singură.

— Serios?

— Nu. Dar sună bine.

Sven îşi făcu apariţia, întrerupându-le conversaţia. Era un suedez înalt şi bine făcut.

— Doamnelor, scoase el un pufăit care lui Lucky i se păru diavolesc, sunteţi gata de torturi?

— Nu, răspunse Lucky cu iritare. Dar sunt gata să mai trag o ţigară. Am avut un weekend greu.

— Cât de greu? O provocă Venus.

— Destul de greu, îi zâmbi Lucky. Lennie s-a întors în lumea celor vii. Şi ce mai intrare şi-a făcut!

— Mă bucur să aud asta.

— Şi eu.

— După ce terminăm antrenamentul, mă gândesc să-l sun pe Steven, zise Venus. De fapt, s-ar putea chiar să-i fac o vizită la birou.

— Asta ar fi începutul unei revoluţii, o avertiză Lucky. Tu, intrând într-un birou de avocatură.

— Steven m-a reprezentat de mai multe ori, spuse Venus liniştită. Sunt obişnuiţi cu mine.

Lucky îşi clătină capul.

— Nimeni nu e obişnuit cu tine, Venus. Eşti îngrozitor de originală.

— Aşa e, spuse Sven contractându-şi muşchii incredibili. Acum gata, doamnelor, am pierdut destul timp. Haideţi să trecem la treabă!

Steven privea pe fereastra biroului lui din Century City când secretara îl anunţă că îl caută Venus Maria.

— Avea o programare? o întrebă el.

— Nu, domnule Berkeley, dar spune că vă răpeşte numai cinci minute.

— Bine.

Clătină din cap, ştiind că Venus era într-unul din momentele în care nu puteai să scapi de ea oricât de mult ai fi dorit.

— Pofteşte-o înăuntru.

Venus îşi făcu apariţia într-o rochie mulată, roşie, semnată Claude Montana, cu părul platinat strâns într-un coc perfect. Nişte ochelari de soare uriaşi îi ascundeau ochii.

— Sunt aici! anunţă ea.

— Văd, răspunse el simţind unda puternică de parfum exotic.

— Am venit ca să te invit personal, îi zâmbi ea seducător.

— Unde?

— La petrecerea noastră din seara asta, zise ea scoţându-şi ochelarii. Iar tu o să vii, adăugă ea aşezându-se pe marginea biroului lui.

— Venus, i-am explicat deja lui Lucky. E mult prea devreme.

— S-o aduci şi pe Carioca, zise ea ca şi când era de la sine înţeles că aşa se va întâmpla. O să fie o masă specială pentru copii. Chyna insistă ca şi Carioca să fie acolo. Doar n-o să-i strici plăcerea fiicei tale, nu?

— Nu face să-mi fie şi mai greu, se apără el.

— Nu îngreunez lucrurile, Steven. Vreau să fii acolo. De fapt, aş suferi cumplit dacă n-ai veni.

— Păi.

— Bine, zise ea ridicându-se de pe masă şi unduindu-se spre uşă, vă aşteptăm pe amândoi la ora şapte.

Întorcându-se de pe plajă, Lucky trecu şi pe la secţia de poliţie. Îl aşteptă nerăbdătoare pe detectivul Johnson, sperând că acesta se va întoarce repede la birou.

Detectivul îşi făcu apariţia câteva minute mai târziu, cu un pahar de cafea într-o mână şi cu tradiţionala gogoaşă cu gem în cealaltă.

— Sper că nu vă întrerup micul dejun, zise ea pe un ton sarcastic, enervată de faptul că, în ciuda tuturor efortuilor, nu se vedea încă niciun rezultat.

— Mă bucur să vă văd, zise şi el, pe un ton ce trăda contrariul.

Lucky Santangelo stătea pe capul lui zi şi noapte. Încet-încet, femeia asta îl scotea din minţi.

— Cifrele de pe plăcuţă ne-au fost de mare folos, zise el. Ne-au ajutat să mai subţiem lista.

— Dar cu recompensa cum e? întrebă ea. Mai aveţi ceva semnale?

— Suntem copleşiţi de alarme false, zise el aşezându-se la birou şi îndepărtând un morman de hârtii ca să-şi poată aşeza cafeaua. Am primit totuşi un apel interesant.

— De la cine?

El făcu o pauză şi muşcă din gogoaşă.

— De la o fată care pretinde că ştie cine e autorul.

— Şi de ce era telefonul ăsta atât de special faţă de altele?

— Pentru că fata ne-a dat nişte detalii pe care ceilalţi nu le ştiau.

— Cum ar fi? întrebă Lucky zgâindu-se la el.

— Păi, zise el în timp ce o picătură de gem i-o lua în jos pe bărbie, ştia exact care era poziţia maşinii, în ce rochie era îmbrăcată Mary Lou.

— Şi aţi adus-o la secţie?

— A zis că ni-l dă pe autor, dar că, mai întâi, vrea să se asigure că primeşte recompensa. I-am spus că nu aşa merg lucrurile.

— Şi cum a rămas?

— Că o să ne mai sune.

Lucky încercă să nu se înfurie.

— Vreţi să spuneţi că aţi avut-o la telefon şi aţi lăsat-o să scape?

— Am încercat să aflăm de unde sună, dar a închis înainte să reuşim.

— Îi ştiţi măcar numele sau ceva.?

— Nu, dar sunt sigur că o să ne mai caute, zise încrezător detectivul Johnson. Vrea banii.

Lucky era furioasă. Ce fel de muncă de detectiv era şi asta? Lumea era plină de incompetenţi, inclusiv de poliţişti incompetenţi. Mai ales de poliţişti incompetenţi!

Conduse înapoi pe plajă încălcând orice limită de viteză şi încercând să ia legătura la telefon cu firma de detectivi particulari pe care o angajase. Şi ei erau la fel de inutili, în ciuda timpului şi a sumelor uriaşe pe care le investise în ei.

Casa era cuprinsă de linişte când ajunse. Copiii nu se întorceau de la Gino decât seara, târziu.

— Lennie, strigă ea aruncându-şi geanta.

— Aici, răspunse el.

Ea intră în biroul lui şi-l găsi aşezat la computer. Era un semn încurajator, dat fiind faptul că nu se mai apropiase de el din seara atacului.

Se duse în spatele lui şi începu să-i maseze uşor umerii.

— Lucrezi la ceva bun? întrebă ea.

— Mă gândesc să fac un film despre violenţă, o anunţă el. Despre violenţa gratuită de pe străzi. Ce zici?

— E o idee formidabilă.

— Da, încuviinţă el. Ştii, unul dintre lucrurile care m-au şocat cel mai tare atunci când s-a întâmplat totul era ura cumplită din vocea fetei. Cum a ajuns aşa? Cine a învăţat-o să se ia de nişte străini? E un domeniu care merită explorat.

— Mă bucur mult să văd că lucrezi din nou, zise Lucky sărutându-l pe ceafă.

— Dar tu? Se întoarse Lennie spre ea. Ce planuri ai acum, că ai renunţat la studio?

— Nu am renunţat, explică ea, doar că nu mai sunt interesată să fac asta pentru moment. Să conduci opt ani un studio şi să te loveşti de personalitatea fiecăruia zi de zi e o viaţă destul de grea; şi sinceră să fiu, m-am cam săturat.

— Te cunosc eu, Lucky, zise el. N-o să fii niciodată fericită stând acasă, fără să faci nimic.

— Am o oarecare idee, zise ea vag, îndreptându-şi privirea spre ocean.

— Spune-mi, zise Lennie.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mă gândesc că aş putea să fac un film.

El râse ironic.

— Tu nu ştii nimic despre producţia de film.

— Am condus Panthers vreme de opt ani, replică ea. Ştiu destule.

— Să produci efectiv un film e cu totul altceva decât să stai într-un birou şi să aprobi proiectele altora, îi atrase el atenţia.

— Vrei să spui că n-o pot face? Înălţă ea o sprânceană întrebător.

— Poţi să faci orice ţi-ai pune în cap atâta timp cât îţi dai seama că nu e aşa de simplu cum crezi.

Ura ca Lennie să-i spună ce are de făcut, dar de vreme ce misiunea ei era acum să-l facă să se simtă mai bine cu el însuşi, îşi reprimă o replică acidă.

— Hei, zise ea încercând să fie drăguţă, ce-ar fi să-mi scrii tu, iar eu să-l produc?

— Oh, nu, zise el scuturând din cap, de parcă ar fi fost cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. Să lucrăm împreună, noi doi, e o idee foarte, foarte rea.

— De ce? întrebă ea încercând să-şi păstreze calmul, deşi simţea că se enervează din ce în ce mai tare.

— Pentru că îi urăsc pe toţi producătorii cu care am lucrat vreodată, zise el scurt. Încearcă să distribuie oameni pe care eu nu-i vreau, de fiecare dată caută să-mi micşoreze bugetul, ca să nu mai spun că se bagă în jocul actoricesc. Îmi stau în cale Nu, nu, nu, nu vrem să ne băgăm în aşa ceva.

— Atunci ce-ai zice dacă aş produce un film împreună cu altcineva, zise ea, gândindu-se la Alex.

— Asta e treaba ta.

Aşa era de fiecare dată, accepta decizia ei, până când ajungea la concluzia că nu-i convine. Lennie era destul de dificil din acest punct de vedere.

— Încerc să discut mai întâi cu tine, ca să văd ce părere ai tu despre asta, spuse ea cu calm.

— Cum vrei tu, iubito.

— Eşti sigur?

— Absolut. Oh, Lucky, zise el acordindu-i puţin mai multă atenţie, mulţumesc pentru weekendul ăsta. A fost mai mult decât minunat.

— Da, aşa e, zise ea, la amintirea partidei de sex sălbatic din hotel. Suntem foarte, foarte buni.

El începu să râdă.

— Iar când suntem răi, suntem un adevărat dezastru.

Râse şi ea.

— Nu, tu eşti un dezastru.

— Ba tu.

— Ba tu, se contraziseră ei în joacă, boxând amical.

— Mi-e foame, zise el în cele din urmă. Crezi că ai putea să-mi faci unul dintre sendvişurile tale grozave cu ton?

— Dar ce sunt eu? Bucătăreasa ta? întrebă ea exasperată.

— Sunt sigur că ştii că în ţările cele mai civilizate din lume soţiile le pregătesc soţilor masa.

— Du-te naibii! zise ea cu afecţiune. Fă-ţi singur un sendviş.

— Şi eu te iubesc, mormăi el. Vezi să nu pui prea multă maioneză.

— Lennie!

— Te rog?

— Bine, mormăi ea la rândul ei. Doar de data asta.

— Mulţumesc, iubito, zise el întorcându-se la computerul lui.

În clipa aceea, Lucky fu din nou convinsă că, oricât de mult şi-ar fi iubit soţul, rolul de femeie de casă nu era pentru ea.

După prânzul cu Carlo, Brigette era convinsă că reuşise să-l joace binişor pe degete. Stăteau unul lângă altul în San Lorenzo, un restaurant italian extrem de în vogă, din cartierul Knightsbridge.

Ce faci?

Mă răzbun. Exact aşa cum m-a învăţat Lucky. Pentru că răzbunarea e dulce. Abia după aceea o să-mi fac probleme din cauza sarcinii.

Carlo continua să-i toarne replica aia răsuflată cum că a ştiut că ea e sufletul lui pereche încă din clipa în care o văzuse şi că logodna lui e o prefăcătorie căreia trebuie să-i pună capăt imediat. Nu era deloc rafinat. Mai degrabă răsuflat.

Ea se prefăcu că-l crede, în timp ce-l privea cu atenţie, întrebându-se cum e posibil ca un bărbat atât de atrăgător să fie, de fapt, aşa un nenorocit.

— Fiona pare o fată drăguţă, zise ea precaut. Dar dacă simţi că asta trebuie să faci.

— Când m-am întors la Londra, după ce te-am cunoscut pe tine, am ştiut că trebuie să mă despart de Fiona şi să mă mut la New York.

— Dar, mai întâi, trebuie să rupi logodna, zise ea învârtind furculiţa în spaghete.

— Am să fac asta chiar acum.

— Dar cum rămâne cu tatăl ei şi cu afacerea pe care ziceai că vreţi să o începeţi împreună?

— Nu e nimic important.

Ea îşi ridică paharul şi sorbi puţin vin.

— O să-i spui Fionei ce s-a întâmplat între noi la New York?

— Nu e o idee tocmai bună, zise el, gândindu-se că era, de fapt, o idee foarte proastă.

Dacă cine ştie ce ghinion ar fi făcut ca lucrurile să nu iasă tocmai bine cu Brigette. Trebuia să o păstreze pe Fiona ca rezervă. Şi pe tatăl ei la fel. Şi mai ales, banii tatălui ei.

— Când picci? o întrebă el.

— Mâine.

— Atunci am să vin la tine, la hotel, în seara asta şi vom trăi o noapte de care să ne-aducem aminte.

Oh, da, se gândi Brigette, cu siguranţă că aşa va fi.

Micul dejun în sala mare a hotelului Bel Air.

— Ai primit rolul, îi spuse Max Steele, când Lina îşi făcu apariţia şi se aşeză pe scaun, atrăgând toate privirile.

Într-un oraş plin de staruri, Lina rămânea totuşi un punct de atracţie.

— Da, ştiu, zise ea cu un zâmbet perfid. Cu toţi cei douăzeci de centimetri ai lui.

Max pufni, gata să se înece cu înghiţitura de cafea.

— Deci e adevărat ce se spune despre Charlie!

— Pentru un bătrân ca el, e tare, zise ea făcându-i şmechereşte cu ochiul.

Max sorbi din cafea.

— Să nu te-audă Charlie că-i zici bătrân.

— De ce?

— Are un ego uriaş.

— Ca şi.

— Bine, bine, i-o tăie Max. N-am nevoie de detalii. Important e că el te consideră perfectă pentru film. Nici măcar nu vrea să dai vreo probă video.

— În sfârşit, pot s-o spun, Max, zise ea pisicindu-se. M-am culcat cu un star de cinema şi am primit un rol în filmul lui.

— N-are nicio importanţă dacă te-ai culcat cu el sau nu, zise Max. Important e că am bătut palma. Te place.

— Cum e cu banii? întrebă Lina în timp ce stabilea un contact vizual cu un ospătar teribil de drăguţ.

— Las' pe mine. N-o să fie cine ştie ce, dar în acest punct al carierei tale e mai important să fii în prim-plan decât să faci bani.

— Va trebui să merg pe mâna ta, zise Lina, abandonându-l pe ospătar şi concentrându-şi atenţia asupra lui Max.

— Mâine o să te întâlneşti cu cei care se ocupă de costume, îi spuse el. Asistentul meu o să stabilească detaliile.

— Va trebui să fie devreme, zise ea reţinându-şi un căscat, pentru că plec la Milano seara.

— Ce viaţă ai! exclamă Max admirativ.

— E mai bine decât să împachetez pelerine de ploaie, ceea ce făceam înainte să fiu model. I se spune norocul începătorului.

— Eu am început distribuind corespondenţa la William Morris, zise Max.

— Ne-am descurcat destul de bine, se pisici ea din nou.

Max făcu semn să i se umple cana cu cafea.

— Charlie pleacă în după-amiaza asta, zise el. Ai ajuns la fix.

Lina luă o brioşă şi muşcă din ea cu poftă.

— Întotdeauna ştiu să mă coordonez, zise ea, blagoslovindu-l pe ospătar cu încă o privire scurtă.

Tânărul era de-a dreptul delicios, în stilul unui Brad Pitt la început de carieră. Dacă ea ar fi avut câteva clipe la dispoziţie.

— Te cred, zise Max.

— Ia zi-mi, Max, îi aruncă ea o privire de prădătoare. Ce faci tu astă- seară?

— Nu eşti genul care să stea să se odihnească, nu? zise el.

Trăia la Hollywood de câţiva ani buni, dar fata asta era ceva de nedescris.

— De ce să pierd o ocazie? zise ea, privindu-l din nou insinuant. Doar dacă nu cumva eşti ocupat sau. Te temi de comparaţii.

— Eu?

— Tu.

— Am încredere că aş putea să fac faţă multora dintre elementele de comparaţie de care dispui, se lăudă el.

— Buun. O să fiu de două ori norocoasă, nu?

— Dacă vrei, îi sugeră el, ştiu o petrecere la care am putea să mergem astă-seară.

— Ador petrecerile. A cui e?

— A lui Venus Maria şi a lui Cooper Turner. Îşi aniversează căsnicia.

— L-am cunoscut pe Cooper pe vremea când era necăsătorit, zise Lina. M-a urmărit prin tot Parisul.

— Şi te-a prins?

Ea îşi dădu ochii peste cap zâmbind misterios, amintindu-şi de o noapte prelungită cu multă băutură şi o partidă de sex pe cinste.

— Ai vrea tu să ştii.

— Ai face bine să nu-i aduci aminte.

— Sunt o mare admiratoare a lui Venus Maria, zise ea. Aveam obiceiul să îi imit stilul vestimentar când eram mai mică.

— Dar câţi ani ai tu? o întrebă el, în timp ce-i făcea semn cu mâna unui alt agent, coleg de-al lui, care lua masa cu Demi Moore.

— Douăzeci şi şase, zise ea cu o faţă lungă. E mult, nu?

— Douăzeci şi şase nu e tocmai rău, zise el. Doar că nu e bine să le spui oamenilor de la Hollywood că-i adorai când erai copil. E cea mai mare greşeală pe care o poţi face. În acest Oraş al drogurilor, toată lumea vrea să fie considerată veşnic tânără.

— I-am scris odată o scrisoare lui Venus, recunoscu ea.

— Repet, o avertiză Max, nu-i aminti acest lucru.

— Dar câţi ani are, în fond?

— Puţin mai mult decât tine, dar crede-mă că nu i-ar plăcea să te audă spunând că o admirai pe când erai copil.

— Dar mie fetele îmi spun asta tot timpul.

— Şi cum îţi pică?

— E-n regulă dacă fetele respective au doişpe ani, spuse ea trimiţându-i un pupic lui Frank Bowling care tocmai intra pe uşă însoţit de un grup de demnitari arabi. Acum trebuie să mă duc la cumpărături, zise ea împingându-şi scaunul la o parte. Trebuie să-mi iau ceva zdrobitor pentru diseară. La petrecerea asta o să fie plin de staruri de cinema, nu?

— Cu cine vrei să te întâlneşti? o întrebă el amuzat.

— Să vedem. Am visat dintotdeauna la Robert de Niro. Dar fireşte, îl ador şi pe Denzel. Şi nici pe Jack Nicholson nu l-aş arunca din pat.

— Îţi plac bărbaţii mai în vârstă, nu?

— Experienţa şi vigoarea mă dau pe spate oricând.

— Dar n-ai zis că diseară e seara mea? Doar n-o să mă laşi pentru un star de cinema, nu?

— Ei bine.

El făcu semn să li se aducă nota.

— Eşti al naibii de operativă, Lina.

Îi mai aruncă un zâmbet în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Aşa mi se spune.

Atmosfera era creată. Muzică în surdină, lumânări şi Brigette, într-o rochie argintie extrem de decoltată care nu lăsa aproape nimic pradă imaginaţiei.

Carlo fu extrem de punctual, ceea ce era bine, pentru că ea contase pe punctualitatea lui. El sună de la recepţie, iar ea îl invită să vină direct în apartament.

Ajunse la uşă câteva minute mai târziu.

Păcat că e aşa un nenorocit, se gândi ea în timp ce-l invita să intre, pentru că e nemaipomenit de chipeş, în felul lui arogant. Dacă împrejurările ar fi fost altele.

Îi adusese trandafiri roşii, fireşte. N-avea niciun pic de imaginaţie.

Ea luă buchetul de boboci parfumaţi şi îl aşeză pe masa din hol.

— Ce drăguţi sunt! O să chem menajera să-i pună într-o vază.

— Arăţi extraordinar, zise el atingându-i braţul.

— Am comandat şampanie. O deschizi tu?

El o urmă în sufragerie, unde sticla de şampanie era aşezată pe masă, într-o frapieră.

— Ah, Cristal, făcu el. Ce alegere minunată!

— E şi caviar acolo.

— Brigette, zise el admirativ, pentru o fată din America, eşti extrem de sofisticată.

Da, se gândi ea, atât de sofisticată, încât ţi-am picat în plasă când mi-ai aruncat pastila în pahar. Cam cât de isteaţă am fost atunci?

Nu se putu abţine să nu se întrebe din nou de ce avea el nevoie să drogheze fete ca să facă sex cu ele, când putea, cu siguranţă, să le aibă fără probleme. Era înalt, blond, frumos, avea un titlu nobiliar, ce altceva şi-ar fi putut dori mai mult? Lina ar fi sărit cu el în pat într-o clipă. La fel ca o sută de alte fete.

— De cât timp locuieşti la Londra? îl întrebă ea apropiindu-se de şemineu.

— De un an şi jumătate, răspunse el, scoţând dopul sticlei de şampanie. Nu-mi place aici, englezii sunt nişte oameni reci. Eu sunt italian, noi suntem un popor cu sânge fierbinte. Îi aruncă una dintre privirile lui lungi şi pătrunzătoare, cu siguranţă una dintre cele, speciale". Înţelegi ce vreau să spun?

— Sper că o să aflu în seara asta, murmură ea seducător.

El continuă să o privească cu ochii plini de dorinţă. Femeia asta blondă nu era numai una dintre cele mai bogate femei din lume, ci şi una dintre cele mai dorite.

Îşi spuse în gând că în curând va fi doar a lui. El va fi cel care va controla averea familiei Stanislopoulos. El, Carlo, care nu avusese controlul asupra a nimic în toată viaţa lui, urma să controleze o avere de un miliard de dolari. Abia aştepta să-i vadă pe oameni cum îl pupă-n fund.

— Vino aici, micul meu înger, zise el trăgând-o alături.

Ea se apropie şi îi dădu voie să o sărute. Avea cea mai îndrăzneaţă limbă pe care ca o simţi pătrunzându-i printre buze într-unul dintre cele mai bine exersate moduri, în vreme ce mâinile lui îi explorau trupul pentru ca în cele din urmă să i se aşeze liniştite pe sâni.

După câteva clipe, ea îl împinse cu delicateţe înapoi.

— Aş vrea să-ţi propun un toast, rosti ea încet, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Te rog, dă-mi voie, zise el, aducând sticla şi umplând cele două pahare cu şampanie. Pentru cea mai frumoasă fată din lume, toastă el, ridicând paharul în direcţia ei.

Încă o replică răsuflată. Chiar n-are nimic original de zis?

Ciocniră paharele, el îşi încrucişă braţul pe după al ei şi băură.

Ar trebui să fiu atentă să nu-mi mai arunce vreo pastilă în pahar. Nu trebuie să-l scap din ochi.

— Probabil că ţi-e foarte dor de Italia, zise ea sorbind puţin din şampanie.

— Aşa e, confirmă el. Doar că atunci când sunt cu tine, nu-mi e dor de nimic altceva.

Of, Doamne, e din ce în ce mai patetic.

El se apropie ca să o sărute din nou. Ea privi peste umărul lui la ceasul din perete. Da, ar fi trebuit să fie o sincronizare perfectă.

— Nu vrei să mergem dincolo? îl invită ea.

— Va fi plăcerea mea, spuse el, încântat că lucrurile evoluau atât de bine.

— Vino, îl luă ea de mână şi-l conduse în dormitor, unde lăsă să-i alunece de pe ea rochia argintie. Tot ce purta pe dedesubt era un chilot aproape inexistent, de culoarea pielii.

— Bellissima, murmură el, gândindu-se că lucrurile mergeau chiar mai repede decât şi-ar fi închipuit. Eşti atât de frumoasă!

— Scoate-ţi hainele, Carlo, îl invită ea.

Nu era nevoie să-i ceară de două ori. Fără să mai aştepte, el aruncă rapid tot ce avea pe el, rămânând în boxerii negii prin care erecţia era aproape vizibilă.

Ea se întinse pe pat, iar el se aşeză deasupra ei. Chiar dacă se simţea incredibil de vulnerabilă, ştia că nu mai era mult până când va fi complet triumfătoare, pentru că din clipă în clipă răzbunarea ei va deveni realitate.

În timp ce începuse să o sărute, se auzi soneria.

Salvată de clopoţel! Sincronizarea era totul.

— N-o lua în seamă, îi porunci el.

— Probabil e menajera care a venit să ia florile, zise ea, zbătându-se să se ridice.

— O să se întoarcă mai târziu.

— Nu, te rog, dragule, zise ea. Trandafirii ăia sunt prea frumoşi. Hai să-i aducem aici în timp ce facem dragoste.

Dacă el poate, eu de ce să nu scot replici răsuflate?

— Foarte bine, zise el ridicându-se fără nicio tragere de inimă.

Îmbrăcat doar în chiloţi, se duse şi deschise uşa.

Nu era menajera, ci Fiona.

— Carlo? făcu ea ochii mari, privind spre pat, dincolo de goliciunea lui.

Carlo? Nu înţeleg.

Lângă ea stătea tatăl ei.

— Carlo! urlă Leopold, înţelegând imediat ce se petrecea. Ce dracu' faci aici?

Brigette îngenunche în pat şi se acoperi cu cearşaful.

— Îmi. Îmi pare rău, Fiona, zise ea cu sinceritate, pentru că nu avea nimic cu biata fată. Credeam că ţi-a pus Carlo despre noi.

Fiona era în stare de şoc.

— Vaco! ţipă ea cu lacrimi în ochi. Vacă nenorocită! ţipă ea întorcându- se şi luând-o la fugă pe coridor.

Leopold îl fulgeră cu privirea pe Carlo.

— Eşti un om terminat în oraşul ăsta, mârâi el, înainte să se întoarcă şi să alerge după fiica lui.

Carlo clătină din cap, evident şocat.

— Nu e posibil, zise el în timp ce chipul începea să i se înroşească. De unde dracu' puteau să ştie că sunt aici?

— Poate că te-au urmărit, spuse Brigette, mirată că sentimentul ei de triumf era aproape inexistent. Oricum, voiai să te desparţi de ea, ce mai contează?

— Nu mă aşteptam să afle aşa Nu m-am gândit niciodată.

— Trebuie să pleci, zise Brigette coborând din pat şi punându-şi rochia.

— De ce să plec? întrebă el uimit.

— Pentru că sunt mult prea supărată ca să te las să mai rămâi.

— Nu fi caraghioasă.

— Am şi eu sentimentele mele, Carlo. Ce s-a întâmplat acum e foarte supărător.

— O să ne aşezăm ca doi oameni maturi şi o să discutăm despre asta, zise el, apucând-o de mână.

— Nu, zise ea, trăgându-şi mâna şi îndreptându-se spre sufragerie.

— Brigette, o urmă el, pleci mâine. Trebuie să discutam.

— Nu cred, zise ea în cele din urmă, întorcându-se spre el.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce e, Carlo, zise ea, savurând fiecare cuvânt pentru că ăsta era momentul pe care îl aştepta de atâta timp. Tocmai ai căzut în capcană.

Ochii lui albaştri se întunecară.

— Cum?

— Eu i-am invitat pe Fiona şi pe tatăl ei aici, zise ea triumfătoare. Ştiu ce mi-ai făcut în New York. M-ai drogat ca să poţi să te culci cu mine. Şi dacă ţi-ai imaginat că eu o să stau cu mâinile în sân după, te-ai înşelat amarnic.

Chipul lui se întuneca de furie, pe măsură ce ea îi vorbea.

— Mi-ai întins o capcană?

— Da.

— Tu mi-ai întins mie, Carlo Vittorio Vitti, o capcană? repetă el.

— Da, Carlo, asta am făcut, zise ea. Acum te rog frumos să te îmbraci şi să pleci. Să nu îndrăzneşti vreodată să mă cauţi. Jocul ăsta s-a sfârşit.

— Târfă americană nenorocită, lătră el pe neaşteptate, ridicând mâna şi lovind-o peste faţă atât de tare încât ea se împletici gata să cadă.

Nu-i venea să creadă că a lovit-o. O luase pe neaşteptate.

Carlo intenţiona să o lovească din nou.

— Încetează, ţipă ea. Nu se aşteptase la violenţă din partea lui. Pleacă înainte să chem paza!

— Taci dracu' din gură, târfă americană, urlă el. Furia îi schimonosise chipul frumos.

Ea se dădu înapoi, speriată.

El se duse după ea, o prinse din spate, îi puse mâna peste gură şi o lovi din nou. Apoi o trase în dormitor şi o aruncă în pat.

— Dacă scoţi o vorbă, te omor, o ameninţă el cu o privire sălbatică. Nimeni nu se poartă aşa cu Carlo fără să scape nepedepsit. Mă auzi, târfă? Nimeni. MĂ AUZI?

Price nu era genul convenţional şi prefera chiar ca stilul lui să depăşească limitele. Pentru petrecerea lui Venus şi a lui Cooper alesese un smoching negru şi o cămaşă de aceeaşi culoare. Pantalonii aveau vipuşca din piele neagră, şi nu din satin, precum costumele obişnuite. Cu capul lui ras şi cu pielea de culoarea ciocolatei amărui, era conştient că arăta al dracului de bine. Se simţea excelent, cu atât mai mult cu cât chiar în seara aceea agentul lui îi trimisese contractul pentru primul film în care urma să joace rolul principal. Price Washington era pe punctul de a mai adăuga un succes pe lista reuşitelor lui.

Era în al nouălea cer.

Perechea lui în seara aceea era Krissie, fotomodelul fărm pic de creier, pe care urma să o ia de acasă peste puţin timp. O alesese pe ea, pentru că era cea mai bine făcută dintre iubitele lui, iar atâta vreme cât nu scotea o vorbă, îl invidiau toţi bărbaţii aflaţi acolo.

Se mai privi încă o dată în oglindă, îşi frecă chelia cu un strop de ulei, ca să strălucească, apoi se învălui într-o undă de parfum Eau Sauvage, de la Christian Dior şi coborî scările.

Ca de obicei, Irena îşi făcea de lucru în bucătărie.

— Gata, plec, anunţă el.

Ea nici măcar nu se întoarse, ceea ce îl irită. Femeia asta petrecuse noaptea în patul lui, ar fi putut măcar să-i acorde puţină atenţie şi să-i spună cât de bine arată. Dar nu, era al naibii de ocupată să frece nu ştiu ce ceaşcă de cafea de argint.

— Am zis că plec, repetă el.

De data asta, ea întoarse capul. El îşi depărtă braţele, aşteptând un compliment.

— Îţi place costumul?

— Arătaţi drăguţ, domnule Washington, zise ea cu o expresie imposibilă, ca de obicei.

Drăguţ? La dracu’ cu porcăria asta!

— Eh, un bărbat trebuie să se străduiască puţin.

Miroşi ca un bordel, ar fi vrut ea să-i spună, dar îşi muşcă buza. Nu era bine să fie prea sinceră, încă mai existau limite pe care nu îndrăznea să le treacă.

Mila intră în bucătărie şi lăsă să-i scape un fluierat lung.

— Vai, domnule Washington, arătaţi foarte bine!

El îi mulţumi, înclinând din cap. Adevărul era că n-o putea suferi: nu era niciodată sinceră. Îşi aminti că trebuie să-i spună lui Teddy să nu-l mai vadă pierzând vremea cu ea, acum, că se întorseseră în Los Angeles. Îl văzuse pe băiat dându-i târcoale în ultima vreme şi se gândi că era mai bine să-l descurajeze înainte să ajungă prea departe. Mila îşi luase o slujbă, deci Teddy nu mai avea niciun motiv să stea pe lângă ea.

Mila îi aruncă un zâmbet rece:

— Vă duceţi la un eveniment special, domnule Washington?

Irena îşi străpunse fiica cu privirea. Nu-i permitea să stea de vorbă cu şeful.

— La o petrecere, zise Price.

— A cuiva celebru? insistă Mila.

Irena îi aruncă încă o privire furioasă.

— Petrecerea lui Venus şi a lui Cooper Turner, zise Price, supărat pe sine pentru că se deranja să-i răspundă.

— Oh, staruri de elită, zise ea, cu o urmă de batjocură în voce. Poate ar trebui să vă dau carneţelul meu de autografe.

Poate ar trebui să-i plesnesc eu una peste faţă, se gândi el. Şi ce era cu părul ăsta prost decolorat?

— Unde e Teddy? întrebă el brusc.

Mila ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— În camera lui, îl lămuri Irena.

Teddy apăru în capul scărilor.

— Ce e, tată?

— Plec acum. Eşti acasă în noaptea asta?

Teddy încuviinţă din cap, observând-o pe Mila jos. Dacă ar putea să scape de Irena, ca să aibă casa doar pentru ei, ar putea continua de unde se opriseră.

— Bine. Să fii cuminte, zise Price aşteptând măcar un comentariu despre felul în care arăta. Ne vedem mai târziu, continuă el, văzând că Teddy nu-i spune nimic.

Se îndreptă spre garaj şi urcă în Ferrari-ul lui negru, o achiziţie recentă.

Se aşeză la volan şi demară ca să o ia de-acasă pe Domnişoara Fără Creier.

— E nepoliticos să-l întrebi pe domnul Washington unde se duce, zise Irena privindu-şi fiica. Ai noroc că te lasă să mai stai aici, acum, că ai crescut.

— Nu-i aşa că sunt norocoasă? făcu Mila sarcastic. Cred c-ar trebui să învăţ să-l pup în fundul lui mare şi negru, la fel ca tine.

Ochii Irenei sclipeau de furie.

— Ce-ai zis?

— Nimic, zise Mila bătând rapid în retragere.

Nu încetase nicio clipă să-şi urască mama. O ura pentru mai multe motive, dar, în principal, o ura pentru că nu-i dezvăluise încă adevărata identitate a tatălui ei. Nu credea povestea aia cu fostul iubit venit din Rusia. Dac-ar fi fost aşa, de ce nu putea să-i ştie şi ea identitatea?

Irena minţea, oricum, când venea vorba de viaţa ei din Rusia. Îi spusese Milei că toată familia lor murise într-un accident de tren şi că ele rămăseseră singure pe lume. Da, mă rog, şi cu Domnul Vedetă Price Washington şi cu tăntălăul lui de băiat, Teddy, nefericitul ăla fricos. Mila îl ura şi pe Teddy.

În ultimele zile, se tot întreba cum să-l înfunde pe Teddy şi să pună mâna pe recompensa de o sută de mii de dolari. Era o avere. Îi permitea să înceapă o viaţă cu totul şi cu totul nouă. Îi sunase pe poliţişti doar ca să se asigure că recompensa există. Acum nu mai trebuia decât să găsească o metodă de a pune mâna pe ea.

Exista însă o mică problemă, fireşte, pentru că ea fusese cea care apăsase pe trăgaci, iar în afară de Teddy, care oricum nu conta, o singură persoană putea să o identifice pe ea ca autoare, iar acea persoană era Lennie Golden, supravieţuitorul. În aceste condiţii, chiar dacă avea amprentele lui Teddy pe armă, Lennie Golden ar fi identificat-o pe ea.

Cum putea să împiedice asta?

Găsi în cele din urmă o soluţie extremă.

Să-l ucidă pe Lennie Golden.

OK, dar cum să facă asta?

Pentru o sută de mii de dolari, va trebui să găsească o modalitate.

Reşedinţa lui Venus şi Cooper Turner din Hollywood Hills era puternic iluminată şi plină de viaţă, pe măsură ce oaspeţii se adunau. Măsurile de securitate nu lipseau: erau paznici la porţi, care ţineau clipboarduri cu listele de invitaţi, poliţişti aflaţi în afara serviciului, dar care patrulau zona cu câini de pază foarte

bine antrenaţi, şi câţiva detectivi bine aleşi, îmbrăcaţi elegant care se amestecaseră printre oaspeţi.

Fără presă. Cooper era foarte strict în această privinţă, iar în cei peste şase ani pe care îi petrecuseră împreună, Venus se obişnuise cu pretenţiile lui. Asta le făcea viaţa mult mai uşoară. În fond, era măritată cu cel mai cunoscut playboy, deşi toată lumea o avertizase că nu e bine ce face.

Oh, da? În curând schimbase această prejudecată. După un început ezitant, erau acum atât de fericiţi, cât puteau fi doi oameni care trăiau în acvariul numit Hollywood. Pentru că asta era, un uriaş acvariu. Tot ce făceau Venus şi Cooper era analizat şi pus în pagini. Cel puţin o dată pe lună, ziarele de scandal povesteau cum Cooper se îndrăgostise de partenera din ultimul lui film sau cum Venus se culca cu cei mai proaspeţi, armăsari" de la Hollywood. Din când în când, pentru variaţie, mai apăreau articole în care Venus suferea de anorexie, de bulimie sau avea vreo cădere nervoasă, iar Cooper fusese prins cu cine ştie ce stripteuză, în Tijuana – asta dacă nu avea vreo relaţie ascunsă cu Madonna, cea mai mare adversară a lui Venus.

Toate titlurile astea bizare erau pură fantezie, şi ei obişnuiau să râdă de ele, pentru că i-ar fi costat prea mult timp şi prea mulţi bani ca să-i dea în judecată pe autori.

Pentru petrecerea lor, Venus alesese să poarte o rochie aurie fără bretele care i se lipea de trupul ei superb ca o a doua piele. Muncea mult ca să şi-l păstreze; era un chin zilnic nemaipomenit, dar merită.

Cooper era în dormitorul lui şi îşi potrivea papionul când ea apăru în spatele lui. El o studie în oglindă.

— Arăţi grozav, iubito, spuse el.

— Şi tu la fel, îi întoarse ea complimentul, ştiind că acest lucru îi face plăcere. În fond, era un actor şi oricât de celebri ar fi, toţi actorii erau nesiguri şi aveau nevoie constant de încurajări.

— Mulţumesc, îi spuse el. Eşti gata să coborâm?

— Dacă tu crezi că e bine să fim primii invitaţi la propria noastră petrecere.

— Da, aşa cred, zise el. Dar înainte de a coborî, am ceva pentru tine.

— Nu acum, Cooper, zise ea cu un râs obscen. Te rog, eşti de neoprit. O facem mai târziu.

— Scoate-ţi mintea murdară din pantalonii mei, glumi el.

— De ce? întrebă ea. Îmi place acolo.

, El se căută în buzunar şi scoase o cutiuţă, din piele. Ea o deschise. Înăuntru era cuibărit un inel cu diamante şi smaralde tăiate perfect.

— La mulţi ani! spuse el.

— Vai! exclamă ea, scoţându-l din cutie. E fantastic!

— Se potriveşte?

Ea îşi puse inelul pe deget.

— Perfect.

— Atunci, iubita mea, zise el luându-i braţul, să coborâm şi să ne bucurăm de petrecerea noastră.

— Ai întârziat, îi zise Lucky, ameţitor de frumoasă în costumul ei de seară Richard Tyler, cu nimic pe dedesubt.

— Nici măcar nu ştiu de ce sunt aici, zise Steven.

— Eşti aici pentru că fiica ta, Carioca, vrea să meargă la petrecere, aşa că o să te distrezi şi tu. De altfel, poţi să şi pleci devreme.

— Nu rămâne la tine peste noapte?

— Nu, Steven. Astă-seară Carioca va merge acasă cu tine. Nu ştiu de câte ori trebuie să-ţi mai spun că fiica ta şi-a pierdut mama şi ar fi tragic pentru ea să-şi piardă şi tatăl. Apropo, arăţi incredibil de bine.

— Mulţumesc, zise el morocănos.

— Vrei ceva de băut înainte să plecăm? întrebă ea îndreptându-se spre bar.

— Nu, refuză el. Unde sunt fetele?

— Sus, se îmbracă, răspunse ea, turnându-şi un pahar de votcă. Ar trebui să vezi cât sunt de entuziasmate. Sunt foarte fericită că te-ai răzgândit şi te-ai hotărât să vii.

— Venus a trecut pe la birou şi mi-a schimbat decizia.

— Ar trebui să fii foarte flatat că a făcut un asemenea efort.

— Da, a fost drăguţ din partea ei să se deranjeze.

— Prietenii tăi te iubesc, Steven, să nu uiţi asta.

Înainte ca el să poată răspunde, Lennie intră în cameră.

— Mă bucur să te văd, Steven, zise el.

— Şi eu, Lennie, clătină Steven din cap. Lucky ştia ce tensiune era între ei, dar trăia cu speranţa că seara aceea va schimba lucrurile.

Câteva minute mai târziu Maria şi Carioca coborâră scările în fugă, amândouă îmbrăcate frumos şi extrem de vesele.

— Voi, maimuţelor, arătaţi absolut fantastic, zise Lucky luându-şi camera Nikon. Hai, toată lumea, e vremea să facem fotografii.

Maria îşi aruncă un braţ pe după umerii lui Carioca, îşi puse piciorul în faţă şi ridică bărbia, luând o poză de Vogue.

O să am bătăi de cap cu asta, se gândi Lucky. E exact cum eram eu la vârsta ei. Are multă personalitate.

— Steven, stai între fete.

— Nu vreau să fac fotografii, scutură el din cap.

— Ei, hai, e o fotografie adorabilă.

— Da, haide, tata, se rugă Carioca. Te rog! Te rog! Te rog!

— Haide, unchiule Steve, treci aici, ordonă Maria.

Fără tragere de inimă, Steven se supuse. Lucky îi fotografie.

— Bine, zise ea. E vremea să ne distrăm!

— Sunt prea îmbrăcată, nu? zise Lina cu o voce pentru prima oară nesigură.

— Arăţi senzaţional, zise Max, ajutând-o să urce în maşină.

— Ba nu, am mers prea departe, zise ea, gândindu-se că ar fi trebuit să aleagă rochia Versace în locul acestei rochii Betsey Johnson, de un roz electric.

— Lina, o să-i pui pe toţi în fund!

— Crezi?

— Ştiu, zise el aruncându-i o privire cu coada ochiului.

Personal, considera că ea mersese totuşi prea departe cu rochia aia. Era de un roz şocant, cu tot felul de volane şi de încreţituri, scurtă în faţă şi lungă în spate. Părea o domnişoară de onoare prea îmbrăcată. Din fericire, ştia destule lucruri despre femei, ca să nu-i spună în faţă ce credea.

— Pot să le spun oamenilor că o să joc în noul film al lui Charlie Dollar? întrebă ea scoţând din geantă un ruj de buze strălucitor.

— Nu. Nu vorbi cu nimeni despre asta până când contractul nu e semnat.

— Am înţeles, zise ea.

— Dar ce-ţi pasă, în fond? zise Max. Oricum toată lumea ştie cine eşti. E anul de succes pentru supermodele – iar tu, iubito, eşti unul dintre cele mai apreciate!

— E adevărat, zâmbi ea fericită.

— Am vorbit cu Charlie înainte să plece, zise Max, demarând.

— Da? făcu Lina nepăsătoare. Şi a zis ceva de mine?

— Te consideră încântătoare.

— Încântătoare, nu? zise ea cu un zâmbet satisfăcut.

— Ştii că are o iubită, da?

— Da, a mormăit el ceva cum că o să vină cu o puşcă să mă facă praf.

— Să nu crezi că n-ar face-o, zise Max imaginându-şi titlurile în presă. Dahlia e o doamnă dură. Cu adevărat o doamnă. Nu e una dintre pipiţele alea drăgălaşe pe care el le mai ia în pat din când în când.

— Cine e femeia asta? întrebă Lina curioasă.

— Dahlia Summers e o actriţă serioasă. Ea şi Charlie au fost când împreună, când separaţi ani de zile. Au împreună un fiu de doi ani, Sport.

— Aşa-l cheamă?

— Da, Charlie i-a ales numele.

— Nu mă miră. În orice caz, adăugă ea, nu aveam de gând să mă mărit cu el.

Max râse.

— Sunt uşurat să aud asta, pentru că nu obişnuiesc să mă culc cu femei măritate.

— Ce te face să crezi că o să te culci cu mine în seara asta? zise ea tachinându-l.

— Faptul că. Îmi aminteşti de mine însumi. Amândoi suntem animale de pradă. Ne place să ne urmărim prada.

— Da?

— Da, răspunse el.

Lina zâmbi. Pentru un agent, Max Steele era al naibii de isteţ. Iar ei îi plăcea această calitate la un bărbat. Mai ales când se adăuga la un fund superb. S-ar putea ca în seara aceea Max Steele să fie foarte norocos.

Încet, Brigette îşi recăpătă cunoştinţa. Pe măsură ce îşi amintea ce se întâmplase, simţea că o cuprinde frica.

Era întinsă pe patul din dormitorul apartamentului ei de hotel, iar Carlo era aplecat asupra ei şi îi ştergea fruntea cu un prosop umed. El era complet îmbrăcat. Ea nu.

— Ai leşinat, îi spuse el.

— Ba nu, reuşi ea să spună, cuprinsă de durere căci se simţea de parcă cineva ar fi izbit-o peste faţă cu un ciocan.

— Ba da, zise el cu voce ameninţătoare, dar cu trăsăturile lui aristocrate şi calme. Mi-am făcut griji pentru tine.

Era absolut incredibil! O bătuse până o lăsase inconştientă, iar acum stătea pe marginea patului ei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea încercă să se mişte.

— Rămâi unde eşti, zise el. Doar nu vrem să leşini din nou, cara.

Oh, Dumnezeule! Era o nebunie. O bătuse, iar acum se purta cu ea ca un iubit îngrijorat.

Brigette rămase întinsă, nemişcată, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Ce-ar face Lucky dacă ar fi în locul ei? Probabil că l-ar împuşca în bărbăţie şi-ar fugi. Lucky trăia după propriile ei reguli.

Ridică mâna şi îşi atinse obrazul umflat şi sensibil acolo unde o lovise el. Poate că o să-i rămână urme pentru tot restul vieţii.

Oare ar putea încerca să ţipe? Sau, pentru că acum părea liniştit, ar fi mai bine să încerce să-l convingă să plece. Ce mai noapte a răzbunării avusese!

— Carlo, zise ea pe un ton rece, egal, cred că ar fi mai bine să pleci.

— De ce? Încruntă el din sprâncene.

De ce? Glumea? Chiar nu-şi dădea seama ce făcuse?

— Pentru că sunt obosită şi aş vrea să dorm. Putem să stăm de vorbă mâine-dimineaţă.

— Nu pot să te las, Brigette, zise el. Nu vreau să te mai părăsesc niciodată.

— Ştiu, zise ea făcându-i jocul ciudat. Şi eu simt la fel dar acum sunt extenuată.

— Te-am lovit, nu-i aşa? zise el.

— Ei bine. Da.

— N-am vrut, făcu el, dar m-ai înfuriat foarte tare. Se ridică şi începu să umble prin cameră. Te-ai purtat rău cu mine, Brigette, iar eu nu suport ca oamenii să se poarte rău cu mine.

Era destul de inteligentă cât să nu se bage în discuţia asta. Nu voia ca el să scape din nou de sub control. Era, în mod evident, labil.

— Îmi pare rău dacă ţi s-a părut că m-am purtat rău cu tine, zise ea încet.

— M-ai acuzat de lucruri rele, se înfierbântă el. De lucruri care nu sunt adevărate.

— Poate că m-am înşelat, zise ea chinuindu-se să se ridice.

Pe neaşteptate, el se aplecă asupra ei şi o îmbrăţişă cu putere. Ea simţi cum umerii lui încep să tremure. Dumnezeule! Chiar plângea!

— Brigette, suspină el, trebuie să mă ierţi. Uneori nu-mi dau seama ce fac. Te rog, iartă-mă.

— Trebuie să dorm, Carlo, zise ea încercând să se susţină.

— Nu, nu, nu pot să rămân singur, zise el. Vino cu mine în apartamentul meu.

— Nu se poate.

— De ce?

— Pentru că eu. Aştept nişte telefoane importante, zise ea încercând să gândească repede. Dacă nu sunt aici, anumiţi oameni or să-şi facă griji pentru mine.

— Dar nu poţi să-i suni tu?

— Păi. Ba da.

— Pune-ţi câteva lucruri într-o geantă şi vino cu mine.

— Nu, Carlo, nu pot.

Brusc, ochii lui căpătară o sclipire periculoasă.

— Ba da, Brigette. Poţi şi ai să vii.

— Bine, zise ea încercând să-şi facă un plan.

Când vor ajunge în hol, ea va putea să strige după ajutor şi să scape de el.

— Bine, dacă asta vrei cu adevărat.

— Asta vreau, zise el ajutând-o să se ridice din pat. Trebuie să mă revanşez faţă de tine, îngerul meu.

Îşi luă repede rochia de lângă pat şi o îmbrăcă. Nenorocitul trebuie să i-o fi scos când era inconştientă. Se întrebă ce altceva îi mai făcuse.

Dorea cu disperare să ajungă la o oglindă, să vadă cât de rău îi arăta faţa.

— Trebuie să merg la baie, zise ea.

— Vin cu tine.

— Nu, Carlo, mă aştepţi afară.

— Nu am încredere în tine, Brigette.

— Nu ai încredere că o să fac ce? zise ea calm, cu toate că tremura toată.

De ce reuşea să se bage singură, de fiecare dată, în situaţii imposibile? De ce? De ce? De ce?

Îşi simţi picioarele nesigure, în timp ce el o conduse la baie. Intră cu ea şi se aşeză în uşă, blocând telefonul de perete.

— Haide, o îndemnă el. Grăbeşte-te.

— Nu pot să fac acum, zise ea încercând să arunce o privire în oglindă. Dar nici acolo nu o lăsă să ajungă.

Se întoarseră în dormitor. El se duse la dulap şi-l deschise la perete.

— Ce faci? întrebă ea, încercând să-şi dea seama dacă poate să încerce să fugă pe lângă el.

Nu. Era imposibil. El se afla între ea şi uşă, şi nu voia să rişte să fie din nou bătută.

— Trebuie să te acoperi cu ceva, zise el scoţând o eşarfă lungă, roşie, Armani. Pune-ţi asta pe cap. Unde-ţi sunt ochelarii?

— Dar afară e întuneric, zise ea.

— Ştiu, replică el. Unde sunt?

Ea îi indică un sertar. El îl deschise şi găsi ochelarii negri. Fă ceva, ţipa o voce disperată în mintea ei. Fugi dracului de el. Cum aş putea? M-a prins aici ca într-o capcană.

El mai căută prin dulap, găsi pelerina ei lungă, de ploaie, şi i-o întinse. Ea o îmbrăcă.

— Plecăm, o anunţă el prinzând-o de braţ. Mai vrei să iei ceva cu tine? Ea clătină din cap, negativ, sperând să fie liberă din clipa în care vor ajunge în hol. Că doar n-o ameninţa cu arma şi nici mi putea s-o bată de faţă cu alţi oameni.

El se duse la uşă, o deschise câţiva centimetri şi aruncă o privire afară.

— Bine, zise el. Să mergem. Culoarul lung era gol.

La dracu'! Ea sperase să dea peste o menajeră sau măcar peste vreun ospătar de la room-service, cineva care să o poată ajuta.

Carlo o apucă ferm de braţ, şi se îndreptară spre lifturi. Trecură de ele, şi se îndreptară spre o altă uşă.

— Unde mergem? întrebă ea simţind că începe să intre în panică.

— La intrarea de serviciu, zise el. Ea se opri brusc.

— Nu! zise ea. Du-mă înapoi în camera mea.

— Dacă asta vrei, îngerul meu, zise el.

Apoi o izbi peste falcă atât de puternic, încât simţi, din nou, că alunecă într-o gaură neagră şi că totul se întunecă în jurul ei.

Lucky dădu o tură prin încăperea în care avea loc petrecerea, căutându-i pe Venus şi pe Cooper. Oamenii tot încercau să o oprească şi să vorbească cu ea, dar anii pe care-i petrecuse la Hollywood într-o poziţie de conducere o făcuseră adepta fervent ă a politicii mersului înainte. Lennie se pierduse în valul de oaspeţi, împreună cu Maria. Steven şi Carioca se duseseră cu ei.

Ea simţi o mână extrem de familiară pe umăr.

— Ce faci, Lucky?

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Alex.

— Ce faci tu, Alex? îl întrebă ea, fără să fie foarte sigură dacă se bucura că-l vede; el devenise o complicaţie de care nu avea nevoie.

— Cum ţi-a mers în restul weekendului? întrebă el.

— Destul de bine, răspunse ea neutru. Ţie?

— Ar fi fost mai bine dacă.

— Nu începe, Alex, îl întrerupse ea, avertizându-l din priviri, pentru că ştia exact ce voia să spună.

— Să înţeleg că împăcarea a mers bine.

— Nu a fost vorba de împăcare. N-am fost despărţiţi decât o noapte.

— Da, dar noaptea aia putea fi un nou început.

— Nu-ţi face speranţe prea mari.

El cercetă sala cu privirea.

— Şi unde e soţiorul dispărut?

— E aici. Iar vestea bună e că se apucă din nou de lucru.

— Ce face?

— Scrie un scenariu despre violenţă, zise ea scoţându-şi o ţigară din geantă.

— Violenţa nu e genul lui Lennie, spuse Alex oferindu-i foc. E cunoscut în domeniul comediei.

— Ei bine, vrea să facă ceva mai serios, zise ea trăgând puternic din ţigară.

— Serios? Alex o privea mai mult decât prieteneşte.

— Da, serios, răspunse ea, dorindu-şi ca el să nu fi fost atât de al naibii de chipeş.

— Să mergem la bar, sugeră el, luând-o de braţ.

— De fapt, o căutam pe Venus. Ai văzut-o?

El îi arătă în cealaltă parte a camerei:

— E în mijlocul tipilor ălora de acolo.

— Şi cred că se bucură de fiecare clipă.

— O să mai lucrezi cu ea la vreun film?

— Dacă găsesc un proiect potrivit pentru ea.

— Ştiu că îşi doreşte mult asta. Adoră să lucreze cu tine.

— Venus e o actriţă insuficient pusă în valoare, zise el, conducând-o pe Lucky la bar. Ce bei?

— Votcă cu Martini.

— Pregăteşte două, îi ceru el barmanului.

— Nu mi te imaginam băutor de Martini, remarcă ea.

— Nici nu sunt, dar tequila ne aduce de fiecare dată necazuri, îţi aminteşti?

Era hotărât să dezgroape trecutul, dar la fel de hotărâtă era şi ea să-l îngroape.

— Nu, nu-mi amintesc, zise ea scurt.

Barmanul expert amestecă rapid băuturile şi le întinse cele două pahare.

— Te-ai gândit vreun pic la discuţia noastră? o întrebă el în timp ce o conducea spre un colţ mai ferit al încăperii.

— Ce discuţie? zise ea sorbind din băutură.

— Cea în legătură cu producţia de film.

— N-am avut timp să mă gândesc la asta, minţi ea, pentru că nu avea de gând să-i spună că Lennie nu era tocmai entuziasmat.

— Ce-ar fi dacă noi trei am lucra împreună? sugeră el. Tu, eu şi Venus? Ce mai combinaţie ar fi! Am face furori.

— Dar ştiu că eşti insistent!

— Asta pentru că nu prea-mi place să te văd cum stai deoparte fără să faci nimic. Nu eşti tocmai genul casnic.

Nu se putu abţine şi râse.

— Parc-ai fi Lennie. Azi a trebuit să-i fac un sendviş pentru că m-a informat că asta fac nevestele care stau acasă.

— Sunt sigur că ţi-a făcut plăcere.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— Poţi să-ţi dai seama.

— Am câteva proiecte interesante în desfăşurare, zise Alex. Ce-ar fi să-ţi trimit nişte scenarii, să arunci o privire?

— Sunt bune?

— Nu, Lucky, zise el jignit. Eu nu lucrez decât la proiecte mizerabile.

— Bine, zise ea râzând.

Hei, dacă Lennie nu vrea să lucreze cu ea, cum ar putea să protesteze dacă ea o să colaboreze cu Alex?

Dar ea ştia că va protesta. Nu se înşela în această privinţă.

— Ea e Dahlia, zise Max, arătându-i-o Linei, care se înfrupta din bucăţile de pâine prăjită acoperite cu caviar şi aşezate pe mesele cu autoservire.

— Unde? întrebă Lina continuând să mănânce.

— Acolo. Femeia aceea în rochie verde.

— Oh! făcu Lina măsurând-o din priviri pe femeia înaltă, în jur de patruzeci de ani, cu părul negru şi cu trăsături bine conturate. E înfricoşătoare!

— De fapt, e foarte drăguţă, zise Max. Dac-ar fi deştept, Charlie ar lua-o de nevastă.

— Şi ea ştie că el se culcă cu cine se nimereşte, nu?

— Sunt sigur că ştie. Dar Dahlia e o femeie inteligentă şi preferă să ignore acest aspect.

— Ce e inteligent în asta? întrebă Lina continuând să-şi umple gura cu caviar.

— Atâta vreme cât nimeni nu-i ameninţă teritoriul, e fericită.

— Şi care e teritoriul ei?

— Personalitatea publică a lui Charlie, îi explică Max. Cea care merge la evenimente de binefacere, la decernările de premii, la marile evenimente din industria filmului, cea care are loc rezervat la cele mai bune mese. Dahlia este mereu perechea lui la asemenea evenimente.

La naiba! gândi Lina. Uite cum se duc şansele mele de a fi fotografiată împreună cu el. Se şi văzuse mergând la premieri împreună cu Charlie, braţ la braţ, cu flashuri care se declanşau peste tot şi cu o mulţime căzută în admiraţie. Mama ei ar fi făcut infarct văzând-o.

— Opreşte-te o clipă, o instrui Max. Vine partenerul meu, Freddie Leon. Fii drăguţă. Freddie are grijă de cele mai multe dintre personalităţile oraşului.

— Şi ar trebui să fiu impresionată?

— Da. Şi nu te da la el. Freddie are o căsnicie fericită.

— Sigur că da, zise Lina neîncrezătoare. Aşa spun toţi.

— Salut, Freddie, zise Max când partenerul lui se apropie. Aş vrea să ţi-o prezint pe Lina, lucrează cu agenţia noastră.

— Bună, Lina, zise Freddie, un tip cu fizionomia unui jucător de pocher, cu sprâncene drepte, castanii şi cu un aer inexpresiv.

— Cred că sunt cu jumătatea bună, zise Lina veselă. Sper că şi el e la fel de bun ca tine.

— Max o să se ocupe de tine, zise Freddie. Aud că o să te avem în noul film al lui Charlie Dollar. Felicitări!

— Nu pot să spun nimic despre asta până când nu semnez contractul.

— E-n regulă, o linişti Freddie. Noi suntem cei care te reprezintă.

— Da, chiar aşa faceţi, îi aruncă ea o privire încercând să flirteze.

Freddie nu reacţionă.

— Mă bucur să te cunosc, Lina, zise el şi plecă mai departe.

— Ce rece e, remarcă Lina întorcându-se la caviar.

— Ăsta e Freddie, explică Max schiţând un zâmbet. De un lucru trebuie să ţii cont în oraşul ăsta – să nu te dai niciodată la Freddie Leon.

— Nici nu aveam de gând. Oh, Doamne, zise ea. Uite cine vine spre noi acum!

— Cine?

— Flick Fonda.

— Îl ştii pe Flick? o întrebă Max, întrebându-se cine era agentul lui şi dacă cumva era disponibil pentru impresari. Nu l-am cunoscut încă. Prezintă- mă.

— E cu nevasta aia a lui îngrozitoare, făcu ea o mutră dezgustată. Repede, să nu ne vadă.

— Nu fi nebună, o stăpâni Max. Oricum, e prea târziu.

— Bună, draga mea, zise Flick apropiindu-se de ei cu un aer de star, în costumul lui de piele la care asortase o cămaşă albă şi nişte cercei cu diamante în amândouă urechile. Ce mai faci?

— Mă bucur să te văd, Flick, zise Lina, sărutându-l formal pe amândoi obrajii şi lăsându-i urme de ruj. Îl ştii pe Max Steele, agentul? Agentul meu, de altfel.

— Bună, Max, îl salută el, cercetând încăperea ca să vadă dacă nu i-a scăpat cumva vreo prezenţă feminină.

— Plăcerea e de partea mea, Flick, îşi scoase Max la bătaie arsenalul de agent. Sunt un mare, mare fan.

— Întotdeauna îmi face plăcere să aud astfel de lucruri, zise Flick. Asta înseamnă încă vreo câteva CD-uri vândute, nu? Ea e soţia mea, Pamela. Pammy, salută lumea.

Pamela făcu un pas înainte, cu o expresie furioasă pe chipul ei care sugera mai degrabă suferinţă. Cândva ea însăşi o frumuseţe, era acum doar o femeie bănuitoare faţă de toate

celelalte femei cu care soţul ei schimba vreo vorbă. Şi, având în vedere că el fusese în pat cu aproape toate, temerile ei erau aproape de fiecare dată justificate.

— Bună, Pam, o salută Lina cu un aer afectat. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

— Ba eu te-am văzut peste tot, i-o întoarse Pamela. Nu te temi că eşti supraexpusă?

— Nu, îi replica ea aruncându-i lui Flick, acea privire". Cu cât ţi se dă mai mult, cu atât mai mult ţi se cere. Nu-i aşa, Flick?

Flick, simţind că pericolul pluteşte în aer, îşi luă soţia de mână.

— Haide, draga mea. Tocmai i-am văzut pe Rod şi pe Rachel. Hai să-i salutăm.

— Drăguţă rochie, nu se putu abţine Pamela să nu o înţepe. Ţi-a rămas de la sărbătoarea de Mardi Gras?

— Ce vacă, izbucni Lina, în timp ce cei doi se îndepărtau – Văd că soţia lui te adoră, remarcă Max sarcastic.

— Eh, nu poţi cuceri pe toată lumea, şuieră Lina, concentrându-şi din nou atenţia la caviar.

Domnişoara-Fără-Creier purta o rochie pe care trebuia s-o vezi ca să-ţi vină să crezi. Price dorea să fie invidiat de toţi bărbţii de la petrecere, însă rochia lui Krissie era ridicolă. Materialul oranj era decupat în spate până la fese; iar despicătura din faţă era la fel de generoasă, în vreme ce părţile laterale, tăiate în zigzaguri, lăsau să se vadă şi mai multă piele.

Price era jenat. Părea scoasă de pe coperta unei reviste pentru adulţi.

— Krissie, o să porţi rochia asta? o întrebase el luând-o de-acasă?

— Price, răspunse ea destul de impertinent pentru o blondă prostuţă, tu o să porţi costumul ăsta?

Seara lor nu părea sa înceapă prea bine.

Imediat ce ajunseră la petrecere, Price găsi o canapea retrasă într-un colţ, o aşeză pe Krissie acolo cu un pahar în mână şi se

făcu nevăzut după ce o asigură că se întoarce imediat. N-avea deloc de gând să se fâţâie pe-acolo cu ea alături.

Adevărul e că n-ar fi avut nevoie să-şi aducă o parteneră, locul fiind plin de femei strălucitoare, de o frumuseţe incredibilă, femei de toate formele şi mărimile. O văzu chiar şi pe Lina, supermodelul, de partea cealaltă a încăperii, o femeie pe care chiar îşi dorea să o cunoască, în ciuda faptului că şi rochia ei era un adevărat dezastru. Ce dracu' se întâmplase cu femeile în seara asta? Era o petrecere importantă, iar simţul lor estetic în domeniul vestimentar o luase complet razna.

Se uită în jur după Venus. Erau prieteni buni de ceva vreme, după ce se întâlniseră la câteva evenimente caritabile. Îl dusese pe Teddy la ultimul ei concert, pe Hollywood Bowl, iar băiatului îi plăcuse la nebunie, chiar dacă pretindea că genul lui era mai degrabă rapul.

— Price, îl strigă Venus de undeva din spate. Nu-mi spune că tu eşti vinovat pentru sosirea prăjiturii ăleia în rochie oranj!

— St, fato! îşi duse el degetul la buze. E o mare greşeală.

— Credeam că ai un simţ estetic mai dezvoltat, îi aruncă ea caustic.

— Chiar am.

— Va trebui să găsim pe cineva care s-o strecoare de-aici.

— Cum ar fi?

— Păi sunt nişte prieteni mai vechi de-ai lui Cooper, producători, zise Venus. Sunt sigură că unul dintre ei o să fie mai mult decât fericit s-o arunce rapid pe bancheta din spate a vreunei limuzine.

— Ocupă-te tu de asta, o rugă Price. Am nevoie de ajutor.

— Chiar că ai, îşi ţuguie ea buzele strălucitoare, emanând aerul de superstar prin toţi porii.

— Da, adăugă Price. Şi ştii, adineauri, am aruncat un ochi spre supermodelul acela, Lina. Arată incredibil! Îmi faci lipeala?

— Oricând, dragule. Doar eşti un superstar, se poate aranja.

— Îmi place când îmi vorbeşti la nivelul meu!

— Ce-ai zice să-ţi vorbesc şi neruşinat? îi aruncă ea, dându-se la el prieteneşte.

— Nici să nu te gândeşti.

— Dacă insişti. Hei, dar ce mai face băiatul ăla simpatic al tău?

— E-n regulă, zise Price.

— Pun pariu că jumătate dintre iubitele tale sunt mai tinere decât el, zise Venus luând un pahar de şampanie de pe tava unui ospătar. Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji; împreună arătaţi de parcă aţi fi fraţi.

— Încetează odată, femeie, zise el, bucurându-se de fiecare compliment pe care ea i-l făcea.

— Hai să mergem să căutăm modelul ăla pentru tine, zise ea luându-l de braţ. Nici eu nu am avut încă ocazia s-o cunosc. Am impresia că a venit cu Max Steele, agentul. Se-aude că Max îşi petrece vremea pe lângă aeroporturi, râse ea, şi agaţă fetele imediat ce pun piciorul în oraş.

Price îi făcu semn cu ochiul.

— Pare genul meu de bărbat.

Fiica de cinci ani a lui Venus şi a lui Cooper, Chyna, îşi distra invitaţii la propria lor masă, în curte. Era un copil precoce, dar în sensul plăcut al cuvântului. Voia să se facă actriţă, ca mami şi ca tati şi apăruse deja într-unul din filmele lui Cooper.

— Tati, tati, vreau să merg la baie, anunţă Carioca, trăgându-l pe Steven de mânecă.

Steven, ocupat să se gândească la cât de mult şi-ar fi dorit să nu fie aici, fu fericit să o conducă. Se simţea complet nelalocul lui şi abia aştepta să plece acasă.

— Mă întorc imediat, o anunţă Carioca pe Chyna.

— Grăbeşte-te, îi spuse ea legănându-se cu scaunul. Trebuie să vină tortul!

Steven îşi conduse copilul prin încăperea aglomerată. Abia dacă-i cunoştea pe cei mai mulţi dintre oaspeţi, lucru ce nu-l deranja deloc, pentru că nu-l interesau stelele de cinema. Carioca era agăţată de mâna lui, imagine vie a mamei ei.

— Tati, zise ea în timp ce feţişoara ei căpătă expresie foarte serioasă.

— Da, copila mea, o întrebă el, întristat că fata n-o să-şi mai vadă mama niciodată, iar lucrul ăsta nu era deloc cinstit.

— Mă bucur că ai venit la Palm Springs. Ne-am distrat atât de bine! Şi aici ne distrăm bine. Dar ştii ce, tati? Nu mai sunt copilă.

— Bine, fata mea mare.

— Tati, acum că mami nu mai e aici, putem să facem diferite lucruri împreună?

— Sigur că da, iubito, zise el strângându-i mânuţa.

— Îmi place să stau la Lucky, dar cel mai bine mă simt cu tine.

— E bine să ştiu asta, Carrie, zise el, folosind porecla mamei ei ca să i se adreseze fetiţei. Şi îţi promit că o să petrecem mult mai mult timp împreună.

Toaleta de oaspeţi era ocupată când ajunseră ei acolo. Carioca aşteptă afară, sărind de pe un picior pe celălalt.

— Tati, tati, trebuie să merg acum, scânci ea.

— Bine, iubito, spuse el bătând la uşa băii. Puteţi să vă grăbiţi puţin, zise el. Am aici un copil care nu se mai poate ţine.

Câteva secunde mai târziu, uşa băii se deschise, iar în cadrul ei văzu o adevărată apariţie, într-o rochie şocantă, roz.

— Îmi pare rău, zise ea privindu-l direct în ochi. Am stat cumva înăuntru prea mult?

— Oh, nu, zise el oarecum tulburat de frumuseţea exotică a femeii. Fetiţa mea trebuie neapărat să intre acum.

— Tati, îl corectă Carioca. Nu eram disperată. Doar că trebuia să merg.

— Asta am vrut să spun şi eu, dulceaţă.

— E toată a ta, drăgălaşo, o bătu Lina prieteneşte pe umăr. Fugi înăuntru.

Carioca dădu buzna în baie şi trase zăvorul. Lina se întoarse spre Steven cu un zâmbet năucitor. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse în ultima vreme. Dădea un cu totul alt înţeles expresiei, frumuseţe neagră".

— Fiica ta e adorabilă, zise ea. Cum o cheamă?

— Carioca.

— Asta numesc eu un nume adevărat, zise ea uitându-se la bărbatul acela nemaipomenit de frumos şi întrebându-se dacă era cumva actor. Hei, stai puţin, zise ea înţelegând brusc cine e, tu trebuie să fii Steven!

— Ne cunoaştem de undeva? întrebă el politicos.

— Eu sunt Lina.

Steven se încruntă încurcat pentru că ea părea să se aştepte ca el să ştie cine era.

— Lina, întrebă el.

— Nu mă recunoşti, făcu ea aproape tachinându-l.

— Ar trebui? Încercă el.

— Sunt prietena lui Brigette, zise ea de parcă asta ar fi trebuit să explice totul. Fina lui Lucky, ştii? Brigette Stanislopoulos? Doamne, ce mai nume lung! Mă întreb cum şi-o fi petrecut copilăria cu un nume ca ăsta.

— Desigur, zise Steven. Brigette e model, la New York. Tu cu ce te ocupi?

Lina începu să râdă.

— Tu chiar nu mă cunoşti, nu?

— Sunt o catastrofă când e vorba de recunoscut oamenii. Eşti cumva actriţă? Şi soţia mea era actriţă.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru ce i s-a întâmplat, zise ea devenind dintr-odată serioasă. Brigette mi-a spus cât de frumoasă a fost înmormântarea.

— Mulţumesc.

— Soţia ta era minunată, continuă Lina, vorbind mult prea repede, fascinată de bărbatul acela chipeş. O urmăream la televizor, e greu să găseşti cuvinte, dar îmi pare foarte, foarte rău pentru tine. Adică pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulţumesc, zise el din nou.

— E-n regulă.

— Dar Brigette unde e?

— La Londra, împreună cu Lucky, zise ea, imaginându-şi-l pe bărbatul cu ochi verzi dezbrăcat.

— Nu se poate, zise el. Lucky e cu mine, aici.

— Adică s-a întors?

— Nu, n-a fost plecată.

— Hmm, poate că Brigette mi-a servit o minciunică. Probabil şi-o fi făcut rost de vreun iubit şi nu vrea să-mi spună.

— Sunteţi prietene apropiate?

— Cele mai bune prietene. Locuim în aceeaşi clădire, la New York. Şi dacă vrei să ştii, amândouă suntem modele.

— Interesant.

— Iar tu eşti avocat, nu?

— Vinovat.

— Mi-ar plăcea foarte mult să o cunosc pe Lucky. Vrei să mă prezinţi?

— Dacă o găsesc. Tu cu cine eşti aici?

— Cu agentul meu. O relaţie de afaceri. De fapt, zise ea aplecându-se spre el, crezi că poţi să păstrezi un secret?

— Avocaţii se pricep foarte bine să păstreze secrete.

— Am venit în Los Angeles ca să mă întâlnesc cu Charlie Dollar. O să joc în noul lui film. Agentul meu zice să nu spun nimănui.

— Secretul tău e în siguranţă la mine, o asigură el, intrigat de frumuseţea exotică a acelei fiinţe cu accent ciudat. Deci eşti şi actriţă.

— Model/actriţă.

— Un model englez/actriţă, nu?

— Cum ţi-ai dat seama?

— Habar n-am, zise el zâmbind. Ea chicoti.

— Da, trebuie să iau nişte lecţii de dicţie dacă vreau să fiu un star de cinema.

— Mie mi se pare că vorbeşti fermecător.

— Mulţumesc.

— Am locuit la Londra câţiva ani, spuse Steven.

— Serios? În ce zonă?

— În Hampstead.

— Foarte select.

Carioca ieşi în clipa aceea din baie.

— Haide, tati, zise ea nerăbdătoare, trăgându-l din nou de mânecă. Trebuie să mergem.

— Bine, draga mea.

— Ne vedem mai târziu, zise Lina aruncându-i o privire lungă.

— Mă bucur că te-am cunoscut, zise Steven.

— Şi eu. Brigette mi-a vorbit mult despre tine. Deşi, zise ea făcând o pauză, a uitat să-mi spună cât eşti de chipeş.

— Nu e nevoie să mă complimentezi, spuse el zâmbind.

— Ştiu, zise ea neobişnuit de timidă.

— Haide, tati, îi întrerupse Carioca, trăgându-l de braţ.

— Dacă mă întâlnesc cu Lucky, o anunţ că vrei să o cunoşti, îi spuse el.

Lina îl zăpăci cu încă un zâmbet.

— Mulţumesc.

— Ne distrăm, întrebă Lucky, dând în sfârşit cu ochii de Lennie, care stătea la masa copiilor alături de Maria.

— Copiii se distrează de minune, zise el. Avem baloane, un magician, am avut parte şi de un spectacol cu clowni. Tu ce-ai făcut?

— Am umblat pe-aici. Şi mi-a fost dor de tine. O trase lângă el.

— Vino-ncoace, nevastă.

— Bine, bărbate.

— Putem să plecam devreme?

— Nu pot s-o las pe Venus baltă prea curând.

— Atunci te superi dacă am s-o duc pe Maria acasă, şi apoi trimit limuzina să te ia?

— Păi.

— Te rog, iubito, nu am tocmai o dispoziţie de socializare. Vreau doar, ştii tu, să fiu acasă.

— Dacă asta vrei tu, oftă ea. Dar ştii, eu chiar trebuie să mai rămân.

— Am înţeles.

— Bine, dar când pleci să nu-ţi iei rămas-bun. Nu e nimic mai neplăcut decât atunci când musafirii îşi iau prea devreme rămas-bun. Strecoară-te în tăcere, iar eu am să te urmez cât de repede am să pot.

— Eşti cea mai bună.

— Ba nu, Lennie, zise ea cvasiserios, nu-ţi mai fac niciun sendviş.

— Nu mă gândeam la un sendviş.

— Mai târziu, maniac sexual ce eşti!

— Te iubesc, puiule!

— Şi eu.

— Eşti sigură că o să te descurci fără mine?

— Cred că o să mă descurc eu cumva.

O sărută pe Maria, îşi îmbrăţişă soţul şi se strecură înapoi, în mijlocul petrecerii.

Şi aşa continuă coşmarul. Brigette îşi recăpătă cunoştinţa şi se trezi de data aceasta într-un pat ciudat, într-o cameră deloc familiară. Draperiile erau trase cu grijă peste ferestre, iar când ea deveni agitată şi încercă uşa, descoperi că e încuiată.

Îi veni în minte un gând îngrozitor: Carlo o răpise!

Se simţi de parcă era prinsă în miezul unei telenovele de mâna a doua. Genul ăsta de lucruri nu se puteau întâmpla în viaţa reală. Pur şi simplu nu era posibil.

N-am să intru în panică, îşi spuse ea. O să rămân calmă şi o să încerc să ies din mizeria asta.

Dar nu avea cu cine să stea de vorbă. Carlo nu era prin preajmă. Se ridică, se duse la ferestre şi trase draperiile. Ferestrele dădeau spre o alee, dar ea era undeva la etajul al zecelea sau al unsprezecelea, mult prea periculos ca să încerce să scape de-acolo.

— La naiba, îşi spuse.

Simţi că falca o doare îngrozitor acolo unde o lovise Carlo. Închise şi deschise gura cu prudenţă, constatând că, din fericire, nimic nu părea să fie rupt.

Se întoarse la uşă şi o încercă din nou. Apoi ea zdrăngăni clanţa şi-l strigi, dar nu veni nimeni.

După o vreme, se întoarse în pat şi se întinse. N-avea niciun sens să-şi consume energia. Îi venea să plângă, dar n-o făcu. Vărsase prea multe lacrimi în trecut ca să mai repete modelul acum.

În schimb, începu să incanteze o mantra în minte.

O să fii puternică.

O să supravieţuieşti.

O să fii puternică.

O să supravieţuieşti.

Şi cumva acest lucru o făcu să cadă într-un somn sănătos.

Se trezi câteva ore mai târziu într-un adevărat coşmar. În picioare, lângă ea, erau Carlo şi un străin. Bărbatul, în jur de treizeci de ani, era înalt şi greoi, cu tufe dese de păr crescându-i din urechi şi cu nişte favoriţi slinoşi. Purta nişte pantaloni maro şi o cămaşă pătată. Un mic cercel de aur se vedea ieşind dintr- una din nările lui.

Carlo o ţinea, iar străinul îi lega o curea de piele de braţul stâng, căutându-i vena. În cealaltă mână ţinea o seringă.

Oroarea a ceea ce aveau de gând să-i facă o lovi mult prea târziu. În clipa în care începu să ţipe, bărbatul îi înfipse acul în mână.

— Eşti sigur că asta vrea târfa? îl auzi pe celălalt spunând.

— Da, răspunse Carlo, deşi n-ar trebui să te intereseze. Tu îţi iei banii oricum, nu e treaba ta.

Apoi totul începu să se învârtească şi simţi cum o cuprinde un val de euforie. Se întinse tăcută, privind umbrele de pe tavan, simţindu-se oarecum împăcată şi fericită.

Apoi alunecă într-un somn lung, indus de drog.

Irena se duse la culcare devreme şi, din moment ce Price era la petrecere, Teddy înţelese că el şi Mila aveau toată casa la dispoziţie.

O găsi în bucătărie, privind un concurs la televizor.

— Ce faci? o întrebă el.

— Nimic, zise ea, deloc dispusă să-şi piardă vremea cu el.

Era plictisitor, iar ea avea prea multe în cap ca să-i pese de el. Cum o cauta tot timpul şi nu-şi putea permite să şi-l facă duşman, se gândi că o să-l lase să-şi facă de cap o dată sau de două ori. În consecinţă, urcară în camera lui, unde ea îi descheie fermoarul şi îi scoase mădularul.

Era cu siguranţă bine dotat, mai bine decât actualul ei iubit de la serviciu şi asta n-o lăsă indiferentă. Ce păcat! Teddy avea echipamentul adecvat, dar nu şi mintea necesară.

Se întrebă dacă nu cumva îşi moşteneşte tatăl la capitolul dotări. Îşi zise că poate ar fi bine să facă o încercare şi cu domnul W, doar aşa, ca să demonstreze că poate.

Între timp, îl va face fericit pe Teddy şi se va gândi cum să-l elimine pe Lennie Golden. O sută de mii de dolari era marele premiu la care visa. Într-un fel sau altul, banii ăştia aveau să fie ai ei.

Îl împinse pe Teddy în pat şi-i oferi puţină plăcere orală. Când el fu satisfăcut, ea îi spuse că vrea să vadă camera lui Price.

— Se enervează dacă intru acolo, zise Teddy agitat. Tata ţine mult la intimitate.

— Rahat! Adică nu poţi să-mi arăţi mie?

Teddy era gata să-i arate Milei orice ar fi vrut. Îl dusese până în rai şi înapoi şi chiar dacă ea nu-l lăsase încă să o atingă acolo, el se simţea în sfârşit bărbat adevărat. Pentru prima oară încetă să se mai gândească la noaptea aceea îngrozitoare. Mila avea dreptate. Trebuia să uite şi să meargă mai departe.

Camera lui Price era o fantezie de piele maro închis şi de mobilă neagră, lăcuită. Masculină şi sexy, fusese aranjată de unul dintre cei mai importanţi designeri din LA. Patul-platformă

era aşezat în faţa unui televizor cu ecran mare şi acoperit cu o cuvertură imensă, care imita blana. Mila se aruncă în el, apucă telecomanda şi deschise televizorul.

— Ar fi bine să nu punem mâna pe nimic, o avertiză Teddy.

— Tu eşti ăsta? întrebă Mila luând o ramă de argint de lângă pat, din care-i zâmbea un puşti de patru ani, cocoţat pe umerii tatălui său.

— N-o atinge, zise el, încercând să i-o smulgă din mână.

Ea nu voia să renunţe. Se simţea în largul ei în patul ăsta şi, înainte ca el să-şi dea seama, ea îi desfăcu din nou fermoarul şi îşi scoase fusta.

La dracu'! Era în patul tatălui lui şi voia s-o facă cu el acolo! Era cumplit de bine. Mai ales că el era tare şi gata de acţiune.

Ea începu să-şi răsucească chiloţii.

— Ai mai făcut asta vreodată, Teddy?

— Sigur, bâigui el.

— Mincinosule, îl zeflemisi ea. Ştiu că n-ai mai făcut-o!

Nu mai avea nicio importanţă ce spunea, pentru că odată ce-i văzu peticul de păr negru îşi dori să ajungă acolo. Faptul că se aflau în camera tatălui lui, în pat, în cel mai interzis dintre locuri, făcea interdicţia şi mai excitantă.

Fusta îi era răsucită în jurul taliei, iar chiloţii, în jurul gleznelor. Cu un gest, îi aruncă în celălalt capăt al încăperii şi îşi desfăcu picioarele.

— Dacă vrei s-o faci, să începem, zise ea.

Ştia că ar fi trebuit să-şi pună prezervativ, să se protejeze, aşa cum îl învăţase tatăl lui, dar ce mai conta. Asta i se întâmpla acum şi nimic nu mai putea să-l oprească.

Se aruncă pe ea, afundându-se într-un paradis adânc şi ospitalier. Fu adus brusc înapoi la realitate de soneria de la intrare.

Îngheţară amândoi. Mândria lui Teddy se pleoşti brusc.

— La dracu', zise Mila. Soneria o s-o trezească pe mama şi o să înceapă să-şi bage nasul. Trebuie să te mişti repede.

Teddy se târî peste pat până la receptorul care făcea legătura cu intrarea principală.

— Cine e? ţipă el, pentru că gândul că Irena l-ar putea prinde cu pantalonii în vine, făcându-şi de cap cu fiica ei în mijlocul patului tatălui lui era destul de înfricoşător.

— Poliţia, zise o voce fără chip. Vrem să vorbim cu proprietarul jeepului negru.

— În sfârşit, exclamă Lina, bătând-o uşor pe umăr pe Lucky.

— Scuză-mă, se întoarse Lucky spre ea.

— Eu sunt Lina. Brigette nu mai încetează să-mi vorbească despre tine. Zice că eşti cea mai extraordinară invenţie de la pâinea prăjită încoace.

— Pâine prăjită? zise ea amuzată de accentul tinerei. Ce e asta, linguşeală englezească?

— Cred că ţi-a vorbit despre mine, zise ea convinsă. Da' să nu te iei după ea, e o mare mincinoasă.

— De fapt, zise Lucky, recunoscând supermodelul, dar fără să-şi amintească să fi discutat vreodată cu Brigette despre ea, vorbeşte mereu foarte frumos despre tine.

— Trebuie să recunosc că sunt pusă în încurcătură, zise Lina. Brigette îmi spusese că pleacă la Londra, cu tine. Am vorbit cu Steven mai devreme şi el zice că nu e cu tine. Nu mai înţeleg nimic.

— Mie mi-a spus că se duce la Milano, zise Lucky.

— Nu, nu, a renunţat la contractul din Italia, îi explică Lina. Ceea ce m-a cam enervat, fiindcă mereu ne ducem acolo împreună. Ştii, ne distrăm împreună, facem ravagii.

— Hmm., făcu Lucky. Mă întreb ce pune la cale. Poate ar fi bine să-i dau un telefon.

— Poate are un iubit secret, zise Lina. În cazu-n care are, mă cam enervează că n-a avut încredere să-mi spună.

— Îţi spune chiar totul? o întrebă Lucky amuzată.

— De regulă, da. Dar cred că de ăsta chiar n-a vrut să ştiu.

— Aveam senzaţia că Brigette a renunţat la relaţiile cu bărbaţii pentru o vreme. Cel puţin aşa mi-a spus ultima oară când am stat de vorbă.

— Da, după ce a avut şi experienţa aia cumplită în New York.

— Ce experienţă cumplită?

— Oh, făcu Lina, lovindu-se cu mâna peste gură. Era să scap secretul.

— Prea târziu. Spune-mi.

— Un nenorocit i-a strecurat o pastilă în băutură, ştii, din alea pentru întâlniri în care vor să profite de fete. Brig trăieşte cu impresia că nenorocitul ar fi violat-o. I-am promis că n-o să spun nimănui, mai ales ţie, fi’ncă Brigette zice că nu mai vrea să fugă mereu la tine ca s-o scoţi din belele.

— Când s-a întâmplat asta? Se încruntă Lucky.

— Acu’ vreo două luni. Da’ i-a trecut. Eu, dacă-s fi fost în locul ei, i-aş fi tăiat ştrumeleagul cu un cuţit tocit.

Lucky nu putu să-şi reţină un zâmbet.

— Lina, Lina, eşti genul meu de fată.

Lina îi întoarse zâmbetul.

— Aşa zice şi Brigette tot timpu’.

— Şi cine e tipul? întrebă Lucky.

— Un găozar italian cu care am ieşit la masă. Vreau să zic că e un tip mişto, eu i-aş fi dat un număr imediat. Habar n-am de ce-a trebuit să facă asta.

— Bărbaţii sunt o problemă pentru Brigette. Mereu a avut necazuri cu ei, zise Lucky. Sunt sigură că ai auzit poveştile.

— Da. Nasol. Până am auzit-o pe ea, credeam că numai eu îi găsesc pe toţi nenorociţii.

— Ce faci în LA? o întrebă Lucky.

— De fapt, plec chiar mâine, merg la Milano, la săptămâna modei. Am venit doar ca să-l întâlnesc pe Charlie Dollar, pentru noul lui film.

— Charlie e un tip OK, o să-ţi placă, îi spuse Lucky.

— Ştiu, făcu Lina cu o grimasă secretoasă.

— Ştii?

— Ei bine, ştiu că se descurcă bine în pat. L-am verificat deja.

— Ţi-aş recomanda să nu te lauzi cu asta, zise Lucky sec. Charlie are o relaţie extrem de stabilă cu Dahlia.

— Cred că nu sunt tocmai o persoană discretă, admise Lina Am fost doar entuziasmată. Mama e nebună după el!

— Uite, vine Venus, zise Lucky. V-aţi cunoscut?

— Nu, deşi l-am cunoscut pe Cooper, spuse Lina, abţinându-se să adauge că l-a avut şi pe el.

Într-un fel, nu era foarte sigură că Lucky ar aprecia o asemenea informaţie, chiar dacă lucrurile se întâmplaseră cu mult înainte ca el să se căsătorească cu vedeta blondă.

— Venus, zise Lucky, ea e Lina. O bună prietenă a lui Brigette.

— Desigur, ştiu cine e Lina, zise Venus. Te-am văzut făcând furori la Paris, la prezentarea Chanel. I-ai terminat când ai apărut pe podium. Mi-ai plăcut foarte mult!

— Mulţumesc, zise Lina simţindu-se, pentru prima oară în viaţă, intimidată.

— Oh, iar el e Price Washington, adăugă Venus, în timp ce Lucky se îndepărta. Toată seara şi-a dorit să te cunoască.

— Bună, Price, făcu Lina aruncându-i privirea aceea pe sub gene, sexy şi modestă, combinaţie letală.

— Bună, făcu Price măsurând-o din cap până-n tălpi, plăcut impresionat de ceea ce vedea. Ţi-am văzut pictorialul safari din Vogue, luna trecută. Foarte bune fotografii!

— De ce citeai tu Vogue? îl tachină ea.

— Una dintre iubitele mele a uitat-o la mine.

— Una dintre ele? Flirtă ea cu neruşinare. Da’ câte ai?

— Un bărbat trebuie să caute diversitatea, nu?

— Şi tu asta cauţi?

— Poate.

— Vai, vai, zise Venus făcându-şi vânt cu mâna. Pluteşte dorinţa în aer. Mă duc să-mi caut soţul. Vorbim mai târziu.

Max Steele se trezi adâncit în conversaţie cu prietena lui Price Washington, Krissie. Nu se amuza deloc de faptul că picase în capcană.

— Aşa că, vezi tu, zicea Krissie, agitându-şi indignată sânii, după ce am pozat pentru Playboy, am crezut că lumea va fi a mea. Toţi îmi spuneau că aşa o să fie. Adică, dacă tot te-arăţi în întregime, te-aştepţi să vezi şi rezultate, nu?

— Sigur, făcu el, căutând o cale de scăpare.

— Acum am agentul ăsta care-mi spune că trebuie să fiu văzută. El mi-a ales rochia asta, pentru că a vrut ca toată lumea să mă remarce în seara asta. Dar Price n-a fost prea drăguţ cu mine. Ar trebui să fie mai drăguţ cu mine, nu crezi?

Max încuviinţă din cap.

— Ştiu că tu eşti un agent foarte important, pentru că aşa mi-a zis mie cineva. Sper că nu te superi că am venit să vorbesc cu tine, dar am nevoie de un agent nou şi cred că tu ai fi foarte potrivit pentru mine.

— Ai ceva experienţă în cinematografie? o întrebă el, continuând să privească în jur, căutând pe cineva care să-l salveze.

— Nu, în afară de faptul că am făcut un fel de. Mă rog, a fost mai degrabă pornografie uşoară. Şi dacă Traci Lords poate s-o facă în filme normale, atunci oricine poate s-o facă, nu crezi?

— Traci Lords e o actriţă creditată, zise el. A făcut filme porno când era adolescentă. După aia a studiat meseria asta, iar acum nu e rea deloc.

— Şi eu pot să studiez meseria, zise Krissie încâtată, amplificându-şi emoţia cu un pahar de tărie.

Dumnezeule! se gândi Max. Unde-i Lina când am nevoie de ea?

Lina fuma un joint pe terasă, împreună cu Price Washington. Şi chiar dacă el era un superstar de culoare extrem de sexy, ea tot se întreba unde era Steven Berkeley, unul dintre cei mai frumoşi

bărbaţi pe care-i văzuse ea vreodată. Era ceva ciudat cu el. Nici măcar nu-i făcuse avansuri, deşi ea îi dăduse ocazia.

Abia aştepta s-o întrebe pe Brigette mai multe despre el dar cine ştie unde fugise Brigette, secretoasa. Lina ura să fie lăsată pe dinafară. Dacă Brigette avea un iubit, ea voia să ştie cine e şi cum se întâmplase.

Între timp iat-o aici, în LA, înconjurată de bărbaţi negri extrem de interesanţi, lucru destul de neobişnuit, pentru că, de regulă, ea se întâlnea cu albi. Albi, bogaţi şi în călduri. Nu că nu i-ar fi plăcut bărbaţii de culoare, doar că nu prea avea ocazia să-i întâlnească. În fine, existau vreo două modele de culoare peste care mai dădea pe traseu, dar erau amândoi gay. Pentru scurt timp se întâlnise cu rapperul Big TMF, care se purtase cu ea ca şi cu o târfă într-o vacanţă de vis. Nu, muţumesc! mai ales că tot ce voia era ca ea să-i facă sex oral în timp ce el îşi asculta propriile CD-uri. Doamne, ce tâmpit!

— Deci, Lina, zise Price trăgând lung din joint, înainte să i-l ofere ei, cât mai stai în LA?

— Numai câteva ore, spuse ea.

— Şi nu vrei să le petreci cu mine? o întrebă el, aruncându-i privirea lui grea, de superstar, care-l făcuse celebru.

— Nu-ţi place să-ţi pierzi timpul, nu? zise ea zâmbind şmechereşte.

— Mama m-a învăţat că o clipă risipită e o clipă pierdută.

Alt oraş. Altă noapte. Poate că ar fi fost mai norocos, dar LA devenise mult prea aglomerat pentru ea. Tot ce-şi dorea Lina acum era să se ducă înapoi acasă şi să se poată gândi la Steven. Şi trebuia să-l refuze şi pe Max. Cu delicateţe, fireşte. În fond, el era agentul ei.

— Regret, îi spuse ea lui Price, năucindu-l. Carneţelul meu de dans e plin.

Povestea pe care Lina i-o spusese despre Brigette o îngrijorase pe Lucky. Brigette era, de fapt, dulce şi vulnerabilă, şi nu genul de fată care să se lase prinsă în vâltoarea lumii modei cu tot ce

însemna asta, bani, droguri sau petreceri. Din fericire, ajunsese rapid în top, lovise ca fulgerul. Asta o scutise de partea neplăcută a acestei afaceri. Lucky ştia totul despre agenţii din branşă, care le vânau pe tinerele neştiutoare şi ambiţioase, dornice de afirmare şi le amăgeau cu promisiuni deşarte. Ştia şi despre creatorii care le foloseau până când le epuizau.

Brigette tânjise să aibă o carieră, ceva unde să reuşească prin forţe proprii. Şi succesul venise ca un răspuns la rugăciunile ei, de parcă ar fi fost distrusă dacă tot ce ar fi avut pe lume ar fi fost doar moştenirea ei uriaşă. Chiar şi aşa, lui Lucky îi venea să plângă doar când se gândea la toate necazurile prin care trecuse biata Brigette.

Lucky se hotărî ca a doua zi, la prima oră, să-l sune pe agentul fetei şi să afle unde era şi cu cine. Dacă Brigette avea nevoie de ajutor, ea era prezentă.

De cealaltă parte a încăperii îl văzu pe Alex stând de vorbă cu Pia. Legătura dura mai mult decât toate celelalte. Poate pentru că ea era inteligentă.

De ce te gândeşti la Alex, se întrebă, când ai putea să te întorci acasă, la soţul şi la copiii tăi?

Ah, dulce căsnicie. Îşi iubea, îşi adora familia, dar, uneori, gândul la libertate era al dracului de tentant!

Poate că, de fapt, Alex era cel înţelept. Fără familie, fără nimic care să-l lege. Doar munca lui, căreia îi dăruia toată pasiunea. Şi iubitele ocazionale.

Da, dar Alex nu va simţi niciodată sărutul dulce al unui copil, îmbrăţişarea caldă a unui bebeluş, nu va auzi o voce de copil spunându-i, în miez de noapte, Tati, te iubesc".

Îl mai privi o dată. La naiba! îi şoptea Piei ceva la ureche.

Oare venise vremea s-o înlocuiască?

— Noapte bună, Steven, îi spuse Venus sărutându-l pe amândoi obrajii. Sper că te bucuri că ai venit.

Carioca îi adormise în braţe, cu căpşorul sprijinit pe umărul lui.

— Cineva s-a distrat pe cinste, zise el cu o urmă de zâmbet.

— Foarte bine, se bucură Venus. Ne-ar plăcea să vă vedem mai des.

— Aşa o să fie, zise el, amintindu-şi de prietena lui Brigette, cea cu rochia aceea îngrozitoare şi cu accentul tâmpit.

Era ceva la fata aia.

— O să te sunăm săptămâna viitoare, zise Venus. Punem ceva la cale cu Lucky şi cu Lennie.

El încuviinţă din cap.

— Mi-ar plăcea.

Petrecerea se sfârşise, toată lumea plecase acasă. Venus îi zâmbi lui Cooper şi-i spuse:

— A fost un succes uriaş.

Cooper o aprobă, apoi urcară amândoi scările şi făcură dragoste sub lumina stelelor, în jacuzzi-ul de pe terasa dormitorului lor.

Undeva, ascuns într-un copac, abia ţinându-şi echilibrul, un paparazzo făcu nişte fotografii de cea mai intimă indecenţă, cu lentilele lui de mare putere.

Plecară cei de la compania de catering.

Plecară şi bodyguarzii.

În curând, va începe încă o zi năucitoare la Hollywood.

CARTEA A TREIA

Două luni mai târziu

Teddy îşi amânase fuga prea mult. Mult prea mult. Ultimele săptămâni îi transformaseră cel mai cumplit coşmar în realitate, începând cu cei doi detectivi care apăruseră la uşă, întrebându-l despre jeep şi cu Mila ascunsă sus, în dormitor, prea speriată să coboare, ca nu cumva ei să o recunoască după portretul-robot.

Îl interogau deja de zece minute când Irena îşi făcuse apariţia, îmbrăcată cu un capot maro şi cu faţa nemachiată.

— Ce se petrece aici? întrebase ea, aruncându-le tuturor cea mai neprietenoasă privire de care era capabiă.

Pentru prima dată în viaţă, Teddy era fericit s-o vadă.

— Investigăm un incident în care a fost implicat un jeep. Plăcuţa de înmatriculare are mai multe numere care coincid cu ale maşinii înregistrate pe această adresă, spusese detectivul Johnson.

— Vă daţi seama a cui e casa asta? întrebase ea pe un ton imperios.

— Mă scuzaţi, doamnă, interveni cel de-al doilea detectiv, un hispanic bine făcut, dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Cine sunt eu? Replicase Irena, luând o expresie plină de indignare. Sunt asistenta personală a domnului Price Washington şi sunt sigură că avocatul dumnealui va fi foarte supărat când va afla că aţi discutat cu fiul domnului Washington în absenţa lui. Trebuie să plecaţi imediat.

Teddy era impresionat. Irena juca tare.

— Vă mulţumim, doamnă, îi spuse detectivul Johnson, gata să recunoască o lovitură sub centură când i se servea fără menajamente.

Era extrem de conştient de faptul că nu e simplu să ai de-a face cu aşa- zisele celebrităţi, iar femeia asta înţepată era ca un câine de pază.

— Să sperăm că nu va fi nevoie să vă mai deranjăm încă o dată.

— Despre ce era vorba? întrebă ea imediat ce plecară cei doi detectivi.

Teddy ridică din umeri, încercând să pară nepăsător, cu toate că stomacul îi tremura.

— Nu ştiu, ceva cu un jeep implicat într-un jaf.

— Sunt mii de jeepuri în Los Angeles, zise Irena supărată. De ce au venit tocmai aici?

Teddy ridică din nou din umeri şi se întoarse cu spatele. Nu voia ca ea să-i vadă faţa pe care probabil că scria, cu litere mari, VINOVAT.

— Habar n-am, zise el.

— Unde e Mila? izbucni Irena.

— N-am văzut-o, minţi el.

— Să nu mai răspunzi la uşă, îi spuse Irena. E treaba mea să protejez această casă. E treaba mea, nu a ta, îi aruncă ea o privire suspicioasă. Ai ceva de ascuns, Teddy?

— Nu fi proastă, mormăi el.

Odată scăpat de Irena, Teddy se duse sus, să se sfătuiască cu Mila.

— Orice s-ar întâmpla, îi puse ea un deget sub nas, agitată şi nervoasă, neagă totul. M-ai înţeles, Teddy? Altfel jur pe Dumnezeu că o să te fac să regreţi.

O săptămână mai târziu, aceiaşi doi detectivi reveniră. De data asta voiau să vadă jeepul.

Din nou Irena reuşi să le facă faţă.

— Ce-ar fi să ne întoarcem cu un mandat de percheziţie? spusese detectivul Johnson cu o privire ciudată.

Cheltuise deja prea mult timp şi prea multă energie cu cazul ăsta. Tot ce voia era să-l rezolve odată, ca să scape de femeia aia, Santangelo. Îl termina nervos, fără să aibă habar câte crime aşteptau să fie rezolvate.

— Dacă asta vrea scorpia, îi spuse detectivul Johnson colegului lui, în vreme ce se întorceau la maşină, atunci asta o să aibă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai evident că puştiul ăla tupeist cu care stătuseră de vorbă săptămâna trecută semăna foarte bine cu portretul-robot pe care îl făcuse specialistul. Asta, precum şi faptul că mai multe dintre numerele de pe plăcuţa de înmatriculare a jeepului coincideau, îl făceau să creadă că merită să mai scurme în noroiul acela.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, reveneau cu un mandat de percheziţie pentru jeep.

Irena, care detesta poliţia din principiu, aproape că intră în panică. Price era în Las Vegas, iar ea nu voia să-l deranjeze cu o asemenea prostie, aşa că îi puse pe cei doi detectivi să aştepte până când reuşi să vorbească la telefon cu avocatul, care o certă că nu-l căutase prima oară când veniseră.

— Podonki! izbucni ea, revenind la limba maternă în vreme ce trântea telefonul.

Poliţie. Avocaţi. Toţi reprezentanţii autorităţilor îi făceau greaţă. Aveau impresia că pot intra oriunde, oricând şi că au dreptul să facă tot ce vor. Dar nu şi în casa lui Price Washington. Nu atâta vreme cât ea era cea care îl proteja.

Detectivii, cu preţiosul lor mandat, aveau ghinion, pentru că Teddy nu era acasă, deci nici jeepul nu se afla acolo.

— Când se întoarce? întrebă detectivul hispanic.

— Nu ştiu, răspunse ea, păzind uşa ca o santinelă.

— O să aşteptăm, zise detectivul Johnson.

— Afară, preciză ea.

— Cum ziceaţi că vă numiţi? întrebă el.

— Irena Kopistani.

Simţi că o cuprinde frica. Dacă cineva îi descoperea adevărata identitate, avea şanse mari să fie expulzată, având în vedere faptul că intrase în ţară sub identitatea altcuiva.

— Doamnă Kopistano, zise detectivul Johnson, pronunţându-i greşit numele, vi se pare cunoscută vreuna din figurile astea? îi întinse el cele două portrete-robot.

Irena simţi un junghi în stomac. Fata din fotografie semăna foarte tare eu Mila, iar băiatul cu Teddy.

— Nu, zise ea privindu-l drept în ochi.

— Nu? întrebă detectivul, observând că pe chipul ei impenetrabil trecuse o urmă de roşeaţă. Nu vi se pare că băiatul seamănă cu puştiul cu care am stat de vorbă zilele trecute?

— Nu, repetă Irena.

— Băiatul asta era fiul lui Price Washington, nu?

Ea încuviinţă din cap, fără prea mare tragere de inimă.

— Are vreo iubită albă?

— Pardon?

— Vreo iubită albă, repetă detectivul Johnson, întrebându-se oare ce avea pe conştiinţă, pentru că-i era limpede că avea.

— Nu, zise Irena sec.

— De unde sunteţi, doamnă Koposta?

— Trebuie să vă răspund la întrebări?

Da, era clar că avea ceva de ascuns.

— E la latitudinea dumneavoastră, zise el, făcând pe poliţistul bun.

Ea îi aruncă o privire dezgustată.

— Legea mă obligă să răspund?

Instinctul detectivului Johnson îi spuse că tocmai a dat peste o mină de aur. Avea deja un mandat de percheziţie pentru jeep, acum trebuia să vină şi cu unul pentru casă. Pronto. Baba asta ştia mai multe decât voia să recunoască.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, reveneau cu un mandat de percheziţie pentru casă.

De data asta, menajera grijulie nu mai putea să-i oprească. Îl sunase din nou pe avocatul lui Price Washington, dar prea târziu: erau deja peste tot prin casă, concentrându-se mai ales pe camera lui Teddy. Când ridicară salteaua şi găsiră decupajele din ziare legate de uciderea lui Mary Lou Berkeley, detectivul Johnson nu mai avu dubii – pusese mâna pe suspectul numărul unu. Experienţa îi spunea că, odată aflat în custodie, Teddy va ceda în primele câteva ore, şi ei vor afla numele complicei lui.

— Cine e fata? îl întrebă detectivul Johnson, agitând în faţa lui Teddy fotografia Milei, compusă pe calculator.

— Nu ştiu, bălmăjise el, speriat de gândul că, atunci când Price va afla că a fost reţinut de poliţie şi se va întoarce de la Vegas, viaţa lui se va transforma într-un infern.

— Nu faci bine c-o protejezi, zise detectivul Johnson. Sunt sigur că dacă am fi priris-o pe ea şi am fi adus-o la secţie, te-ar fi

turnat în prima clipă, iar tu pari un băiat bun. De altfel, din câte am înţeles, nici n-ai participat, de fapt.

Îl lăsă pe Teddy o clipă să se gândească la asta. Apoi continuă:

— Fireşte, faptul că erai acolo te face complice, iar un avocat inteligent poate să întoarcă situaţia împotriva ta şi să te facă să te trezeşti după gratii pentru crimă înainte să apuci să te dezmeticeşti. Ai văzut vreodată cum arată o închisoare, în filme, Teddy?

Făcu din nou o pauză, pentru ca lucrurile să se aşeze în mintea lui Teddy.

— Dacă ai văzut, cu siguranţă ştii ce se întâmplă înăuntru, aşa că îţi sugerez să cooperezi şi să ne spui cine e fata, pentru că, oricum, o să aflăm. Dacă încerci sa o protejezi, o să-ţi explodeze totul în faţă.

Teddy se cutremură. Crimă. Dar el nu omorâse pe nimeni. El doar asistase. Atât. Iar dacă o vor găsi pe Mila, ea o să le spună că el e nevinovat şi o să-l lase să plece. Da, Mila ştia adevărul mai bine decât oricine.

— Deci, continuă detectivul Johnson, cine e fata? Şi unde putem s-o găsim?

Teddy nu scosese niciun cuvânt, dar ei o găsiseră. Descoperiseră că Irena avea o fată şi când o văzuseră şi observaseră asemănarea cu portretul- robot, o arestaseră la serviciu, de faţă cu toată lumea.

Mila nu ajunsese la staţia de poliţie în linişte. Ţipase pentru toţi cei care voiau s-o asculte: Teddy Washington o obligase să meargă cu el în noaptea aia de coşmar. O ameţise cu cocaină şi cu alcool. Că el adusese arma tatălui lui şi tot el o împuşcase pe Mary Lou.

— M-a şi violat, adăugase ea, furioasă că nu putuse să-l anihileze pe Lennie Golden şi să pună mâna pe recompensă.

Acum era într-un mare rahat şi nu ştia ce-ar putea să facă ca să scape. Absolut nimic.

Detectivul Johnson o adusese în sala de interogatoriu şi-i pusese întrebări timp de trei ore.

Ea susţinuse povestea ei.

— Teddy zice că tu ai tras cu arma, spunea el privind-o atent. Zice că tu ai tras de fiecare dată.

— Minte! ţipă ea.

— Vrei să ne spui cum a fost?

— Teddy neagă, spunea ea cu încăpăţânare. Nu mai gândeşte normal. V- am zis, el a tras. Ce să fi făcut eu cu arma tatălui lui?

— De ce nu ai venit să mărturiseşti totul după ce s-a întâmplat?

— Mi-a fost frică, minţea ea, lăsând ochii în jos. Teddy m-a ameninţat că mă omoară dacă spun ceva.

Până să ajungă avocatul lui Price Washington, atât Teddy cât şi Mila erau reţinuţi peste noapte. Teddy era la secţia de corecţie pentru minori, iar Mila, la închisoare.

— E prea târziu pentru plata cauţiunii, reveniţi mâine-dimineaţă, spusese detectivul Johnson aproape fără să-l privească pe avocatul din Beverly Hills, care nu-i plăcea din principiu.

Howard Greenspan, un bărbat elegant, cu trabuc, cu costum de două mii de dolari şi cu o grămadă de tupeu, se zburli.

— Lui Price Washington n-o să-i placă asta, îl avertiză el.

— Am zis mâine, repetă detectivul Johnson, refuzând să se arate intimidat de avocatul plin de el, în costumul lui de lux şi duhnind a after-shave scump.

— Domnul Washington are prieteni sus-puşi.

— Felicitări! Mormăise detectivul Johnson.

Cei doi se confruntaseră din priviri.

— Care e acuzaţia? întrebase Howard.

— Complice la crimă, zisese detectivul Johnson.

Howard G. Greenspan aprobase dând din cap. Oricum, Price nu era în oraş, aşa că o să-l scoată pe Teddy a doua zi dimineaţă şi după aia o să vadă ei cine e mai tare în oraşul ăsta.

Când aflase de cele două arestări, Lucky simţise un profund sentiment de satisfacţie. Ca şi Lennie, de altfel.

— Exact de asta aveam nevoie, de un final, spusese el. N-am să uit niciodată ura din vocea fetei ăleia, sângele rece cu care s-a apropiat şi a împuşcat-o pe Mary Lou, de parcă n-ar fi însemnat nimic. Când am s-o văd în spatele gratiilor pentru toată viaţa, am să mă simt răzbunat.

— Aici suntem în California, spusese Lucky. S-ar putea să nu primească închisoare pe viaţă.

— După ce am să mă ridic eu din boxa martorilor, o să fie cu siguranţă condamnată pe viaţă.

Lucky încuviinţă dând din cap, deşi nu era chiar atât de convinsă. Legile din California erau ciudate. Justiţia criminală, cel mai adesea însemna justiţie pentru criminal.

Steven gândea la fel.

— Când o să se ajungă la proces, va trebui să fie acolo în fiecare zi, spusese el. E important ca juriul să vadă familia victimei unită şi mereu prezentă.

— Contează pe mine, spuse Lennie.

— Şi pe mine, adăugă Lucky.

Chiar dacă era bucuroasă de arestarea celor doi, continua să fie extrem de îngrijorată pentru Brigette, care ar fi trebuit să se întoarcă în LA. După ce vorbise cu Lina la petrecerea lui Venus, sunase imediat la agentul lui Brigette din New York, care îi spusese că agenţia habar n-avea unde se afla clienta lor. Lucky reuşise să-i urmărească traseul până la hotelul Dorchester, în Londra, unde recepţia confirmase că Brigette locuise acolo, dar că plecase fără să lase indicii în privinţa noii ei adrese. Lucky se alarmase. Nu era stilul lui Brigette să plece undeva fără să spună unde.

— Plec la Londra, îi spusese ea lui Lennie. Am un sentiment neplăcut.

— Eşti nebună, îi spusese Lennie. Brigette e femeie în toată firea şi are nevoie de puţină intimitate, nu poţi să-i refuzi asta.

— Brigette e o moştenitoare, îi reamintise Lucky, care urmează să primească o avere de un miliard de dolari. Cineva trebuie să aibă grijă de ea.

Înainte ca Lucky să se hotărască dacă să plece sau nu, primiseră o ilustrată fără adresă de expediere, în care le povestea că a cunoscut pe cineva special şi că o să călătorească prin Europa pentru o vreme.

Ilustrata nu o satisfăcu pe Lucky, deşi Lennie părea să se mulţumească cu această explicaţie.

— Uite ce e, zise el, fata asta a avut întotdeauna mare ghinion cu bărbaţii. Acum vrea să se distreze. Mă bucur că şi-a găsit pe cineva.

— Da, dar cine e tipul? se întrebase Lucky îngrijorată. Ar putea foarte bine să fie un vânător de avere, care o vrea pentru banii ei.

Au primit din nou veşti de la ea după o săptămână. Tot o ilustrată.

, Am călătorit prin Toscana. M-am distrat grozav. Cu dragoste, Brigette."

Situaţia se repetă vreme de câteva săptămâni. Brigette comunica prin ilustrate fără adresă de expediere, până când sună.

— Unde-ai fost? întrebase Lucky. Şi cine e tipul ăsta cu care eşti?

— Uşurel, îi zisese Brigette. Mă distrez de minune călătorind prin Europa. O să te mai caut eu, curând.

Între timp, în vreme ce Lennie stătea toată ziua la calculatorul lui, Lucky îşi petrecea vremea citind scenariile trimise de biroul lui Alex. După ce văzu câteva, găsi unul care îi atrase atenţia, despre o tânără divorţată şi un stripper, un fel de Pretty Woman pe dos. După ce îl citi de două ori, i-l trimise lui Venus, care se îndrăgosti de personajul feminin.

— Trebuie să joc personajul ăsta, spusese ea. Sunt eu însămi, într-o altă viaţă.

Lucky îl sună pe Alex ca să-i spună, iar două zile mai târziu, se întâlneau toţi trei la Grill, pentru a discuta. Venus voia mai multe schimbări, Lucky avea propriile ei idei, iar Alex era absolut încântat la gândul că va lucra împreună cu Lucky.

— I-ai spus lui Lennie? o întrebă el.

— Nu, răspunse Lucky făcându-i semn cu mâna lui James Woods care tocmai ieşea din restaurant împreună cu o adolescentă, probabil nepoata lui sau poate nu; cine mai putea să ştie, cu actorii ăştia. O să-i spun când o să fim mai aproape de încheierea contractului.

Alex zâmbi.

— Serios, făcu el, neputând să-şi reţină încântarea că Lennie nu era băgat în asta.

— Nu e mare lucru, Alex, îi spuse Lucky. Lennie n-o să se supere.

Dar undeva, în adâncul sufletului, ea ştia că ar putea s-o facă.

După ce se mai gândi o dată, se hotăra să nu-i spună lui Lennie până când nu vor bate palma. Ideea de a produce un film şi de a lucra cu cei mai buni prieteni ai ei o încânta atât de tare, încât nici măcar nu-i trecea prin cap să renunţe la ea.

La câteva săptămâni după telefonul lui Brigette, primiră de la ea o fotografie de nuntă, din care le zâmbeau ea şi un tip înalt, blond şi chipeş. Brigette scrisese, cu propria-i mână, CONTELE ŞI CONTESA CARLO VITTORIO VITTI".

Lucky alergase practic până în biroul lui Lennie.

— N-o să-ţi vină să crezi, strigase ea, fluturând fotografia în faţa lui. S-a căsătorit cu tipul ăla! Fără contract prenupţial, fără nimic. E curată nebunie!

— E tot fără adresă? întrebă Lennie aruncând un ochi pe fotografie.

— Da. Nu pot să cred! Nici măcar nu ştiu cine este individul ăsta. Dacă ar fi fost după mine, aş fi căutat-o cu săptămâni în urmă şi aş fi aflat totul despre el.

— Urăsc să-ţi tot spun, iubito, îi zisese din nou Lennie, nerăbdător să se întoarcă la calculatorul lui, nu e treaba noastră.

Ba da, este. Cineva trebuie să aibă grijă de ea. Şi cred că acel cineva voi fi eu.

O sună imediat pe Lina, care tocmai se cazase la hotelul Bel Air, pregătită să înceapă filmările la filmul lui Charlie Dollar.

Nici Lina nu avea cea mai vagă idee despre planurile lui Brigette. Ca şi Lucky, primise şi ea din când în când ilustrate, fără vreo informaţie utilă.

— Ţi-a trimis Brigette vreo fotografie? întrebase Lucky.

— Nu. Dar am fost plecată la Paris pentru prezentări, iar de acolo am zburat direct la LA.

— Eşti cumva liberă la prânz?

— Pentru tine, Lucky, oricând.

— Bine. E important să stăm de vorbă.

Se întâlniseră în grădina hotelului Bel Air, un paradis înfrunzit, cu ospătari atenţi şi mâncare bună. Lucky se aşezase, comandase un Perrier, îşi aprinsese o ţigară şi, imediat ce venise Lina, trecuse direct la subiect.

— S-a măritat cu tipul ăla.

— Ce? exclamă Lina. Cu cine?

— Vezi dacă îl recunoşti, îi dădu Lucky fotografia. A sosit azi.

— Pe toţi dracii! ţipă Lina holbându-se la fotografie. E italianul ăla despre care credea că a violat-o.

Lucky aruncă ţigara.

— Cred că glumeşti!

— Ba nu, făcu Lina, studiind în continuare fotografia, el e.

— Evident, se pare că s-a înşelat în privinţa violului.

— Evident, fu de acord Lina. Doamne, nu e dragostea un miracol? îl cunosc pe vărul lui. Vrei să vorbesc cu el, să vedem ce ştie?

— Bună idee, zise Lucky. Poate între timp reuşeşti să afli şi unde ar putea fi Brigette.

Imediat ce ajunsese înapoi în camera ei, Lina îl sunase pe Fredo, care fusese la fel de şocat.

— Sun în Italia şi pe urmă te caut, promise el.

— Să nu scoţi o vorbă despre chestia cu drogurile, îl sfătui Lina. Nu cred că s-a întâmplat aşa ceva, dacă ea s-a hotărât să se mărite cu el, nu?

— Înţeleg, îi zise Fredo, nerăbdător să închidă şi să afle toată adevărata poveste.

Douăzeci de minute mai târziu o sunase:

— E adevărat, zise el încă în stare de şoc. S-au căsătorit, la Palat.

— Brigette şi Carlo mai sunt acolo? întrebase Lina.

— Nu. Au plecat în luna de miere.

Lina îi dădu apoi raportul lui Lucky, care se gândi că ar face bine să pună pe cineva să-l investigheze pe acest conte Carlo Vittorio Vitti. Contactă agenţia de detectivi cu care lucra de obicei, iar ei se puseră imediat pe treabă.

În cele din urmă, Brigette telefonă:

— Venim la LA, o anunţă ea din Portofino. Carlo vrea să vă cunoască pe toţi.

— Era şi timpul! exclamase Lucky. Sunt foarte furioasă că ai fugit şi te-ai măritat în secret. Aş fi vrut să vin la nunta ta. La fel şi Lennie şi copiii. Ca să nu mai spun că nu te-ai sfătuit cu avocaţii înainte să o faci. Brigette, trebuie să înţelegi că nu eşti o fată obişnuită, ai mari responsabilităţi. Imediat ce ajungi aici, va trebui să stăm de vorbă şi să analizăm situaţia.

— Nu eşti mama mea, Lucky, îi răspunse Brigette cu o voce egală. Sunt conştientă de responsabilităţile mele, la fel şi Carlo. De altfel, el e cel care vrea să se întâlnească cu avocaţii mei. Ne oprim la New York, în drum spre Los Angeles.

Lucky rămase şocată de tonul neprietenos al lui Brigette.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac.

— Nu fac decât să-ţi atrag atenţia asupra faptului că vei moşteni o mare sumă de bani şi că trebuie să fii atentă.

— Ştiu, i-o reteză Brigette nerăbdătoare. Carlo şi cu mine o să ajungem acolo săptămâna viitoare. O să stăm la Four Seasons.

— Aş vrea să dau o petrecere pentru voi, îi spuse Lucky, ca să sărbătorim cu toţii evenimentul.

— Nu. Nu ştiu, ezită Brigette. Va trebui să discut cu Carlo.

— Carlo ia toate deciziile? întrebă Lucky, fără să reuşească să-şi păstreze calmul.

— Nu, Lucky, izbucni Brigette. Ce te face să crezi asta?

— Felul în care vorbeşti.

— În orice caz, sunt sigură că o să-ţi placă. E conte şi e foarte frumos. Şi italian. Gino o să fie încântat.

— O persoană trebuie să aibă mai mult decât un fizic plăcut.

— Nu fi supărată pe mine, Lucky, o rugă Brigette, începând să semene din nou cu ea însăşi. Nu pot să suport să te ştiu supărată pe mine.

— Şi cariera ta? O mai întrebă Lucky, ştiind cât de mult însemna succesul pentru Brigette. Agentul tău nu e tocmai încântat că ai plecat. Ar fi mai bine să suni la agenţie şi să le spui unde eşti.

— Carlo nu vrea să mai lucrez, spuse Brigette.

— Ce?

— Zice că nu mai e nevoie.

— De ce? E gelos?

Tăcere.

— Dumnezeule, nu-mi spune că te-ai măritat cu un italian gelos, sunt cei mai răi!

— Mă iubeşte, zise Brigette. Nu e asta tot ce contează?

Cât de naivă şi de dulce! Tipic pentru Brigette. Judecata ei în privinţa bărbaţilor era iremediabil afectată. Mereu avusese încredere în cine nu trebuia.

Lucky închise telefonul, rugându-se ca Brigette să nu se fi băgat într-o altă poveste urâtă.

La scurt timp după conversaţia lor telefonică, agenţia de detectivi îi furniză un raport despre Carlo. Potrivit acestuia, el provenea dintr-o familie bună, dar scăpătată; fusese un playboy cunoscut la Roma până să plece la Londra, unde lucrase într-o bancă şi fusese logodit cu o moştenitoare englezoaică. Se despărţiseră brusc şi urât, la scurt timp după ce o cunoscuse pe Brigette.

Lucky se temea de ce era mai rău – că omul ăsta pusese mâna pe Brigette pentru banii ei.

Nu că fina ei n-ar fi fost o frumuseţe; era absolut minunată, dulce şi plină de succes, însă instinctul îi spunea lui Lucky că ceea ce urmărea Carlo era, de fapt, averea familiei Stanislopoulos. Voia controlul. Italienii erau genul de bărbaţi care voiau să deţină controlul.

Dar Brigette va fi în curând în Los Angeles, iar tot ce putea să facă Lucky era să stea şi să aştepte.

Şi să privească. Foarte, foarte atent.

— Sunt sigur că nu vrei să porţi aia, îi spuse Carlo pe un ton critic.

Stăteau în sufrageria apartamentului lui Brigette din New York.

— Dar ce are? întrebase ea netezind rochia cu mâneci lungi.

— Te face să arăţi grasă.

— Dar sunt grasă, zise ea. Sunt însărcinată aproape în patru luni.

De fapt, nu era deloc grasă, ci cumplit de slabă. Doar abdomenul ei făcea o protuberanţă. Heroina pe care i-o administra Carlo o scursese de toată vlaga. Era încă frumoasă, dar nu mai avea strălucirea pe care o emana cu două luni în urmă. Acum era palidă, avea obrajii supţi, bărbia proeminentă şi ochii albaştri uriaşi. Întruchipa imaginea unei femei drogate.

— O să mă schimb, zise ea plictisită, conştientă că nu putea să se schimbe decât în ceva care să-i acopere braţele, căci înţepăturile din vene deveniseră mai mult decât vizibile. Eşti sigur că nu-ţi place rochia asta?

— Îţi sugerez să te schimbi, îi spuse Carlo în timp ce sorbea dintr-un pahar de Martini şi o privea cu ochi critic. Acum, că eşti contesă, aş aprecia dacă ai face un efort minim să arăţi ca atare, nu ca o puttana.

Când voia, putea să fie cu adevărat crud, aşa cum putea să fie extrem de iubitor. Ea nu era sigură niciodată în ce dispoziţie se află.

Erau clipe când i se părea că el e cel mai minunat om din lume. Alteori, îl ura din tot sufletul.

Cu toate acestea, ea făcea ceea ce îi cerea el. Nu merita să-l supere: izbucnirile lui nervoase erau mult prea violente ca să le poată suporta.

Brigette oftă. Carlo era viaţa ei. El îi aducea drogurile care o făceau fericită şi perfida heroină era tot ceea ce conta pentru ea. Nu ştia altă modalitate de a trăi acea euforie, acel sentiment de împăcare şi de bucurie ca atunci când îi făcea injecţia. Dispărea orice necaz, era ca şi când ar fi plutit pe un nor de plăcere. Trăia pentru dozele pe care amicul lui Carlo o învăţase să şi le facă singură.

Ce i se întâmplase în ultimele luni era mai mult sau mai puţin învăluit în ceaţă. Îşi amintea vag cum Carlo o luase în apartamentul lui din Londra, unde i se injectaseră droguri de două ori pe zi, până când ajunsese să nu mai poată trăi fără ele. Iar atunci când el îi spusese că e liberă, ea nu mai voise să plece nicăieri. Carlo era cel care păstra rezervele de heroină, iar ea nu avea nici cea mai mică intenţie să înceteze s-o mai folosească, de vreme ce o făcea să se simtă pentru prima oară liberă, vie şi complet fericită. Mai ales atunci când Carlo făcea dragoste cu ea, ceea ce se întâmpla extrem de des.

Depindea de Carlo din toate punctele de vedere. Uitase că el o adusese în această situaţie, pentru că atunci când fusese sigur că e complet dependentă, o ameţise cu farmecul lui, spunându-i tot timpul cât de mult o adora şi făcând dragoste cu ea cu o pasiune care o lăsa fără respiraţie.

După o vreme, părăsiseră Londra şi începuseră să călătorească prin Europa. Carlo era cu ea zi şi noapte, fără să o scape o clipă din ochi.

Într-o dimineaţă, după ce făcuseră dragoste cu pasiune, el o informase că ar fi bine să se căsătorească, pentru că erau destinaţi să rămână unul cu celălalt tot restul vieţii. Ea fusese de acord, aşa că el o condusese chiar în acea zi la părinţii lui, undeva, într-un palat în apropiere de Roma, unde un preot îi căsătorise în prezenţa părinţilor lui Carlo şi a câtorva servitori.

Brigette era mult prea dusă ca să înţeleagă în ce se bagă. În plus, părea cel mai logic lucru să se căsătorească, cu atât mai mult cu cât Carlo îi spunea mereu cât de mult o iubeşte, mai mult decât o iubise vreodată cineva.

După scurta ceremonie, au mai rămas la Roma doar o noapte, după care plecaseră în luna de miere, prin Europa.

Când ajunseseră la primul hotel, Carlo îi dăduse unul dintre carnetele ei de cecuri şi îi ceruse să semneze mai multe.

— Aştept nişte bani din Anglia, o informase el vag. Între timp.

Ei nu-i păsa, oricum banii nu însemnau nimic pentru ea.

O săptămână mai târziu, Carlo îi ceru să renunţe la cariera ei de model. Ea acceptase rapid. Cui îi mai păsa de muncă? Tot ce conta pentru ea era să se drogheze.

Într-o seară, la Paris, dăduse peste Kyra Kattleman, într-o discotecă.

— Oh, Dumnezeule! exclamase ea cu vocea ei ascuţită. Abia dacă te-am recunoscut, Bri. Cred că ai slăbit cincisprezece kilograme.

— El e soţul meu, i-l prezentă ea – contele Carlo Vittorio Vitti.

— Te ştiu! exclamă Kyra. Tu eşti tipul din restaurantul de la Londra! Voi doi v-aţi căsătorit? Ce tare! Faci show-urile de la Paris anul ăsta?

Brigette clătină din cap.

— Nu, am renunţat la muncă.

— Uau! exclamă Kyra. Poate ar trebui să fac şi eu acelaşi lucru.

După o vreme, Carlo hotărî că ar fi bine să meargă la New York şi să stea de vorbă cu avocaţii ei.

— Trebuie să văd exact cum au grijă de banii tăi. De unde ştim că se ocupă de ei cum trebuie? Eu sunt singurul căruia îi pasă cu adevărat de interesele tale, Brigette, singurul om în care poţi avea încredere. Toată viaţa i- ai lăsat pe alţii să te stoarcă de bani. Acum am să supraveghez eu totul.

— Avocaţii mei au grijă de banii şi de investiţiile mele. Sunt sigură că se descurcă foarte bine.

— Poate că ar fi mai prudent din partea ta să-mi cedezi controlul asupra avocaţilor, sugerase el. În felul acesta pot să fiu sigur că nimeni nu te fură.

New Yorkul fusese un coşmar. Echipa ei de avocaţi era îngrijorată şi furioasă pe Carlo care încerca să intervină şi să preia controlul. Încercaseră să o ia deoparte şi să-i spună că era o idee foarte proastă să-i dea soţului ei întregul control. Carlo se asigura că nu rămân singuri cu ea mai mult de câteva momente.

— Îmi plăcea mai mult în Europa, i se plânse ea lui Carlo. Acolo ne lăsau oamenii în pace.

— Ştiu, cara, îi spusese el într-una din dispoziţiile lui iubitoare. Dar trebuie să ne ocupăm de lucrurile astea, ca să ne putem vedea mai departe de viaţa noastră. Mă gândeam că ar fi bine să ne cumpărăm o casă undeva, lângă Roma. Tu vei putea sta acolo cu copilul, în timp ce eu am să călătoresc, să mă ocup de afaceri. Ţi-ar plăcea asta, iubita mea?

Atâta vreme cât am ce-mi trebuie în fiecare zi, ar fi vrut ea să spună, dar nu zise nimic, ci îi zâmbi doar, drogată ca de obicei.

Uneori, se gândea la momentul în care-i spusese că e însărcinată. La început el se înfuriase:

— Al cui e copilul ăsta? Ce nenorocit ţi-a făcut asta? Târfă! Cu cine te-ai culcat?

— E copilul tău, Carlo, îl asigurase ea. Nu m-am mai culcat cu nimeni. S-a întâmplat în noaptea aia, la New York.

Când îşi dăduse seama că ea spune adevărul, fusese mulţumit.

— Ar fi bine să fie băiat, îi spunea el. Un băiat care să arate ca mine.

Nu plănuia să se ducă la doctor. Îi era teamă să afle sexul copilului. Şi mai era şi suficient de isteaţă ca să-şi dea seama că doctorii i-a fi interzis administrarea medicamentelor care o ajutau să treacă peste fiecare zi.

Carlo găsise însă un doctor la New York care nu punea întrebări inutile. Merseseră să-l vadă împreună, iar doctorul o avertizase că trebuie să renunţe la droguri, altfel copilul s-ar putea naşte dependent.

— Da, doctore, minţi ea, asta intenţionam să fac.

— Pot să te ajut, îi spusese el. Există un program pe bază de metadonă în care pot să te includ. Trebuie să faci asta, Brigette.

— O să revin, spusese ea. Poate atunci.

— Trebuie să renunţi la porcăria aia, îi spusese Carlo când părăsiseră cabinetul medicului. Nu vreau ca fiul nostru să se nască dependent.

— Tu m-ai obişnuit cu drogurile, punctase ea, iar eu nu vreau să mă opresc.

— Bineînţeles. Undeva, în adâncul sufletului, eşti o târfă drogată, ca mama ta, îi spusese el dispreţuitor.

Ştia că greşise atunci când se confesase în legărură cu Olympia, dar în momentele de intimitate, nu era nimeni mai dulce şi mai drăguţ decât iubitul ei Carlo.

Acum se pregăteau să ia cina cu Fredo, ceva ce ea nu avea niciun chef să facă. Orbecăi mormăind prin dulap. Ura ce făcuse Carlo din ea. Nu voia decât să fie lăsată în pace. Şi să i se dea drogurile.

În cele din urmă, scoase o rochie simplă Calvin Klein şi un sacou care să îi acopere abdomenul care începea să se

rotunjească. Se îmbrăcă repede, prinzându-şi părul lung şi blond în agrafe şi adăugând o pereche de cercei lungi. Rezultatul fu uimitor.

Când se întoarse în sufragerie, Carlo mormăi aprobator:

— E mult mai bine.

Se întâlniră cu Fredo la Coco Pazzo; îi aştepta cu trandafiri roşii şi şampanie la gheaţă. Era împreună cu modelul favorit al Linei, Didi, care se zgâi nepoliticos la Brigette spunându-i:

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine? Eşti doar piele şi os.

Fredo îi dădu lui Didi un cot ascuţit în coaste, făcând-o să tacă. Şi el se întreba ce se întâmplase cu Brigette cea atât de strălucitoare cândva. Era palidă, agitată şi mult prea slabă. O apariţie încă răvăşitoare, dar cu totul în alt gen.

De cealaltă parte, Carlo, într-un costum Brioni extrem de scump, cu butoni de aur cu safire care se asortau perfect cu ochii lui albaştri era şi mai frumos.

Fredo se întristă. Brigette era un premiu în toate sensurile cuvântului, iar într-un fel sau altul, Carlo pusese mâna pe ea. Îşi aminti cum se întâlniseră în apartamentul Linei a doua zi după ce ieşiseră cu toţii la cină. Brigette îl acuzase atunci pe Carlo de viol. Acum era căsătorită cu el. Nu mai înţelegea nimic.

Se întreba ce are Lina de spus despre toate astea şi dacă îi văzuse sau nu împreună.

Pe măsură ce trecea timpul, Fredo observă că Brigette nu prea semăna cu ea însăşi. Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi putut să jure că se droghează. Dar nu, Brigette, cea pe care o ştia el, nu lua nici măcar o aspirină.

După cină, el le propuse să se ducă toţi la un club. Carlo refuză, motivând că urmau să plece a doua zi la Los Angeles şi trebuia să se trezească devreme. Brigette nu comentă, ci păstră o expresie visătoare.

— Ai văzut-o pe Lina? o întrebă Fredo.

— N-am avut timp s-o sun, răspunse Brigette evaziv.

Şi asta a fost tot. A doua zi dimineaţă erau în avion spre Los Angeles. Brigette răsfoia un exemplar din Vanity Fair, neliniştită la gândul că trebuia să dea ochii cu Lucky.

— Şi până la urmă, cine e această Lucky? întrebă Carlo iritat. Nici măcar nu îţi e mamă sau rudă de sânge. De ce are atâta influenţă asupra ta?

— E naşa mea, îi răspunse Brigette, observând cum stewardesa cea drăguţă flirta cu Carlo, în timp ce se apleca să-i mai ofere ceva de băut. Lucky a fost căsătorită cu bunicul meu.

— Ha! izbucni Carlo. Trebuie să fie vreo căutătoare de aur.

— Nicidecum, îl contrazise Brigette. Lucky este absolut minunată. Sunt sigură că te vei înţelege foarte bine cu ea.

— Lasă-mă să decid eu asta, spuse Carlo pe un ton ameninţător.

Tonul o deranja pe Brigette. N-ar fi putut suporta o confruntare între el şi Lucky.

— Lucky este o femeie foarte inteligentă, Carlo, îi spuse ea. Te rog să n-o superi.

— Tu-mi spui mie să n-o supăr? Îţi sugerez să-i spui ei să nu mă supere pe mine, altfel voi avea grijă să n-o mai vezi vreodată.

Brigette tăcu. Învăţase că atunci când Carlo are o anumită privire, e mai bine să nu spună nimic.

A face un film cu Charlie Dollar era un fel de petrecere plăcută care nu se mai sfârşea. Linei nu-i venea să creadă cât putea să fie de amuzant. Înainte de acest film mai jucase doar două roluri absolut plictisitoare. Aici era cu totul altceva. Charlie se afla peste tot pe platou, glumind şi încurajându-i pe toţi să dea tot ce au mai bun. Iar când camera începea să filmeze, el îşi juca rolul atât de bine, încât toată echipa era absolut fascinată. Charlie Dollar făcea toţi banii.

— Cum a fost în Africa, întrebase ea într-o zi, între două duble.

El îi aruncase una dintre celebrele lui priviri sarcastice:

— Tu mă întrebi pe mine?

Lina se scărpinase pe vârful nasului râzând.

— E drept că sunt negresă, dar ştii, nu toţi negrii vin din Africa. M-am născut la Londra, dacă vrei să ştii. Elefantul şi Castelul, dacă asta-ţi spune ceva.

— Ador englezoaicele, zise el zâmbind. Am petrecut mai multe luni la Londra unde am făcut un film. Ieşeam în fiecare seară în Tramp, unde agăţam câte trei frumuseţi deodată.

— Nu prea le numesc frumuseţi, strâmbă Lina din nas. Mai degrabă atârnătoare.

— Atârnătoare? Ce mai cuvânt! exclamase Charlie chicotind.

— Aşa le zicem.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— Nişte târfuliţe ieftine care-şi arată sânii gata să sară în pat cu oricine le agaţă.

— Doar nu mă numeşti pe mine oricine, nu?

Lina îi făcu ameninţător cu degetul.

— Ai grijă, Charlie. Fetele alea îşi vând poveştile ziarelor de scandal cât ai zice peşte.

— Mulţumesc pentru avertisment. Data viitoare o să am grijă să le dau ceva suculent despre care să povestească.

În zilele în care Dahlia vizita platoul, Charlie era cu totul altă persoană. Se transforma dintr-un şcolar obraznic pus pe şotii, în băiatul cuminte, imediat ce venea mami.

— Dumnezeule! exclamase Lina, după una dintre vizitele surpriză ale Dahliei. Dar ştiu că te ţine sub papuc. Trebuie să fie tare dureros.

— Dahlia e o doamnă, replicase Charlie cu convingere. Şi-ncă una foarte talentată.

— Voi doi faceţi sex? îl întrebase Lina cu tupeu.

— Făceam, zise Charlie. Până să apară fiul nostru, Sport. Acum am prea mult respect pentru Dahlia ca să-i mai servesc vechiul hei-rup.

— Înţeleg. Ai dezvoltat complexul Madonna.

— Te crezi foarte isteaţă, Lina, nu?

— Nu, chiar sunt.

— Da, cred că aşa e, încuviinţase Charlie. Îmi spui acelaşi lucru ca psihologul meu. După părerea lui nu e absolut nimic în neregulă cu sănătosul meu complex Madonna. Vezi tu, draga mea englezoaică, nu mă excită o persoană pe care o respect.

— Cred că asta spune multe despre mine, remarcă Lina sarcastic.

— Am făcut porcării o singură dată, îi reamintise Charlie. Te rog să remarci că nu te-am invitat nici măcar o dată în rulota mea.

— Ar trebui să mă simt jignită?

— Depinde de unde începi să te simţi jignită.

— Voiam să te întreb ceva, schimbă Lina placa. Lucky dă petrecere pentru nepoata ei, Brigette, prietena mea. Vrei să vii cu mine?

— Dacă Dahlia nu e în oraş.

— Petrecerea e peste două zile.

— Hmm, cred că Dahlia pleacă să-şi viziteze tatăl în Arizona.

— Ce convenabil, remarcă Lina cu satisfacţie. Deci n-ai nicio scuză.

Charlie făcu o reverenţă extravagantă.

— Va fi o plăcere, draga mea.

Când, după mai multe săptămâni de turneu, Price se întorsese şi află că fiul lui fusese arestat, ba chiar petrecuse o noapte în închisoarea pentru minori, explodase de furie.

— Pentru ce dracu’ îţi plătesc onorariul? urlase el la avocat, în vreme ce traversa mânios livingul dintr-un capăt în celălalt. Cum de nu a luat nimeni legătura cu mine? Cum de ai permis ca fiul meu să stea o noapte după gratii? Trebuia să-l scoţi de-acolo imediat!

— Nu au putut fixa cauţiunea decât a doua zi dimineaţa, îi explicase Howard, încercând să-l tempereze pe unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lui. Teddy trebuia să apară în faţa unui judecător şi, crede-mă, n-a fost uşor să- l scot de-acolo. Am fost obligat să apelez la oameni importanţi şi să le cer nişte favoruri.

— Despre ce dracu’ e vorba, până la urmă? Se înfierbântă Price, devenind şi mai furios. Poate pentru că, zise el după o pauză plină de înţelesuri, poate pentru că întâmplător e negru?

— Potoleşte-te, Price, îi zise Howard. Poliţiştii aveau informaţii potrivit cărora jeepul lui Teddy fusese implicat în incidentul în care a fost ucisă Mary Lou Berkeley.

— Ce rahat mai e şi ăsta? ţipă Price. Crima aia s-a produs acum câteva luni.

— E implicată şi o fată, continuă Howard. Fiica menajerei tale.

— Mila?

— Da. Şi ea a fost arestată odată cu Teddy. Pentru că ea are deja optsprezece ani, a fost trimisă direct la închisoare. Se pare că Lennie Golden a identificat-o ca fiind cea care a tras, dar ea le spune poliţiştilor că Teddy a făcut-o. Şi uite care e vestea proastă: se pare că a folosit arma ta.

Price holbă ochii:

— Nenorocita aia de armă a mea? urlă el îngrozit.

— Îţi sugerez să verifici, să vezi dacă mai e acolo.

— Nenorocita aia de armă? repetă Price. Dumnezeule, trebuie să fie o glumă macabră.

Se îndreptă spre bar şi îşi turnă un pahar de scotch.

— Şi acum unde e Teddy?

— E liber, în custodia ta. M-am gândit că şcoala ar fi pentru el cel mai sigur loc, aşa că acolo l-am trimis. L-am sfătuit să-şi continue viaţa ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Au răsuflat toate astea în presă? întrebă Price.

— Nu încă, răspunse Howard, întrebându-se dacă Price avea de gând să-i ofere şi lui ceva de băut; nu că ar fi vrut, dar aşa ar fi fost politicos. Dar e o chestiune de timp, continuă el.

— Iisuse! izbucni Price, trântindu-şi paharul pe măsuţa de cafea. Plec câteva săptămâni nenorocite şi mă întorc în mijlocul rahatului ăsta! Cine-ar fi crezut?

— Ai face bine să crezi, spuse Howard. Cu atât mai mult, cu cât, în opinia mea, au un caz solid.

— Da? Ce caz?

— Lennie Golden şi-a amintit numărul de înmatriculare al jeepului. E numărul lui Teddy, fără nicio îndoială.

— Trebuie că l-a furat cineva.

— Din păcate, nu s-a întâmplat aşa ceva. Portretele-robot al celor doi atacatori seamănă cu Teddy şi Mila. În plus, fata recunoaşte.

— Cine recunoaşte?

— Mila. După cum îţi spuneam mai devreme, a declarat la poliţie că Teddy a făcut-o. Le-a mai spus că el a forţat-o să iasă împreună. Da, şi îl acuză că a drogat-o şi a violat-o.

— Viol? Faci mişto de mine?

— Este cel mai nefericit lucru care se putea întâmpla, Price, zise Howard. Când tabloidele vor ajunge la povestea asta, n-o să-ţi placă deloc.

— Teddy ce zice?

— Că ea a făcut totul.

— Rahat! exclamă Price. Unde e târfa aia acum?

— Ţi-am zis, e la închisoare. Mi-am închipuit că nu vrei să o scot pe cauţiune după toate câte s-au întâmplat.

— Exact, zise Price, gândindu-se la Irena şi la ce trebuie să fie acum în capul ei.

Nu-i spusese nimic când sosise acasă, în urmă cu o oră îi spusese doar că avocatul lui vrea să-i vorbească urgent, iar el îi ceruse să-l sune pe Howard şi să-i spună să vină la reşedinţă imediat.

— Care e planul? întrebă el.

— Am vorbit deja cu unul dintre cei mai buni avocaţi în domeniul criminologiei şi am aranjat o întâlnire, spuse Howard. E gata să vă vadă pe tine şi pe Teddy mâine. M-am gândit că în felul ăsta o să poţi să discuţi, mai întâi, cu Teddy, ca să afli povestea lui.

— Abia aştept s-o fac, mârâi Price. Nu pot să înţeleg. I-am oferit nenorocitului ăstuia mic tot ce n-am avut eu vreodată, iar el ce face? Face pe mine! De parcă de asta aveam nevoie.

— Aş avea o sugestie, zise Howard.

— Care?

— Aduceţi-o aici pe mama lui cât mai curând posibil. Când vom ajunge în faţa juriului, o să conteze foarte mult. Un băiat a cărui mamă îngrijorată stă lângă el în sală emoţionează juriul.

— Cred că mă iei peste picior, urlă Price. Ginee e o târfă care funcţionează doar pe bază de cocaină.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Ce dracu' mai contează?

— Poate că s-a îndreptat.

— Ginee, în niciun caz, mormăi el.

— Atunci va trebui să îi limpezim imaginea pentru ocazia asta, zise Howard. O îmbrăcăm în haine care să sensibilizeze, îi aranjăm părul, o instruim să nu se machieze.

— Ha! exclamă Price. Ginee nu face nici sex oral fără gene false. În fond, nici nu-i pasă de Teddy. Nu l-a mai văzut de ani de zile.

— O să vedem ce ne spune avocatul. Între timp, îţi recomand să te gândeşti la varianta asta.

— Mai bine te-ai gândi tu. În fond, te plătesc să-mi ţii băiatul departe de puşcărie şi presa departe de povestea asta.

Imediat ce plecă Howard, Price o convocă pe Irena în living. Se priviră tăcuţi o vreme.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el în cele din urmă.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, zise ea. Mila e în puşcărie, iar eu am nevoie de bani ca să o scot de-acolo.

— Ai auzit ce-a zis?

— Nimeni nu-mi spune nimic.

— Spune oricui vrea s-o asculte că Teddy e cel care a împuşcat-o pe femeia aia.

— E greu de crezut, spuse Irena.

— Atunci de ce dracu’ s-o creadă cineva? urlă Price. Martorii spun că au văzut-o pe Mila apăsând pe trăgaci. Înţelegi ce-ţi spun? Arma a fost la ea, ea a împuşcat-o pe Mary Lou Berkeley, spuse el. O venă i se zbătea puternic în tâmplă. Acum vrea să dea vina pe Teddy.

— Mila nu are armă, zise Irena.

— Nici Teddy, tună Price. Dar eu am. Şi potrivit progeniturii tale blestemate, au folosit arma mea.

— Unde ţi-e arma?

— De parcă n-ai şti, rânji Price. Ştii unde păstrez tot ce am, inclusiv iarba şi prezervativele. Ştii mai multe despre ce se petrece în casa asta decât mine. Acum du-te şi vezi dacă arma e acolo unde ar trebui să fie.

Irena lăsă să-i scape un oftat lung şi profund.

— Am verificat deja, nu e acolo.

— La dracu’, izbi Price cu pumnul în aer.

— Mila nu putea s-o fi luat, zise ea. Nu-i dau voie să umble prin casa mare.

— Mila are acces oriunde vrea. Umblă pe-acolo liberă ori de câte ori nu sunt eu acasă. Ştiu că a fost în dormitorul meu.

— N-aş lăsa-o niciodată pe Mila să facă asta.

— Astea sunt rahaturi, gândi Price cu voce tare. Şi o să mă afecteze pe mine, pentru că o să apară totul în ziarele de scandal. Şi n-o să aibă nicio legătură cu Teddy sau cu Mila, ci cu mine, Price Washington, actorul negru cu prostul obicei de a consuma droguri.

Se duse înapoi la bar şi-şi mai turnă un pahar.

— Slavă Domnului că Mary Lou era şi ea de culoare, continuă el să gândească cu voce tare. Dacă ar fi fost o tipă albă, fundul negru al lui Teddy ar fi fost linşat până acum.

— Şi Mila? întrebă Irena. Are nevoie de un avocat.

— La dracu’ cu Mila! izbucni din nou Price. Trebuie să vorbesc cu Teddy. Du-te la şcoală şi adu-l pe nenorocit acasă. Vorbim despre Mila mai târziu, după ce aflu varianta lui Teddy.

Teddy se întoarse acasă cu un ghem în stomac, cel puţin aşa simţea. Price se întorsese, aşa că ştia că se putea aştepta la ce e mai rău.

Tristul adevăr era că Mila îl trădase. Şi nu numai atât, dar mai fabricase şi o grămadă de minciuni sfruntate. Era confuz şi înspăimântat. Cum putea să-i convingă el pe toţi că ea fusese cea care a tras şi nu el?

Howard Greenspan îl avertizase să nu vorbească cu nimeni despre caz, şi aşa făcuse. Acum se vedea nevoit să dea ochii cu tatăl lui de unul singur.

Price era în living să bea dintr-un pahar uriaş de scotch. Teddy ştia că ăsta e semn rău. De când fusese la dezintoxicare şi scăpase de dependenţa de droguri, Price bea extrem de rar şi asta numai atunci când era sub mare presiune.

— Bună, tată, reuşi el să îngaime când intră în cameră.

Price îşi întâmpină fiul cu calm.

— Ia loc, Teddy, îi spuse el.

— Da, tată, se supuse el, găsindu-şi un loc pe canapea.

Se lăsase o tăcere inconfortabilă pe care o rupse, în cele din urmă, Price. Stătea în faţa fiului lui, privindu-l acuzator.

— Vreau să aud tot ce ai de spus, fiule, direct şi fără să-mi vinzi gogoşi. Înţelegi ce-ţi spun?

Teddy era copleşit de ruşine. Tatăl lui avusese încredere în el, iar el îl dezamăgise.

— Mila a făcut-o, bolborosi el. Eu n-am făcut nimic. A fost îngrozitor, tată.

— Atât de îngrozitor, încât nu ai putut să te duci la poliţie şi să spui tot? Dacă ai fi făcut-o, azi n-ai fi băgat în rahatul ăsta.

— Ştiu, murmură Teddy.

— Ai face bine să-mi spui, băiete, ce dracu' s-a întâmplat? Teddy începu să-şi depene povestea cumplită. Spuse totul despre felul în care el şi Mila au plecat cu maşina, au furat CD-uri, au băut bere şi au prizat cocaină. Când ajunse la episodul cu Mary Lou, îşi pierdu brusc controlul şi abia reuşi să vorbească.

Price se îndepărtă de el.

— Mila i-a luat bijuteria, iar tu ai băgat-o în buzunar. Asta spui?

Teddy încuviinţă din cap, prea copleşit de ruşine ca să-şi mai poată privi tatăl în ochi.

— Unde e bijuteria acum?

— A luat-o Mila.

— Şi unde dracu’ e arma mea?

— N-am ştiut că e arma ta, mormăi Teddy. Tot ea trebuie s-o fi luat.

— Iisuse, zise Price. E tare! Te cred zise el după o pauză lungă, pentru că ştiu ce fel de fată e Mila. Dar ce crezi tu că o să zică juriul? Eşti negru, iar ea e albă. Asta-i în dezavantajul tău. Dacă Mila îşi face rost de un avocat deştept, o s-o zugrăvească în culori roz, iar tu vei deveni nenorocitul negru care a tras-o pe ea, inocenta, în mizeria asta. După ce ai aprovizionat-o cu droguri şi toate cele, ai şi violat-o! Ştii că asta declară ea, nu?

Teddy holbă ochii.

— Zice că am violat-o?

— Cum auzi.

— Nicidecum, tată, strigă el indignat. Ea a vrut să o fac. Era grămadă peste mine.

— Deci, fiindcă ea s-a dat la tine, nu te-ai putut abţine să i-o tragi târfuliţei? Asta vrei să spui?

Teddy înclină capul disperat.

— Aha, înţeleg, făcu Price sarcastic. Deci tu ieşi cu ea, ea îţi ia mingile, împuşcă pe cineva, apoi afli că poţi să-ţi faci de cap cu ea ca să păstrezi secretul. Aşa a fost?

Teddy se holba la podea.

— Credeam că. Că mă place, bâigui el. Nu-mi închipuiam că se va ajunge aici.

— Nu-ţi închipuiai, nu? i-o tăie Price. Erai cu ea când a ucis pe cineva, băiete. Ai stat acolo şi ai văzut cum s-a întâmplat totul, dar n-ai venit nici la mine, n-ai mers nici la poliţie. Eşti nebun?

Se duse la bar şi îşi umplu din nou paharul. Apoi se întoarse şi se opri în faţa lui Teddy, cu ochii strălucindu-i de mânie.

— Te-am crescut să fii un cetăţean cinstit şi tu ce faci? Îţi faci nevoile peste tot ce am încercat să te învăţ. Nebunule, clătină Price dispreţuitor din capul ras. Nu te pot salva, Teddy. Am să-ţi iau cei mai buni avocaţi, dar nu te pot salva. Şi nici nu cred că am să mă las târât în noroiul ăsta. Oh, da! O să arunce totul în cârca mea, Price Washington, fost dependent de droguri. Să sperăm doar că n-o să-mi afecteze cariera. Să îngenunchem şi să ne rugăm să nu fi distrus şi asta.

— Îmi pare rău, tată.

— Regretele tale nu rezolvă nimic, băiete. Fă bine şi târăşte-ţi fundu' negru în camera ta şi rămâi acolo, căci nu mai am puterea să te privesc în ochi.

— Trebuie să vorbesc cu Mila, zise Teddy disperat. Ştiu că o pot convinge să spună adevărul.

Price izbucni într-un hohot de râs.

— Mai eşti şi prost pe deasupra!

Irena, care asculta totul din spatele uşii, făcu un pas înapoi. Se simţea la fel ca Price. Îi dăduse fetei tot ce putuse, iar Mila o trădase. Se întreba acum dacă domnul Washington o va mai putea păstra ca menajeră în condiţiile în care Mila şi Teddy erau acum porniţi unul împotriva altuia.

Dacă ar reuşi măcar să-l convingă pe Price să-i plătească fiicei ei cauţiunea, poate că o să reuşească să-i bage minţile în cap, dacă Mila ar recunoaşte totul, Teddy ar fi liber.

Irena aşteptă ca Teddy să treacă în trombă pe lângă ea alergând pe scări ca să ajungă în camera lui, apoi bătu precaut la uşă. Price nu răspunse.

Foarte încet, ea deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

Price era aşezat la masă, cu capul îngropat în palme. Poate că se înşela, dar i se păru că suspină.

Nu era momentul să-l deranjeze. Foarte încet, se retrase şi ieşi din cameră. O să-l întrebe de Mila mâine.

Lucky îi sugerase lui Brigette să se vadă înainte de petrecere, dar fina ei o refuzase, motivând că e foarte ocupată. O întrebase pe cine ar vrea să invite, dar Brigette îi spuse că vrea să-l vadă pe Gino şi pe copii şi că nu-i pasă de nimeni altcineva.

— O să fac o lista de oameni interesanţi, îi promise Lucky.

Nu-i spuse că Lina era în oraş, zicându-şi că va fi o surpriză plăcută.

Lucky încă mai spera, în adâncul sufletului, că s-a înşelat în privinţa noului soţ al lui Brigette şi că acesta se va dovedi, în cele din urmă, un tip grozav. Îşi zise că dacă o face pe Brigette fericită, asta e tot ce contează, deşi când vorbise cu avocaţii lui Brigette din New York, aceştia îi spuseseră că soţul ei, Carlo, intenţiona să preia controlul averii lui Brigette, lucru care îi deranjase foarte tare.

— Aşa cum ştii, Lucky, îi spusese unul dintre avocaţi, lucrurile sunt aranjate astfel încât nimeni nu se poate atinge de averea lui Brigette, înainte ca ea să împlinească treizeci de ani. Asta înseamnă că mai e în siguranţă pentru încă cinci ani.

— Perfect, zisese Lucky. În cazul în care căsnicia va dura cinci ani, aceasta va fi dovada că este cu adevărat vorba de dragoste. Iar dacă nu, va avea timp să scape de el.

După ce-şi termină pregătirea pentru petrecere, Lucky îi ceru barmanului o votcă-Martini înainte de a intra în biroul lui Lennie. Hotărâse că acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a-i spune că urmează să producă un film împreună cu Alex. Lennie ştia că ea citeşte scenarii, dar habar n-avea cine i le trimitea.

— Bună, iubitule, spuse ea aşezându-se în spatele lui. E vremea să te îmbraci. Oaspeţii vor începe să apară în curând.

El îşi desprinse cu greu privirea de la calculator.

— Arăţi minunat, spuse el, fluierând admirativ în timp ce o măsura din cap până-n picioare. Îmi place cum ţi-ai aranjat părul.

Îşi lăsase liber părul cârlionţat şi lung, aşa cum ştia că îi place şi îmbrăcase o rochie lungă roşie, culoarea lui preferată.

— Iubitule, zise ea în timp ce îi masa uşor umerii, îţi aminteşti, ţi-am spus că aş vrea să produc un film?

— Îhî.

— Ei bine. Cred că am găsit un material potrivit, zise ea, continuând să-i maseze spatele. Vestea bună e că mi-am găsit şi coproducătorul, şi regizorul, şi actriţa principală. Mă gândesc să fac anunţul oficial într-una din săptămânile viitoare. Fireşte, am vrut ca tu să fi primul care află.

— Sună destul de bine, zise el. Cum se face că nu mi-ai vorbit despre asta mai devreme?

Ea încetă să-i mai maseze umerii şi se aşeză pe marginea biroului.

— Pentru că erai complet absorbit de scenariul tău şi nu am vrut să te deranjez.

— Da, m-am cam lăsat purtat de val, zise el zâmbind cu mâhnire. Îmi place proiectul la care lucrez. E altceva faţă de tot ce am făcut până acum. Desigur, e posibil să nu găsesc şi studioul dispus să bage banii în el. Iar acum, că tu nu mai eşti la Panther., zise el trist. Dar poate că o să pui o vorbă bună pentru mine.

— Dacă eşti drăguţ cu mine, poate am s-o fac, zise ea zâmbindu-i.

— Deci, zise el închizându-şi computerul, zi-mi de filmul tău. Despre ce e vorba?

— E un fel de comedie neagră. Şi. Venus a fost de acord să joace rolul principal.

— Venus? Voi două împreună ar fi o experienţă interesantă. Şi cine e curajosul care a acceptat să regizeze un asemenea film?

Făcu o pauză scurtă înainte să-i arunce cu drăgălăşenie:

— Alex.

— Alex, repetă el, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă.

— Exact, zise ea, vorbind repede. Era unul dintre proiectele pe care le avea în desfăşurare şi s-a gândit că ar fi foarte potrivit

pentru Venus. Şi pentru că ştia că eu îmi doresc să lucrez cu ea, mi l-a trimis şi mie.

— Alex Woods o să regizeze filmul tău, spuse Lennie încet. Asta îmi spui?

— Nu pari tocmai încântat.

— Ar trebui să fiu?

— De ce nu? Dacă fac asta, trebuie să o fac împreună cu cei mai buni oameni, iar tu ştii că Alex este unul dintre cei mai talentaţi regizori din oraşul ăsta.

— Alex Woods e un egomaniac feroce, spuse Lennie amărât. Face totul aşa cum vrea el. O să săriţi unul la gâtul celuilalt înainte să-ţi dai seama.

— Cred că pot să mă descurc cu el, zise ea, deranjată că Lennie nu putea să aibă încredere în puterea ei de judecata.

— Da, zise Lennie, sunt sigur.

— Ce vrea să însemne asta? zise ea în timp ce ochii ei negri dădeau semnale de pericol iminent.

— Nu sunt încântat de faptul că urmează să lucrezi cu Alex.

— De ce?

— Hei, ce mai noutate, omul ăsta este îndrăgostit de tine până peste urechi.

— Lennie, zise ea, domolindu-şi furia, Alex s-a purtat excelent cu mine atunci când tu ai fost răpit. A fost mereu alături de mine când am avut nevoie de sprijin. Îl iubesc doar ca pe un bun prieten, nimic mai mult, aşa că te rog să nu-mi strici plăcerea asta doar din cauza unei crize stupide de gelozie.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că nu vreau să lucrezi cu Alex Woods? o întrebă Lennie fără ocolişuri.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac şi ce nu.

— Fireşte, făcu Lennie intrând în dormitor.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă ea urmându-l.

— O să fac un duş.

— Te întreb din nou: eşti supărat pe mine?

El se îndreptă spre baie.

— Nu sunt supărat, Lucky. Poţi să faci ce vrei. Aşa ai făcut întotdeauna şi aşa cred că ai să faci mereu.

Şi înainte ca ea să apuce să zică ceva, el îi trânti uşa băii în faţă.

De ce trebuie să suport asta? Se întrebă ea, furioasă şi frustrată. Nu vreau să cer voie să fac ceva ce vreau să fac. Îl iubesc pe Lennie. Îi sunt credincioasă. Ce altceva mai vrea de la mine?

Şi totuşi, undeva în adâncul fiinţei ei, ştia că dacă ar fi fost în situaţia lui la fel ar fi gândit.

Steven stătea în faţa oglinzii din baie şi se rădea cu grijă. Era într-o dispoziţie meditativă. Faptul că doi oameni fuseseră arestaţi pentru asasinarea lui Mary Lou îi readusese în minte toate detaliile acelei nopţi cumplite. Acum, că fuseseră descoperiţi autorii, maşinăria publicităţii urma să se pună în funcţiune, călcându-i în picioare dreptul la intimitate şi aducând înapoi toate amintirile dureroase.

O să-i fie îngrozitor de greu să meargă mai departe atunci când povestea crimei odioase a lui Mary Lou va fi din nou, zi de zi, pe prima pagină a ziarelor. Şi va fi, cu atât mai mediatizată cu cât cel pe care îl arestaseră era fiul lui Price Washington.

Steven era conştient de faptul că va trebui să fie prezent în fiecare zi a procesului, aşezat în primul rând din sala de judecată. Îi spusese lui Lucky că era important să fie toţi acolo. Şi Carioca va trebui să fie acolo.

Dumnezeule! Cum putea el să-şi expună copilul să treacă în fiecare zi printr-un proces atât de traumatizant? Da, cu siguranţă, prezenţa ei acolo va sensibiliza juriul, dar nu se putea ca micuţa să afle toate detaliile macabre ale acelei nopţi cumplite.

Viaţa fără Mary Lou nu era deloc uşor de îndurat. El încerca să-i compenseze absenţa aruncându-se zilnic în vâltoarea muncii, dar nimic nu putea să înlăture singurătatea pe care o simţea. Noaptea, în pat, nu era nimeni lângă el; nu mai avea cu cine să

se bată pe telecomandă; nimeni cu care să împartă un hotdog sau un sendviş cu ton sâmbăta după-amiază, când obişnuia să stea în faţa televizorului, privind meciuri de fotbal. Nimeni. Nimeni. Nimeni.

Iar partea cea mai tristă era că nici nu voia o companie. Pentru că nu exista nicio femeie pe lume care să o poată înlocui pe Mary Lou.

— Sunt foarte, foarte fericită, tati, îl anunţă Carioca Jade, dând buzna peste el în baie, îmbrăcată în cea mai bună rochiţă de petrecere pe care o avea.

— De ce, dulceaţa mea? o întrebă Steven aruncându-i o privire.

— Sunt fericită pentru că mergem la o petrecere, iar eu sunt perechea ta. Îşi înălţă spre el ochii mari, căprui, plini de dragoste. Pot să fiu eu mereu perechea ta, tati?

— Dar întotdeauna eşti, o asigură el. Tu eşti cea mai importantă fată din viaţa mea.

— Şi o să-mi petrec seara împreună cu Maria, zise Carioca.

— Da, n-ai mai făcut asta de ceva vreme.

— E grozavă, tati, spuse Carioca pe un ton foarte serios. E ca şi cum ar fi sora mea.

El termină să se radă şi puse deoparte aparatul.

— Păi chiar e ca sora ta. Aveţi grijă doar să nu intraţi în cine ştie ce belele.

— Ceecee ne duce mâine la Disneyland, îi informă Carioca.

— La Disneyland zici, repetă el, întinzând mâna după o cămaşă albă curată.

— Tati?

— Da, iubito.

— Unde e mami?

El simţi aceeaşi durere pe care o simţea ori de câte ori copilul îşi amintea de Mary Lou.

— Ştii unde e. Mami doarme cu Dumnezeu.

— Dumnezeu are un pat foarte mare?

— Da, are. Şi toţi copiii lui preferaţi se ghemuiesc în el în fiecare seară.

— Aş vrea ca mami să poată să se întoarcă acum acasă, zise Carioca, iar buza de jos începu să-i tremure. Acum aş vrea să doarmă în patul nostru, împreună cu tine.

— Amândoi ne dorim asta, doar că nu se poate. Mami a fost luată de lângă noi tocmai pentru că este atât de deosebită. Ştii bine, draga mea, ţi-am explicat.

Carioca oftă adânc.

— Ştiu, ştiu. Doar că, uneori, sunt tristă, pentru că mi se face tare dor de ea.

— Da, iubita mea, zise el, ştiu. Tuturor ni se face dor.

— Tuturor, repetă Carioca. Tuturor din lume.

— Cine e cea mai drăguţă în seara asta? întrebă Steven schimbând repede subiectul.

— Eu, zise ea chicotind.

— De ce?

— Pentru că am s-o văd pe Brigette, zise Carioca. Iar ea e foarte drăguţă.

— Nu aşa ca tine.

— Eşti caraghios, tati, zise Carioca radioasă.

Steven se întinse să-şi ia ceasul.

— Hai să ne grăbim. Trebuie să trecem să-l iau şi pe prietenul meu de la hotelul Beverly Hills şi nu e bine să întârziem.

— Pe cine?

— Pe unchiul Jerry, partenerul meu din New York.

— O să aibă un cadou pentru mine?

— Aş fi foarte mirat să nu aibă.

— Bine, tati, dar hai, grăbeşte-te.

— Trebuie, mai întâi, să termin cu îmbrăcatul.

— Bine, te aştept.

— Sunt atât de onorată, zise Lina, o apariţie uluitoare, într-un costum Versace, din mătase siena roşcată.

— Eşti? o întrebă Charlie, ridicându-şi sprâncenele deasupra ochelarilor lui de soare, în timp ce traversau grădina hotelului Bel Air.

— Sigur că da, zise ea strecurându-şi braţul sub al lui. Marele Charlie Dollar să mă ia de-acasă pe mine, o biată fată. Sunt flatată.

— Păpuşa e flatată, zise Charlie, de parcă s-ar fi adresat unui public nevăzut. Eu mai am puţin şi fac un atac de cord, iar ea e flatată.

— Eşti bolnav?

— Doar cu capul.

— Charlie, nu mai râde de mine, chicoti ea.

— Ce vreau eu să-ţi spun, puştoaico, e că sunt doar un biet actor băşit de la Hollywood, care ar putea să clacheze în orice clipă, oftă el cu disperare. Sunt înfricoşător de bătrân.

— Nu destul de bătrân pentru mine, zise ea repede. Sau pentru toate femeile alea pe care le tot dai peste cap.

— Cred că o să mă însor cu Dahlia, zise el grav. Trăieşte cu impresia că a venit vremea să păşim peste linia aceea subţire spre Oraşul Plictiselii.

— Oh, zise Lina, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă dezamăgirea. Să însemne asta că n-ar trebui să încerc să te seduc astă-seară?

— Doar mă gândesc să mă însor cu ea, râse el. Nu o şi fac.

— Deci sexul rămâne o alternativă, îl tachină ea.

El rânji grosolan.

— Credeam că te-ai culcat cu mine doar ca să obţii rolul.

— Aşa a fost. Dar mi-a plăcut atât de mult, încât m-am hotărât că mai vreau.

— Bleguţă, dar şi isteaţă, făcu el, ridicându-şi ochelarii pentru o clipă. Îmi plac femeile de genul ăsta.

— Am şi eu mândria mea, ştii, făcu ea de-a dreptul indignată. De când am început filmările nu ai aruncat un ochi spre mine altfel decât ca un bun prieten.

— E mai sigur să-mi fii prietenă, spuse Charlie. Aş putea să fiu purtător de tot felul de boli rele.

— Ce întorsătură! exclamă Lina. De regulă eu îi puneam pe goană.

El îi aruncă o privire întrebătoare:

— Te dai cumva la mine, dragă?

— Ei bine, îi zise ea ghiduş, nu mi-ar displăcea încă o porţie.

— Voi, englezoaicele astea, zise el sarcastic. Voi şi limbajul vostru colorat.

— Ce-i în neregulă cu limbajul nostru?

— Nimic ce n-ar putea corecta un joint barosan. Urmează-mă, îi zise el, conducând-o spre o minunată parte a lacului unde mai multe lebede îşi aveau cuiburile.

— Acum vorbeşti pe limba mea, zise ea. Ai ceva cocaină?

— Nu iau cocaină, făcu el calm, de parcă ar fi fost cea mai firească dintre întrebările posibile – ceea ce în lumea filmului şi a modelingului chiar era. Dar un joint mă eliberează de limite şi mă face drăguţ şi drăgăstos.

— Merge şi-un joint, zise ea.

— Şi sunt sigur că nu vrei să te bagi în povestea asta cu cocaina, îi zise el pe un ton profesoral. Nu e tocmai un gest de doamnă să tragi pe nasul tău drăguţ prafurile alea dezgustătoare.

— Ha! pufni Lina. Un comportament de doamnă e ultimul lucru care mă caracterizează.

— Nu contrazic niciodată o femeie, zise Charlie răsucind un joint şi aprinzându-l.

— Foarte bine, zise Lina preluând ţigara.

Se plimbară alene pe marginea lacului, pasându-şi unul altuia jointul şi trăgând lung din el.

Când terminară, Charlie spuse:

— Acum chiar că sunt gata de petrecere.

— Şi eu la fel, îi făcu Lina cu ochiul. Sunt gata pentru o noapte rock’n- roll.

— Arăţi ca dracu’, zise Carlo, inspectându-i ţinuta lui Brigette cu un aer arogant. Sunt sigur că poţi să te aduni ceva mai bine.

În ultima vreme, nu prea mai avea cuvinte bune pentru ea. La început, când erau împreună, îi spunea adesea cât e de frumoasă, mai ales după ce făceau dragoste şi se odihneau relaxaţi unul în braţele celuilalt. Acum, ori de câte ori deschidea gura, nu făcea altceva decât să-i arunce critici dure.

— Nu pot să ascund că sunt însărcinată, spuse ea scuzându-se. Hainele nu mai stau pe mine ca altădată.

— Eşti o ruşine, bolborosi el, privind-o dispreţuitor.

— Fac tot ce pot, zise ea, cu ochii plini de lacrimi, deşi nu dădea doi bani pe felul în care arăta.

Singurul lucru de care-i mai păsa era confortul pe care i-l dădeau drogurile.

— Pot să te asigur că tot ce porţi nu e destul.

— Carlo, zise ea agitată, înainte să mergem, astă-seară. Am nevoie de o doză. Mi-ai promis că-mi aduci ceva, zise ea privindu-l acuzator.

— Ţi-am spus, Brigette, îi aruncă el iritat, că trebuie să încetezi să mai depinzi atâta de chestia aia.

— Tu m-ai obişnuit cu ea, iar mie îmi place, aşa că nu încerca să mi-o iei, pentru că. Pentru că o să regreţi amarnic.

— Mă ameninţi?

— Da, răspunse ea cu curaj. Te ameninţ.

— Nu eşti decât o târfă arogantă, zise el.

Şi înainte ca ea să-şi dea seama o lovi puternic peste faţă.

Trecuse ceva vreme de când nu o mai lovise, aşa că fusese luată prin surprindere. Căzu pe pat şi începu să plângă, copleşită de propria ei nefericire.

— Nu vezi că am nevoie? suspină ea. Şi ai face bine să-mi dai sau nu vin nicăieri în seara asta.

— Târfă plângăcioasă, îi aruncă el batjocoritor. Şi când te gândeşti că eu, Carlo Vittorio Vitti, m-am însurat cu cineva ca tine!

— M-ai implorat să mă mărit cu tine, strigă ea.

— Nu mă face să regret, zise el ameninţător. Acum, că eşti soţia mea, ai face bine să te porţi pe măsura titlului pe care ţi l-am oferit. Nu că l-ai fi meritat.

— Dă-mi ceva odată, gemu ea.

El ieşi din cameră, lăsând-o pe Brigette pe pat, ghemuită cu genunchii la gură.

Am un copil care creşte în mine, se gândi ea. Iar eu ce fac? îl hrănesc cu heroină, nu mănânc cum trebuie. Îl las pe bărbatul ăsta să mă bată. Şi totuşi. Nu-mi pasă, pentru că singurul lucru pentru care trăiesc sunt drogurile.

Îşi dădea seama că este în cădere liberă, dar nu vedea nicio cale de întoarcere în ce-o privea.

Gino venise cu avionul de la Palm Springs împreună cu soţia lui, Paige.

— Nu ştiu ce-i faci, dar dă rezultate, îi spuse Lucky mamei ei vitrege, trăgând-o confidenţial deoparte. Arată senzaţional!

— Gino are o sănătate de fier, spuse Paige pe un ton categoric.

Era o femeie pe cinste, cu coama ei de păr roşu, ondulat şi cu dragostea ei sinceră pentru soţul său mult mai în vârstă.

— Plănuieşte o călătorie prin Europa pentru noi doi, la anul. I-am zis că nu pot să ţin pasul cu el.

Lucky zâmbi.

— Bătrânul meu tată e un adevărat fenomen, nu?

— Cu siguranţă, aprobă Paige. Nu l-aş schimba nici cu Mel Gibson!

Lucky ştia că Paige şi tatăl ei avuseseră un trecut pestriţ. La un moment dat, pe parcursul relaţiei lor, înainte să se fi căsătorit, Gino o prinsese pe Paige cu o altă femeie, nimeni alta decât Susan Marţino, soţia lui în momentul respectiv. Episodul acela aproape că pusese punct relaţiei, dar, într-un fel sau altul, reuşiseră să treacă peste el, iar acum trăiau amândoi fericiţi, în

casa lor din Palm Springs, unde jucau golf sau pocher împreună cu prietenii lor cei mai buni.

— Unde e Lennie, întrebă Paige. Nu l-am văzut.

— Se învârte îmbufnat pe-aici, pe undeva, zise Lucky ridicând din umeri.

— Oh, făcu Paige. E ceva despre care ai vrea să discutăm?

— Nu chiar, răspunse Lucky luată pe nepregătite. Doar că nu-mi place să mi se spună ce să fac. Mă scoate din minţi, iar Lennie ştie asta.

— Hmm, făcu Paige cu un aer de cunoscătoare. Semeni perfect cu tatăl tău. Arăţi ca el, vorbeşti ca el, eşti ca el.

— Am s-o iau ca pe un compliment, zâmbi Lucky, deşi nu sunt foarte sigură în ceea ce priveşte partea aia cu arătatul ca el.

— Spune-mi, dragă, o iscodi Paige, mereu gata pentru o mică bârfă, de ce e Lennie îmbufnat?

— Pentru o prostie, spuse Lucky mimând indiferenţa, ca să nu dea situaţiei o importanţă mai mare decât avea. Vreau să produc un film împreună cu Alex Woods, iar Lennie trăieşte cu impresia complet eronată că Alex o să-mi sară instantaneu în pat. E de-a dreptul ridicol.

— Şi n-o s-o facă?

— Nu începe şi tu, o avertiză Lucky. Eu şi Alex suntem doar prieteni foarte buni. De ce nu vrea nimeni să înţeleagă?

— Poate pentru că protestezi prea mult, îndrăzni Paige.

— Adică?

— Nimic, zise Paige, a cărei atenţie se îndreptă brusc spre bar. Trebuie să mă duc să-l salvez pe tatăl tău. Încă mai atrage femeile. Uită-te la blonda aia siliconată, e grămadă peste el. E dezgustător de ce sunt capabile azi tinerele femei să facă ca să pună mâna pe un bărbat.

— Are optzeci şi şapte de ani, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Lucky, aproape amuzată. Nu poţi să fii geloasă.

— Am considerat întotdeauna util să-mi păzesc teritoriul, spuse Paige netezindu-şi rochia scurtă. Dacă eşti isteaţă, Lucky, fă acelaşi lucru.

— Sigur că da, zise Lucky, oarecum iritată pentru că Lennie încă nu coborâse, iar ea ura să întâmpine singură oaspeţii.

Dumnezeule, putea să fie un adevărat ghimpe în coastă când voia. Şi cu toate astea îl înţelegea, pentru că, într-un fel, se asemănau foarte tare. Căpoşi, căpoşi, căpoşi.

Cu toate acestea, n-avea de gând sub nicio formă să cedeze. Ea nu protestase niciodată când el filma scene fierbinţi cu actriţe frumoase pe vremea când era actor. În fond, ea nu punea la cale cine ştie ce scenă de amor cu Alex. Pur şi simplu urma să lucreze împreună, ca buni prieteni. Ce era rău în asta?

În clipa următoare, Alex îşi făcu apariţia, însoţit de Pia.

Hmm, gândi Lucky, e limpede că legătura asta o să dureze mai mult decât toate celelalte.

— Bună, Pia, spuse ea cu căldură, în timp ce tânăra se apropia de ea. Bun venit în căminul nostru!

— Am trecut de multe ori pe lângă casă, spuse Pia, drăguţă în rochia Vera Wang, cu părul ei subţire, negru, tuns cu breton. Alex mi-o arată de fiecare dată. Ultima oară i-am zis: Alex, dacă îmi mai spui o singură dată că asta e casa lui Lucky Santangelo, mă arunc din maşină".

— Foarte amuzant, zise Lucky. Cred că Alex mă consideră un fel de atracţie turistică.

— Dacă nu pui la socoteală turiştii, ai imaginea completă, zise Pia, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Lucky.

Of, Doamne, ce era asta? Noaptea în care toată lumea se ia de Lucky şi de Alex? Chiar toată lumea crede că ea şi Alex au o aventură?

— Unde e fericitul cuplu? întrebă Alex alăturându-li-se. Le-am adus un dar de nuntă.

— Ce drăguţ din partea ta, zise Lucky.

— Doar este o petrecere pentru nunta lor, nu?

— Aşa cred. Ce le-ai luat?

— Un set de cuţite.

— Cum?

— Un suport din acela de lemn în care se ţin zece cuţite mortale. E cadoul meu standard de nuntă. Mă gândesc că, la un moment dat, cineva trebuie să se sature şi să-şi înjunghie partenerul, iar eu voi putea să-mi asum patentul. Poate chiar să fac un film.

— Alex, clătină Lucky din cap, îţi dai seama că eşti uşor deplasat, da?

— Abia acum ai remarcat? o întrebă el.

Pia îi studie pe amândoi, apoi, părând plictisită de conversaţia lor, o porni spre bar.

— Cum e cu dragostea asta care nu se mai termină? întrebă Lucky, făcând semn cu capul după frumuseţea asiatică.

— Eşti geloasă? rânji Alex.

— Te rog, protestă Lucky dispreţuitor.

— Îmi place când te bagi în viaţa mea amoroasă.

— Cine se bagă în viaţa ta amoroasă? întrebă ea, fără să se simtă amuzată de faptul că el credea că-i pasă.

— Tu.

— Nu te flata singur, Alex, îi aruncă ea cu răceală. Ah, şi încă ceva. Să nu scoţi un cuvânt lângă Lennie despre film.

— De ce?

— Păi. I-am zis ceva despre asta mai devreme şi nu prea-i vine să danseze de încântare.

— Asta-i o tâmpenie, zise el luând un sendviş de pe tava unui ospătar care tocmai trecea pe-acolo.

— Ştiu, dar fă-mi te rog plăcerea şi nu aduce subiectul în discuţie. Dacă îl aduce el, ai putea să i-o retezi. Spune-i că e unul dintre numeroasele proiecte în care eşti implicat şi că probabil că n-o să-i poţi acorda prea mare atenţie.

Alex îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Nu credeam să te aud vreodată vorbind aşa.

— Adică? făcu ea iritată.

— Ca o nevastă nervoasă.

— Rahat!

— Ba-i adevărat.

— E de bun-simţ într-o căsnicie să-ţi ţii partenerul fericit.

— Serios? O tachină el. Singurul lucru pe care-l ştiu eu despre căsnicie este că, după ce-ai semnat hârtiile alea, eul se duce dracului.

— Pot să te asigur, Alex, că nu e valabil şi pentru căsnicia mea, spuse ea de sus.

— Pot să te asigur, Lucky, spuse el rânjind, pentru că îi plăcea la nebunie să o prindă în încurcătură, că te cred.

Se priviră provocator.

— Unde naiba e Brigette, izbucni Lucky, întrerupând contactul vizual ca să-şi privească ceasul. Eu dau o petrecere în cinstea ei, iar ea nici măcar nu apare.

— I-ai cunoscut soţul?

— Am vrut să-i scot la o cină aseară, dar m-au informat că sunt ocupaţi. Am sentimentul acut că a dat peste un nenorocit de vânător de zestre.

— Ce e mai rău, întrebă Alex, faptul că e un nenorocit sau faptul că e vânător de zestre?

— Un nenorocit e un nenorocit nenorocit, râse Lucky.

— Ce elocvent!

— Sigur că da.

— Te iubesc, spuse el încet.

— Şi eu, zise ea fără să ezite.

Oricât de neplăcut îi era, Price fu nevoit să-şi contacteze fosta soţie, pe Ginee, pentru a şi-o apropia înainte ca presa să descopere toată povestea.

— Trecem printr-o criză eu şi Teddy, o anunţă el la telefon. Trebuie să te văd imediat.

— Cine e la telefon? întrebă Ginee, de parcă n-ar fi ştiut.

Îi trecu prin minte să-i spună că e cel care-i plăteşte de doişpe ani pensie alimentară, deşi e sigur că n-o merită, dar se abţinu. Avea nevoie de ceva de la ea deci trebuia să se poarte ca un gentleman. Nu că Ginee ar fi fost cine ştie ce doamnă. Nici pe departe. Era mai degrabă un coşmar, aşa cum fusese întotdeauna. Se căsătorise cu ea pe vremea când se droga la fel tare ca ea, iar în clipa în care renunţase la narcotice, îşi dăduse seama de greşeala pe care o făcuse. La momentul respectiv, aveau deja un copil, pe Teddy, şi o căsnicie de coşmar.

Nu fusese deloc uşor să o scoată pe Ginee din viaţa lui, pentru că femeia luptase până la ultimul şfanţ. Când se căsătorise pentru a doua oară, greşeala de zece luni, deşi se întâmpla la cinci ani după divorţ, Ginee îşi ieşise din minţi.

De atunci nu făcea decât să plătească.

— Nu te pune cu mine, i-o tăie el scurt. E ceva foarte important şi ne priveşte pe amândoi. Poţi să vii încoace?

— De ce-ar trebui să vin acolo? Fornăi ea.

— Pentru că e vorba de fiul nostru.

— Oh, făcu ea sarcastic. Vorbeşti de fiul asupra căruia ai insistat să ai singur custodie? Acel fiu?

O căţea rămâne o căţea.

— Nu mai sări la gâtul meu, Ginee, zise el supărat că era obligat să stea de vorbă cu ea după atâţia ani.

— Încă îl mai ai, nu? i-o întoarse ea ironic. Cu mare dificultate, Price îşi stăpâni mânia.

— Dacă ţi-e mai uşor, vin eu la tine.

— Să faci bine să ajungi în zece minute, spuse ea. Trebuie să ies.

Şi, ca pentru a-şi confirma spusele, îi închise telefonul fără să aştepte vreun răspuns din partea lui.

Înjurând printre dinţi, Price îşi luă jacheta şi se grăbi să ajungă afară, la maşină, pentru că, din câte o cunoştea el pe Ginee, era în stare să nu-l aştepte.

Cât dură drumul până la apartamentul ei din cartierul Wilshire, ascultă melodii ale lui Al Green, din anii şaptezeci, în speranţa că asta o să-l mai relaxeze şi o să-i limpezească creierii. Dar fără efect. Când ajunse la ea, era deja pe punctul să explodeze. Simţea nevoia de un joint şi de o băutură.

Ginee îl întâmpină la intrare, ţinând în braţe un pudel în miniatură. Surpriza era că, în ultimii ani, superba lui fostă soţie pusese pe ea vreo cincizeci de kilograme. Devenise o cucoană grasă, cu părul vopsit blond şi cu o atitudine şi mai războinică decât şi-o amintea.

Munţii aceia de carne se apropiară de el, acoperiţi de nişte pantaloni largi şi o bluză roşie, tricotată. Nişte sâni uriaşi care se bălăbăneau, nişte coapse fără formă şi nişte pulpe nepotrivit de subţiri ridicate pe tocuri roşii, de târfă – ce mai imagine!

El se prefăcu că nu sesizează transformarea, dar ea ştiu că fusese surprins şi acest lucru o înfurie şi mai tare.

— Cred că-ţi zici că am pus pe mine un kil, două, făcu ea, punându-i la încercare amabilitatea.

Un kil, două? Femeia asta era nebună? Se transformase într-un munte de carne, pentru Dumnezeu!

— Pot să intru? întrebă el.

— Ha, izbucni ea. Eşti mult prea al naibii de celebru ca să stai în hol, nu?

Se întoarse şi el îi urmă fundul gigantesc în sufragerie. Gustul ei estetic rămăsese la acelaşi nivel ca pe vremea când încă se mai luptau pentru avere: roz, roz şi iar roz. Canapele roz supradimensionate, saltele pretenţioase, covoare, chiar şi o masă de cafea în formă de scoică roz! Deasupra şemineului atârna un tablou care înfăţişa o Ginee silfidă, îmbrăcată într-o togă diafană, lungită pe un pian uriaş. Portretul, îngrozitor de vulgar, domina încăperea.

— Tu, Price Washington, eşti un nenorocit, îi spuse ea înainte ca el să apuce să-şi tragă sufletul. Mi-ai distrus viaţa, chipul minunat, totul!

Un fund uriaş şi o gură spurcată; o adevărată comediană. Nimic nu se schimbase la Ginee, în afară de greutate.

— Teddy are necazuri, spuse el aşezându-se pe una dintre canapelele roz supraaglomerate.

— Ce fel de probleme, făcu ea, în timp ce-şi flutura peste ochii mici genele false, ca un stol de păsări prinse într-o capcană.

— A fost implicat într-un schimb de focuri.

— Ştiam că n-o să fii un părinte de ispravă pentru bietul băiat, zise ea pe un ton strident. L-ai lăsat să se bage în tot felul de găşti care împuşcă oameni pe stradă, nu?

— Nu face parte din nicio bandă.

— Şi atunci ce dracu' a făcut? A dat cu maşina peste ei?

— Ginee, repet, nu face parte din nicio bandă. S-a luat după o fată care i-a sucit minţile şi l-a atras în tot felul de nenorociri.

— Ce fată? întrebă ea suspicioasă.

— Mila.

— Cine e asta?

— Fata menajerei mele.

— La naiba! făcu Ginee. Târfa aia rusoaică? Aş fi putut să jur că copilul ei n-o s-ajungă bine, Ar fi trebuit s-o concediezi pe slăbănoaga aia cu ani în urmă.

— Ei bine, n-am făcut-o, zise Price cu răbdare. Şi nici măcar nu e vina ei.

— Niciodată vaca aia nu avea vreo vină, mormăi Ginee, cu bărbia dublă tremurând de indignare, în timp ce câinele se zbătea să scape din îmbrăţişarea ei sufocantă. Cred că te consideră un tâmpit, după ce i-ai trecut atâtea cu vederea.

Price încercă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla acolo.

— Putem să ne întoarcem la situaţia lui Teddy? zise el morocănos.

— Sigur, dragule, zise ea cu un zâmbet dulceag. Nu trebuie decât să-mi spui ce-am de făcut, iar eu am să-ţi spun cât te costă.

Bani. Oh, da, aproape că uitase, dar în cazul lui Ginee, nimic nu era pe gratis.

Carlo îi dădu lu Brigette ceea ce îi ceruse, iar după o vreme ea se simţi în stare să dea ochii cu lumea. Îşi schimbă rochia, îşi refăcu machiajul, îşi prinse părul în vârful capului şi când termină cu toate astea, plecară împreună la petrecere.

— Acum începi să semeni din nou cu Brigette a mea cea adorabilă, zise Carlo, luându-i mâna în timp ce se îndreptau spre limuzina care îi aştepta. Vino, draga mea, trebuie să fii gata să mi-i prezinţi pe toţi prietenii tăi.

Când era atât de drăguţ cu ea, îi venea să creadă că violenţa lui era doar în imaginaţia ei. Îi zâmbi visătoare. Totul era acum calm. Totul era bine. Cu excepţia faptului că în curând avea să dea ochii cu Lucky şi, oricât de mult ar fi iubit-o, nu era nerăbdătoare s-o întâlnească. Lucky era, probabil, singura fiinţă de pe lume care putea s-o citească până în adâncul sufletului.

Eşti fată mare, auzi ea o voce interioară, Lucky nu are controlul asupra ta, tu îţi controlezi singură destinul.

Ba nu, protestă o altă voce, Carlo e cel care controlează tot ce faci. Eşti complet supusă lui.

— Carlo? zise ea, aşezându-se pe canapeaua moale de pluş a limuzinei.

— Da, draga mea.

— Vreau să-mi promiţi că o să fii drăguţ cu Lucky. E foarte important pentru mine. Ea, Lennie, copiii lor şi Gino sunt singurele rude pe care le mai am.

— Brigette, Brigette, clătină el din cap plin de compasiune. Eu sunt acum familia ta. Mi-ai povestit ce-ai păţit în copilărie, cum ai fost crescută. Ai avut o mamă care nu ţi-a fost niciodată alături. Tatăl tău s-a dus de mult, iar tu ai fost crescută de un lung şir de bone. Eu sunt cel care are grijă de tine acum, Brigette, eu îţi sunt cel mai apropiat. Această Lucky nu-ţi e nimic mai mult decât o prietenă.

— E naşa mea, Carlo.

— Asta nu înseamnă nimic, crede-mă. O să vadă ce bine îţi e alături de mine. Iar dacă nu, făcu el un gest nepăsător cu mâna, cu atât mai rău.

— Promite-mi doar că o să fii amabil, zise ea, gândindu-se cu teamă la seara care urma.

— Desigur, contesa mea, eu sunt amabil cu toată lumea.

Apoi îi servi zâmbetul lui superior şi o bătu liniştitor pe genunchi.

Lennie îşi făcu în sfârşit apariţia. Dar când şi-o făcu, Lucky clocotea deja. Mai întâi, Brigette întârzia inacceptabil la propria-i petrecere, iar faptul că Lennie o lăsase să se descurce singură cu toţi invitaţii o enervase îngrozitor.

— Ce drăguţ din partea ta să ni te alături, şuieră ea trecând pe lângă el. Sper că deranjul n-a fost prea mare.

— M-am săturat să tot iei singură decizii, zise el cu o voce joasă, dar plină de furie. Suntem căsătoriţi, în caz că ai uitat.

— Ţi-am mai spus, Lennie, nu am de gând să cer permisiunea ca să fac ce vreau.

Îi întoarse spatele, îndreptându-se spre bar, unde Gino era înconjurat de un grup de admiratori, care îl asculta povestind lucruri minunate din primele lui zile în Vegas.

— Se distrează toată lumea? întrebă ea cu un zâmbet fals.

Era aproape ora nouă, iar petrecerea începuse la şapte şi jumătate. Ospătarii o tot sâcâiau, întrebând-o la ce oră să servească cina. În mod normal, le-ar fi spus că la ora nouă, dar, pentru că oaspeţii de onoare nu sosiseră, îi instrui să amâne cât mai mult posibil.

— Unde e Brigette? întrebă Gino. Abia aştept să-mi văd fata.

— Trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta, îl asigură Lucky, gândindu-se că nu-i stă în fire lui Brigette să fie atât de nepoliticoasă.

Lina înaintă spre ei, de mână cu Charlie Dollar. Păreau un adevărat cuplu.

— Hei, dar ce e asta, făcu Lucky. O nouă combinaţie în oraş?

Charlie rânji satisfăcut.

— Să nu-i spui lui Dahlia, făcu el ca un băieţel obraznic prins la furat de bombonele.

— Doar mă cunoşti, zise Lucky.

— Lina joacă în filmul meu, explică Charlie. Şi e al naibii de bună!

— Ohh! făcu Lina încântată. Chiar crezi?

— N-aş spune-o dacă n-aş crede, păpuşă.

Lucky clătină din cap, murmurând:

— Charlie, Charlie.

— Ce e? întrebă el cu un rânjet prefăcut.

Ea clătină din nou din cap.

— Nimic.

N-avea niciun rost să-l mai avertizeze că Dahlia nu va fi deloc încântată dacă va fi surprins în fotografii alături de Lina. Dahlia le suporta pe micile necunoscute cu care el împărţea patul o noapte, două, dar în niciun caz nu ar fi acceptat-o pe Lina, care era celebră.

— Deci unde e Brig? întrebă Lina. Abia aştept s-o văd.

— Tu să-mi spui, zise Lucky.

— Hm, de regulă, nu întârzie, zise Lina. Nu i-ai spus că vin şi eu?

— Nu, tu eşti marea surpriză.

— Cred că marea surpriză o să fie Carlo, zise Lina, dându-şi ochii peste cap. Abia aştept să-l revăd. E absolut superb, dacă-ţi place genul, dar am sentimentul că e, de fapt, un nenorocit. Nu ştiu. Mai bine să-ţi faci singură o impresie.

— Oh, o să-mi fac, o asigură Lucky. Cu siguranţă o să-mi fac.

Partenerul lui Steven, Jerry Myerson, era încântat să fie în Los Angeles, dar şi mai încântat de a participa la o adevărată petrecere hollywoodiană, plină de femei frumoase. Recent divorţat pentru a treia oară, Jerry se purta ca un adolescent în călduri intrat în vestiarul fetelor. Steven era puţin jenat: anii nu

reuşiseră să-l potolească pe bunul Jerry care încă mai căuta cu încăpăţânare acţiunea.

— Cine e? întrebă el de fiecare dată când o femeie frumoasă trecea pe lângă ei.

— Hei, uşurel, îi zise Steven, care se gândi că nu există nimic mai dezgustător decât un bărbat de cincizeci şi ceva de ani permanent în călduri. Ai toată seara înainte.

— Iisuse, îi zise prietenul lui. Cum poţi să trăieşti aici? Femeile astea te copleşesc.

— Te obişnuieşti, îi spuse Steven calm.

— Nimic nu te impresionează, nu? zise Jerry, făcându-i cu ochiul unei roşcate superdotate. De fapt, femeile nu au reprezentat niciodată o pasiune pentru tine.

Steven îi aruncă o privire de gheaţă. Nu i se părea potrivit ca Jerry să-i vorbească despre femei atât de curând după moartea lui Mary Lou.

Carioca dăduse fuga să se joace cu Maria. El ar fi vrut să n-o fi făcut, pentru că prefera să petreacă seara cu fiica lui decât să vorbească despre femei cu Jerry. Desigur, Jerry era partenerul şi prietenul lui, dar acesta nu putea renunţa la mojiciile lui.

— Sfinte Sisoe, făcu Jerry cu ochii gata să-i sară din orbite. Uite, asta numesc eu o damă adevărată.

— Începi să-ţi arăţi vârsta, îl tachină Steven., Damă" nu mai e un termen tocmai corect politic.

— Cui îi pasă? îi aruncă Jerry. Uită-te la ea! E supermodelul acela, Lina. Dumnezeule, ce trup!

Numele i se păru lui Steven vag familiar. Îi urmări privirile şi o recunoscu imediat pe tânăra la care se holba Jerry. Se cunoscuseră la petrecerea lui Venus, când el aştepta la baie cu Carioca.

— Da, e Lina, aprobă el.

— Să nu-mi spui că vă cunoaşteţi, zise Jerry, aproape salivând.

— Ba da, ne cunoaştem, spuse Steven indiferent.

— Cred că a venit cu Charlie Dollar, zise Jerry. Iisuse! Nu poţi să întorci capul fără să dai cu ochii de vreo celebritate.

— Aşa e la Hollywood, pentru tine, îi explică Steven.

— Păi, dacă o ştii, prezintă-mă, îi ceru Jerry, luând o gură de bourbon.

— N-am de gând să mă duc acolo şi s-o deranjez.

— Nu trebuie să te duci, îl linişti Jerry, aranjându-şi părul roşcovan. Vine ea încoace. Şi înainte ca Jerry să apuce să mai spună ceva, Lina era lângă ei.

— Salut, îi aruncă ea un zâmbet larg lui Steven. Mă bucur să dau din nou peste tine.

Jerry făcu un pas înainte, nerăbdător să fie prezentat, în timp ce Lina îl săruta pe Steven pe ambii obraji, lucru obişnuit la Hollywood. Mirosea exotic şi feminin. Pentru o clipă, Steven se gândi la Mary Lou şi la felul în care mirosea ea – dulce ca florile de primăvară. Era o amintire dureroasă.

Lina aştepta, în mod evident, ca el să spună ceva.

— Mă bucur să te revăd, reuşi el să articuleze. Jerry îi înfipse un cot ascuţit în coaste, implorându-l din priviri să fie prezentat.

— El e prietenul şi partenerul meu, Jerry Myerson. A venit în vizită, de la New York.

— Bună, Jerry, îl salută Lina fără prea mare interes.

— Sunt un mare admirator, zise Jerry, ridicându-se pe vârfuri. Un mare, mare admirator.

— Mulţumesc, făcu Lina cu nepăsare, abia aruncându-i o privire.

— Ţi-am văzut fotografiile într-un catalog Victoria’s Secret. Dumnezeule, erau senzaţionale! Eşti cea mai bună!

Steven îi aruncă o privire de avertisment încercând să-l facă să se oprească, dar Jerry se pornise şi n-avea de gând să tacă. Steven se îndepărtă de ei. O văzuse pe Venus în cealaltă parte a încăperii şi era nerăbdător să-i vorbească.

— Eşti un băiat rău, Steven, îl apostrofă ea când el se apropie. Nu-mi răspunzi la telefon.

— Îmi pare rău. Am fost foarte ocupat la serviciu, iar în week-end, de regulă, ies împreună cu Carioca.

— Mă bucur să aud că petreci mai mult timp cu ea, zise Venus, trecându- şi limba peste buzele ei senzuale. Ai putea să o aduci din când în când, s-o laşi peste noapte cu Chyna.

— Putem discuta puţin despre Price Washington şi fiul lui?

— Dumnezeule! zise Venus. Când Lucky mi-a spus că băiatul lui e implicat, am fost şocată.

— O să ajungă în presă foarte curând, zise Steven. Nici nu-mi dau seama cum de-au reuşit să ţină totul departe de mass-media atâta vreme.

— Da, tabloidele o să ajungă departe cu povestea asta.

— Îl cunoşti pe fiul lui?

— L-am văzut o singură dată; Price l-a adus la unul dintre concertele mele. Părea un copil destul de drăguţ.

— Părea să facă parte din vreo bandă?

— Membru în vreo bandă? Nicidecum. Ce te face să spui asta?

— Sunt confuz. Lennie susţine că fata e cea care a apăsat pe trăgaci, în timp ce băiatul stătea deoparte şi privea. Asta îl face complice. Lucky mi-a spus că fata susţine că el a tras.

— Îmi pare rău pentru Price, spuse Venus. E un tip de treabă. Trebuie să fie o mare lovitură pentru el. Îţi dai seama?

— Probabil că e greu pentru el, zise dur Steven, dar gândeşte-te ce s-a întâmplat cu Mary Lou.

— Ştiu, Steven, zise Venus încet. Ştim cu toţii.

Femeia era tânără şi voluptuoasă, în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani şi destul de frumoasă în felul ei. Purta o îmbrăcăminte ieftină şi părea agitată. Agăţat de mână, băiatul de vreo cinci ani, avea părul blond murdar şi ochi verzi.

Amândoi traversară strada în dreptul parcării casei lui Lucky şi Lennie, de pe plajă. Nimeni nu-i luă în seamă şi, chiar dacă i-ar fi observat, i-ar fi luat drept nişte fani dornici să tragă cu ochiul la starurile care umpleau reşedinţa din Malibu Colony.

Băiatul era obosit şi flămând şi-i tot amintea mamei lui că-i este sete. Ea îl îndemna să tacă. Şi ea era obosită şi flămândă; fusese o zi lungă şi nu se aşteptase să găsească reşedinţa şi petrecerea în plină desfăşurare.

Ajunseseră aici la amiază, cu un zbor de la Roma. Niciunul dintre ei nu mai zburase până atunci cu avionul, iar copilului i se făcuse rău şi vomitase peste rochia ei. Se curăţase cât de bine putuse, dar ştia că înfăţişarea ei lăsa de dorit.

Durase ceva până să treacă de vamă şi până ca ea să-l convingă pe bărbatul aşezat în spatele biroului că se duc la mătuşa lor din Bel Air şi că rămân în ţară doar câteva săptămâni. El încuviinţase dând din cap şi îi ştampilase paşaportul, încercând să-şi imagineze cum era să faci dragoste cu o femeie atât de naturală. Ochii ei arzători erau de ajuns ca să-l facă fericit tot restul zilei.

Femeia se simţea pierdută pe aeroportul aglomerat, imens şi zgomotos. Băiatul se agăţase de piciorul ei, în timp ce ea încerca să afle cum pot ajunge într-un loc numit Malibu. Habar n-avea dacă era aproape sau departe. Din fericire, engleza ei era destul de inteligibilă, iar aspectul suficient de atrăgător ca să găsească cea mai ieftină cale de a ajunge acolo, întrebând pe unul şi pe altul.

Un hamal negru şi prietenos îi adusese cu maşina până în oraş, lăsându-i pe Wilshire. De acolo, luaseră un autobuz până în Santa Monica.

Odată coborâţi din autobuz, se oprise la un fast-food, de unde cumpărase un hamburger pe care îl împărţise cu fiul ei, după care luaseră un alt autobuz, care îi lăsă pe Pacific Coast Highway.

Pe măsură ce autobuzul înainta, ea privea pe geam, admirând uimită şirul lung de case ridicate pe marginea oceanului şi stâncile abrupte care se iţeau de cealaltă parte a drumului. Stomacul îi tremura de emoţia aventurii la care se înhămase, o aventură la care visa de cinci ani.

America. Era în America.

Gândul o făcu să tremure de încântare.

— Bună, Lucky! O salută Brigette, ajunsă, în sfârşit, la petrecere.

— Era şi timpul! exclamă Lucky. Începusem să cred că ai plecat deja înapoi, în Europa!

Voia să fie o glumă, dar Brigette nu părea să o fi înţeles. Şi nici nu-şi ceru scuze pentru că întârziase, ceea ce o enervă şi mai tare pe Lucky.

— El e soţul meu, Carlo, spuse Brigette, în timp ce vocea ei, de obicei exuberantă, deveni dintr-odată plată.

— Unde e îmbrăţişarea mea? întrebă Lucky, încercând să salveze situaţia.

Observase imediat că Brigette era slabă, agitată, şi avea ochii goi şi o expresie indiferentă, în timp ce Carlo, un tip înalt şi bine făcut, cu un aer arogant, plesnea de sănătate.

Brigette o îmbrăţişă aproape formal.

Eşti mult prea slabă, vru Lucky să-i spună imediat, dar nu o făcu. Nu era nici locul şi nici momentul pentru aşa ceva.

— Mă bucur să te cunosc, Carlo, îi spuse ea cu un zâmbet amabil. Toţi aşteptam cu nerăbdare acest moment.

El îi luă mâna, şi i-o sărută aproape absent.

Un individ cu aere de artist, gândi ea. Pot să-i recunosc pe o rază de-un kilometru. Un individ cu aere de artist care poartă un costum de cinci mii de dolari şi un ceas Patek Philppe de douăzeci de mii. Dumnezeule! îi cam place să arunce cu banii.

— Unde e Bobby? întrebă Brigette.

Lucky îşi privi din nou cu atenţie fina. Brigette cea adorabilă şi plină de viaţă era acum o umbră a ceea ce fusese cândva. Ceva nu era în regulă.

— A plecat să viziteze rudele voastre comune din Grecia, îi răspunse ea. Ceva ce ar fi bine să te gândeşti să faci şi tu.

— Poate, zise Brigette vag.

— Nu intenţionăm să vizităm Grecia, interveni Carlo.

Dar pe tine cine te-a întrebat? îşi zise Lucky, în timp ce îl căuta din priviri pe Lennie. Unde era acum? Abia aştepta ca el să-şi preia partea lui de responsabilitate.

— Aşadar, începu ea pe un ton vesel, ce-a fost toată povestea asta cu plecatul şi măritişul pe furiş? Ştii că am fi organizat pentru tine cea mai grozavă nuntă. Toată lumea e foarte dezamăgită.

— Brigette şi cu mine nu ne-am dorit una dintre nunţile alea exagerate de la Hollywood, zise Carlo uşor dispreţuitor. Am preferat să ne căsătorim la castel. A aparţinut familiei mele de secole.

— Ce drăguţ. Tonul lui Lucky era tăios. Dacă am fi ştiut, am fi venit până acolo.

— Îmi pare rău, interveni Brigette parcă speriată. Nu am plănuit nimic, am făcut-o pur şi simplu.

— Şi mai exact, cu ce te ocupi tu, Carlo, întrebă Lucky.

— Cu investiţii, răspunse el privind-o drept în ochi pe femeia aceea de o frumuseţe exotică şi cu ochi negii periculoşi.

Nu era genul pe care putea să-l farmece, intui el. Va trebui să o abordeze cu multă grijă.

— Sună interesant, răspunse ea, în timp ce-l cataloga drept un nenorocit arogant.

— Aşa şi este, răspunse el.

Până să apară Lennie, tensiunea plutea deja în aer.

— Lennie, el e Carlo, soţul lui Brigette, i-l prezentă Lucky.

— Felicitări, zise Lennie, strângând-o pe Brigette la piept. Ce face fata mea de aur?

— S-a căsătorit, chicoti ea, simţindu-şi dintr-odată mintea mai limpede.

— Da, am aflat, zise el cu un zâmbet afectuos.

— Unde sunt Maria şi micul Gino, întrebă ea.

— Au plecat deja la culcare, o informă Lucky, dar Steven e pe undeva pe- aici, iar bătrânul Gino abia aşteptă să te vadă. Ce-ar fi să mergem să-i căutăm?

— Mă întorc imediat, îi spuse Brigette lui Carlo.

— Vin cu tine, îi spuse el repede.

— Cred că o să fie în siguranţă cu mine, îl opri Lucky, luând-o pe Brigette de lângă soţul ei. Deci, o întrebă ea imediat ce ieşiră din raza de observaţie a lui Carlo, cum te simţi?

— Sunt bine, Lucky. Ţi-am spus asta la telefon.

— Mi se pare că eşti cam palidă.

— Crezi? o întrebă Brigette simţindu-se vinovată. Dacă Lucky ar fi ştiut adevărul.

— Da, cred.

— Am călătorit prea mult, explică Brigette. Resimt îngrozitor diferenţa de fus orar.

— Ce-ar fi ca noi două să luăm prânzul împreună mâine? sugeră Lucky. Am avea ocazia să stăm de vorbă.

— Putem sta de vorbă şi acum.

— Nu cu soţul tău în coastă, zise Lucky. Ştiu cum sunt italienii. Posesivi e un cuvânt prea blând pentru ei.

— Carlo nu e posesiv, sări Brigette să-l apere.

— Ba da, este, o contrazise Lucky. Pot să spun asta cu siguranţă.

— Ba nu, nu e, repetă fina ei.

— Ah, uite-l pe Gino, făcu Lucky, refuzând să se contrazică cu Brigette. Are optzeci şi şapte de ani şi încă dă gata femeile.

Gino sări în picioare când le văzu apropiindu-se.

— Hei, puştoaico! făcu el, lovindu-şi obrazul cu degetul ca să primească un sărut de la Brigette. Ai fugit să te mariţi, nu? Iar eu care abia aşteptam să-ţi fiu cavaler de onoare.

Brigette îl sărută pe ambii obraji. Avusese dintotdeauna un sentiment special pentru Gino.

— Tu rămâi, oricum, cavalerul meu de onoare, spuse ea îmbrăţişându-l.

— Da, da, sigur că da, chicoti el. Sunt convins că asta le spui tuturor tipilor.

— Ba nu.

Dintr-odată, Lina apăru brusc în spatele lui Brigette şi îi acoperi ochii cu palma.

— Surpriză, strigă ea.

— Vai, se entuziasmă sincer Brigette. Ce-i cu tine aici?

— Căţea! îi aruncă Lina cu un rânjet fericit. Cum ai putut să fugi şi să te măriţi fără să-mi spui? Credeam că stabilisem să facem o nuntă dublă!

— Îmi pare rău, râse Brigette.

— Uită-te la tine, continuă Lina. Cre' c-ai dat jos zece kile! Cum ai făcut asta?

— E noua mea imagine, explică Brigette. Am decis c-a venit vremea să dau jos grăsimile.

— Grăsimi pe dracu', ţipă Lina. Eşti ca un băţ. Doamne, ce-o să zică agentul tău?

— Nimic, pentru că am renunţat să mai lucrez.

— Tu ai renunţat să mai lucrezi, exclamă Lina. Tu?

— Da, eu.

— Nu înţeleg. De ce? Eşti însărcinată?

Nu intenţionase să anunţe pe nimeni, dar i se păru cea mai bună ocazie, aşa că trase adânc aer în piept şi aruncă vestea:

— Ca să fiu sinceră, da, sunt!

Încă o dată Lucky fu şocată. Dacă Brigette era însărcinată, de ce nu arăta ceva mai sănătoasă?

— Cât de avansată e sarcina? întrebă ea repede.

— Doar două luni, răspunse Brigette.

— Bravo, fato! exclamă Lina, vizibil fericită pentru prietena ei. Trebuie să-i fiu naşă. Ştii tu, naşa neagră. Îmi place la nebunie!

— Şi mie, răspunse Brigette care simţi că e pe punctul să izbucnească în plâns.

Nu ştia de ce, dar faptul că îşi revedea familia şi prietenii părea să aducă înapoi toate amintirile frumoase. Carlo o ţinuse departe prea mult timp ca să-şi mai aducă aminte ce înseamnă să fii lângă cei pe care îi iubeşti cu adevărat.

Iau heroină, se gândi ea. Sunt drogată mai tot timpul. Aşa mă ţine sub control. Trebuie să plec de lângă el. Îmi suge toată energia.

Dumnezeule, ce se întâmplase cu ea? O lua pe căile bătute de mama ei?

Înainte să se mai poată gândi la asta, Carlo îşi făcu apariţia, punând un braţ posesiv pe umerii ei.

— Ei bine, făcu Lina fluturându-i mâinile prin faţă. Ce mai prefăcut îmi eşti, tăticule!

— Ah, făcu el, cu un zâmbet satisfăcut. Deci Brigette v-a spus totul.

— E o veste nemaipomenită, strigă Lina entuziasmată. Fredo ştie? O să-l scoată din minţi!

— Nu, e prima oară când spunem cuiva, preciză Carlo. Şi este, într- adevăr, o veste minunată. Am vrut ca Brigette să le spună mai întâi celor pe care îi iubeşte.

Lucky îl privea în timp ce vorbea. Era ceva duplicitar şi rece îi ochii aceia de un albastru ca gheaţa, ceva care o punea pe gânduri. Se duse direct la Lennie, să-l întrebe ce crede.

— Nu-i a bună, răspunse soţul ei.

— De ce crezi asta?

— Trebuie să-ţi spun, Lucky, am impresia că Brigette se droghează.

— Adică fumează vreun joint? Ce vrei să spui?

— Nu. Cred că ia ceva tare. Uită-te la ochii ei şi mai uită-te cât e de slabă. Nu e Brigette a noastră.

— Ei bine, hai să-ţi spun vestea cea mare, zise ea, sperând ca soţul ei să se fi înşelat. Tocmai a anunţat că este însărcinată.

— Ai face bine să porţi o discuţie serioasă cu ea.

— O să luăm prânzul împreună mâine. Am să aflu atunci totul.

— Asta e bine.

— Tu o să vorbeşti cu el? întrebă Lucky.

— Nu pare tocmai prietenos. Ce zici?

— Un bărbat arătos cu un mădular sănătos, zise ea impasibilă. L-am mirosit de la o poştă. Lennie dădu din cap afirmativ.

— Deci, Lucky, zise el încercând să pară nepăsător, ai luat o decizie în privinţa lui Alex?

— Ce decizie? întrebă cu nevinovăţie, deşi ştia exact ce voia el să spună.

— Doar n-o să faci filmul cu el, nu?

— Ce tot ai cu Alex, izbucni ea. Suntem doar prieteni buni, nimic mai mult.

— Prieteni pe dracu'!

— Nu mă pune la colţ, Lennie. Dacă-ţi spun că suntem prieteni, crede-mă că ăsta e adevărul.

— Cine te presează? Îţi spun doar că nu vreau să lucrezi cu el.

— E complet necinstit, spuse ea furioasă. Am un proiect pe care vreau să-l duc la bun sfârşit. Întâmplător, are legătură cu Alex. Mare scofală! Treci peste asta, Lennie.

— Vrei să spui că, dacă ar fi vorba să faci o alegere, l-ai alege pe Alex? Se aprinse el.

— Mă obligi să fac o alegere?

— Iisuse! Chiar începi să mă calci pe nervi!

— De parcă tu nu mă calci pe mine!

— N-am făcut nimic care să te enerveze. Sunt un soţ fidel şi îţi cer un lucru minor.

— Lennie, putem să vorbim despre asta mai târziu? Nu e tocmai momentul.

— Mă rog, făcu el. Ca de obicei, tot tu iei deciziile.

În timpul cinei, Brigette păru destul de entuziastă. Lucky o înconjurase de oameni care îi erau dragi, inclusiv Lina care era grămadă pe Steven.

Privind scena cu atenţie, Lucky nu putu să nu observe că, cu cât devenea Brigette mai animată, cu atât mai retras era Carlo. Ea încercă să-l angajeze în conversaţie.

— Unde intenţionaţi să locuiţi voi doi? întrebă ea.

— Probabil că vom cumpăra o casă lângă Roma, spuse el agitat, cu un ochi aţintit la Brigette.

— Nu crezi că Brigette s-ar simţi destul de singură? întrebă Lucky. Ştii, ar trebui să trăiască într-o ţară străină, a cărei limbă nu o cunoaşte, blocată undeva, în provincie, cu un copil de crescut.

— Brigette nu are nevoie de oameni în jurul ei, spuse Carlo scurt.

— Mi se pare emoţionant faptul că ştii atât de multe despre ea, când, de fapt, vă cunoaşteţi doar de. Cât timp? De trei luni?

— Lucky, o fixă el cu o privire care nu prevestea nimic bun, înţeleg că te simţi responsabilă pentru binele lui Brigette, dar a venit vremea s-o laşi în pace. Nu e fiica ta. E soţia mea. Iar eu o să am grijă să fie fericită.

— Sunt sigură că o să ai grijă, murmură Lucky. Dar e o mică problemă, nu pare deloc fericită.

— Eşti ridicolă! izbucni el. Şi nepoliticoasă.

— Serios? se miră Lucky, gândindu-se ce nemernic figurant este. Am fost cea mai bună prietenă a mamei lui Brigette şi, de când Olympia ne-a părăsit, eu am avut grijă de ea. Aşa că ai face bine să ai grijă cum te porţi cu ea, Carlo, altfel va trebui să răspunzi în faţa mea.

— Asta e o ameninţare? făcu el, ridicând o sprânceană.

— Nu e o ameninţare, Carlo, răspunse calm Lucky, îţi spun doar cum stau lucrurile. Poate că ai avut-o numai pentru tine în ultimele luni, dar pe viitor voi fi foarte atentă cum stau lucrurile cu voi. Ah, şi apropo, am vorbit cu avocaţii lui Brigette din New York. Nu e nevoie să te amesteci în felul în care îi sunt administrate afacerile. Nu va moşteni partea ei de avere decât peste cinci ani, aşa că îţi sugerez să te relaxezi. Peste cinci ani, dacă veţi mai fi căsătoriţi, sunt sigură că Brigette va fi fericită să te lase să preiei controlul.

— Nu-mi place felul în care vorbeşti cu mine, se zbârli el palid din cauza tupeului pe care îl dovedea femeia asta.

— Îmi pare rău, Carlo, dar aşa stau lucrurile. Aşa că uite ce-ţi sugerez, îl străpunse ea cu o privire dură: obişnuieşte-te!

— Ce fel de muzică îţi place? îl întrebă Lina, jucându-se cu piciorul paharului de şampanie. Şedeau la una dintre mesele rotunde de lângă piscină.

— Al Green, The Temptations, Aretha. Ştii, soul clasic, spuse Steven. Dar ţie?

— Soul-ul e grozav, zise ea repede. Keith Sweat, Jamirquai.

— Îţi place să dansezi, nu, zâmbi el.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Pentru că te-ai zbânţuit toată seara pe scaunul ăsta

— Da? zămbi ea.

— Da.

Lina sorbi din şampanie.

— Ştii, Steven, eşti un tip foarte drăguţ.

— Ce te face să spui asta?

— Păi, uite, de exemplu, prietenul tău, Jerry sau cum îl cheamă, din New York. Ori de câte ori vorbesc cu el, aproape că salivează pe mine, de parcă aş fi goală. În schimb, tu eşti un tip absolut normal, deşi ai putea să fi un mârlan, ţinând cont cât de bine arăţi.

— Nu spune asta, mormăi el încurcat. Nu sunt actor. Nu e nevoie să-mi gâdili orgoliul.

— Eşti mai frumos decât oricare actor pe care l-am văzut vreodată, spuse ea convinsă. Ai o charismă în genul lui Denzel Washington.

El pufni în râs.

— Şi ai şi nişte dinţi minunaţi, completă ea cu un chicotit neruşinat.

— Ştii, zise el gânditor, e pentru prima oară când râd după moartea lui Mary Lou.

— Ţi-am spus prima oară când ne-am întâlnit cât de rău îmi pare pentru ce i s-a întâmplat soţiei tale, redeveni ea serioasă. Cred că ţi-a fost cumplit de greu.

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi. Nimeni nu poate înţelege ce înseamnă asta până când nu pierde pe cineva apropiat, spuse el grav. Sunt dimineţi în care practic nu te poţi ridica din pat. Tot ce-ţi doreşti e să-ţi tragi cuverturile peste cap şi să rămâi acolo definitiv. E un coşmar care nu se mai termină.

— Îmi imaginez, murmură ea înţelegătoare.

— Uneori, când intru în casă, aproape că o văd aşteptându-mă.

— Îmi pare rău, Steven, ce altceva pot să spun?

— Mulţumesc, Lina. Sper să nu fii obligată să treci niciodată prin aşa ceva.

— Plecăm, o anunţă Alex pe Lucky la scurt timp după ce masa se termină.

— De ce atât de devreme? întrebă ea dezamăgită.

— Ştii că petrecerile nu sunt punctul meu forte, zise el. Hai să ne întâlnim mâine şi să discutăm despre scenariu.

Ea ezită o clipă.

— Ştii, am o mică problemă cu Lennie.

— Ce problemă? Alex o privi pătrunzător.

— Nu vrea să fac asta.

— E o nebunie!

— Ştiu. Şi o să mă descurc eu, dar între timp, nu mă suna. Te sun eu.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că trebuie să joc rolul soţiei ascultătoare.

— Rahat!

— Promit să te caut în următoarele două-trei zile.

— Vrei să spui că e posibil să nu lucrăm împreună?

— Bineînţeles că o să lucrăm, doar că trebuie să rezolv lucrurile în felul meu.

— Ştii ceva, Lucky, îi spuse el, privind-o fix, nu-ţi spun decât o singură dată.

— Oh, îi susţinu ea privirea. Ce-o să-mi spui, Alex?

— Sunt sigur că îl iubeşti pe Lennie şi că e un tip nemaipomenit dar e cu prea multe toane pentru tine. Trebuie să alegi pe cineva mai apropiat de stilul tău de viaţă.

— Pe cineva ca tine, presupun.

— Se poate şi mai rău.

— Doar că am o mică problemă.

— Care ar fi aceea?

— Sunt o fată drăguţă, o americancă de origine italiană. Mă rog, uită partea cu, drăguţă", dar se ştie că ţie-ţi plac doar asiaticele.

— Mă ucizi, Lucky. Sună-mă după ce rezolvi problema cu soţul tău.

— Fii sigur.

— Ia zi, prinţesă, am parte de un refuz regal? o întrebă Charlie, fără cine ştie ce urmă de regret în glas, căci pusese deja ochii pe o înlocuitoare, o cunoscută prezentatoare de televiziune, cu sânii mari şi cu ispită în priviri.

— Cum? făcu Lina cu o inocenţă de copil.

— Ai vorbit toată noaptea cu amicu' ăla avocat. Vedeta asta obosită de cinema începe să se simtă ca un mitocan singur la o nuntă.

— Oh, Charlie, zise ea lăsându-se amuzată pe spate, ce să fac dacă nu pot să mă abţin, sunt plină de dorinţe.

— Deci am parte de un refuz regal? întrebă el triumfător.

— Nu, insistă Lina. Făceam doar conversaţie, vorbeam despre mediu, asta-i tot.

— Da, de parcă te-ai pricepe tu la mediu, fornăi el.

— Bineînţeles că mă pricep, protestă ea. Când eram copil, mă plimbam prin parc, în Londra. Ador copacii, chestii din astea.

Charlie o privi cruciş.

— Uite ce e, puştoaico, nu mai sunt omul care s-o ia în freză.

— Ai o iubită, Charlie, îi aminti ea. Nu prea mai eşti eligibil.

— Asta vrei acum? Te-a apucat şi pe tine pentru că Brigette a făcut nefăcută?

— Deloc, zise ea, trăgând cu ochiul la Steven care stătea de vorbă cu amicul lui din New York. Trebuie să recunoşti că e drăguţ. Şi, în plus, avem aceeaşi nenorocită culoare. Ne potrivim.

Charlie o prinse din zbor.

— Ha, făcu el, vrei să spui că sunt prea alb pentru tine? De asta te plângi acum?

— Eşti înfricoşător de alb, Charlie. Nu stai niciodată la soare?

— Plaja e pentru vedetele care nu au nimic mai bun de făcut.

Lina îşi ciocni paharul de vin de al lui.

— În orice caz, nu e ca şi cum mi-ar fi dat întâlnire sau aşa ceva.

— Oh, făcu Charlie, dar dacă ar fi făcut-o? Eu ce-aş fi atunci? Planul de rezervă?

Ea chicoti din nou.

— E mai bine decât să nu fii deloc în cărţi, nu?

Pia îl aştepta pe Alex lângă uşă.

— Scuză-mă, draga mea, îi spuse el, a trebuit să mă ocup şi de afaceri.

— Îţi place Lucky Santangelo, nu-i aşa? îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre zona de parcare.

— Întâmplător, e cea mai bună prietenă a mea, zise el întinzându-i valetului tichetul.

— Nu, zise Pia încet. Vreau să spun că o placi aşa cum orice bărbat place o femeie.

— De unde ţi-a venit ideea asta tâmpită, zise el, iritat că ea părea să ştie atât de multe.

— Intuiţie feminină!

— Dar sunt cu tine, nu, întrebă el gândindu-se ce-i va face mai târziu, în pat.

— Dar dacă ai avea de ales, Alex?

— Spui numai prostii.

— Da? Şi, pentru că era fată isteaţă, schimbă rapid subiectul. Îi vezi pe cei doi de vizavi? Erau acolo şi când am venit. Par ţigani. Un copil n-ar trebui să fie afară la o oră atât de târzie.

— Poate că s-au rătăcit, zise Alex absent, abia aruncându-le o privire.

— Ai mai auzit tu de oameni care să se rătăcească pe Pacific Coast Highway şi ajung în Malibu Colony?

— Dacă eşti atât de îngrijorată, du-te şi întreabă-i.

— Cred că asta am să fac, zise ea, traversând strada.

Femeia se ridică de pe bordură în timp ce Pia se apropia de ea.

— Scuză-mă, o abordă Pia, dar nu pot să nu fiu îngrijorată văzându-te aici la o oră atât de târzie cu copilul tău. Te simţi bine?

Femeia încuviinţă dând din cap, în timp ce-şi încheia puloverul.

— Eu. Aştept să-l văd pe domnul Golden, zise ea ezitant. E acasă?

— Da, spuse Pia. Vrei să rog pe cineva să-l cheme?

— Vă rog, spuse femeia tremurând. Pia se întoarse la Alex.

— Se pare că aşteaptă să-l vadă pe Lennie Golden.

— E o admiratoare?

— Nu prea cred. E destul de frumoasă şi vorbşte engleza cu un puternic accent italian.

— Poate ar fi bine să vorbesc eu cu ea, zise Alex. Să văd ce vrea.

— Du-te.

Alex traversă strada. Femeia îl privi în timp ce se apropia. El o studie şi fu destul de impresionat de frumuseţea ei. Aproape că îi amintea de Sophia Loren tânără, în filmul Două femei. Sâni plini, picioare lungi, şolduri ample şi o coamă lungă şi bogată de păr castaniu. Se întrebă dacă era cumva actriţă. Arăta destul de bine, chiar şi în ţinuta aceea sărăcăcioasă.

— Aştepţi să-l vezi pe Lennie Golden, nu?

— Aşa e, spuse ea cu accentul ei cadenţat abia perceptibil în vocea slabă. Ar fi grozav dacă aş putea să-l văd.

— Îl cunoşti pe domnul Golden?

— Acum cinci ne-am cunoscut în Sicilia.

— Da? Cum te cheamă?

— Claudia. Cred că-şi va aminti de mine.

— Oh, da, Claudia, spuse Alex, punând lucrurile cap la cap. Am sentimentul că-şi va aminti foarte bine de tine.

— Vreau să plecăm, zise Carlo pe un ton imperios. Vreau să plecăm imediat.

— Nu putem, îi răspunse Brigette. Petrecerea asta e pentru mine, iar eu mă distrez de minune.

— Dacă eu zic că vreau să plecăm, şuieră el, atunci plecăm. Lucky Santangelo aia e o căţea. Bucură-te de ea cât mai poţi în seara asta, Brigette, pentru că n-am să te mai las s-o vezi.

— Nu-mi spune asta, Carlo, zise Brigette, începând să fie distantă. O iubesc pe Lucky şi am s-o văd ori de câte ori am să vreau.

— Dacă am fi acum la hotel, zise el, n-ai îndrăzni să-mi vorbeşti aşa.

În clipa aceea ea înţelese cât era de disperată şi că se află în singurul loc din lume unde putea să primească ajutor.

Probabil că şi Carlo înţelesese, pentru că era nerăbdător să plece de-acolo. Trebuia să spună cuiva ce i se întâmplă. Poate Linei. Da, asta era, trebuia să-i spună Linei, ca aceasta s-o avertizeze pe Lucky, că are nevoie de ajutor.

Dar cum putea să îi ceară din nou lui Lucky să o ajute? Se presupunea că este o femeie în toată firea. Avea o carieră, un copil care-i creştea în pântec şi un soţ.

Nu, nu se putea umili încă o dată.

Şi totuşi. Ştia că trebuie să scape, altfel era condamnată să trăiască sub vraja diabolică a lui Carlo pentru totdeauna.

— Trebuie să merg la baie, zise ea.

— Du-te, zise el. Iar după aia plecăm. O să le spui că nu te simţi bine.

Ochii ei albaştri cercetară camera în căutarea Linei.

Trebuie să-i spun, trebuie să-i spun, trebuie să-i spun, gândi ea.

Dar Lină era de negăsit. La naiba!

Lângă baie, dădu nas în nas cu Lennie.

— Ce mai face fosta mea fiică vitregă favorită? Întrebă el.

— Sunt foarte bine, Lennie, zise ea, continuând să o caute din ochi pe Lina.

— Te simţi bine la petrecere?

— Grozav.

— Aşadar, făcu el, micuţa Brigette o să aibă un copil.

— Cu siguranţă.

— Mă gândeam cât e de trist că Olympia nu poate fi aici să-l vadă; ar fi fost foarte mândră de tine.

— Crezi? Reacţionă Brigette imediat. Mama nu a remarcat nimic din ce am făcut eu vreodată. Era pur şi simplu acolo, Lennie. Iar eu eram copilul accesoriu.

— Te înşeli, iubito, spuse el privind-o îndeaproape. Olympia vorbea mereu despre tine.

— Cum putea? Întrebă Brigette. Nici măcar nu mă cunoştea.

— Ştii, Brigette, în felul ei ciudat, te iubea foarte mult. Eu ştiu, o asigură el, doar am fost căsătorit cu ea.

— Ei bine, da, probabil că ar fi fost entuziasmată să audă de copil admise ea. Dar cred că nu i-ar fi plăcut deloc să i se spună, bunica", nu?

— Oh, da, spuse el, cred asta.

Râseră amândoi la o asemenea idee.

— Ia spune-mi, continuă el. Cum e viaţa de femeie măritată?

— Foarte frumoasă, spuse ea, străduindu-se să pară veselă.

— Îţi place, nu?

— Sigur că da. Carlo e foarte, făcu ea o pauză căutând cel mai nimerit cuvânt. Foarte special.

— Vrei să tragem nişte cocaină?

— Pardon? Făcu ea mărind ochii.

— Ştii tu, făcu el mimând indiferenţa. Tu şi cu mine, să luăm nişte zăpadă?

Acum chiar că era confuză.

— Lennie, ce vrei să spui? Întrebă ea devenind agitată.

— Ştiu că-ţi place, Brigette, spuse el delicat. Văd asta în ochii tăi.

— Te înşeli, spuse ea, în timp ce simţi cum începe să roşească. Ce te face să crezi asta?

— Pentru că am făcut-o şi eu cândva.

— Nu-mi place să crezi aşa ceva despre mine.

— Uită-te în oglindă, iubito. Parcă ţi-ar fi scris pe frunte.

— Cum poţi să spui aşa ceva, bâigui ea, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Pentru că ştiu că am dreptate. Şi de vreme ce eşti însărcinată, m-am gândit că poate ai nevoie de ajutor. Carlo are vreo legătură cu asta? Întrebă el după o pauză.

— Carlo nu ia droguri.

— Atunci tu de ce iei?

Ochii i se umplură de lacrimi. Ar fi vrut să-i spună totul, dar Lennie nu era Lucky, el nu putea să o salveze.

— Nu înţeleg de ce spui asemenea lucruri despre mine, izbucni ea, trecând pe lângă el ca să intre în baie şi trântind uşa în urma ei.

Stătu în faţa chiuvetei de marmură şi se privi disperată în oglindă. Blonda Brigette, cu ochi imenşi şi cu un chip patetic.

Brigette Stanisplopoulos – moştenitoare.

Brigette – supermodel.

Lennie avea dreptate. Era suficient ca cineva să se uite în ochii ei pentru a vedea că era dependentă de droguri.

Se simţi dezgustată de sine înseşi. De ce continua să ia droguri?

Pentru că o prinsese Carlo în capcană. O făcuse atât de dependentă încât nu mai avea scăpare.

Apoi o atrăsese într-o relaţie care, dacă ar fi sinceră cu ea însăşi, se dovedise de-a dreptul toxică.

Uneori, o iubea.

Uneori, se purta cu ea de parcă ar fi urât-o.

Dar, în general, o controla. Oare cum ajunsese să se bage într-o asemenea mizerie? Asta făcea ca toate celelalte tragedii din viaţa ei să pălească prin comparaţie.

— Lucky, Lucky, te rog, salvează-mă, murmură ea.

Nu, îi spuse o voce mică lăuntrică. Nu poţi să fugi la Lucky de fiecare dată. Nu! De data asta trebuie să te descurci singură.

Se stropi cu puţină apă pe faţă şi îşi retuşă machiajul. Apoi se îndreptă, sigură pe picioare.

Pot să mă ocup de asta, îşi spuse ea. Pot să mă ocup de orice.

— Steven, pot să-mi petrec noaptea la tine? Murmură Lina provocator.

— Poftim? Întrebă el, ca să fie sigur că a auzit bine.

— Nu că aş grăbi lucrurile sau ceva de genul acesta, spuse ea cu o voce joasă. Doar că îmi doresc cu adevărat să fiu cu tine.

El făcu o pauză lungă, înainte de a-i răspunde.

— Credeam că ai venit cu Charlie Dollar, spuse în cele din urmă.

— Aşa e, dar aş prefera să fiu cu tine.

El continuă să tacă. Nu mai simţise aşa ceva de foarte mult timp. Entuziasmul de a face ceva nou. Chestia aia care-ţi face inima să bată şi palmele să-ţi transpire. O senzaţie de curaj.

Şi totuşi, părea ridicol. Nu mai era un tânăr în călduri care nu căuta decât să facă sex. Era un văduv de cincizeci şi ceva de ani care purta în suflet o durere prea mare ca să o poată suporta în fiecare zi.

Şi mai era şi Lină, indescriptibil de frumoasă. Cu pielea ei satinată, cu părul lung, negru şi strălucitor, cu o gură pentru care ai putea să ucizi.

Cine l-ar fi condamnat că simte?

— Deci pot? Insistă ea.

— Păi. Nu ştiu. Da, sigur. Parc-aş fi cel mai mare prost din lume.

— Ce nu ştii? Întrebă ea aplecându-se spre el.

El simţi din nou mirosul acela. Cald, exotic, învăluitor.

— Nu ştiu dacă ar fi un lucru corect.

— Nu e vorba de corectitudine, Steven. Noi suntem aici, Mary Lou nu mai e. Nu cred că şi-ar fi dorit ca tu să te transformi într-un călugăr.

Nu. Mary Lou nu ar fi vrut una ca asta. S-ar fi aşteptat ca el să-şi reia viaţa de la capăt cât mai curând posibil. Şi de ce nu? Era atât de singur.

— Dacă tu. Vrei, reuşi el să articuleze.

— Sigur că vreau, altfel nu te-aş fi întrebat.

— Atunci. În regulă.

— În regulă, zise şi zâmbi. Nu ştii câţi bărbaţi ar da orice pentru o noapte cu mine. Nu era tocmai modestă, dar era în regulă. Doar nu avea de gând să-şi petreacă alături de ea tot restul vieţii. Doar o noapte de plăcere lungă şi nevinovată. Merită atâta lucru, nu?

— I-am spus că sunt convins că ia droguri, o informă Lennie pe Lucky, prinzând-o în timp ce ieşea din living.

— Cum? Zise Lucky. De ce ai făcut una ca asta? Trebuia să mă văd cu ea mâine, la prânz. Acum probabil că ai speriat-o.

— Am făcut-o cu multă precauţie, o linişti el.

— Cât de precaut poţi să fii atunci când chestionezi pe cineva pe care-l suspectezi că ia droguri? Întrebă Lucky disperată. Care a fost reacţia ei?

— Fireşte că a negat tot.

— Trebuia să mă întrebi şi pe mine.

— Aveam nevoie de permisiunea ta?

— Nu, dar.

— De ce de fiecare dată totul trebuie să fie un război între noi? Spuse el furios. De ce suntem într-o continuă bătălie?

— Nu e nicio bătălie. E vina ta. Credeam că ţi-ai revenit complet după incident, dar se pare că m-am înşelat.

— Incident? Făcu el revoltat. Aşa vezi tu totul? Ca pe un nenorocit de incident?

— Ştii bine ce am vrut să spun, Lennie, zise ea, regretându-şi nefericita alegere de cuvinte.

— În orice caz, zise el înţepat, m-am gândit că ar fi bine să te avertizez.

— Unde e ea acum?

— În baie.

— O să încerc să o surprind când iese, ca să mă asigur că nu e speriată.

— Sunt sigur că poţi face asta, Lucky. Să fim cinstiţi, mereu faci lucrurile în felul tău.

— Au cam început să mă obosească remarcile tale meschine.

— Iar eu m-am cam săturat să tot joc aşa cum îmi cânţi tu.

— Dacă nu-ţi convine.

Schimbară nişte priviri dure, amândoi furioşi, niciunul dispus să cedeze. — Ştiu ce am de făcut, termină Lennie propoziţia în locul ei.

— Să te ia dracu’, Lennie. Să te ia dracu’!

— Mulţumesc. Acum chiar ştiu ce simţi cu adevărat.

— Uite cum e, făcu Steven.

— Cum? Nu pricepu Jerry.

— Păi, şovăi Steven, în căutarea unei scuze credibile. Va trebui să găseşti pe cineva care să te conducă înapoi la hotel. Sunt o mulţime de oameni care se duc cu maşina spre oraş. Sau poate chemi un taxi.

— Faci mişto de mine? De ce aş avea nevoie de o maşină?

— Pentru că. Trebuie să plec mai devreme şi ştiu că ţie ţi-ar plăcea să mai stai.

— Sigur că da. E o petrecere hollywoodiană, nu? Sunt dame bine o grămadă şi n-am de gând să ratez nimic.

— Exact, zise Steven. Iar eu trebuie să mă întâlnesc mâine-dimineaţă devreme cu procurorul care încearcă să programeze procesul mai devreme. Sunt sigur că o să mă înţelegi.

— Nu poţi să mai stai nici măcar o oră? Zise Jerry dezamăgit.

— O să te descurci foarte bine şi fără mine, îl asigură Steven.

— Şi cum ar trebui să procedez? Să mă duc pur şi simplu la cineva şi să-l rog să mă ia?

— Roagă-l pe Gino, îl ştii.

— Gino are optzeci şi şapte de ani, probabil că o să plece şi el din clipă în clipă.

— Nu fi atât de sigur. E un Santangelo.

— Am uitat de familia asta, Santangelo, zise Jerry, ridicându-şi sprâncenele stufoase. Ar putea să meargă şi pe apă, nu?

— Doar Lucky, spuse Steven cu seriozitate.

— Da, da, făcu Jerry. Bine, gata, dispari, lasă-ţi prietenul singur. Să vedem dacă o să-mi pese.

În timp ce Steven stătea de vorbă cu Jerry, Lucky o prinse de braţ pe Lina.

— Ce crezi? O întrebă ea.

— Cred că o să plec cu cel mai minunat om din lume, spuse Lină, cu răsuflarea tăiată de încântare.

— Nu vorbeam despre viaţa ta sexuală, i-o reteză Lucky. Şi în orice caz, de când a devenit Charlie Dollar atât de grozav?

— Nu plec cu Charlie, o informă Lina. Plec cu Steven.

— Steven al meu?

— Oh, da, Steven al tău. Am uitat, ţi-e pe jumătate frate, nu?

— Exact.

— Dar nu prea înţeleg, făcu Lina nelămurită. Cum se face că tu eşti albă, iar el e negru?

— Mama lui Steven era o minunată femeie de culoare, cu care Gino a avut o aventură cu foarte mulţi ani în urmă, îi explică Lucky. I-a luat multă vreme lui Steven să dea de urma familiei lui, dar când a reuşit, ne-am lipit unul de celălalt.

— Sfinte Sisoe! Exclamă Lina. Viaţa bate filmul, nu-i aşa?

— Poţi să spui şi asta, zise Lucky. Mai ales în acest caz. Dar ce zici de soţul lui Brigette?

— Dar tu ce zici? Îi întoarse Lina întrebarea.

— Cred că îi vrea banii, zise Lucky sec. Ţie nu ţi se pare?

— Nu mă gândisem la asta, dar acum, că ai spus-o, nu pot să nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în seara aia, la New York, când ea a crezut că el a violat-o.

— Lennie crede că e posibil să se drogheze.

— Cine, Brig? Făcu Lina ochii mari. Nici măcar n-ar trage dintr-un joint!

— Lucrurile se mai schimbă.

— Tot ce ştiu este că atunci când noi, fetele, ne mai făceam de cap – ştii tu, când te distrezi şi lucrurile încep să o ia razna –, Brig nu se băga niciodată. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, în seara asta pare cam dusă.

— O să luăm prânzul împreună mâine. Poţi să vii şi tu?

— Dacă nu intervine nimic.

— Bine, zise Lucky. Ceva îmi spune că Brigette are nevoie de noi.

Brigette ieşi din baie, sperând să nu dea din nou peste Lennie. O dezarmase uşurinţa cu care îşi dăduse seama ce făcea ea. Cum era posibil?

Îşi dori o doză chiar în clipa aceea. Avea nevoie de liniştea şi pacea pe care i le dădeau drogurile.

Din când în când, în momentele de luciditate, se gândea să renunţe. Însă atunci când nu se droga se simţea atât de goală şi de singură. Ca şi când ar fi fost un nimeni, un nimic, de parcă nici n-ar fi existat. Iar Carlo era singurul bărbat care o voia pe ea, nesemnificativă.

Ah, Carlo. Atunci când voia, era foarte, foarte drăguţ.

Dar şi când era rău.

— Hei, alergă Lina spre ea. N-am avut ocazia să stăm de vorbă niciun moment.

— Bună, îi răspunse Brigette.

— Ai avut ocazia să-i arunci o privire lui Steven? Făcu Lina extaziată. Ce mai bărbat!

— Nu mi-a scăpat faptul că ai tânjit după el toată seara.

— A fost atât de evident?

— Foarte.

— În orice caz, noi doi o să încercăm să ne retragem discret. Şi de vreme ce nu am avut timp să stăm de vorbă în seara asta, am să vin mâine să iau prânzul cu voi. Am aşa de multe lucruri să-ţi spun. Cred că ai aflat că filmez cu Charlie Dollar. Nu e nemaipomenit?

— Mi-ar plăcea să ne vedem, Lină, zise Brigette cu nostalgie. Mi-e aşa de dor de tine.

— Şi mie, draga mea. Îmi e dor să mai lucrez cu tine şi să critici tot ce fac. Şi mai ales, mi-e foarte dor să-ţi povestesc toate lucrurile suculente. Doamne, ce de bârfe am pentru tine!

— Cred că am fost prea ocupată cu măritişul, oftă Brigette.

— Îl iubeşti? O întrebă Lina. Îl iubeşti cu adevărat? Pentru că dacă nu-l iubeşti, trebuie să fugi, draga mea. Acum, cât nu e prea târziu.

— Sigur că-l iubesc, se apără Brigette.

— Nu te obligă să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, nu?

— Ce vrei să spui?

— Pari cam. Nu ştiu cum, distrată.

— Nu sunt distrată, sunt însărcinată.

— Ei bine, cred că e o scuză destul de bună.

Brigette încuviinţă dând din cap.

— Trebuie să plec, continuă Lina. Lucky o să fixeze locul şi momentul în care să ne întâlnim mâine. Mă bucur că aştepţi un copil, îi spuse ea îmbrăţişând-o cu putere, dar ascultă-mă pe mine, trebuie să mai pui un kilogram, două.

— O să pun, promise Brigette.

— Doamne! Făcu Lina. Acum trebuie să mă descurc cu bătrânul Charlie.

— Nu cred că o să se supere prea tare, îi zise Brigette. Se descurcă destul de bine cu vedeta aia de televiziune, lângă piscină.

— Ce să mă mai fac eu cu băiatul ăsta! Îşi dădu Lina ochii peste cap. Este absolut incredibil. Bine măcar că nu trebuie să-mi iau rămas-bun de la el.

Şi spunând asta, se îndreptă spre uşă, unde o aştepta deja Steven.

Când ieşiră, aproape că se loviră de Alex, care intra în casă însoţit de o tânără femeie şi de un băieţel.

— L-aţi văzut cumva pe Lennie? Întrebă Alex.

Lina dădu din cap.

— E pe-aici pe undeva.

— Mulţumesc, zise el. Aşteaptă aici, îi spuse el femeii, aşezând-o lângă uşă.

Ea rămase nemişcată, cu copilul agăţat de fusta ei, şi îşi roti ochii prin salonul imens de la intrare.

— Să nu te mişti de-aici, zise Alex. Mă întorc imediat.

Îl găsi pe Lennie bând la bar.

— E cineva aici care vrea să te vadă, îi spuse el.

— Cine? Întrebă Lennie.

— Vino cu mine şi ai să vezi.

— Ştii ce, Alex, spuse Lennie agresiv, aş vrea să te ţii departe de soţia mea. Ştiu ce se petrece şi nu-mi place deloc.

— Ei bine, nu e tocmai decizia ta dacă pot s-o văd pe Lucky sau nu. E alegerea ei.

— Să te ia dracu’! Făcu Lennie. Tu eşti cauza tuturor relelor dintre noi.

— Credeam că noi doi suntem prieteni, zise Alex.

— Aşa i-ar plăcea lui Lucky, răspunse Lennie pe jumătate beat, dar eu ştiu ce încerci tu să faci.

— Da, mă rog. Poate ar fi mai bine să vezi ce faci tu. Hai cu mine.

— Ce dracu’ vrei? Se opuse Lennie.

Observând-o pe Lucky, Alex îi făcu semn cu mâna.

— Poate ar fi mai bine să fii şi tu de faţă.

— De faţă, unde? Se miră ea.

— O să vezi.

Amândoi îl urmară pe Alex până la intrare.

Claudia rămăsese exact acolo unde o lăsase el, cu copilul încă agăţat de rochie. Când îl văzu pe Lennie, chipul i se lumină.

— Lennie! Strigă ea entuziasmată. Mă rog de mult pentru momentul ăsta!

— Claudia? Făcu el nevenindu-i să creadă că femeia se afla cu adevărat acolo.

— Da, eu sunt, spuse ea.

— Iisuse! Exclamă el. Ce cauţi aici?

— Am venit în America să te caut, îi spuse ea. Iar acum, că te-am găsit, sunt cea mai fericită femeie din lume.

— Sper că acum eşti satisfăcută! Rânji Carlo.

Brigette se lăsase să alunece pe pielea canapelei din spate al limuzinei, cât putea de departe de el. Simţise în ce dispoziţie era şi nu avea de gând să fie ea cea asupra căreia să-şi reverse el furia.

— Petrecerea a fost drăguţă, zise ea pe un ton neutru.

— Drăguţă pentru tine, spuse el fierbând. Tu n-a trebuit să stai acolo şi să suporţi insultele căţelei ăleia!

— Ce căţea? Întrebă ea cu un oftat, simţind că acum urmează sâcâiala şi ţipetele şi furia pe care într-un fel le anticipase.

— Lucky Santangelo.

— Nu e o căţea, Carlo, spuse Brigette cu răbdare. Doar preocupată în ce mă priveşte.

— Îţi dai seama ce rău m-a jignit? Spuse el cu o voce care devenea acuzatoare.

— Nu, ce-a făcut?

El se întinse şi apăsă butonul de ridicare a geamului fumuriu care îi separa de şofer.

— A sugerat că eu, contele Carlo Vittorio Vitti, vreau să pun mâna pe banii tăi!

Urmă o pauză plină de tensiune.

— Nu am nevoie de banii tăi, Brigette, am eu o grămadă. Familia mea e veche de secole. Dar tu cine eşti? Eşti un nimeni!

— Bunicul meu era un miliardar grec extraordinar de respectat, preciză ea. Era prieten apropiat cu regi şi preşedinţi de stat.

— Păcat că mama ta s-a dovedit o târfă nenorocită, rânji el batjocoritor.

— Nu spune asta, ţipă Brigette. Mama a avut problemele ei, dar nu era o târfă.

— Atitudinea ta mă scârbeşte, îi aruncă el. Încearcă să te porţi ca o soţie de conte. Ţi-am făcut onoarea asta, iar tu scuipi pe ea.

— Poate că am greşit căsătorindu-ne, îndrăzni ea cu curaj.

— Greşeala a fost a mea, spuse el tăios.

— Şi atunci ce-avem de făcut? Încercă ea să-şi păstreze calmul. Lui îi trecu prin minte că, dacă ar divorţa, ar fi îndreptăţit să ceară câteva milioane din averea ei. Dar de ce să se mulţumească doar cu nişte milioane, când putea să controleze o întreagă avere?

— Erai o frumuseţe, spuse el batjocoritor. Acum uită-te cum ai ajuns!

— Ce vrei de la mine, Carlo? Oftă ea obosită şi descurajată. Ce vrei, de fapt, de la mine?

— Vreau ca tu să mă respecţi aşa cum ar face oricare soţie bună.

— Încerc, spuse ea plictisită.

— Astă-seară n-ai făcut nimic ca să mă susţii.

— Ce vrei să spui?

— I-ai permis târfei ăleia de Santangelo să mă insulte.

— Habar n-am ce ţi-a zis.

— Te asigur, Brigette, că n-am să-ţi mai permit niciodată s-o vezi. Carlo era hotărât ca, odată ajunşi la hotel, să sune la

compania aeriană şi să facă rezervări pentru cel mai rapid zbor spre Europa, departe de oamenii care îndrăzniseră să-i pună în pericol viitorul.

— Uşurel, spuse Steven.

— Ce e? Îl întrebă Lină, pe jumătate dezbrăcată de rochia ei Versace.

— Te mişti prea repede.

— Prea repede pentru ce? Întrebă ea sincer mirată.

— Prea repede pentru mine.

— Dar mă gândeam.

— Nu te gândi. Ia-o mai uşor.

Lină era complet nedumerită. Primul lucru pe care bărbaţii îl voiau de la ea era să scape de haine. Ce o fi cu Steven şi cu dorinţa lui de o lua mai uşor? Ştia bine ce face; de altfel, aşa şi trebuia, doar făcea asta de la paisprezece ani.

Intraseră în casa lui în urmă cu cinci minute.

— Vrei ceva de băut? O întrebase el.

— Şampanie, răspunsese ea, iar când el se îndreptase spre barul din colţul încăperii, ea începuse să-şi scoată rochia, gândindu-se că el va fi excitat la maximum. În schimb, el îi cerea acum s-o lase mai uşor. Se simţea jenată.

Îşi trase repede înapoi partea de sus a rochiei, nesigură pentru prima dată în viaţă.

— Nu am şampanie, spuse Steven de lângă bar. Am doar vin alb.

— Merge, spuse ea simţindu-se ciudat, pentru că îi plăcea cu adevărat bărbatul ăsta, iar el, probabil, credea acum despre ea că era cea mai mare târfă din lume, nebună după o partidă rapidă de sex.

Steven îi turnă un pahar de vin, îşi luă o cola dietetică pentru el şi veni să se aşeze alături de ea pe canapea.

— Lină, spuse el încetişor.

— Da, Steven? Schimbă ea masca de iubitoare de petreceri cu cea de ascultătoare desăvârşită.

— Lasă-i întotdeauna pe bărbaţi să aleagă ritmul.

— Cum?

— Eşti tânără, celebră, extrem de sexy, ca să nu mai spun cât eşti de frumoasă. Şi sunt sigur că eşti şi foarte bogată. Aşa că relaxează-te.

— Nu cred.

— Ascultă-mă, o întrerupse el. Când ai avut ultima oară o relaţie serioasă?

Mintea ei începu să caute prin lista lungă de cuceriri care conţinea playboy bogaţi, staruri rock, moguli media, personalităţi din lumea sportului, băieţi de bani gata.

— Nu sunt genul care să se bage în relaţii serioase, spuse ea defensiv. Nu mă interesează.

— De ce?

De ce? De ce? De ce? Bună întrebare. Avea douăzeci şi şase de ani şi cea mai îndelungată perioadă pe care o petrecuse împreună cu acelaşi bărbat fusese o poveste de şapte săptămâni cu un magnat newyorkez extrem de bogat, care se folosea de ea ca să-şi scoată din minţi nevasta, o doamnă de societate extrem de rafinată, ocupată să-şi facă de cap cu şoferul lor portorican.

— Mama mea a fost dintotdeauna singură, spuse ea şi s-a descurcat foarte bine. Doar a reuşit să mă crească pe mine, nu? Fără vreun bărbat care să se ţină de capul ei şi să-i spună ce să facă.

— O relaţie nu înseamnă să-i spui celuilalt ce să facă, îi explică Steven. O relaţie înseamnă să fii împreună cu cineva pe care-l iubeşti, să vă distraţi împreună, să fiţi alături la bine şi la greu.

— Oh, făcu ea întrebându-se cum să facă să-l ducă mai repede în pat, pentru că, cu cât vorbea el mai mult, cu atât îl dorea ea mai tare.

Faptul că putea să aibă tot ce-şi dorea era unul dintre cele mai mari avantaje ale statutului de supermodel.

— Tot ce vreau să-ţi spun, continuă Steven, e s-o iei mai uşor.

— Da, Steven, spuse ea ascultătoare, aşteptând ca el s-o sărute.

— Claudia, ce faci aici? Întrebă Lennie uluit.

Claudia îi zâmbi; un zâmbet năucitor, amestecat cu duioşie şi cu dragoste.

— Ai spus că dacă vreodată am nevoie de ceva, murmură ea, cuvintele topindu-se în timp ce Lucky se apropia privindu-l întrebător pe Lennie.

— Oh, iubito, spuse el extrem de încurcat. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că o asemenea situaţie se poate întâmpla cu adevărat. Ea e Claudia. Ea e cea care. Hm, m-a ajutat să scap atunci când am fost răpit. Cred că. Hm, ei îi datorez viaţa.

— Aşa cred şi eu, zise Lucky, măsurând din priviri acea frumuseţe, o combinaţie între Salma Hayek şi Sophia Loren în tinereţe.

Lennie omisese să-i spună cât de frumoasă era femeia care îi salvase viaţa. De fapt, îşi aminti că, atunci când îl întrebase, mormăise ceva cum că ar fi îngrozitor de urâtă.

— Ea e soţia mea, Claudia, zise Lennie, accentuând puternic cuvântul soţie.

— Oh, făcu Claudia, în timp ce chipul i se întuneca de dezamăgire, lucru care nu-i scăpă lui Lucky.

Şi nici lui Alex, care încă mai stătea acolo, ca un observator curios.

— De unde vii? O întrebă Lennie, observând cât părea de obosită.

— Din Italia.

— Din Italia? Repetă Lucky. Vrei să spui că astăzi ai ajuns aici?

Claudia încuviinţă, dând afirmativ din cap.

— Am venit cu avionul de la Roma. De la aeroport, un domn amabil ne-a adus în oraş de unde am putut lua un autobuz până aici. Nu aveam decât adresa ta, Lennie. Speram să te mai găsesc aici, deşi au trecut deja cinci ani.

— Ştiu, zise el, din ce în ce mai confuz. Aşa că ai urcat pur şi simplu în avion şi ai venit aici, sperând să mă găseşti?

Ochii ei străluciră.

— Ai spus că dacă vreodată voi avea nevoie de ajutor.

— Da, dar ar fi trebuit să dai un telefon, să mă anunţi.

— E fiul tău? Întrebă Lucky făcând semn spre băieţel. Pare extenuat.

— Da, zise Claudia. E obosit şi foarte flămând.

— Cum îl cheamă? Întrebă Lucky, făcându-i-se milă de copilul care nu scosese un cuvânt.

Claudia îi aruncă o privire lui Lennie înainte de a răspunde.

— Leonardo, murmură ea.

— Leonardo, repetă Lucky.

Apoi, deşi aflase răspunsul doar privindu-l pe copil, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Cine e tatăl lui?

Ochii Claudiei îi întâlniră pe cei ai lui Lennie.

— E fiul nostru, Lennie, spuse ea, cu vocea aproape şoptită. Leonardo este motivul pentru care sunt aici.

— Oh, Doamne! Exclamă Lucky, întorcându-se spre soţul ei. E fiul tău?

— Nu. Nu ştiu nimic despre asta, bâigui Lennie, şocat.

Expresia de pe chipul lui Lucky era rece ca gheaţa.

— Ce-ar fi să ne retragem undeva unde Claudia să ne poată explica totul, fără să ne asculte jumătate din oaspeţi, spuse ea calmă, aruncându-i o privire lui Alex. Noapte bună, Alex!

— Hei, nu e vina mea, ridică Alex din umeri. Stătea afară şi întreba de Lennie. N-am vrut decât să fac o faptă bună pe ziua de azi.

Lucky se întoarse pe călcâie şi mai furioasă pentru că, dintre toţi oamenii din lume, tocmai Alex trebuia să fie martor la umilinţa ei.

— Condu-o pe Claudia în bibliotecă, îi zise ea lui Lennie.

Odată instalaţi în bibliotecă, Claudia începu să vorbească, adresându-i-se direct lui Lennie:

— În ziua în care am făcut dragoste, am rămas însărcinată, spuse ea împreunându-şi palmele. După ce tu ai fugit, fraţii mei şi restul familiei s-au înfuriat foarte tare. M-au bătut crunt când au aflat că eu te-am ajutat să scapi. Mai târziu, când sarcina a început să se vadă, m-au trimis să locuiesc la nişte rude îndepărtate, în alt sat.

Ezită o clipă, copleşită de emoţie.

— Au zis că sunt o ruşine pentru întreaga familie. După ce l-am născut pe fiul meu, nimeni nu a mai vorbit cu mine, aşa că am plecat la Roma, unde mi-am găsit o slujbă. Dar nu câştigam suficient ca să mă descurc. După ani de chin, am înţeles că fiul meu merită să fie alături de tatăl lui, aşa că l-am adus pe Leonardo la tine, Lennie, în America, unde ştiu că va fi bine îngrijit.

Lennie înghiţea în sec, pe măsură ce lumea, aşa cum o ştia el, începea să se prăbuşească în jurul lui. Avea un copil de care nu ştiuse nimic până acum. Un fiu. Şi ştia, era conştient că asta va schimba totul.

Da, era adevărat, făcuse dragoste cu Claudia, o singură dată. Ar fi trebuit să-i spună lui Lucky atunci când se întorsese acasă. S-o implore să-l ierte.

Dar n-o făcuse. Îşi imaginase că era ceva de care ea nu va afla niciodată.

Greşit. Dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat pe Lucky, ar fi ştiut că ea nu-l va ierta niciodată. Niciodată.

O minţise în legătură cu altă femeie, iar în ochii ei mai rău de-atâta nu se putea.

Când vestea explodă, lovi cu putere şi deveni dintr-odată cea mai importantă ştire de pe toate canalele de televiziune. Asta fără a pune la socoteală titlurile de prima pagină din LA Times şi UŞA Today. Se afla chiar şi pe pagină a treia din New York Times. Toate ziarele de scandal scoaseră la iveală cele mai sinistre

poveşti despre fosta dependenţă de droguri a lui Price Washington, dar şi vechile fotografii nud ale lui Mary Lou, de parcă lucrurile astea ar fi avut vreo legătură cu crima.

Price Washington nu realizase ce ştire importantă o să devină. La dracu'! Nu aşa ar fi vrut să ajungă subiect de primă pagină. Dacă mama lui ar fi ştiut, ar fi ieşit din mormânt şi i-ar fi snopit în bătaie pe amândoi.

În faţa casei lui se instalaseră deja echipe de reporteri care aşteptau o declaraţie sau măcar o vorbă de la el.

Era ditamai rahatul! Îi interzisese lui Teddy să iasă din casă.

— Să nu te uiţi nici pe fereastră, adăugase el. Sunt peste tot cu nenorocitele lor de camere.

Mila era încă la închisoare, în ciuda rugăminţilor Irenei de a-i plăti cauţiunea.

— Nici să nu te gândeşti, mormăise el. Ea e cea care l-a băgat pe Teddy în mizeria asta. Las-o să stea acolo.

— Dacă aş putea s-o văd, zisese ea, aş convinge-o să spună adevărul.

— Da, sigur, făcu Price neîncrezător. O s-o faci pe fiică-ta să ia totul asupra ei ca să-l scape pe Teddy? Nu prea cred. Mai bine fă-ţi bagajele şi şterge-o, Irena. S-a terminat.

— Nu pot să înţeleg cum, după toţi anii ăştia, poţi să-mi spui să plec, zisese ea cu voce înăbuşită.

— După tine, ce dracu' ar trebui să fac, urlase el, plin de frustrări. Cum să te mai păstrez, după toate câte s-au întâmplat?

Irena se închisese în camera ei, ca să se gândească la toate.

În ziua în care ştirea ajunsese în presă, Howard Greenspan o adusese pe Ginee pe uşa din dos a reşedinţei, ca să discute cu fiul ei. Odată intrată înăuntru, ea începu să-şi plimbe peste tot posteriorul imens, cu un aer de stăpână, cum, de altfel, fusese cândva.

— Locul arată bine, zise ea, pipăind pluşul care acoperea canapelele. Văd că ai redecorat.

— Ai grijă ce-i spui lui Teddy, o avertiză Price, nemulţumit să o vadă din nou în casa lui, simţind cum simpla ei prezenţă îi invadează spaţiul vital. E la pământ.

— La naiba! Eu sunt la pământ, anunţă Ginee, cu bărbia ei dublă tremurând. Sunt nenorocita de mamă a criminalului. Crezi că un asemenea statut îmi asigură cea mai bună masă din restaurant?

— Am făcut o înţelegere, Ginee, zise Price pe un ton egal. Tu ţine-ţi partea ta de înţelegere, iar eu o să mi-o respect pe a mea.

— Gata, gata, interveni Howard, jucând rolul avocatului împăciuitor. E important ca voi doi să vă puneţi de acord, mai ales în faţa copilului.

Price dădu din cap aprobator.

— Eu şi Price ne-am înţeles dintotdeauna bine, zise Ginee, ridicându-şi fundul enorm. Am şi cecurile care dovedesc acest lucru.

Price îi aruncă o privire. Se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul, chiar dacă simţea că se îndreaptă spre o cădere nervoasă. Agentul lui îl sunase dimineaţa şi îl anunţase că studioul vrea să amâne începerea filmărilor la filmul pe care urma să-l facă.

— Ce rahat mai e şi ăsta? Izbucnise el.

— E o tactică prin care trag de timp, îi explicase el. Aşteaptă să vadă în ce direcţie o ia cazul înainte să se implice. Dacă o să atragi simpatia publicului, atunci ar însemna bani în box-office. Dacă nu, atunci ar fi un dezastru pentru ei şi vor alege să se retragă.

— Să-l ia dracu’ de studio! Se înfierbântase Price.

— Da, zisese agentul. De parcă n-am mai auzit asta niciodată!

— Ce trebuie să facă o fată ca să primească un pahar de băutură-n casa asta? Întrebă Ginee cu sfială.

Price sună după Irena, care îşi făcu apariţia imediat, de parcă ar fi ascultat la uşă.

— Hristoase! Făcu Ginee cu dezgust când o văzu pe Irena. Încă mai eşti aici! Ce glumă absurdă mai e şi asta?

Irena evită să o privească direct, cu toate că n-o durea deloc sufletul să vadă că Ginee a pus pe ea cincizeci de kile.

— Adu-mi o cafea neagră, cu un strop de Sambuca, comandă Ginee. Apoi, întorcându-se spre Howard, adăugă: Porcăria asta cu Teddy m-a pus la pământ. Am nevoie de un întăritor.

Howard aprobă, întrebându-se cum de se putuse însura Price cu balena asta.

Irena alunecă afară din cameră. Singurul întăritor de care avea nevoie Ginee era unul pentru faţa ei.

Teddy îşi pieptănă din nou părul şi se privi în oglindă. Avea trăsăturile bine conturate. Da, era un fel de Will Smith combinat cu ceva din Tiger Woods.

Azi o vedea pe mama lui pentru prima oară după doisprezece ani, iar stomacul i se zvârcolea de teamă şi de emoţie. Oare îl va mai iubi, după tot rahatul ăsta? Oare l-a iubit vreodată? Oare era adevărat ce spusese tatăl lui despre ea? Chiar era o târfă? Price îl luase deoparte aseară şi îl avertizase:

— Mama ta s-a mai îngrăşat. Nu-i spune asta, căci s-ar putea să iasă destul de urât.

Cum adică era grasă? Pe Teddy nu-l deranja asta. Ce-l deranja era că ea nu venise să-l vadă niciodată, în toţi anii ăştia.

Şi totuşi. Faptul că o vedea acum tot însemna mai mult decât nimic, pentru că îi era limpede că nu putea să comunice cu tatăl lui. Mânia lui Price era un lucru înspăimântător.

Peste tot la ştiri se vorbea din nou numai despre Mary Lou. Fotografia ei îl privea din fiecare ziar. Chipul acela în formă de inimă şi zâmbetul dulce îi aminteau de noaptea aceea de coşmar. Fiecare imagine a ei îl umplea de durere, de scârbă de sine însuşi şi de un sentiment copleşitor de vinovăţie.

Se ura din nou pe sine. Iar pe Mila o ura şi mai tare. Era o vrăjitoare. Ea o făcuse. O împuşcase pe Mary Lou ca pe un câine. Iar el stătuse acolo şi privise. Nu făcuse nimic ca s-o împiedice.

Merita să fie pedepsit, chiar dacă asta ar fi însemnat să fie închis. Merită ce era mai rău.

Tatăl lui avea dreptate, trebuia să se fi dus la poliţie atunci când avusese ocazia.

Dar n-o făcuse. Iar acum venise vremea să plătească.

Închisă laolaltă cu un grup de femei, Milei nu-i plăcea deloc unde se află. Dar mai ales nu-i plăceau uniformele alea fără formă şi paznicii care nu păreau capabili să schiţeze un zâmbet. O grămadă de chipuri bătrâne şi urâte. Era hotărâtă să scape înainte să apuce să se pună cu ea.

În cea de-a doua noapte pe care o petrecuse în închisoare se luase la harţă cu o brunetă plăpândă şi sfârşise prin a o stâlci în bătaie. Cele douăzeci şi patru de ore pe care trebuise să le petreacă după gratii, la izolare, în urma acestui incident îi întăriseră imaginea de dură în contingentul de dure.

Puţin după ce ieşise de la izolare se combinase cu colega de celulă, Maybelline Browning. Maybelline era slăbuţă şi drăguţă, cu o feţişoară de copil şi cu o gură extrem de senzuală.

— Ce-ai făcut? O întrebase Maybelline, în timp ce-şi ronţăia o şuviţă din propriul ei păr roşcat, un obicei dezgustător, dar pe care Mila se obişnui curând să-l accepte.

— Am împuşcat o târfă neagră care-mi stătea în cale, răspunsese Mila, bravând. Da’ tu?

— Mi-am înjunghiat bunica cu un cuţit de pâine în timp ce dormea, spuse Maybelline cu un zâmbet angelic pe chipul ei de copil. Din păcate, babornişa na crăpat, da’ nu-i nimica, o fac eu altă dată. Eu sau fratele meu tot o terminăm.

— Fratele tău te-a ajutat data trecută?

— Nu. Duke nu era acolo, altfel vacă bătrână n-ar fi scăpat.

— Da’ ce ţi-a făcut să te supere aşa? Întrebă Mila curioasă.

— A rămas în viaţă după moartea bunicului. Căţeaua!

Mila admira stilul lui Maybelline, deşi instinctul ei de stradă o avertiza că e genul de fată de care ar fi fost bine să se ferească.

Zilele se scurgeau şi Mila aştepta ca Irena să-i plătească cauţiunea. Dar nu se întâmpla nimic.

De asemenea, aşteptase ca avocatul bine plătit al lui Price să-şi facă apariţia. Nici asta nu se întâmplase. În schimb, un avocat desemnat din oficiu venise s-o vadă. Willard Hocksmith, un fraier cu aspect jerpelit, cu dinţi galbeni şi respiraţie grea. Era îmbrăcat într-un costum maro pământiu şi avea o cămaşă albă, roasă la guler. Nu-i inspira niciun pic de încredere.

— Vreau să ies afară îi spusese ea, privindu-l fix, de parcă era vina lui că ea fusese închisă. Nu eu am făcut-o, ci Teddy Washington. Pot să dovedesc asta.

— Cum?

— O să vezi.

— Spune-mi tot ce poţi.

— La momentul potrivit.

— O să văd ce pot face, spusese el.

Şi de atunci nu mai auzi nimic de el. Pe măsură ce se scurgeau zilele, o furie adâncă începea să-şi facă loc în sufletul ei. Se dovedea că toată lumea îi era potrivnică, chiar şi propria ei mamă, care nici măcar nu venise s-o vadă. Era sigură că Irena înţelesese că NU ERA VINA EI.

Nu-i păsa, pentru că toţi vor plăti în cele din urmă. Şi Teddy şi Price şi Irena. Avea ea arma ei secretă. Avea arma lui Price Washington cu amprentele lui Teddy peste tot. Era bine ascunsă, iar ea nu voia să spună unde până când nu era sigură că ajunge în mâinile cui trebuia. Poliţiştii puteau fi cumpăraţi, iar lui Price i-ar fi fost uşor s-o facă.

Trebuia să aştepte momentul potrivit.

Apoi, oh, da, când ea va termina, ei toţi aveau să plătească cu vârf şi-ndesat. Fiecare în parte.

— Salut-o pe mama ta, mormăi Price, de lângă uşă, frecându-şi capul chel, semn clar că era la strâmtoare.

Teddy rămase în cadrul uşii, îngheţat. Ce trebuia să facă? Să alerge spre ea ţipând Mami! Mami!

Şi cine era femeia asta, în fond? Nimeni de care el să-şi amintească. Femeia asta era uriaşă. Un munte. Un munte pe care nu avea nici cea mai mică intenţie să-l îmbrăţişeze.

— Ce mai faci, Teddy? Îl întrebă ea în timp ce mesteca gumă aşa cum o vacă ar fi rumegat fân, cu ruj întins peste toţi dinţii din faţă.

— Bine, bâigui el, fără să reuşească să potrivească imaginea femeii ăsteia peste fotografia pe care o avea cu mama lui ţinându-l în poală pe când nu împlinise doi ani.

Femeia din fotografie era o frumuseţe. Cea din faţa lui era un monstru de grăsime, cu un machiaj ca de clown.

— Vă lăsăm singuri, spuse Howard, împingându-l pe Price afară din cameră şi închizând uşa în urma lor.

Se lăsă o tăcere ciudată.

— Te-ai cam băgat în necaz, nu, copile? Zise în cele din urmă Ginee, luând în mână unul dintre premiile pentru televiziune câştigate de Price şi studiindu-l cu atenţie.

— Aşa cred, spuse Teddy, privind covorul, incapabil să-şi ia ochii de la pantofii ei roşii, decupaţi, prin care degetele i se iţeau ca un şir de chiştoace negre.

— E numai vina nenorocitului de taică-tu! Zise ea punând premiul jos cu zgomot. Gene proaste! Cred că l-ai moştenit.

Oftă apoi şi începu să-şi facă vânt cu mâna. Unghiile îi erau atât de lungi încât i se încovoiau spre degete. El se întrebă dacă putea să facă vreodată ceva cu asemenea unghii.

— Vrei să-mi povesteşti? Continuă ea. Fata asta te-a apucat de nădragi şi tu te-ai umflat tot, nu?

— Ea. Ea m-a influenţat, spuse el precaut.

— Sigur, făcu Ginee, lăsându-se să cadă din nou pe canapea, care scârţâi din încheieturi. Orice puşti de şaişpe ani excitat o să se lase dus de cine ştie ce fătucă. În orice caz, zise ea răsucindu-şi unul dintre inelele ei mari, trebuie să înveţi să gândeşti cu creierul, nu cu cocoşelul. Ai înţeles?

Era ruşinat că ea îi vorbea în felul acesta. Oare aşa vorbesc mamele cu fiii lor? Nu avea niciun element de comparaţie.

— Cred că Price ţi-a spus că procurorul o să înceapă acţiunea, ceea ce înseamnă că eu trebuie să fiu acolo în fiecare zi, să mă plictisesc de moarte. Desigur, tatăl tău o să mă răsplătească pentru asta, aşa e normal.

— Cum se face că nu te-am văzut niciodată în toţi anii ăştia, mamă? Întrebă Teddy, hotărât să obţină nişte răspunsuri. N-ai vrut să mă vezi?

— Oh, te rog! Nu mă lua cu faza asta de biet băiat părăsit, spuse ea iritată. Tatăl tău n-a vrut să mă lase să te văd. Nu se gândea decât să facă bani şi sex, începu ea să bată darabana cu unghiile în masă. E un nenorocit! Mă plătit să dispar şi-am luat-o din loc. Nu puteam să-i fac faţă în instanţă.

De ce? Ar fi vrut să întrebe Teddy, dar n-o făcu.

— Dar tu ai fi putut să vii în vizită la mine, dacă ai fi vrut, adăugă ea ca să zică ceva.

— N-am ştiut că vrei să mă vezi, şopti el.

— Oricum, toate astea aparţin trecutului, spuse ea, căscând plictisită că trebuie să stea de vorbă cu fiul ei după atâţia ani. Şi va trebui să-mi cumpăr o întreagă garderobă. Trebuie să plec, adăugă ea uitându-se la ceasul bine îngropat în maldărul de grăsime. Îşi ridică fundul imens de pe canapea, fericită că poate s-o ia din loc.

— Ne vedem la tribunal, Teddy-bear.

Ce fusese asta? În asta constase întâlnirea la care visase el?

Tatăl lui avusese dreptate în legătură cu ea. Era o târfă însetată de bani, cu rujul ei roşu strălucitor, cu genele ei false şi cu cârnaţii ei de degete de la picioare.

Măcar tatălui său părea să-i pese de el.

CARTEA A PATRA

Şase săptămâni mai târziu.

— Deci ce spui? O întrebă Alex.

Stăteau în jurul unei mese de conferinţe, în biroul lui. Pe lângă Alex erau prezenţi câţiva dintre asistenţii lui, Venus şi partenera ei de producţie, Sylvia, o lesbiană şi Lucky, care venise singură la întâlnire.

— Cu mine vorbeai? Întrebă Lucky, dându-şi brusc seama că toţi o priveau.

— Nu, făcu Alex sarcastic, vorbeam cu nenorocitul ăla de om din lună.

Ea strânse din buze. Era limpede că Alex se transforma într-un cu totul alt om când lucra.

— Îmi pare rău, Alex, spuse ea pe un ton rece. Cred că pentru o clipă mi-am pierdut puterea de concentrare. Nu-i o crimă, nu? Făcu ea aruncându-i o privire lungă şi dură.

Toţi cei prezenţi simţeau tensiunea.

— Hei, o avertiză Alex, fie participi la întâlnirea asta, fie nu.

— Sunt aici, spuse ea, privindu-l.

Era prima şedinţă de producţie pentru filmul lor, cu titlu de lucru Seducţie. Totul se legase destul de repede, iar Lucky muncise din greu ca să se asigure că aşa va fi. La fel şi Alex. Ei doi făcuseră acest lucru posibil.

Trecuseră şase săptămâni de când Claudia apăruse la uşa ei. Claudia, înarmată cu copilul lui Lennie.

Fireşte, când totul ieşise la iveală, ea şi Lennie se certaseră îngrozitor. El o minţise, îi spusese că nu se întâmplase nimic între el şi fata aia din Sicilia, iar acum, cinci ani mai târziu, aceasta apăruse cu copilul lui.

— De ce nu ai fost sincer cu mine? Întrebase ea rănită şi furioasă.

— Luptam pentru viaţa mea, răspunse el, evident la fel de şocat că şi ea. Claudia era singura mea cale de scăpare.

— Înţeleg. Te-a forţat să faci sex cu ea ca să poţi scăpa de-acolo, nu?

— Dumnezeule! Încearcă să înţelegi, Lucky.

— Poate aş fi fost mai înţelegătoare dacă mi-ai fi spus-o. De ce dracu' nai făcut-o?

— Nu mi s-a părut suficient de important ca să risc să te rănesc.

— Şi presupun că o târfă din Sicilia, apărută din senin cu un copil care e al tău, nu trebuia să mă rănească.

— Claudia nu e o târfă, spuse el tăios.

Asta mai lipsea: ca Lennie să o apere pe fată.

— Ştii ce, Lennie, din punctul meu de vedere, n-ai decât să-ţi iei noua ta familie şi să te muţi la hotel. Nu-i vreau aproape de copiii mei.

— Nu eşti cinstită, ripostase el. Încerc să-ţi spun că nici eu nu ştiam nimic de existenţa copilului.

— Ei, dar acum ştii. Te-ai culcat cu ea, acum suportă consecinţele.

Ştia că exagera, dar minciuna era unul dintre lucrurile pe care nu le accepta. Iar el o minţise în legătură cu unul dintre cele mai importante lucruri – fidelitatea.

Poate că ar fi fost mai înţelegătoare dacă el i-ar fi spus totul imediat după ce se întorsese din captivitate. Dar el n-o făcuse. Ba chiar insistase că nu se întâmplase nimic între el şi fata aceea.

Sincronizarea era totul. Ea ar fi putut să-l ucidă pe nenorocitul care o înşelase, care le distrusese vieţile.

A doua zi după petrecere, Alex o sunase, dorind să ştie totul. Ea refuzase să discute cu el. Era o chestiune personală. Şi mai presus de orice, se apropia şi procesul, iar Steven avea nevoie

de ajutor. Procurorul reuşise să programeze procesul peste rând, invocând publicitatea excesivă. Era un lucru bun, asta însemna că totul se va termina curând şi că ei vor putea să-şi ducă viaţa mai departe.

O altă preocupare a lui Lucky era acum Brigette. A doua zi după petrecere, când sunase la hotel, fusese informată că cei doi, contele şi contesa Vitti plecaseră, lucru care o şocase. O sunase apoi imediat pe Lină, care nu ştia nici ea nimic.

— Imediat ce o să am timp, am s-o iau pe urmele lor, îi spusese ea Linei. Nenorocitul o ţine sub cine ştie ce vrajă infernală, iar eu am de gând s-o rup împreună cu gâtul lui de italian.

În cele mai multe seri se întindea în pat cu sufletul plin de incertitudine şi nelinişte, cu gândul la Lennie, amintindu-şi de momentul în care îl prinsese pe cel de-al doilea ei soţ, Dimitri, împreună cu fosta lui amantă, strălucitoarea cântăreaţă de operă Francesca Fern. Se întâmplase cu puţin timp înainte ca Lucky să-l întâlnească a doua oară pe Lennie, în sudul Franţei. După ziua aceea memorabilă, totul se schimbase. Pasiunea lor era înflăcărată, nimeni şi nimic nu-i putea opri.

Alex ceru o pauză în şedinţă. O apucă pe Lucky de braţ şi o trase brusc deoparte.

— Ai de gând să te concentrezi asupra proiectului ăstuia sau nu? Nu pot să lucrez cu cineva a cărui minte este în altă parte.

— Dar sunt aici, nu? Zise ea cu încăpăţânare.

— Tu eşti aici, dar mintea ta nu este.

— Hai, te rog, Alex. Uneori spui nişte prostii mai mari decât tine.

— Producţia de film trebuie să devină un mod de viaţă pentru tine, începu el o predică. O să poţi face asta, Lucky? Sau ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii gândindu-te la Lennie şi la fiul lui regăsit?

— Nu mă gândesc la asta, spuse ea cu răceală. Lennie face deja parte din trecut. Am petrecut câţiva ani frumoşi împreună, acum gata, e liber să se ducă pe drumul lui, iar eu pe al meu.

— Nu eşti foarte iertătoare, spuse Alex. Da, s-a culcat cu fata aia. Şi?

— Nu înţelegi.

— Tu i-ai spus despre noi? Întrebă Alex coborând vocea.

— Te-am rugat să nu mai aminteşti despre asta, spuse ea, furioasă că el adusese subiectul în discuţie.

— Ştiu. Dar nu poţi să negi faptul că s-a întâmplat.

— Credeam că Lennie e mort. Deci nu mai conta.

— Uite ce e, zise Alex. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l laşi pe omul ăsta, dar trebuie să te gândeşti foarte bine. N-aş vrea ca după ce l-ai părăsit, să-ţi doreşti să n-o fi făcut.

— Regret, Alex, zise ea, exasperată, dar ce am să aleg eu nu are nicio legătură cu tine.

— Ba da, zise el, pentru că dacă tu eşti liberă şi eu sunt.

— Adică?

— Noi doi ar trebui să fim împreună. Ăsta ne e destinul.

Ea ştia că Alex e furios, deoarece singurul contact pe care îl avuseseră ei doi după separarea ei de Lennie fusese strict de afaceri, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să se implice în altă relaţie. În plus, el era încă împreună cu Pia.

Venus veni împreună cu Sylvia şi îi întrerupse.

— Ştii, zise Sylvia pe un ton oarecum oficial, ar mai fi nişte schimbări pe care Venus le-ar dori în scenariu.

— Aşa e, confirmă Venus. De exemplu, scena în care personajul meu e în piscină. De ce trebuie să fie în piscină? Mie mi se pare că o saună ar fi mult mai sexy.

— Vremea piscinelor a trecut, adăugă Sylvia, pentru cazul în care ei nu înţeleseseră mesajul.

— Trebuie să analizezi scena vizual, spuse Alex, iritat că trebuie să le explice asta. N-am să folosesc o nenorocită de piscină obişnuită. Eu văd o piscină fără fund aşezată pe

marginea unei coaste de munte. În felul ăsta, sugerez o doză de real pericol. Publicul nu va şti dacă el o s-o împingă sau nu peste margine. Ar trăi sentimentul neliniştitor că el ar putea-o face.

— Sau că ea ar putea, adăugă Venus. Intenţionez să fac din personajul meu o femeie periculoasă.

— Sunt de acord cu asta.

— Periculoasă, ca Lucky, zise Venus, testându-l, pentru că ştia ce simte el pentru prietena ei. Lucky va fi modelul meu, ştii?

— Serios? Zise Alex.

— Î-hm, aprobă Venus. Lucky m-a învăţat totul despre cum să fii o femeie puternică. Şi crede-mă, Alex, unele dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la ea te-ar şoca până şi pe tine.

— Nimic nu mă poate şoca pe mine, Venus, spuse el scurt. Am văzut şi am făcut de toate. Sunt un războinic versat.

— Şi poetic în acelaşi timp, făcu ea cu şiretenie.

— Putem să ne întoarcem la treabă? Îi întrerupse Lucky. Avem o grămadă de decizii de luat.

Faptul că locuia într-un apartament spaţios în Chateau Marmont împreună cu Claudia şi cu Leonardo îl înspăimânta pe Lennie. Nici măcar n-o atinsese pe Claudia după ce ea apăruse din nou în viaţa lui şi nici nu fusese tentat s-o facă. Era nesofisticată şi vulnerabilă, aproape la fel ca un copil. Şi era atât de recunoscătoare pentru fiecare lucru mărunt pe care i-l oferea.

El dormea într-un dormitor, iar Claudia şi Leonardo în celălalt. Singurul lucru la care se putea gândi, era cum să se întoarcă la Lucky. Din păcate, soţia lui era hotărâtă să nu mai aibă de-a face cu el. Din punctul ei de vedere, îl dăduse afară şi gata, asta era tot.

— Trebuie să-i văd pe copii, îi spusese el la telefon.

— Obţine un ordin judecătoresc, îi răspunsese ea ferm.

— Asta vrei să fac?

— Da.

Lucky putea să fie o femeie extrem de dificilă.

Se dusese la Palm Spring şi apelase la Gino. El ridicase din umeri şi-i spusese:

— Crezi că pot să-i cer ceva fiicei mele? E o Santangelo, pentru numele lui Dumnezeu! Face numai ce vrea ea.

Lennie ştia ce însemna asta. Lucky lua întotdeauna deciziile pe care le voia şi le ducea până la capăt, chiar dacă se dovedeau greşite.

Între timp, Claudia nu contenea să fie uimită faţă de tot ceea ce o înconjura. Alergă peste tot prin hotel, atingând mobila, inspectând bucătăria, privind la televizor. America era un lucru nou şi entuziasmant, iar ea era copleşită.

Lennie află în curând că Leonardo avea o problemă. Băiatul avea un defect de auz. Ochii Claudiei se umpluseră de lacrimi atunci când îi povestise că furia fraţilor ei pentru faptul că ea le trădase familia fusese atât de mare, încât Leonardo încasase nenumărate bătăi.

— L-au pedepsit pe el pentru ce am făcut eu, explicase ea.

Lennie se simţea copleşit de vinovăţie. Dacă nu s-ar fi culcat cu ea, femeia ar fi dus o cu totul altă viaţă. Dar o făcuse. Se lăsase pradă simţurilor, se culcase cu ea şi îi dăruise un fiu. Acum, trebuia să preia responsabilitatea.

Cu firecare zi care trecea, Claudia încerca să-l aline, fără să scoată vreodată un cuvânt nelalocul lui. Iar Leonardo părea un copil bun. Nu vorbea limba engleză. De fapt, abia dacă vorbea, din cauza problemei lui cu auzul.

Lennie se surprindea adesea privind copilul. Leonardo avea ochii verzi că oceanul şi un păr lung, de un blond-murdar. Asemănarea cu el însuşi la aceeaşi vârstă i se părea evidentă.

Hotărî să închirieze o casă unde să-i lase pe cei doi să locuiască împreună. De asemenea, îl programă pe Leonardo la cei mai buni doctori, pentru a vedea dacă se mai putea face ceva în privinţa auzului lui. Între timp, continua să lucreze la scenariul lui, dar nu-i era uşor să se concentreze, mai ales acum, când se apropia procesul în care el urma să fie martor principal.

Mass-media exploatase la maximum cazul, aşa cum toată lumea se aşteptase să se întâmple. Împreună cu Lucky, Mary Lou şi Gino, el era ţinta preferată a ziarelor de scandal. Lennie Golden, fost star de cinema, fost actor de comedie, fiul lui Jack Golden şi al unei dansatoare de striptease, căsătorit cândva cu fosta moştenitoare a fabuloasei averi Stanislopoulos, Olympia, care murise în urma unei supradoze într-o cameră de hotel, împreună cu starul rock Flash. Totul era scos din nou la iveală, cu tot cu fotografi. Lui Lennie viaţa i se derula înaintea ochilor.

Lucky avea şi ea parte de publicitate nedorită. Potrivit presei, era fiica unui gangster care se descurcase bine în viaţă. Conducea un studio cu un trecut întunecat. Era femeia care ucisese un bărbat şi pledase pentru autoapărare.

Lennie ştia că Lucky trebuie să fi fost devastată de toată publicitatea asta, cu atât mai mult cu cât nu-i plăcea să fie sub lumina reflectoarelor. El şi-ar fi dorit să se afle lângă ea, ca să o poată proteja de toate mizeriile astea. Dar, ori de câte ori o suna şi încerca să se vadă cu ea, avea parte de acelaşi refuz categoric.

Ultima dată când o sunase, i se păruse mai comunicativă.

— Am înţeles că nu ştiai că e însărcinată, Lennie, însă simt că m-ai trădat şi că nu voi mai putea avea niciodată încredere în tine. Şi dacă nu am încredere, nici nu pot să fiu cu tine. Aşa că, te rog, nu mă mai suna.

Logica lui Lucky, uneori, sfida realitatea.

Lennie aflase că îşi continuase proiectul de film împreună cu Alex, iar asta îl scotea din minţi. Tot ce voia Alex era să fie mai aproape de ea, pentru ca apoi să poată să meargă mai departe şi să-şi consolideze poziţia. Alex nu era omul în care să poată avea încredere.

Lennie îl sunase într-o seară, după ce băuse ceva mai multă votcă, iar Claudia şi Leonardo dormeau deja în camera de alături.

— Stai departe de soţia mea, îl avertizase el.

— Nu sunteţi separaţi? Întrebase Alex.

— Stai departe de soţia mea, repetase el.

— Du-te dracului, îi spusese Alex.

Situaţia asta îi crea un disconfort şi mai mare lui Lennie. Ce putea să facă? Cum putea s-o recâştige?

Cu o zi înainte de-a apărea în instanţă, se hotărâse să-i ducă pe amândoi la Disneyland. Călătoria fusese la fel de bine-venită pentru toţi. Avea nevoie disperată să se relaxeze, să-şi pună gândurile în ordine.

Claudia era entuziasmată, Leonardo la fel. Îi dusese mai întâi la GAP, unde se îndrăgostiseră de toate.

Entuziasmul lor îl făcu pe Lenme să se simtă mai bine. Dacă Lucky ar fi putut să accepte situaţia. Claudia era o frumuseţe, dar nu însemna nimic pentru el. Se agăţase de ea într-un moment de teamă şi de disperare. Atunci ea fusese singura lui speranţă.

De ce nu putea Lucky să înţeleagă asta?

Mila apăru pentru scurt timp în instanţă unde, dată fiind gravitatea infracţiunii pe care o comisese, i se refuză cauţiunea. Avocatul din oficiu, cu costumul lui pământiu, încercase să pledeze în favoarea ei, dar judecătorul îl concediase cu un gest plictisit.

Irena, aşezată în primul rând, nu-i putuse fi de niciun ajutor, cu toate că alergase la bancă şi retrăsese până la ultimul cent economiile ei, pentru cazul în care i se fixă totuşi o cauţiune.

Poate că era chiar mai bine că nu o făcuseră, pentru că Irena se temea că, dacă ar fi scos-o pe fiica ei din închisoare, Price şi-ar fi pus în aplicare ameninţarea şi le-ar fi aruncat pe amândouă în stradă. Deocamdată nu mai adusese vorba de aşa ceva.

Mila o observase pe Irena şi-i aruncase o privire scurtă. Oare de ce nu făcea mama ei nimic să o scoată de-acolo? Teddy era liber datorită nenorocitului lui de tată bogat. Ea era la închisoare din cauză că mama ei nu avea un şfanţ. Nu era cinstit.

Irena era prinsă la mijloc între datoria de mamă care trebuie să-şi ajute copilul şi dorinţa de a-i fi loială celui pe care-l iubea. Deşi nu-i spusese niciodată, Price chiar era dragostea vieţii ei.

După ce împlinise patru ani, Mila începuse să o întrebe din ce în ce mai des cine era tatăl ei. Irena o minţise de fiecare dată, inventând tot felul de poveşti despre un fost iubit de-al ei, din Rusia.

Nu acesta era adevărul. Adevărul era mult prea cumplit ca să poată fi spus. Adevărul era micul secret murdar al Irenei.

N-avea să uite niciodată noaptea aia îngrozitoare. Price şi Ginee erau sus, în dormitor, drogaţi până la inconştienţă.

Tot sunau la bucătărie, cu cele mai incredibile solicitări, chemând-o mereu şi spunându-i ce să facă, dându-i tot felul de ordine, între două telefoane la diverşi dealeri de droguri.

Pe vremea aceea, Ginee, iubita lui Price, era o frumuseţe, cu părul lung până-n talie şi cu un trup devastator de sexy.

Irena era, în acelaşi timp, copleşită şi dezgustată de frumuseţea neagră. Dispreţuia faptul că ei erau drogaţi aproape tot timpul şi că Ginee îl încuraja pe Price să facă asta.

În noaptea aceea, amândoi erau complet scăpaţi de sub control, după o petrecere de aproape douăzeci şi patru de ore. Când o chemară pentru a treia oară pe Irena în dormitor, Ginee se dăduse jos din pat goală puşcă, o invitase pe Irena să intre în cameră şi încuiase uşa în urma ei.

Irena, care avea douăzeci şi nouă de ani pe-atunci şi, cu toate că era destul de versată, după ce fusese prostituată în Rusia vreme de mai mulţi ani, nu se gândise niciodată la aşa ceva. În orice caz, când Ginee refuzase să o lase să plece, începuse să fie îngrijorată. Şi iat-o, încuiată într-o cameră cu cel care o plătea şi cu iubita lui, amândoi goi, râzând, glumind, drogaţi.

— Povesteşte-ne despre Rusia, spusese Ginee aruncându-se în pat cu picioarele desfăcute. Ai făcut vreodată sex în patria mamă? Ai făcut-o pe la spate?

Price, întins în pat, râdea zgomotos, fuma şi îşi injecta droguri. Nu prea îl interesa ce se întâmplă. Fusese ideea lui Ginee s-o tortureze.

— Mă scuzaţi? Spusese Irena privind-o pe femeie cu dispreţ.

— Termină, Irena, zi-i ca-ntre noi, fetele, faci vreodată sex? Arăţi de parcă nu prea ai avea parte. Pari destul de. Strâmtorată.

Price avusese atunci o sclipire de luciditate suficientă cât să spună:

— Hei, iubito, ce se-ntâmplă? Credeam că mai chemăm o fată în seara asta. Mi-ai promis.

— Irena ar fi trebuit să se ocupe de asta, bâiguise Ginee, dar se pare că a păstrat locul pentru ea, dragule. Îţi doreşte trupul negru şi atrăgător. Şi fundul tău tuciuriu. Oh, da şi mădularul ăla uriaş.

Irena se retrăsese spre uşă, dar îşi dăduse seama că nu putea să iasă, pentru că Ginee luase cheia.

— Scapă de hainele alea, drăguţă, o instruise Ginee. Şi nu mai fi atât de înţepată. Ştii bine că tânjeşti după puţină acţiune.

Irena privise spre Price, ca să vadă ce dorea el.

— Da, da, continuă, bălmăjise Price, aruncându-i o privire. Relaxează-te.

— Poate i-ar trebui ceva de băut, sugerase Ginee. Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Nu arăţi rău deloc. Dă jos tot şi ia-ţi ceva de băut.

Irena clătinase din cap, ceea ce o înfuriase pe Ginee.

— Care-i treaba? Eşti prea bună pentru noi? Ai venit din nenorocita aia de Moscovă sau de cine ştie unde şi acuma eşti prea bună pentru noi? Dacă vrei să lucrezi pentru omul ăsta, ai face bine să te supui. Oricum, e prea târziu să ne mai găseşti altă fată.

Acestea fiind spuse, Ginee o apucase cu ghearele ei şi îi smulsese hainele.

Irena nu ştiuse dacă să riposteze sau nu. Trebuia să-şi păstreze slujba, nu-şi putea permite să o piardă. Era chiar atât

de greu de imaginat să se culce cu Price? Nu, dacă Ginee n-ar fi fost acolo.

Ginee îi smulsese deja tricoul şi sutienul şi o trăgea de fustă. Irena n-o opri.

Price încercase să se ridice în picioare.

— Hei, iubito, drăguţi sâni, zisese el, întinzându-se spre ei. Foarte drăguţi.

Irena hotărî că, dacă tot avea s-o facă, cel puţin s-o facă de neuitat. Întinsese mâna şi-şi scosese agrafa care îi ţinea părul strâns în coc. Părul i se revărsă în valuri peste umeri. Un păr lung şi castaniu, care îi punea în evidenţă trăsăturile fine şi pielea ca de porţelan, în contrast cu cea a lui Ginee, închisă la culoare.

Apoi luase sticla de votcă de lângă pat şi trăsese o duşcă sănătoasă, gândindu-se: De ce nu? De ce să nu mă distrez puţin? În fond am mai făcut-o.

Apoi intrase în joc. Ginee o mângâia; mâinile ei flămânde se plimbau pe tot trupul Irenei, în timp ce Price le privea, încurajându-le.

Irena se lăsase folosită de amândoi, înţelegând rapid că emoţia de a face dragoste cu Price era ceva la care visase încă de când începuse să lucreze pentru el.

Mai târziu, când Ginee şi Price căzuseră într-un somn adânc, indus de droguri, ea găsise cheia, ieşise, se dusese înapoi în camera ei şi se culcase, consolându-se singură, pentru că ştia că numai ea avea să-şi amintească de ceea ce se întâmplase. A doua zi va fi din nou doar menajera, cea pe care o conducea Ginee.

Şase săptămâni mai târziu, descoperise că era însărcinată. Nu spusese nimănui, pentru că voia să aibă acel copil. Sperase că aducându-l pe lume, el ar fi fost obligat să o bage în seamă.

În timp ce aştepta să nască, născocise o poveste şi îi spusese lui Price că rămăsese însărcinată cu un fost iubit.

— Vrei să păstrezi copilul, n-ai decât, îi spusese el, în ciuda obiecţiilor furibunde ale lui Ginee, care insistase să o concedieze. Price refuzase.

Când născuse, constatase că bebeluşul era alb, ceea ce o şocase, pentru că, de când venise în America, Price fusese singurul bărbat cu care se culcase.

Din cauza culorii pielii copilului nu-l putea convinge pe Price că el era tatăl, chiar dacă ea n-avea nicio îndoială că aşa stăteau lucrurile.

Nu avusese de ales, trebuise să păstreze tăcerea. Nimeni n-ar fi crezut-o, iar Ginee l-ar fi putut obliga să se descotorosească de ea.

Optsprezece luni mai târziu, Ginee rămăsese şi ea însărcinată şi reuşise să-l convingă pe Price să o ia de nevastă. Câteva luni mai târziu, Ginee îl născuse pe Teddy. Mai trecuseră încă patru ani tumultuoşi până Price să decidă că o suportase destul.

Divorţase, ceea ce, din perspectiva Irenei, însemna un lucru bun: era convinsă că decă Price n-ar fi renunţat la droguri şi la băutura excesivă, ar fi fost terminat definitiv.

Irena nu dezvăluise nimănui adevărata identitate a tatălui Milei. Dacă Milă şi Price ar fi făcut testul ADN, acesta ar fi dovedit, fără urmă de îndoială, a cui fiică era Milă.

Dar cum putea să-i dezvăluie adevărul? Cum să-i spună acum, când îl suspecta pe Teddy că s-a culcat cu propria soră vitregă?

Dumnezeule, ce putea să facă?

La un moment dat, se gândise să se destăinuie avocatului lui Price, dar ştiuse instinctiv că Howard Greenspan nu i-ar fi fost de niciun folos.

Trebuia să fie cineva care s-o poată ajuta. Dar până să-l găsească pe acel cineva, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să păstreze tăcerea.

Brigette se zvârcoli în somn, apoi se trezi înspăimântată. Avea acelaşi vechi coşmar, care o urmărea de ani întregi.

Tim Wealth.

Zâmbind.

Fericit.

Îi zicea:

— Ce mai faci, fetiţo?

Trupul lui fără viaţă zăcea pe podeaua apartamentului lui. În timp ce Santino Bonnatti îi scotea hainele şi îi făcea nenorocirile lui degradante, abuzând de ea şi de Bobby.

Arma.

Arma lui Santino.

Zăcea pe masă.

Santino, abuzându-l pe Bobby cu chipul lui mizerabil ca o mască rânjită.

Depindea de ea să-l oprească.

Ea, târându-se pe pat, întinzându-se după armă, în timp ce ţipetele de groază ale lui Bobby îi zgâriau urechile.

Cu mâinile tremurânde, apucase arma.

Arma lui Santino.

O aţintise către el. Apăsase trăgaciul.

Santino. Sângele lui ţâşneşte peste tot. Surprinderea şi mânia îi izbucniseră prin toţi porii.

Mai apăsase de două ori trăgaciul, iar el se prăbuşise.

Amintirea acelei zile îngrozitoare îi dădea târcoale cu culori vii şi detalii înspăimântătoare. Acum mai avea o prelungire a coşmarului.

Încuiată într-o cameră.

Carlo şi încă un bărbat veneau la ea cu o seringă.

Zile.

Săptămâni.

Poate chiar luni.

Simţea atingerea pură a Raiului, pe măsură ce heroină îi pătrundea în sânge.

Oh, Doamne! Era însărcinată şi disperată să scape de dependenţa de heroină. Dar nu putea să facă asta singură. Avea nevoie de ajutor.

În timp ce erau în America, se gândise să-i spună totul lui Lucky, dar Carlo o grăbise să plece din ţară înainte să aibă ocazia s-o facă. Se certase cu el tot drumul până la aeroport, dar fără niciun rezultat. O urcase într-un avion cu destinaţia Europa, departe de oricine ar fi putut să o ajute. Când ajunseseră acolo, o dusese direct la castelul părinţilor lui, din afara Romei. Ocupaseră un apartament cu mai multe camere, undeva în spate. O ţinea la distanţă de toată lumea, deşi, din când în când, mai dădea nas în nas cu mama lui, o femeie cu chipul sever care o privea cu dezaprobare.

Ce nenorocit putea să fie Carlo! O violase, îi indusese o puternică dependenţă şi o obligase să se mărite cu el. Acum credea că o adusese exact acolo unde voise. Şi poate chiar aşa era.

Brigette ştia însă că, măcar de dragul copilului ei, trebuia să reducă măcar drogul.

Îşi aminti de doctorul de la New York, cel care îi spusese că poate să o ajute, că există un program pe bază de metadonă.

— Trebuie să renunţ, îi spusese ea lui Carlo. Ştiu că va fi greu, dar trebuie să o fac de dragul copilului nostru. Am nevoie de ajutor, nu sunt suficient de puternică să fac asta singură.

— Nu te pot trimite la o clinică, mormăise el. S-ar afla şi toţi ar da vina pe mine. Dacă cineva află de treaba asta, ai deveni o ruşine pentru toată familia.

— Carlo, îl implorase ea, trebuie să mă ajuţi. Ce zici de doctorul acela din New York? Poate să mă introducă în programul pe bază de metadonă, cum zice. Nu ne putem întoarce la el?

Lui Carlo îi trecu prin minte că, dacă n-ar mai fi drogată cu heroină, lui Brigette i-ar putea veni ideea să-l părăsească. Deşi ar fi fost cam greu. Erau căsătoriţi, iar ea era însărcinată. N-avea cum să-l părăsească acum, aşa că putea foarte bine s-o ajute, cine îşi dorea o dependentă de droguri ca soţie? Şi asta cu atât mai mult, cu cât, în curând, ea urma să fie mama copilului lui.

— Ai dreptate, îi spusese el. Am să mă gândesc la un plan.

Ea încuviinţase, uşurată. Era gata să suporte orice numai să se facă bine.

Câteva zile mai târziu, el îi spusese să-şi împacheteze câteva lucruri într-o valijoară şi să fie gata de plecare într-o oră.

— Unde mergem? Îl întrebase ea.

— Să primeşti ajutorul pe care l-ai cerut.

Răsuflase uşurată, sperând din suflet că urma să se întoarcă la New York.

În schimb, el o dusese cu maşina la conacul de vânătoare al familiei, aflat într-una din zonele cele mai puţin locuite ale ţinutului.

Era un spaţiu uriaş, supradimensionat, nefolosit, pentru că familia Vitti nu avea bani suficienţi pentru întreţinerea lui.

— Unde suntem? Întrebase Brigette când ajunseseră. Nu seamănă cu o clinică.

— Pentru că nici nu este, îi răspunsese Carlo, în timp ce descărca mai multe conserve cu mâncare şi sticle cu apă. O să te simţi bine aici.

— Vine vreo asistentă? Un doctor?

— Sigur, spusese el, cu chipul lipsit de orice expresie. Am aranjat totul.

— Când o să vină?

— Trebuie să mă întâlnesc mâine cu ei şi să-i aduc aici. Locul ăsta este mult prea izolat pentru ca cineva să poată ajunge aici fără să-l ghidez eu. Nu mai e nicio altă casă în zonă, pe o rază de aproape cincizeci de kilometri.

Ea îl privise cu speranţă, îngrijorată pentru binele copilului ei.

— Eşti sigur că o să fie bine?

— Da, Brigette. Ai cerut ajutor, iar eu ţi-l dau.

— Mulţumesc, Carlo. Mulţumesc foarte mult.

În prima zi a procesului, Steven se trezise la 5:30 dimineaţa. După ce făcuse un duş, o sunase pe Lină, în Caraibe, unele avea un contract.

— Bună, tu, îi răspunsese ea, cu afecţiune. Asta e telepatie în toată regula. Tocmai voiam să pun mâna pe telefon, dar m-am gândit că e mult prea devreme în Los Angeles şi n-am vrut să-ţi întrerup sforăitul.

— Ştii bine că nu sforăi, spuse el, încântat să-i audă vocea veselă.

— Eh, am auzit eu un şuierat, două, zise ea râzând.

— Ce voiai să-mi spui?

— Ştii tu, să-ţi doresc succes. Şi să-ţi spun că am avion spre Los Angeles azi după-amiază.

— Grozav, spuse el. Dar ştii că nu poţi să vii cu mine la tribunal. Publicitatea în cazul ăsta e imensă. Dacă cineva miroase că noi doi suntem împreună.

— Ai dreptate, zise ea. N-am spus nimănui.

— Cineva mi-a arătat un ziar de săptămâna trecută, spuse el încercând să pară că nu-i pasă. Tu şi Charlie Dollar vă plimbaţi pe marginea lacului de la Bel Air Hotel fumând iarbă. Cum au obţinut fotografiile alea?

— Probabil că era vreun paparazzo cu lentile telescopice ascuns prin tufişuri, zise ea nepăsătoare. În orice caz, asta se întâmpla înainte să încep să mă văd cu tine. Acum am un nou motto.

— Care anume?

— ÎS. Şi nu vine de la, încă un Sedativ „. Înseamnă, înainte de Steven”.

— Eşti o femeie extrem de imprevizibilă, zise el. Când te întorci?

— Acum, dacă aş putea, spuse ea cu un râs provocator.

— Nu te mai gândi la proştii, Lină, o admonestă el.

— Ai dreptate, aşa vorbeam ÎS, chicoti ea din nou. Eşti la fel de pudic pe cât eşti de dotat, nu?

— Gata, destul cu dotarea.

— Ar trebui să fii flatat, mă refeream la instalaţia ta.

— Mai ai cheia pe care ţi-am dat-o? Zise el, decis să ignore comentariile ei triviale.

— O port la gât când dorm. Îmi aminteşte într-un fel de tine.

— Ce romantică eşti!

— Ce, tu nu eşti?

— Eram, oftă el.

— Îţi dai seama că nici măcar nu m-am mai uitat după alt bărbat de când am început să ieşim împreună? E pentru prima oară în viaţă.

— Asta chiar că e încurajator.

— Dar tu?

— Eu nu m-am uitat niciodată după alţi bărbaţi, spuse el, luând-o peste picior.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

— Probabil că am să mi-l pierd azi, când o să stau acolo şi o s-o privesc pe fata aia în ochi. Iisuse! Am să stau faţă în faţă cu cea care mi-a ucis soţia, care a împuşcat-o fără niciun motiv. Ce fel de monstru trebuie să fie?

— Bine că au prins-o. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

— Nimic nu poate fi bine în nenorocirea asta, Lina. Doar că acum, când mă trezesc dimineaţa, îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit pe tine. Tu ai reuşit să-mi mai aduci un strop de fericire în viaţă.

— I-ai spus lui Carioca de mine, că vin să stau cu voi? Întrebă ea curioasă, pentru că mai presus de orice voia ca fiica lui să o placă.

— Da. E absolut entuziasmată. I se pare că eşti cea mai bună invenţie de după puiul prăjit.

— Oh, ţi-am zis vreodată că mă pricep să fac pui prăjit? Spuse Lina mândră, mai ales că nu era tocmai celebră pentru calităţile ei culinare. Ieşeam la un moment dat cu un star rap căruia îi plăcea să gătească. El m-a învăţat.

— Nu vreau să ştiu ce te-au învăţat alţi bărbaţi, bine?

— Bine, răspunse ea râzând. Ne vedem diseară. Păstrează-mi patul cald. Ah şi nu uita, Steven, mă voi gândi la tine.

Steven închise telefonul cu o expresie meditativă. Nu avusese de gând să se bage într-o relaţie atât de curând după moartea lui Mary Lou, dar Lina i se părea că era deosebită. Era unică şi, odată ce el o va lămuri că o relaţie cu cineva nu înseamnă să sări imediat în pat cu persoana respectivă, vor putea să lase timpul să le consolideze relaţia şi să se cunoască unul pe celălalt.

Se întâlniseră de trei ori înainte şi se întâmple ceva între ei. La a doua întâlnire, el venise la ea cu un certificat de analize HIV-SIDA şi o întrebase dacă n-o deranjează să facă şi ea testul.

— La dracu', exclamase ea cu mândrie şi cu furie în acelaşi timp. Nimeni nu mi-a mai cerut vreodată aşa ceva.

— Tocmai din cauza asta ţi-o cer eu. Am responsabilităţi. Am o fiică minunată. Nu că aş avea bănuieli, Lină, dar nu eşti tocmai o vestală neprihănită.

— Uh, făcuse ea, căci ţinea la el prea mult ca să se supere. Ce e aia o vestală neprihănită?

Îl făcuse să zâmbească, ceea ce era un lucru bun. Şi odată ce Carioca se obişnuise să vadă o altă femeie prin casă, devenise, la rândul ei, nebună după ea. Lina nu se mutase acolo, dar obişnuia să stea cu ei când era în Los Angeles. În cea mai mare parte a timpului însă călătorea în lume cu diverse contracte de modelling.

Prima oară când fuseseră împreună, se potriviseră la fel de bine cum se potrivise cu Mary Lou la începutul relaţiei lor.

— Între noi e o diferenţă mare de vârstă, o avertizase el. Iar tu ai un alt stil de viaţă. Eu am o fiică, am responsabilităţi. N-o să ne potrivim.

Ea îi luase faţa în palme şi îl sărutase foarte, foarte încet, strecurându-şi limba printre buzele lui. Şi, dintr-odată, niciuna dintre diferenţe nu mai contase.

Steven puse mâna pe telefon şi o sună pe Lucky.

— Să vin să te iau? O întrebă.

— Nu, vin cu maşina mea, spuse ea, în timp ce se îmbrăca. În pauza de prânz vreau să dau o fugă până la biroul de producţie. Începem şedinţele foto peste puţin timp şi vreau să văd cum stau lucrurile.

— Ce-o să faci când o să-l vezi pe Lennie?

— Nu te teme, îl linişti ea. Sunt sigură că o să putem fi politicoşi unul cu celălalt.

— Ce uşurare!

— Ceea ce mă deranjează cel mai tare este felul în care tot ce ne priveşte e pus în lumină de ziarele de scandal, spuse ea în timp ce-şi punea nişte cercei de argint. Pentru numele lui Dumnezeu, Steven! Am încercat să am o existenţă discretă. Acum ei scormonesc după cele mai mici mizerii, doar ca să-şi vândă ziarele. Sunt ca vulturii.

— Mary Lou şi-a dat seama de asta, spuse Steven. E o victimă nevinovată şi uite ce porcării scriu despre ea.

— Da şi au inventat tot felul de tâmpenii, cum că Gino ar fi un fost boss în Mafia, ceea ce e o prostie. Şi despre mine, că l-am împuşcat pe Bonnatti în urmă cu ani. Era legitimă apărare, pentru Dumnezeu! Ce legătură are cu ce se petrece acum?

— Legitimă apărare? Îi zise el ironic. Eram acolo, îţi aminteşti?

— Hei, făcu Lucky indignată. A încercat să mă violeze. A meritat ce-a primit.

— Şi n-a avut nicio legătură cu faptul că el era cel care ordonase uciderea mamei tale, a fratelui tău şi a iubitului tău?

— Steven, spuse ea şi ochii îi sclipiră periculos în timp ce prinse receptorul cu bărbia, Enzio Bonnatti şi-a primit pedeapsa. Justiţia Santangelo are căile ei.

— Aşa am auzit şi eu.

— Da, trebuie să fi aflat. Doar erai procuror la momentul respectiv. Şi mai zi că nu există soartă.

— Da. N-am să uit niciodată ziua aia.

— Nici eu, Steven, oftă ea. Nici eu.

Înconjurat de agentul lui de publicitate, de bodyguard şi de avocat, Price Washington încercă să intre în clădirea tribunalului. Jurnaliştii adunaţi afară o luară razna. Era cel mai important eveniment al momentului, iar ei nu aveau de gând să scape niciun detaliu. Mai multe elicoptere se învârteau deasupra clădirii, iar ziariştii se repeziră la Price.

— Nu comentăm, spuse Howard în timp ce bodyguardul le făcea drum prin mulţime.

Teddy fusese strecurat în sală mai devreme. Price nu voia ca fiul lui să facă obiectul atenţiei mass-media. Price citise lucruri despre sine însuşi la care nici măcar nu visase.

Howard sugerase că Ginee să vină împreună cu el.

— În niciun caz, protestase Price. N-am de gând să mă las fotografiat cu profitoarea aia lacomă.

— E bine pentru imaginea ta, îl asigurase Howard. E o mamă grasă. Toate femeile grase din America se vor identifica cu ea.

— Rahat, răspunsese Price. Nimeni nu vrea să se regăsească în Ginee. Toate femeile vor să arate ca Whitney Houston. Nu mă las fotografiat împreună cu ea. Nici măcar să nu te gândeşti.

— Dar trebuie să stai lângă ea în sală, îi atrăsese atenţia Howard.

— Bine, asta am s-o fac. La dracu'! O plătesc să fie acolo.

Avocatul specialist pe care îl angajaseră, Mason Dimaggio, era unul dintre cei mai buni din Los Angeles. Price era mai mult decât încântat. Înalt, bine făcut, cu trăsături dure, Mason era o figură şi avea stil, cu costumul lui din trei piese, cu dungi subţiri şi cu pălăria lui mare, de cowboy. Costumul şi pălăria păreau o combinaţie extrem de nepotrivită, dar Mason părea că ştie ce face şi avea o reputaţie impecabilă. Reuşise să le scape pe două surori gemene care-şi împuşcaseră unchiul doar ca să poată împrumuta maşina acestuia, un Ferrari, pentru o noapte. De asemenea, pledase în procesul unei femei, criminal în serie, care-şi ucisese trei soţi bogaţi şi mult mai bătrâni decât ea,

convingând juriul că bărbaţii şi-o căutaseră cu lumânarea, iar clienta lui scăpase.

— Nu vă faceţi griji, îi spusese Mason lui Price la prima lor întâlnire. O să vă coste ceva, dar pot să vă asigur că fiul dumneavoastră va fi liber.

— Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine.

— Am pus cazul pe program rapid. Deocamdată, nu pot să fac mai mult de-atât.

— Dar fata?

— Mila Kopistani are un avocat desemnat din oficiu. El are grijă de ea, iar eu am grijă de Teddy. Aşa că, domnule Washington, cine credeţi dumneavoastră că va ieşi din toată povestea asta mirosind la fel de bine ca Madonna? Îl întrebase el cu un zâmbet încrezător.

Teddy ştia că părea probabil cel mai mare idiot din toate timpurile. Îl puseseră să se îmbrace cu o cămaşă albă Brooks Brothers şi cu un costum albastru-închis. De asemenea, apărătorii lui insistaseră să se tundă foarte scurt, iar Mason Dimaggio îl obligase să poarte ochelari, ceea ce îi dădea aerul acela de seriozitate şi de băiat studios pe care şi-l doreau.

— Când o să fii în boxa martorilor, îi spusese Mason cu vocea lui puternică, ai grijă să vorbeşti frumos. Nu vorbi aiurea, nu folosi argoul şi, adăugă el după o pauză semnificativă, nu folosi limbajul negrilor.

— Ce e limbajul negrilor, întrebase Teddy nepoliticos, nedându-şi seama încă dacă îi plăcea sau nu atitudinea dominantă a avocatului.

— Cred că ştii foarte bine ce înseamnă, răspunsese Mason. Dacă faci ce-ţi spun, o să ieşi de-acolo liber, Teddy, iar fata va rămâne după gratii. Dar dacă-ţi baţi joc, atunci tu ai putea fi cel care sfârşeşte în puşcărie. Nu uita, la început, toată simpatia va fi de partea ei.

— De ce? Întrebase el. Doar ea e cea care a făcut-o.

— Asta spui tu. Şi, din fericire, la fel spune şi Lennie Golden. Dar sunteţi voi doi, împotriva bietei fete, care va veni în faţa juriului arătând inocentă ca o plăcinţică cu mere. Şi nu uita: tu eşti negru, iar aici suntem în America.

Teddy, care nu se confruntase niciodată cu rasismul veritabil, nu înţelegea ce vrea să spună Mason. Era însă gata să-l asculte, pentru că Price reuşise să-l convingă că luptă pentru viaţa lui.

Erau totuşi momente când nu putea să nu se întrebe ce îi trecea prin minte Milei. Se afla de ceva vreme după gratii. Oare era la fel de speriată ca el? Sau făcea pe vitează, aşa cum obişnuia? Murea de curiozitate să o întrebe pe Irena despre Milă, dar Price îi interzisese să vorbească cu ea.

— Sunt convins că n-ar trebui să o mai păstrez, spunea Price, dar fără ea, se va alege praful de viaţa mea.

După ce se întâlnise cu mama lui, Teddy se aşteptase ca ea să-i dea un telefon sau măcar să încerce să-l mai vadă înainte de a ajunge în instanţă. Nu făcuse niciuna, nici alta. Acea întâlnire fusese totul.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Price intrând în sală. Era recunoscător că tatăl lui se afla acolo, pentru că ştia cât de greu îi venea să le facă faţă fotografilor şi echipelor de televiziune care se adunaseră afară.

La puţin timp după sosirea lui Price, Ginee îşi făcuse apariţia flamboaiantă. Ignorase orice sfat din partea lui Mason sau a lui Howard în legătură cu ţinuta pe care trebuia s-o abordeze, aşa că se îmbrăcase într-un costum al cărui imprimeu imita pielea de leopard şi scotea în evidenţă fiecare curbă a corpului ei supraponderal. Purta un şal roşu flocos, cercei uriaşi, roşii, de plastic şi un zâmbet de vedetă pe chipul machiat excesiv. Teddy îl auzi pe Mason înjurând în barbă. Apoi Howard şi Mason începură o discuţie aprinsă.

Nepăsătoare faţă de reacţia pe care o stârnise apariţia ei, Ginee se aşeză lângă Price.

— Voiam să-mi aduc şi căţeluşul, îi mărturisi ea fostului ei soţ, complet lipsit de interes, doar că un tâmpit mi-a zis că nu am voie cu animale aici. Cretinul!

Price îi aruncă o privire.

— Nu ţi-au spus avocaţii cum să te îmbraci?

— Doar nu vrei să arăt ca o proastă, când toţi fotografii ăia aşteaptă afară, îl contrazise ea. Asta ar putea fi o ocazie uriaşă pentru cariera mea.

— Ce carieră?

— Nu eşti singurul care are o carieră, Price. După ce ne-am despărţit, am început să cânt. Şi am o voce foarte bună.

— Să cânţi? Nu-şi putu ascunde el uimirea. Nici măcar nu poţi fredona o melodie.

— Aşa crezi tu, îi răspunse ea cu îngâmfare. Adevărul e că am ceva din Diana Ross. O grămadă de oameni au observat asta.

— Singurul motiv pentru care te afli aici, i-o reteză el, este necesitatea de a oferi imaginea unei familii care-l susţine pe Teddy. Iar tu arăţi de parcă tocmai ai apărut de pe centură.

— Să te ia dracu’, izbucni Ginee. Sunt aici, da?

— Eşti aici pentru că te plătesc să fii aici, mormăi el ameninţător. Ai grijă cum te îmbraci mâine sau nu te mai obosi să vii.

— Să te ia dracu’, repetă ea.

Price scrâşni din dinţi. Aseară aflase de la agentul lui că filmul în care juca fusese pus în aşteptare pe termen nelimitat. Să le ia dracu’ de filme! Cine voia să fie star de cinema? Se descurcase extraordinar de bine cu spectacole de comedie. Probabil că experienţa asta se va dovedi o sursă inepuizabilă de inspiraţie când totul se va termina.

În maşină, în drum spre tribunal, Mila se gândea la Maybelline şi la înţelegerea lor.

— Gândeşte-te la asta, îi spusese Maybelline cu câteva zile în urmă. Există un martor care te-a văzut apăsând pe trăgaci. Şi mai e şi Teddy. Dacă n-ar exista martorul ăla, cu cine ai mai

avea de-a face? Doar cu Teddy. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui. O fată albă şi un băiat de culoare. Cine crezi că va câştiga?

— M-am gândit la asta, spusese Mila. Atunci când au oferit recompensa, intenţionam să angajez pe cineva care să-l elimine pe Lennie Golden. Ghinionul meu este că am lăsat lucrurile până în ultima clipă.

— Ar fi trebuit să mă fi cunoscut pe mine pe vremea aia, zisese Maybelline cu şiretenie. Te-aş fi putut ajuta.

— Ei bine, acum nu mai există recompensă.

— Dar tu nu ai bani? Întrebă Maybelline în timp ce-şi rodea părul.

— Eu? Sunt falită.

— Şi nu poţi să faci rost de nişte bani?

— Ce vrei să spui?

— Mama ta lucrează pentru Price Washington. Casa lui trebuie să fie plină de lucruri de valoare. Trebuie să aibă un seif cu bijuterii şi cu bani. Ştii doar că negrii obişnuiesc să aibă la îndemână o grămadă de bani. Asta, pentru că au crescut în ghetouri şi nu aveau niciun ban.

— Da, sunt o grămadă de chestii prin casă, zisese Mila gânditoare. Price are o colecţie valoroasă de ceasuri şi, într-adevăr, e un seif în camera în care-şi păstrează hainele.

— Păi, vezi, dacă ai fi liberă, ai putea să pui mâna pe o grămadă de lucruri. Ştii, să-i furi chestiile de valoare şi să fugi. Să te ascunzi în Mexic până se liniştesc lucrurile.

— Ai dreptate, o aprobase Mila.

— Sau şi mai bine, ai putea să-mi desenezi mie o schemă a casei şi să-mi zici cum să aranjez alarma. Şi ai mai putea să-mi spui unde este exact seiful.

— Ca tu să.

— Pun pe cineva să spargă casa.

— Şi mie ce-mi iese la afacerea asta?

— Am un plan grozav. Pot să-l pun pe fratele meu să-l elimine pe Lennie Golden.

Se lăsase un moment de tăcere, până când Mila digerase informaţia.

— Ar fi grozav, continuase Maybelline. Fratele meu ştie ce face. Ce zici, o întrebase ea după o altă pauză, te bagi?

Mintea Milei începuse să lucreze. Numai Lennie Golden putea să o indice pe ea drept autoarea atacului. Teddy nu conta. Încuviinţase dând din cap, incapabilă să scoată un sunet, de emoţie, dar şi de greaţă, în acelaşi timp.

— O să vorbesc cu Duke, spusese Maybelline, la fel de liniştit de parcă iar fi cerut fratelui ei să treacă pe la băcănie. O să vină la tribunal când începe procesul, îl va urmări pe Lennie până acasă şi-i va zbura creierii. E foarte simplu.

— Îmi place, zise Mila, simţind cum un fior rece îi trece prin trup. Crezi că fratele tău o s-o facă?

— De ce nu? Doar n-are altă treabă Duke ar face orice pentru mine. Ţi-am zis că suntem gemeni?

— Nu, nu cred că mi-ai spus asta.

— Arătăm la fel, gândim la fel. O să fie un succes.

Pentru că Maybelline părea singura care era de partea ei, Mila îi povestise despre arma pe care erau amprentele lui Teddy.

— Ce? Holbase Maybelline ochii. Ai o asemenea probă şi nu i-ai spus avocatului tău despre ea?

— Nu am încredere în el, îi explicase Mila. Dar dacă Duke poate să pună mâna pe armă şi să o păstreze până când consider eu că e cazul, ar fi foarte bine.

— Da, aprobă Maybelline, considerând că un asemenea scenariu le-ar putea fi favorabil. Ar putea să facă asta. Nu trebuie decât să-mi spui unde e ascunsă.

Şi Mila îi spusese. Apoi îi făcuse o schemă a casei, pe care îi indicase exact unde erau alarma şi seiful. De asemenea, îi dăduse lui Maybelline codul care dezactiva alarma.

Acum, stând în maşina care o ducea la tribunal, se întreba dacă nu cumva Maybelline doar se lăudase.

Poate.

Sau poate nu.

O să vadă curând.

Brigette credea că o să-şi piardă minţile. Nu mai trăise un asemenea sentiment în viaţa ei. Se simţea de parcă trupul îi era controlat de un milion de demoni şi fiecare bucăţică din ea striga cerând îndurare.

Carlo o lăsase acolo, în mijlocul pustietăţii. O femeie însărcinată, dopată cu heroină.

— Mă întorc peste câteva ore cu doctorul şi cu asistentă, îi promisese el a doua zi după ce ajunseseră la conac.

— De ce mă laşi aici? Întrebase ea, disperată că rămâne singură, într-o casă în care nu exista nici măcar electricitate sau sistem de încălzire.

— Pentru că, aşa cum ţi-am mai spus, trebuie să-i aduc aici chiar eu. Locul ăsta este imposibil de găsit.

Acum se scursese deja o săptămână, iar ea trecuse prin iadul pe pământ. La început, fusese calmă, căci nu-şi dădea seama ce o aşteaptă. Umblase peste tot prin casa dărăpănată, după care se întinsese pe pat încercând să doarmă.

Când se trezise, constatase cu groază că era dimineaţă devreme, iar Carlo încă nu se întorsese. Intrase imediat în panică, pentru că deja începuse să simtă lipsa drogurilor care o ajutau să facă faţă fiecărei zile.

Se simţea ameţită, dar senzaţia nu era deloc nouă, pentru că asta păţea în fiecare dimineaţă, înainte de prima doză.

Durerile începură să apară mai târziu. Dureri îngrozitoare care îi contorsionau trupul, urmate de crampe cumplite, de diaree, de năduşeli şi de o senzaţie puternică de greaţă.

A doua zi urla deja de durere, deşi nu era nimeni prin preajmă să o audă.

Slăbită şi fără putere, îl blestema pe Carlo pentru întârziere, înţelegând că nenorocitul a atras-o în capcană. Niciun doctor nu venea să o ajute. Era de una singură.

Cu fiecare zi care trecea, îşi dorea şi mai mult să moară. Gândindu-se la copilul care creştea în ea, făcea însă eforturi să nu-şi piardă minţile.

În cea de-a patra zi, cuprinsă de crampe puternice, slăbită şi deshidratată, începu să sângereze şi avortă. Ameţită şi plină de sânge, se întinse pe podea, prea slăbită ca să se mai poată mişca, convinsă că o să moară. Moartea ar fi fost o eliberare bine-cuvântată.

După mult, mult timp, reuşi să se târască până în bucătărie, de unde luă o sticlă cu apă şi sorbi câteva înghiţituri.

Am să trăiesc, îşi zise. Am să supravieţuiesc.

Încet, încet, începu să-şi recapete puterea şi raţiunea.

Copilul fusese băiat. Îl îngropă sub un măslin şi spuse o rugăciune.

Se întreba câte zile sau câte săptămâni o s-o lase Carlo în conac. Probabil că se interesase şi aflase cam cât durează până când îşi va reveni din starea de sevraj.

Faptul că o lăsase să treacă singură prin chinurile astea fusese cel mai mişelesc lucru pe care îl putuse face.

Dacă murea? Ar fi contat pentru el?

Nu. De ce-ar fi contat? Era moştenitorul ei de drept. Îi trecu prin minte că s-ar putea nici să nu se întoarcă.

Apoi se gândi:

Nu, e prea inteligent să facă asta. Ar putea fi acuzat de crimă.

Un lucru era cert: Carlo putea fi capabil de orice. Trebuia neapărat să scape de el, altfel viaţa ei era terminată.

Lucky ajunse în faţa tribunalului, unde fu întâmpinată de un batalion de bliţuri. Spre disperarea ei, devenise atracţia ziarelor de scandal. Jurnaliştii se aruncaseră asupra vieţii ei asemeni hienelor.

Ultima lor găselniţă era mariajul ei timpuriu cu Craven Richmond, fiul senatorului Peter Richmond. Cum Craven însuşi era acum senator, Lucky nu putea decât să-şi imagineze cât de jenat era el de toată povestea asta. De altfel, Craven fusese un nenorocit.

Nu avea nimic de ascuns, îşi trăise întotdeauna viaţa cinstit, la vedere. Spre deosebire de Lennie. O scotea din minţi faptul că stătea în acelaşi apartament cu fata aia din Sicilia, la Château Marmont. Avea ea spionii ei, ştia exact cum stau lucrurile, iar asta nu-i făcea nicio plăcere.

Ce credea Lennie? Claudia venise să-l caute, dar asta nu însemna că trebuia să se mute cu ea.

Oare se şi culca cu ea? Lui Lucky nu-i venea să creadă.

Lennie o tot suna, insistând să se împace.

Dacă dorea cu adevărat asta, de ce nu scăpa de Claudia? Putea să-i dea nişte bani şi să o trimită, cu tot cu copil, înapoi în Italia, unde le era locul.

Apoi mai era şi originea siciliencei. Lucky aflase că era nepoata Donatellei Bonnatti. Cu siguranţă, Lennie ştia asta, dar nu-i spusese.

Acum, Lennie avea un fiu care se înrudea cu familia Bonnatti. Lucky nu se putea împăca cu gândul ăsta.

Copiii îi simţeau lipsa şi întrebau de el în fiecare zi. Lucky le spusese că e plecat la o filmare şi că trebuia să se obişnuiască cu lipsa lui.

Voia să divorţeze. Se hotărâse. Nu exista cale de întoarcere. Purtarea lui o rănise mult prea tare.

Alex nu-i fusese deloc de ajutor. Nu scăpa nicio ocazie să amintească faptul că făcuseră cândva dragoste. De câte ori trebuia să-i spună că atunci crezuse că Lennie e mort? În plus, atunci când se întâmplase, ea era complet beată şi abia dacă-şi mai amintea ce se întâmplase.

Alex îi mai făcea şi alte probleme. Când venea vorba de filmul la care lucrau împreună, o trata ca pe o subordonată. Dacă aşa

se purta când venea vorba de producţie, nu era de mirare că avea reputaţia unui monstru pe platoul de filmare.

Alex Woods. Un geniu cu probleme. Ei bine, nu era cazul să încerce cu ea micile lui isterii de regizor celebru. O lăsau rece.

Castingul pentru Seducţie era în plină desfăşurare şi, cu toate că nu-i plăcea să rateze nicio acţiune, plecase, pentru că Steven avea nevoie de ajutorul ei în sala de judecată.

În acelaşi timp, se gândea şi la Brigette. Era ceva extrem de suspect în privinţa ei. De ce plecaseră, ea şi Carlo, atât de brusc din Los Angeles? De ce arăta Brigette în halul în care arăta?

Lucky luase legătura cu fosta ei gardă de corp, Boogie, care avea acum o fermă în Oregon şi îl convinsese să dea de urma lui Brigette şi să vadă despre ce e vorba.

— E important, Boog, îi spusese ea scoţându-l din monotonia zilelor de pensie. Trebuie să te ocupi de problema asta pentru mine.

De-a lungul anilor, Boogie îi fusese prieten şi confident, iar ea avea încredere totală în el. Boogie plecase în Europa în urmă cu câteva zile.

Steven o aştepta când ajunse la tribunal.

— Bună, dragule, zise ea sărutându-l pe obraz. Cum rezişti?

Steven dădu din cap.

— Relativ bine.

În ultima vreme, Lucky observase o anume schimbare care o făcuse să-l suspecteze că apăruse o femeie în viaţa lui. Era doar o bănuială, pentru că el nu scosese o vorbă despre asta.

Nu te grăbi, ar fi vrut ea să-l avertizeze. Fii prudent.”

Dar cine era ea să dea sfaturi când venea vorba de relaţii?

Procurorul era o femeie, Penelope Mekay. Avea puţin peste patruzeci de ani şi era atrăgătoare, genul business. Steven o plăcea, deoarece, în ciuda calmului afişat, era o dură.

Ea îi făcu un semn din cap lui Steven, când îl văzu intrând în sală, iar el îi răspunse în acelaşi fel. Steven ştia că nu va depune

mărturie, pentru că era prima zi, adică ziua de deschidere, în care părţile îşi susţineau pledoariile.

Familia lui Mary Lou se află undeva în mijlocul sălii – mama, mătuşa şi alte câteva rude. Nu o adusese cu el pe Carioca, deşi ştia că ar fi fost o mişcare bună pentru a atrage simpatia juraţilor. Pentru fetiţă însă n-ar fi fost. Nu voia să o expună acestui circ mediatic atât de devreme. De fapt, se gândea foarte serios să nu o aducă deloc.

Selecţia juriului avusese loc în urmă cu o săptămână. Erau două grupuri de juraţi, unul pentru cazul lui Teddy, celălalt pentru cazul Milei. Steven se aşeză pe rândul din faţă şi îi aşteptă să intre, ca să îi poată studia pe toţi. Avea ochiul format în privinţa juraţilor, experienţa îi spunea spre ce concluzie înclină fiecare.

Penelope Mekay îl informase că aleseseră un grup eterogen şi interesant. Juriul lui Teddy era echilibrat: şase bărbaţi şi şase femei. Trei dintre femei şi doi bărbaţi erau de culoare. Mai făceau parte din el o asiatică şi doi hispanici, restul fiind albi. Juriul Milei era format majoritar din femei. Numai doi dintre juraţi erau bărbaţi.

Steven era conştient de faptul că, atunci când avea să fie chemat în boxa martorilor, trebuia să câştige simpatia femeilor. Nu făcea pe modestul, ştia că aspectul lui fizic fusese întotdeauna un atu important în cariera lui de avocat. Femeile erau întotdeauna impresionate de felul în care arăta. La început, încercase să nu se folosească de asta, i se părea nedrept şi ieftin, dar acum. Jerry îl sfătuise să se folosească de ce-i oferise natura şi chiar asta avea de gând să facă.

Înainte ca juriul să-şi facă apariţia în sală, Steven se ridicase de pe locul lui şi se dusese până la familia lui Mary Lou, pentru a-i saluta pe toţi. Mama lui Mary Lou îl întrebă cu lacrimi în ochi:

— De ce?

Era aceeaşi întrebare pe care el însuşi şi-o pusese în multe dintre nopţile lungi, în care somnul îl ocolise.

Când Mila fu adusă, un murmur traversă sala. Toată lumea voia să o vadă pe fata care provocase toată această tragedie. Era îmbrăcată cu o bluză albă încheiată până la gât, cu o fustă albastră până sub genunchi şi cu mocasini ieftini în picioare. Părul ei, până de curând blond-deschis, revenise acum la castaniul lui natural. Se machiase foarte puţin şi nu purta bijuterii. Afişa cea mai sfioasă expresie de care era în stare.

Mybelline o sfătuise cum să-şi facă intrarea:

— Ştiu că e de faţadă, îi spusese ea, dar trebuie să joci nenorocitul ăla de juriu pe degete. Câştigă-le simpatia.

Mila îi ascultase sfatul, deşi ar fi preferat să le spună tuturor să se ducă dracului. N-avea de gând să se lase judecată de nimeni.

Ochii ei migdalaţi cercetară încăperea. O grămadă de târâie-brâu veniseră să asiste la spectacol.

Willard Hocksmith, avocatul ei, îi atinse braţul. Costumul lui cu miros de naftalină îi dădea fiori pe şira spinării.

— Ce e? Izbucni ea trăgându-şi mâna.

— Ia o expresie amabilă, îi sugeră el, iar mirosul gurii lui o dezgustă.

— De ce? Şopti ea. Toţi mă urăsc. N-o să am şansa unui proces corect.

Nu se uită spre Teddy, deşi băiatul se afla doar la câţiva metri distanţă.

Teddy. Ce cretin patetic!

În curând, o să-l termine definitiv.

Penelope Mekay avea o atitudine şi un stil care o cuceriră pe Lucky, făcând-o să asculte cu mare atenţie pledoaria de deschidere a procurorului.

În timp ce Penelope vorbea, Lucky studie juriul. Steven o învăţase multe lucruri despre expresia oamenilor, iar ea ajunsese să se priceapă destul de bine. Îşi imagină că ea însăşi făcea parte din juriu şi că ascultă cu atenţie prezentarea cazului. Către cine se va îndrepta simpatia lor? Către Teddy Washington, fiul unui superstar bogat şi celebru? Către Mila Kopistani, o fată cu

înfăţişare obişnuită, fiica unei imigrante rusoaice, cu o faţă ascuţită şi arogantă? Sau către Mary Lou Berkeley, o minunată actriţă de culoare, ucisă în floarea vârstei, ori spre Lennie Golden, rănit şi el în incident?

Lucky îi studie apoi pe acuzaţi. Teddy părea speriat de moarte, iar Mila Kopistani vinovată. Lucky nu trebuia să asiste la proces ca să-şi dea seama de asta. Cuvântul lui Lennie îi era suficient. Îi spusese totul despre ură din vocea fetei şi despre felul în care ridicase arma şi o împuşcase pe Mary Lou fără să ezite.

Lui Lucky nu-i era milă de niciunul dintre ei. Cine se joacă cu focul, riscă să se ardă. Fata asta o împuşcase pe Mary Lou cu sânge rece şi merita să fie închisă.

Şi dacă asta nu se va întâmpla.

Maniera de a-şi face dreptate a familiei Santangelo nu era întotdeauna un lucru rău.

Duke Browning era un psihopat de douăzeci şi cinci de ani. Avea un chip de bebeluş, înălţime medie, era subţire, bine îmbrăcat şi stătea într-o maşină furată, vizavi de casa lui Price Washington. Privea şi aştepta.

Îl văzuse pe Price plecând dimineaţa devreme şi nu putuse să nu remarce că era un tip stilat. Negrii, atunci când aveau stil, îl foloseau ca pe un mare avantaj. După părerea lui Duke, bărbaţii de culoare ştiuseră întotdeauna să se distreze mai bine decât semenii lor albi. Erau dintotdeauna mai buni dansatori, se îmbrăcau mai bine şi, cel puţin din ceea ce aflase de la prietenele lui, se puteau lăuda cu o, dotare" superioară.

Duke scoase din buzunar o sticlă mică de spray Binaca şi inhală de câteva ori. Îi plăcea să fie curat. Îşi împrospăta respiraţia la fiecare oră şi purta mereu cu el o periuţă de dinţi pe care se străduia să o folosească după fiecare masă. Primul lucru pe care îl făcea dimineaţa era duşul, iar dacă se întâmpla să fie acasă la prânz, mai făcea unul. Înainte să iasă în oraş, seara, făcea duşul numărul trei, iar când se întorcea acasă urma ultima îmbăiere.

Curăţenia era la fel de importantă ca Biblia. Duke Browning era convins de asta.

La scurt timp după plecarea lui Price, îşi făcu apariţia o femeie. Evident, era menajera rusoaică: sora lui îi dăduse o descriere exactă.

Biata Maybelline, se afla la puşcărie, aşteptând să fie judecată. Asta n-o împiedica să ia partea bună a lucrurilor. Faceţi-vă relaţii, îi spusese mereu bunicul Harry. Să-şi facă relaţii era, după părerea bunicului Hany, cel mai important lucru pe care-l putea face un bărbat sau o femeie.

Bunicul Harry, un fost puşcăriaş extrem de respectat, se descurcase destul de bine în viaţă. El îi învăţase câte ceva pe Duke şi pe Maybelline când aceştia mai crescuseră. Oh, da, Duke şi Maybelline avuseseră parte de educaţie, nu glumă.

Părinţii lor muriseră într-un accident de circulaţie, când ei aveau doar opt ani. Un cuplu oarecum excentric, îl numiseră pe băiat după cântăreţul de jazz Duke Ellington, iar pe Maybelline, după o companie de cosmetice. Ea nu era tocmai mulţumită de numele ei, dar îi plăcea cel al fratelui.

După moartea părinţilor lor, copiii fuseseră daţi în grija bunicului Harry. Singurul lucru neplăcut în acest aranjament îl reprezentase cea de-a doua soţie a bunicului, bunica vitregă Renee, diavolul pe patine, cu o sete nestăvilită de bani. Maybelline o dispreţuia pe Renee, iar Renee o ura.

După moartea neaşteptată a bunicului Harry, care se înecase cu o bucată de ficat insuficient prăjit, au continuat să locuiască împreună în reşedinţa din Hollywood Hills pe care acesta le-o lăsase.

Apoi lucrurile se schimbaseră. Maybelline stricase atmosfera cu toanele ei scăpate de sub control. Într-o bună zi, va trebui să o înveţe cum să-şi stăpânească pornirile nebuneşti, înainte să intre într-un necaz şi mai mare.

Duke era trist că sora lui se afla la închisoare. Îi era dor de ea. Făceau totul împreună. Fireşte, dacă ar fi avut mai multă minte,

ar fi aşteptat să se întoarcă el înainte să o înjunghie pe Renee cu cuţitul de tăiat pâine. Ce prostie făcuse! Oare unde-i fusese capul?

Dacă el s-ar fi aflat acolo, în loc să zacă la închisoare, în Florida, pentru o serie de violuri, ar fi găsit o metodă mai bună să scape de Renee.

Mai aşteptă cinci minute după plecarea rusoaicei înainte să coboare din maşină şi să traverseze strada, îndreptându-se tacticos spre intrarea principală, unde sună la uşă.

Răspunse Consuella, o hispanică drăguţă, cu fundul mare şi un pic de burtică.

— Bună dimineaţa, spuse Duke politicos, arătându-i fetei o legitimaţie falsă. Sunt de la procuratură. Am fost trimis să iau nişte probe din camera lui Teddy Washington. Aş putea să intru? Sau preferaţi să mă întorc mai târziu?

Consuella îi aruncă o privire bărbatului drăguţ şi bine îmbrăcat şi-şi zise că nu e nicio problemă să îl lase să intre. În fond, era de la procuratură, ce putea să nu fie în regulă?

— Intraţi, vă rog, spuse ea ţinându-i uşa.

Şi Duke intră în casă. Ca oaspete.

Lucky petrecu toată dimineaţa în sala de tribunal. Imediat ce se anunţă pauza de prânz, se grăbi să se alăture echipei lui Alex. Când ajunse, asistenta asiatică, Lili, o opri în faţa sălii de şedinţe.

— Au văzut deja şaptesprezece actori în dimineaţa asta, care mai de care mai talentaţi o informă ea. În clipa asta e înăuntru un tânăr actor de televiziune.

— Lui Alex i-a plăcut vreunul? Întrebă Lucky.

— Nu, răspunse Lili. În schimb, Venus e foarte fericită. În ultima clipă s-a hotărât să vină aici şi să citească replicile împreună cu ceilalţi.

— Hmm, mă întreb ce părere are Cooper despre asta, făcu Lucky, gândindu-se la soţul celebru al lui Venus, cunoscut pentru gelozia lui.

— Nu e tocmai fericit, zâmbi Lili.

Lucky se strecură în încăpere şi se aşeză lângă Mary, directoarea de casting, cu care Alex lucrase la cinci filme şi în care avea încredere deplină. Venus tocmai citea o scenă cu un tânăr actor foarte arătos.

Alex îi aruncă o privire.

— E toată lumea în regulă? O întrebă el în şoaptă.

Ea aprobă dând din cap.

După ce tânărul actor îşi încheie probă şi toată lumea îl complimentă pentru cât fusese de bun, iar Mary îl asigură că îl vor contacta în scurt timp ca să-i comunice decizia, Alex se ridică şi anunţă:

— E timpul pentru o pauză. Am dezvoltat o actorofobie. Toţi par foarte buni.

— Ai avut o dimineaţă interesantă? Îl întrebă Lucky.

— Păcat că ai pierdut-o, zise el în timp ce o săruta repede pe obraz.

— Oh, da, chiar că ai pierdut, interveni Venus. E clar că există câţiva băieţi tineri şi înflăcăraţi în oraşul ăsta. Abia aştept să merg acasă şi să-i spun lui Cooper cât e de bătrân şi de decrepit.

— O să însemne un pas înainte pentru căsnicia ta, remarcă Lucky sec, în timp ce-şi căuta în geantă ţigările.

— O să-i facă bine să afle ce competiţie acerbă are.

— Competiţie? Sau pur şi simplu ce funduri apetisante ai văzut?

Alex scutură din cap.

— Hei, fetelor, aşa se vorbeşte despre băieţi?

— Da, atunci când eşti atât de inocentă ca noi, zise ea scuturându-şi pletele blonde.

— Aţi găsit pe cineva cu adevărat impresionant? Întrebă Lucky.

— Sunt câteva variante, dar nimic special, zise Alex. Tu ce crezi, Venus? Ai găsit ceva demn de luat în seamă la capitolul talente?

— Mi s-a părut că acel Jack şi nu mai ştiu cum e destul de bun. Are ochi frumoşi şi nişte umeri superbi.

— E prea bătrân, îl desfiinţă Alex instantaneu.

— Oh, da, răspunse Venus zâmbind sarcastic, cred că are un douăzeci şi cinci de ani.

— Haide, ştii ce vreau să spun. Personajul nostru are douăzeci de ani. Un fel de Richard Gere tânăr.

Sylvia îşi expuse şi ea opinia:

— Mie mi-a plăcut al doilea actor pe care l-am văzut azi, spuse ea. Emana energie şi atracţie sexuală.

— Avea un ten urât, spuse Venus. Am văzut un tip la televizor zilele trecute. Avea un rol secundar într-un sitcom, dar penetra de-a dreptul ecranul.

— Spune-i lui Mary, poate-l cheamă la o audiţie, o sfătui Alex.

— Nu ştiu cum se numeşte.

— Află ce program era şi când se difuzează, se ocupă Mary de rest. Nu e nevoie decât de puţină muncă de detectiv. Acum, zise el după o scurtă pauză, pot să vă conduc la masă, doamnelor?

— Dumnezeule, Alex, de când ai devenit atât de formal? Îl tachină Venus. Cum apare Lucky, cum te transformi brusc în Domnul Amabilitate.

— E ceva în neregulă cu asta? Întrebă el punându-şi braţul în jurul umerilor lui Lucky. Cum a fost? O întrebă el.

— Destul de deprimant, zise ea. Nu l-am văzut pe Lennie. Îl ţin în afara sălii, pentru că e martorul principal. Fireşte, Steven a fost acolo. Şi toată familia lui Mary Lou. Ştii ce m-a şocat cu adevărat? Zise ea trăgând lung din ţigară.

— Ce?

— Fata aia. O cheamă Mila Kopistani. E rea de tot.

— Nu-i rău când fetele sunt rele, zise Alex pe un ton frivol.

— Să nu glumeşti cu asta, îl avertiză Lucky furioasă. Ştii exact ce vreau să spun.

Hotărâră să ia prânzul la restaurantul chinezesc favorit al lui Alex, aflat după colţ. O invitară şi pe Sylvia să vină cu ei, dar ea le spuse că se întâlneşte cu prietena ei.

— Nu ţi se pare ciudat că asistentul tău de producţie să fie homosexual? O întrebă el pe Venus în timp ce se instalau într-un separeu.

— Ştii ce, Alex, îi răspunse ea în timp ce-l dădea peste cap pe bietul patron cu celebrul ei zâmbet, pentru cineva atât de sofisticat ca tine eşti incredibil de convenţional.

— Cred că oamenii te consideră lesbiană, spuse el comandând trei sticle mari de apă Evian.

— De ce-ar crede una ca asta?

— Păi dacă eu aş avea tot timpul lângă mine un pederast.

— Probabil că ai, dar nu ştii. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că, pederast" nu este unul dintre termenii admişi când te referi la această categorie.

— Văd că voi doi vă înţelegeţi minunat, zise Lucky. Eu ce sunt? Observatorul imparţial?

— De fapt, nu tocmai. Venus şi cu mine am discutat despre asta.

— Despre ce?

— Vrem să facem o intervenţie.

— Pardon? Ridică Lucky din sprâncene.

— O intervenţie, repetă Alex, întrebându-se de ce-o lăsase pe Venus să-l bage în chestia asta.

— Spre deosebire de alţii, eu nu beau, zise Lucky, gândindu-se că amândoi o luaseră puţin razna.

— Nu e vorba de băut, spuse Venus aplecându-se peste masă. E vorba de starea ta civilă.

— Starea mea civilă nu e treaba nimănui în afară de mine, ripostă Lucky iritată.

Alex chemă un ospătar şi comandă o cantitate de mâncare revoltător de mare.

— Noi nu avem voie să alegem? Întrebă Lucky.

— Eu ştiu ce e bun aici, preciză el.

— Vrei să spui că gusturile noastre nu contează?

— Ce ai vrea şi eu nu am comandat deja?

— Spanac.

— Spanac?

— Da.

— Doamna vrea o porţie de spanac, îi spuse el ospătarului, care completă comanda şi plecă.

Alex se întoarse spre Lucky.

— Venus ştie ce simt pentru tine, spuse el. E prietena ta cea mai bună, aşa că nu cred că aveţi secrete una faţă de cealaltă. De fapt, presupun că i-ai povestit şi despre noaptea aceea nebună.

— Ce noapte nebună? Sări Venus.

— Nu ştie ce spune, zise Lucky, aruncându-i o privire menită să-l reducă la tăcere.

— În orice caz, uite cum stă treaba, continuă Alex. Eu şi cu Venus am discutat şi am ajuns la concluzia că, pentru propria ta sănătate mintală, trebuie să-i mai acorzi lui Lennie o şansă.

Lui Lucky nu-i venea să creadă că acele cuvinte ieşeau din gura lui Alex.

— Ce-ai spus? Întrebă ea mirată.

— Da, interveni şi Venus. Tu şi Lennie sunteţi nemaipomeniţi împreună, toată lumea ştie asta.

— Nemernicul a făcut o greşeală, interveni Alex. Ceea ce este de înţeles, după ce nenorocitul a stat închis trei luni într-o peşteră, fără nicio şansă de scăpare, iar când a apărut fata asta, singura care-l putea ajuta să-şi recâştige libertatea, a profitat de ea.

— Era singur şi speriat, continuă Venus, aşa că a încercat. E distrus, Lucky. Nu-şi doreşte decât o şansă de a te recâştiga.

— Dacă mă vrea înapoi, cum se face că locuieşte într-un hotel cu. Cu femeia aia?

— E acolo din cauza copilului, spuse Alex. Oamenii fac greşeli. De unde era să ştie că se va ajunge la aşa ceva? Băiatul are probleme cu auzul şi Lennie încearcă să-l ajute.

— Vrea să le închirieze o casă în care să locuiască, adăugă Venus. A vorbit cu Cooper zilele trecute şi i-a spus. E clar că nu vrea să locuiască împreună cu ei.

— Atunci de ce o face?

— Stau într-un apartament uriaş la Château Marmont şi au dormitoare separate.

— Nu că aş fi geloasă pe ea, explică Lucky, simţindu-se extrem de prost. În realitate, dacă ar fi sinceră cu ea însăşi, ar putea măcar să recunoască faptul că este, într-adevăr, geloasă. Uitaţi-vă la ea. Nu e decât un fel de ţărăncuţă.

— Haide, haide, o admonestă Venus. Nu fi rea. Nu-ţi stă-n fire.

— Aşa-i, zise Alex. De regulă, susţii femeile. Nu e genul tău să le pui la pământ.

— Cred că sunt doar supărată, oftă Lucky. Cu atât mai mult cu cât ea e nepoata lui Bonnatti.

— Nu e tocmai nepoata lui Bonnatti, zise Venus.

— Gândeşte-te, îi explică Alex. Donatella a fost măritată cu Santino, deci Claudia este nepoata lui prin alianţă. Nu-i curge prin vene sângele familiei Bonnatti.

— Ea l-a ajutat să iasă din peştera aia, insistă Venus. Dacă n-ar fi făcut-o, probabil că nu l-ai mai fi văzut niciodată.

— Lucky, zise Alex, ştii că sunt ultima persoană care ar vrea să te vadă din nou cu Lennie, dar băiatul ăsta merită o şansă. Dacă nu i-o dai, s-ar putea să-ţi petreci restul vieţii regretând că n-ai făcut-o. Iar eu nu vreau să asist la asta.

— Nu ştiu, zise ea nesigură.

— Întoarce-te la el, Lucky, înainte de a fi prea târziu, insistă Venus.

— Da, zise Alex. Ia-l înapoi. Mi-e greu s-o spun, dar poate fi cel mai bun lucru pentru tine.

Poate că prima zi în faţa juriului era cea mai grea. Teddy nu ştia. Ştia doar că toţi ochii fuseseră aţintiţi asupra lui. Era de-a dreptul descurajator. Îi văzuse pe tatăl şi pe mama lui şezând foarte aproape de primul rând de scaune. Observase mai mulţi oameni, probabil jurnalişti, care-şi luau notiţe în carneţelele lor şi un bărbat frumos, pe care-l recunoscuse din ziare că fiind soţul lui Mary Lou.

— Încearcă să fii calm şi nu stabili contact vizual cu niciunul dintre juraţi, îl instruise Mason. E mult prea devreme să încerci să-i câştigi de partea ta.

Procedase în consecinţă şi ascultase pledoariile ambilor avocaţi. Mason Dimaggio vorbise despre el ca şi când n-ar fi fost acolo. Din când în când, trăgea cu coada ochiului la Milă. Ea refuză să conştientizeze prezenţa lui acolo şi privea drept înainte, afişând un chip inexpresiv.

Mai târziu, după-amiază, când i se permise să plece, nu mai reuşi să scape de asaltul jurnaliştilor. Toate camerele de televiziune şi toţi reporterii se repeziseră asupra lui, strigându-l pe nume şi vârându-i microfoanele sub nas. Din fericire, judecătorul refuzase să permită intrarea camerelor de filmat în sala de şedinţe.

Tatăl lui se strecurase afară cu câteva minute mai devreme.

— Aşa o să fie distracţia mai mică, spusese el.

Da, sigur se gândi Teddy. De parcă presa o să-l ignore pe Domnul Vedetă.

Ginee dădea ture pe-afară, aşteptându-l să iasă. Imediat ce-l văzu, se repezi la el şi-l prinse de braţ.

— Nu, o repezise Howard.

Discutase mai devreme cu Mason şi hotărâseră că, din cauza ţinutei nepotrivite, trebuia să-l ţină pe Teddy departe de Ginee. Ea nu fusese chiar imaginea mamei susţinătoare pe care ei şi-o doriseră.

— Tata a zis că nu trebuie să mă las fotografiat, bâigui Teddy, clătinând din cap.

— Ei, haide, încercă Ginee să se strecoare lângă el. Doar sunt mămica ta, pentru numele lui Dumnezeu. Vino să facem o poză împreună. O să ajungă pe prima pagină în toate ziarele.

Teddy dădu înapoi. Presa, simţind neînţelegerea, începu să urle.

— Haide, Teddy, vino să faci o fotografie cu mama ta, haide! Teddy! Teddy! Pe aici, pe aici! Zâmbeşte! Fă-ne cu mâna! Fă ceva!

Howard îi croi drum prin mulţimea înnebunită, lăsând-o pe Ginee să pozeze de una singură.

Era fericită. În sfârşit, obţinea ce-şi dorea, după toţi anii în care fusese ţinută deoparte.

Înfige-ţi unghia în gât, Price Washington. Şi eu sunt o vedetă.

În timp ce Ginee poza, Irena se strecură afară din tribunal. Plecase de-acasă imediat după Price, lăsând-o pe Consuella să aibă grijă de toate. Ea şi Price nu discutaseră despre caz, iar în momentul acesta, de început, probabil că era mai bine să n-o facă.

Când intrase în sală, se aşezase în aşa fel încât Price să n-o poată vedea. Era cel puţin la fel de îndreptăţită ca oricine altcineva să fie acolo, să vadă ce se întâmplă.

Mila nu o observase, aşa că toată ziua stătuse acolo, privind-o, gândindu-se că poate greşise, pentru că nimic din înfăţişarea Milei nu amintea de Price. De fapt, era întruchiparea ei la vârsta respectivă.

De fapt, nu conta cu cine semăna Mila. Ea era fiica lui Price Washington. Ăsta era adevărul.

Când părăsi tribunalul, Irena era mai confuză ca oricând. Mila spusese lucruri îngrozitoare. Îl acuzase pe Teddy că o drogase şi o violase. Dacă s-ar fi aflat că-i era soră vitregă, scandalul ar fi fost şi mai mare. De asemenea, asta ar fi adus-o şi pe Irena în atenţia tuturor, lucru pe care nu şi-l dorea sub nicio formă, din cauza trecutului ei ruşinos.

În plus, nu i-ar fi putut face niciodată una ca asta lui Price.

Era conştientă de faptul că dacă ar fi dezvăluit adevărul, scandalul i-ar fi distrus cariera lui Price.

Steven simţea nevoia să bea ceva. În drum spre casă, vru să se oprească la bar, dar ştiu instinctiv că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi mulţumit cu un singur pahar.

Stând la tribunal toată ziua, amorţise. Ascultând pledoariile ambelor părţi, rămăsese complet debusolat. Ştia ce i se întâmplase lui Mary Lou, dar să audă povestea spusă în atât de multe cuvinte era dincolo de puterea lui de înţelegere. Şi fata aia, rusoaică, cu figura ei lipsită de orice expresie. Fără nicio urmă de remuşcare.

Ar fi vrut să se ridice, să se ducă la ea şi să o lovească până va leşina. Îi luase dragostea vieţii lui, iar el o ura pentru asta. El, omul atât de înţelegător, voia s-o vadă moartă pentru ceea ce făcuse.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Conducea spre casă cuprins de un ciudat amestec de sentimente.

Abia când ajunse acasă începu să se simtă cât de cât normal, când Carioca îl întâmpină alergând spre el şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Hei, drăgălaşo, spuse el strângând-o la piept.

— Cum a fost azi, tati? Întrebă Carioca, toată numai ochi şi mâini lipicioase, pentru că tocmai mânca un sendviş cu unt de arahide şi gem.

— Nu tocmai distractiv, zise el, aruncând o privire spre Jennifer, bona englezoaică.

Era o fată inteligentă şi drăguţă, iar el se considera norocos că le fusese alături tot timpul, lui şi lui Cariocă.

— Ştii ce, Jen, am o idee, spuse el.

— Da, domnule Berkeley?

— Ce-ar fi să pleci împreună cu Carioca la Londra, pentru câteva săptămâni? Ştii, până când se termină procesul ăsta.

— Mie mi se pare o idee genială, zise Jennifer veselă. Lui Carioca o să-i placă la nebunie Londra. Putem sta la părinţii mei, în St John’s Wood. Când vreţi să plecăm?

— Cât de curând posibil, spuse el, recunoscător că Jennifer fusese atât de înţelegătoare.

— Grozav! Mă ocup eu de tot.

— Hei, drăgălaşo, se întoarse el spre fiica lui. Tu ce zici?

— O să merg cu avionul? Întrebă Carioca entuziasmată.

— Cu siguranţă.

— Atunci vreau să plec, tati! O să fie foarte mişto!

După ce Carioca plecă la culcare, Steven coborî în camera lui, deschise televizorul şi adormi în fotoliul lui de piele. Următorul lucru pe care-l percepu, fu Lina. Aşezată lângă el, îi acoperea ochii cu palmele.

— Surpriză, surpriză, spuse ea. E curierul tău preferat de la Fedex, îţi livrează un colet din Bahamas.

— Oh, draga mea, îi spuse el trăgând-o alături şi aşezându-şi-o în poală. Eşti o apariţie minunată pentru nişte ochi bătrâni ca ai mei.

— A fost greu azi? Întrebă ea, aşezându-se confortabil pe genunchii lui şi cuibărindu-i-se la piept.

— A fost.

— Aş fi vrut să pot fi cu tine.

— Ştiu.

— Uite, zise ea. Mi-am anulat toate contractele pentru următoarele două săptămâni. Fata nu mai pleacă nicăieri.

— Nu trebuie să faci asta din cauza mea!

— Am făcut-o deja, zise ea hotărât. Vreau să ai pe cineva care să te aştepte acasă.

Nu-i venea să creadă cât era de drăguţă. Când o priveau, cei mai mulţi îşi imaginau că mânca bărbaţi la micul dejun şi-i scuipa apoi pe fereastră. Poate chiar făcea asta cu alţii, dar cu el era un înger. Un înger foarte sexy, care îl ajuta să treacă peste perioada asta dureroasă.

— Cum a mers şedinţa foto? Întrebă el.

— Aceiaşi bikini plictisitori.

El îi aruncă un zâmbet.

— Poate plictisitori pentru tine.

— Îţi imaginezi cum ar fi fost dacă prietenul tău din New York, Jerry nu-ştiu-cum, s-ar fi aflat aici? Izbucni ea într-un hohot de râs. Ar băloşi de-aici până în Sân City.

— Ai numărul lui.

— Ai mâncat ceva? Îl întrebă ea ridicându-se.

— Nu mi-e foame.

— Mie da, zise ea cu convingere. Aveau cei mai dezgustători hamburgeri în avion. Am refuzat să am de-a face cu ei.

— Nu-ţi plac fatburgerii, nu?

— Ce-ar fi să ieşim într-un loc cochet şi să gustăm câte ceva? Sugeră ea.

— Aici e Los Angeles, Lină, zise el întinzându-se. Nu există locuri cochete. În plus, nu treci neobservată oriunde te-ai duce.

— Atunci să trimitem pe cineva să ne ia ceva. Aş fi fericită să stau aici, cu tine.

— Nu vreau să te transformi într-o pustnică.

— Putem sta în casă cât de mult, până se termină totul. Asta nu ne transformă în pustnici.

— Eşti foarte dulce.

— Ooh, chicoti ea. Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum.

— Mereu e un început pentru tine, nu?

— Da. Iar tu eşti primul mei iubit de culoare. Şi ştii ce, Steven?

— Ce?

— Îmi place asta.

— Şi mie, draga mea. Şi mie.

Într-un fel sau altul, Lina reuşea de fiecare dată să-i alunge tristeţea.

Până să plece din sala de judecată, pe Lennie îl durea capul cumplit. Nu era deloc plăcut să stea toată ziua într-o cameră mică şi aglomerată, fără să ştie ce se petrece, în afară de

scurtele informări ale lui Brett, celălalt ajutor de procuror, care lucra la caz împreună cu Penelope Mekay.

Se simţise singur şi exclus, mai ales că era conştient de prezenţa lui Lucky. N-o mai văzuse de câteva săptămâni, iar adevărul era că avea nevoie de ea. Da, probabil că ieşise din viaţa lui pentru moment, dar el era hotărât ca asta să fie doar o chestiune de timp. Trebuia să existe o metodă să o recâştige, dar cum, nu reuşea s-o identifice.

Florile n-o impresionau pe Lucky. Nu era genul care să cedeze la bileţele siropoase. Atunci, cum să-i demonstreze că ţinea la ea mai mult decât la oricine altcineva?

Stătuse în camera aceea minusculă şi simţind cum îl cuprinde durerea de cap, încercând să pună lucrurile în ordine.

Cu puţin înainte să plece, sunase la hotel şi vorbise cu Claudia.

— Ce faci?

— A sunat o doamnă, spuse ea. Vreau să-ţi spun că a găsit casa perfectă.

— Bine. Sun-o şi spune-i că mă duc s-o văd în seara asta.

Se întrebă cum se va descurca Claudia fără el, odată instalată în noua ei locuinţă. Se gândise să-i cumpere casa, nu să o închirieze. Măcar atâta putea şi el să facă, date fiind circumstanţele.

Da. O să le cumpere o casă şi o să-i găsească o slujbă, dacă asta voia. Spera, de asemenea, că va găsi pe cineva care să-l ajute pe băiat cu problemele lui de auz. Ce putea ea să-şi dorească mai mult de la el?

Nu putea să-i abandoneze. De ce nu reuşea Lucky să înţeleagă asta?

— Crezi că voi fi chemat ca martor mâine? Îl întrebă el pe Brett înainte să plece.

— Nu, răspunse tânărul. E un interes imens legat de acest caz, aşa că ambele părţi au ales să nu se grăbească. Tu eşti martorul nostru cel mai important.

— Cum sunt avocaţii celeilalte părţi?

— Fireşte, Teddy Washington îl are pe cel mai bun, Mason Dimaggio. Fata, Mila, a rămas pe mâna unui oportunist.

— Asta e bine sau e rău?

— Partea bună e că cei doi sunt porniţi unul împotriva celuilalt. Partea proastă e că asta s-ar putea întoarce în defavoarea noastră.

— Cum aşa?

— Ar putea conduce la separarea unuia dintre jurii.

— Dar tu ce crezi?

— E greu de spus. Mary Lou era o personalitate publică şi avea o reputaţie fără pată. Tu eşti celebru. Din experienţă, celebrităţile câştigă de cele mai multe ori. Mai puţin atunci când eşti Kim Basinger, iar avocaţii îţi întorc juriul împotriva. Cred că stăm destul de bine.

Lennie reuşise să plece înainte să se termine şedinţa. Parcase intenţionat la câteva străzi mai departe, ca să poată să se strecoare pe o ieşire din spate şi să scape de confruntarea cu zecile de jurnalişti care aşteptau la ieşirea principală.

Capul îi vuia. Dacă ar putea trece de procesul ăsta, ar avea timp să se concentreze asupra felului în care să o recucerească pe Lucky.

Poate că jurnaliştii scăpaseră din vedere ieşirea prin spate a lui Lennie Golden, dar nu şi Duke Browning. Ştia exact unde se grăbea Lennie. Duke avea marele talent de a se pune în pielea diverşilor oameni şi de a gândi exact ca aceştia. Fusese mai mult decât sigur că Lennie Golden va alege o ieşire dosnică şi că va pleca devreme.

Duke petrecuse una dintre cele mai frumoase zile; îşi găsise timp chiar şi pentru un duş la prânz. E adevărat, nu la el acasă, dar uneori omul trebuie să se descurce cu ce are la îndemână.

Aştepta acum în altă maşină decât cea pe care o furase dimineaţa. În loc să conducă un Ford, model 1990, era într-un Chevy ’92, verde. Introduse o casetă în aparat, doar aşa, ca să testeze gusturile celei mai proaspete dintre victimele sale. Joe

Cocker. Duke nu fu tocmai mulţumit, preferinţele lui se îndreptau mai degrabă spre genul clasic.

Îl lăsă pe Lennie să-l depăşească, apoi o porni de-a lungul şoselei. Ţinea motorul abia turat.

Când, în sfârşit, ajunse în dreptul lui Lennie, trase maşina lângă bordură şi goli scrumiera direct în mijlocul străzii. Dacă era ceva ce nu putea suporta, acela era mirosul de fum stătut.

Imediat ce Lennie porni maşina, Duke se strecură în trafic, în spatele lui, fredonând. Sunetul propriei lui voci îl mulţumea mai mult decât vocea enervant de hârjâită a lui Joe Cocker.

Era o însărcinare interesantă. Maybelline scosese atuurile, fata ştia cum îi place să i se servească sucul de dimineaţă. Iar în dimineaţa asta, serviciul fusese excelent.

N-o să uite curând expresia de pe chipul servitoarei când se dăduse la ea. Era convinsă că are de-a face cu unul dintre băieţii buni, doar pentru că îi fluturaşe prin faţa ochilor o legitimaţie falsă la care nici măcar nu se obosise să se uite mai cu atenţie.

De ce erau femeile astea atât de tute? Meritau tot ce li se întâmpla, pentru că nu dădeau dovadă de cel mai elementar bun-simţ. Ar trebui să înveţe toate câte ceva de la sora lui.

Niciuna nu era mai deşteaptă decât Maybelline. Ceea ce-l enerva era faptul că se lăsase prinsă. Şi nu numai că fusese prinsă, dar nici nu-şi terminase treaba. Bunica vitregă, Renee, era bine mersi şi trăia fericită în casa lor.

Trebuia să se ocupe de asta el însuşi, la un moment dat. Dar nu acum, pentru că nu ar fi făcut decât să atragă toate suspiciunile asupra lui, proaspăt eliberat din puşcăria din Florida.

Da, căzu el pe gânduri, un pic de timp, un alibi bun şi gata, putea să se ducă s-o termine pe Renee.

Un camion se strecură între maşina lui şi cea a lui Lennie, ceea ce îl enervă puţin. Claxonă. Şoferul de camion îi arătă degetul mijlociu.

Ah! Dacă ar fi avut puţin timp la dispoziţie, bărbatul din spatele volanului ar fi regretat micul lui gest. Lui Duke nu-i

plăceau gesturile obscene. Păcat că avea acum alte lucruri pe cap.

Se gândea dacă să-l atace pe Lennie Golden acum sau să aştepte ca acesta să coboare din maşină. O alegere interesantă.

Sau poate că nici măcar n-o s-o facă azi, pentru că de multe ori era mai amuzant să priveşti şi să anticipezi lovitura.

Preludiu prelungit.

Preludiu prelungit la. Crimă.

Price nu-şi găsi cheia, aşa că sună la uşă, aşteptându-se ca Irena să-i deschidă. Cum acest lucru nu se întâmplă, îl cuprinse enervarea.

Trebuia să ia o decizie în privinţa Irenei; nu putea s-o păstreze ca menajeră în casă câtă vreme fiul lui era acuzat de complicitate la crimă, iar Mila îl arăta acuzator pe băiat cu degetul.

Faptul că Irena încă mai locuia sub acoperişul lui nu era în regulă.

— Trebuie să o concediezi, îi tot repetase Howard.

— Nu înţelegi, îi explicase Price. Ea organizează toate lucrurile pentru mine.

— Bine, o să găseşti pe altcineva care să-ţi calce cămăşile, îi spusese Howard sarcastic. E absolut necesar s-o concediezi, Price. Dacă presa află.

— Da, da, am s-o fac, promisese el.

Dar undeva, în adâncul sufletului, nu avea nici cea mai mică intenţie s-o facă. Irena era parte din viaţa lui, iar el nu se putea descurca fără ea. De-a lungul anilor făcuse multe pentru el; îl ajutase, de exemplu, să depăşească o dependenţă cumplită de droguri, iar apoi să rămână mai mult sau mai puţin, curat". Adevărul era că Price îi datora mult.

Sună din nou la uşă, aşteptând nerăbdător un răspuns. Nimeni nu apăru.

La naiba, Irena! Presa putea să ajungă aici din clipă în clipă, iar el voia să intre înăuntru înainte ca jurnaliştii să apară. Sună

pentru a treia oară. În continuare, niciun răspuns. Se căută prin buzunare şi găsi în sfârşit cheia buclucaşă. Descuie şi intră rapid.

Primul lucru pe care îl remarcă fu un miros neobişnuit, un fel de aromă înţepătoare de mosc.

— Irena, o strigă el. Unde dracu' eşti?

Începu să-şi scoată haina în timp ce urca grăbit scările. Lucrurile luaseră o întorsătură mizerabilă. Avea un fiu care era judecat pentru crimă, o fostă soţie care devenise gluma secolului, iar cariera lui se afla în cădere liberă. În plus, nu avea timp să lucreze la materialele noi, iar filmul lui fusese pus în stand by. La dracu'! Se putea mai rău de-atât?

Ce se întâmpla cu copiii din ziua de azi? Chiar erau complet lipsiţi de conştiinţă. Îl crescuse cu multă grijă pe Teddy, îi oferise toată susţinerea de care el nu avusese parte niciodată. Şi chiar dacă nu Teddy fusese cel care apăsase pe trăgaci, stătuse acolo şi asistase cum mica târfă rusoaică îi zburase creierii lui Mary Lou Berkeley. Iar Teddy, ca un tâmpit, nu făcuse nimic s-o oprească.

Price clătină din cap. Simţea nevoia de relaxare. Voia să se ameţească puţin.

Un joint. Era chiar atât de cumplit? Un joint şi o femeie.

Hei, nu era tocmai o idee rea. Un joint, o femeie şi o friptură bună la cină. O va duce pe norocoasă la Dan Tana.

Da. Era exact ce-i trebuia. O noapte lungă de sex nebun.

Fireşte, prima care-i veni în minte fu Krissie. Nu mai vorbise cu ea de când o lăsase baltă la petrecerea lui Venus, dar era genul de femeie întotdeauna disponibilă pentru o vedetă. Iar pe el îl încânta ideea să-şi cufunde capul în sânii ei de silicon şi să-şi lase mintea să-i zboare departe.

Intră în dormitor şi constată cu stupoare că patul lui nu era făcut. Apoi auzi sunetul apei care continua să curgă în baie. Suna de parcă cineva era înăuntru şi făcea duş.

— Irena, strigă el din nou. Eşti acolo?

Nu primi niciun răspuns.

Mirosul pe care îl simţise în hol era acum şi mai puternic, un amestec ciudat de arome.

Dumnezeule! Se gândi el. Nu-mi spune că vreun fan mi-a spart casa, iar acum face duş în baia mea! Se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate.

Precaut, intră în baie. Apa curgea, într-adevăr, dar cabina era goală, iar uşa batantă lăsa apa să se scurgă peste podeaua placată cu marmură.

Toate sticlele de aftershave pe care le avea erau deschise şi împrăştiate peste tot pe chiuvetă de porţelan negru. Aşezată în mijlocul băii, legată de un scaun, zăcea Consuella, cu gura acoperită cu bandă adezivă şi cu mâinile şi picioarele legate. Era goală.

Fata îl privi şi un ţipăt de disperare îi ieşi din fundul gâtlejului.

— Iisuse! Urlă el. Ce dracu'.

Apoi sună la 911.

Lucky era complet debusolată. Prânzul cu Alex şi cu Venus o întorsese pe dos. Nu era o tâmpită. Ştia bine ce simte Alex pentru ea şi, chiar dacă era în continuare cu Pia, ar fi părăsit-o în orice clipă, dacă ea i-ar fi dat vreun semn că îi încurajează avansurile. Faptul că până şi Alex încerca să o convingă să se întoarcă la Lennie o făcu să se gândească foarte serios la asta.

În drum spre casă îl sună pe Gino din maşină:

— Ce faci, bătrâne, îl întrebă ea.

— Cui dracului îi zici tu bătrân? Mârâi el, părând mai în formă ca oricând.

— Copiii vin să stea din nou cu tine în weekendul ăsta, îl informă ea. Încep să cred că petrec mai mult timp cu tine decât cu mine.

— Iar eu încep să cred că ai face bine să-i laşi să-şi vadă tatăl, răspunse el ţâfnos.

De ce toată lumea sărea pe ea în acelaşi timp?

— Te-a sunat cumva Lennie? Întrebă ea suspicioasă.

— Trebuie să-l laşi să-şi vadă copiii, spuse Gino. Nu e cinstit.

— De ce? Întrebă ea mai mult decât iritată.

— Pentru că dacă nu-l laşi, o să-şi ia un nenorocit de avocat ca să fie sigur că o să-i vadă. Spune-i că poate să vină la Palm Springs în weekendul ăsta.

— Vrei să spui că o să-l laşi pe Lennie să stea la tine, spuse ea furioasă. Poate ar fi bine să o ia cu el şi pe fata aia, Bonnatti. Ţi-ar plăcea?

— Nu fi tupeistă cu mine, puştoaico. Poate să vină şi să stea aici, iar dacă vrea, poate să-l aducă şi pe celălalt copil.

— Să te ia dracu', Gino! Ţipă ea şi trânti telefonul, gata-gata să lovească un camion.

Ce se petrecea aici? Oare chiar nimeni nu înţelegea? Nimeni nu putea să vadă cum o trădase Lennie?

Era teribil de furioasă, dar cu toate acestea ştia că nu era cinstită faţă de micul Gino şi de Maria. Trebuia să-şi vadă tatăl, iar ea nu avea niciun drept să le refuze asta.

Se simţi vinovată, aşa că îl sună din nou pe Gino.

— Bine, zise ea precaut. Dacă vrei aşa de mult să-l vezi, sună-l chiar tu. Stă la Château Marmont cu sicilianca. Invită-l, nu mă interesează, dar ar fi bine pe ea să n-o inviţi.

— Calmează-te, îi zise Gino. Nu-ţi stă bine să fii isterică.

— Iar ţie nu-ţi stă bine să fii de partea lui, răspunse ea tăios. Şi ca să fie clar – nu sunt isterică.

— Hei, ce-i drept e drept.

— Te înţeleg, Gino, dar dacă crezi că ceea ce a făcut Lennie e corect atunci nu dau doi bani pe părerile tale.

— În orice caz, puştoaico, zise el ignorându-i izbucnirea, abia aştept să-i văd pe micuţi. Şi dacă nu te deranjează, am să-i dau şi lui Lennie un telefon.

— Repet. Atâta vreme cât nu o aduce cu el. Pe femeia aia.

— Bine, bine, am înţeles mesajul. Dar e în regulă dacă aduce copilul?

— De ce nu? Se strâmbă ea. Puteţi să vă distraţi toţi cu bastardul Bonnatti. Sunt sigură că o să vă simţiţi minunat.

Trânti din nou telefonul, regretând imediat că îi zisese lui Gino că e în regulă. Cum putea să accepte ca micul Gino şi Maria să se întâlnească cu Leonardo sau cum naiba îl chema pe prostul ăla de băiat? Ar putea chiar să-l placă. Asta nu era posibil.

Încercă să-şi imagineze situaţia invers. Dacă ar fi rămas ea însărcinată după singura ei noapte de amor cu Alex? Dacă i-ar fi spus ea lui Lennie, Oh, uite aici, un mic Alex Woods junior pentru tine". El ar fi acceptat una ca asta? În niciun caz. Şi-aşa nu-l plăcea pe Alex.

Ha! Ar fi făcut bine să-l placă pe Alex. El era cel care încerca să o convingă să-i mai dea o şansă.

Dumnezeule, ce furioasă era! Şi, colac peste pupăză, mai trebuise să stea şi în tribunal toată ziua, ascultând pledoariile de deschidere şi privind-o pe fata aia cu figură ascuţită şi pe băiatul negru cu avocatul lui îmbuibat din Beverly Hills, care era atât de sigur c-o să-l scoată basma curată doar pentru că tăticul lui era mare star.

Dacă ar li fost după ea, i-ar fi scos la o plimbare pe Mila Kopistani şi pe Teddy Washington şi le-ar fi servit o porţie din ce-i serviseră ei lui Mary Lou.

Îşi apelă robotul. Găsi mai multe mesaje, cel mai important fiind cel de la Boogie, aflat la Roma. Nu avea nevoie să mai audă şi alte veşti proaste, dar, pe de altă parte, trebuia să ştie ce se întâmplă cu Brigette.

Îl sună înapoi pe Boogie, deşi era ora trei dimineaţa în Italia.

— Salut, îl auzi pe Boogie răspunzând agitat. Ştiam că tu eşti.

— De unde ştiai?

— Alţii sunt mai atenţi, Lucky, ar aştepta să se facă măcar ora şase.

— Nu mă critică şi tu, Boog, oftă ea. Am avut parte de critici toată ziua. Ce-ai aflat?

— Nu e nici bine, nici rău.

— Spune-mi.

— Carlo a venit cu Brigette aici şi a dus-o să locuiască la castelul familiei lui, un fel de reşedinţă dărăpănată, undeva lângă Roma. Au stat acolo o vreme, dar când m-am dus să-i caut, mama lui Carlo, care abia leagă două vorbe în limba engleză, mi-a spus că au plecat.

— Unde?

— Asta încerc să aflu acum.

— Îmi fac griji pentru ea, Boog. N-ai văzut-o când a venit aici; nu mai era Brigette a noastră.

— Mi-am făcut relaţii tari aici, aşa că stai liniştită. Te caut eu imediat ce aflu ceva.

— Aş veni acolo cu primul avion, dar trebuie să fiu la tribunal în fiecare zi, iar filmările la proiectul meu încep peste patru săptămâni.

— Dacă am nevoie de tine, te sun.

— Iar dacă e vreo urgenţă, vin acolo cât pot de repede.

— Păstrăm legătura.

Măcar Boogie ştia ce face. Lucky avea încredere că, dacă ceva era în neregulă cu Brigette, el va afla. Ajunse acasă cu inima ceva mai uşoară.

— Cum ţi s-a părut c-au mers lucrurile azi? Îl întrebă Howard în timp ce conducea Bentleyul lui maro.

Aşezat lângă Howard, în maşina lui scumpă, Teddy se întreba cum se face că avocatul ăsta plictisitor devenise noul lui gardian. De ce nu putea să vină şi să plece în fiecare zi cu tatăl lui? Ce era atât de îngrozitor în asta?

— A fost în regulă, spuse el, eu toate că nu fusese deloc în regulă.

Avusese o zi de coşmar, în care ascultase pledoariile avocaţilor care îl prezentaseră pe el ca pe un beţiv nenorocit care o convinsese şi o instigase pe Mila la fapta ei sângeroasă.

— Îţi place Mason? Ţi se pare bun?

E alb. Şi tu eşti alb, gândi Teddy. Ce să nu-mi placă?

Amândoi lucrau pentru tatăl lui. Amândoi erau supraremuneraţi. Probabil că toată mizeria asta îl costa pe Price o grămadă de bani.

— Da, minţi el, deşi adevărul era că-l considera pe Mason Dimaggio un nemernic cu aere de superioritate. Şi ce era cu costumele şi cu pălăriile ridicole pe care le purta? Şi de ce îl obligau pe el, Teddy Washington, să arate ca un cretin?

— Mama ta e o figură, remarcă Howard cu un rânjet dispreţuitor pe mutra lui ferchezuită şi îmbuibată.

— Era frumoasă cândva, zise Teddy prevăzător.

— Price mi-a arătat acum câteva zile fotografiile lor de la nuntă, zise Howard, verificându-şi mutra în oglinda retrovizoare. Chiar era o frumuseţe. E şocant să constaţi cum se neglijează oamenii.

— Trebuie să merg cu tine la tribunal în fiecare zi? Întrebă Teddy, jucându-se cu frecvenţele radioului.

— Aşa vrea tatăl tău, îi răspunse avocatul, îndepărtându-i mâna de lângă aparat.

Sigur, pentru asta plăteşte tata. Doar ăsta e motivul pentru care o faci, îşi zise Teddy.

În timp ce se îndreptau spre Wilshire, două maşini de poliţie îi depăşiră în viteză. Howard se retrase lângă bordură, lăsând cele două echipaje să treacă nestânjenite.

— Nu o să fie o experienţă tocmai plăcută pentru tine următoarele săptămâni, îi spuse el lui Teddy, dar o să treci peste asta. Şi o să înveţi ceva, sper.

— Aşa cred, murmură Teddy privind pe geam la o fată care mergea pe bicicletă, îmbrăcată cu pantaloni roşii şi un tricou strâmt care-i amintea de Mila.

— Aminteşte-ţi tot timpul, continuă Howard cu morala, că eşti un băiat bun, nu un sălbatic. Ai fost doar condus pe un drum greşit. Asta e abordarea noastră şi o susţinem până la capăt. Iar tu trebuie să ne ajuţi. Comportamentul tău în instanţă înseamnă foarte mult pentru cazul ăsta.

Teddy se agită în scaun. Să meargă şi să se întoarcă în fiecare zi de la tribunal cu Howard va fi pentru el o tortură. Din fericire, aproape că ajunseseră acasă.

În timp ce se apropiau, Teddy observă că cele două maşini de poliţie care-i depăşiseră pe drum erau parcate acum în faţa casei.

— Ei ce caută aici? Întrebă el.

Howard încetini Bentleyul, aruncă o privire pe geam şi mormăi:

— Cred că are legătură cu presa, zise el scurt. I-am spus lui Price să-şi controleze firea. Să sperăm că n-a lovit pe nimeni.

— De ce ar face asta?

— Pentru că tatăl tău e furios din cauza publicităţii care se face în jurul acestui caz, zise Howard, parcând în spatele celei de-a două maşini de poliţie. E nervos şi frustrat. Ai idee ce efect are asta aspra lui?

Dar cu mine cum rămâne? Eu sunt cel care stă în sala aia de judecată, acuzat de tot felul de tâmpenii, gândi Teddy.

Coborâră din pretenţiosul Bentley. Howard încuie portierele şi se duse repede la unul dintre ofiţerii în uniformă care stătea în faţa casei.

— Sunt avocatul domnului Washington, zise el cu un aer oficial. Ce s-a întâmplat?

Poliţistul îi făcu semn din cap.

— Aţi face mai bine să intraţi.

— Domnul Washington a fost implicat în vreun incident violent?

— A fost o spargere, îi explică poliţistul. Şi un viol.

— Iisuse! Exclamă Howard înfierbântat. Altă publicitate negativă. Numai de asta nu aveam nevoie!

Agentul imobiliar era o blondă micuţă, îmbrăcată într-un costum Escada scump, cu cercei cu diamante şi cu pantofi cu tocuri foarte înalte. Avea în jur de cincizeci de ani şi afişa un zâmbet prietenos.

— Domnule Golden, îl întâmpină ea în momentul în care el cobora din maşină. Sau pot să vă spun Lennie?

— Sigur, spuse el în timp ce se îndreptau spre intrarea casei pe care ca urma să i-o arate.

— E cea mai încântătoare casă, spuse ea descuind şi lăsându-l să intre. Era oferită spre închiriere, dar proprietarul m-a asigurat că, fiind vorba de dumneavoastră, ar fi dispus chiar să vândă, cu tot cu mobilă. Casa a fost închiriată cândva de Raquel Welch, iar anul trecut, o tânără vedetă de televiziune a locuit aici vreme de mai multe luni. A insistat să-i păstrăm anonimatul, zise ea coborând vocea, aşa că nu pot să vă spun despre cine este vorba.

Mare brânză, gândi Lennie, atent la holul spaţios de la intrare.

— Aruncaţi o privire, îl îndemnă agentul imobiliar. Cred că o să vi se pară o casă foarte potrivită pentru dumneavoastră, mai ales dacă adăugăm şi vederea panoramică a oraşului. Şi, desigur, toate camerele sunt dispuse în aşa fel încât să puteţi organiza aici petreceri.

O urmă prin toată casa poziţionată undeva sus, în Loma Vista. Avea trei dormitoare, fiecare cu baie proprie, trei camere de primire, o bucătărie mare, rustică, o piscină şi un teren de tenis. Era mult prea mare şi prea pretenţioasă.

— Cât cere proprietarul?

— Trei milioane, zise ea, de parcă ar fi fost pomană curată. Dar sunt sigură că mai puteţi negocia.

— Iar chiria ar fi?

— Douăsprezece mii pe lună.

— V-am spus la telefon că aş vrea ceva între şase şi opt mii, zise el, enervat că-l făcuse să-şi piardă timpul.

— Aşa e, domnule Golden. Lennie. Dar atunci când am văzut casa asta, mi s-a părut absolut perfectă. Aţi zis că doriţi trei dormitoare şi o privelişte frumoasă. Ştiţi, Suzanne Sommers a locuit aici.

El îi aruncă o privire ironică.

— Credeam că aţi zis Raquel Welch.

— Amândouă au locuit aici, zise ea fără să clipească măcar la o minciună atât de evidentă.

Femeia asta începea să-l enerveze. Îi spusese clar la telefon că limită era de opt mii, ceea ce, din punctul lui de vedere, era chiar prea mult. În aeelaşi timp nu avea de gând să petreacă luni în şir căutând case. Prioritatea lui era să găsească un loc pentru Claudia şi Leonardo ca să-şi poată vedea mai departe de viaţa lui.

— Ce-ar fi să-i facem proprietarului o ofertă? Sugeră el, verificând bucătăria.

— Ce fel de ofertă? Se interesă ea, cu semnul dolarului sclipindu-i în priviri.

— Şapte mii pe lună.

Ea râse politicos.

— Domnule Golden. Lennie, ei cer douăsprezece mii.

— Ştiu, făcu el intrând în sufragerie. Cum ar suna un compromis la nouă mii?

— Pot să le prezint oferta.

— Da, vă sugerez să faceţi asta.

— Şi să le spun că aţi fi interesat să cumpăraţi la un moment dat?

— Da, poţi să spui asta. Deşi, pentru trei milioane, n-au nicio şansă.

— Preţul caselor creşte constant, domnule Golden, îl dăscăli ea. Am vândut patru case în acestă lună, fiecare dintre ele evaluată la peste patru milioane.

— Sunt sigur, zise el nerăbdător. Mai aveţi şi altceva să-mi arătaţi?

— Nu. O să prezint ofertă şi o să vă ţin la curent.

Lennie se simţi de parcă femeia asta îl luă de fraier doar pentru că era celebru. La dracu'! Douăsprezece mii pe lună? Pe cine fraierea ea?

Când Lennie se întoarse la hotel, Leonardo era deja în pat, iar Claudia pregătea paste. Nu-i era foame, dar ce mai conta? Se aşeză la masă.

Un lucru era incontestabil la Claudia. Era o bucătăreasă excelentă, iar sosul ei bolognez era atât de gustos, încât Lennie se trezi că înfulecase două boluri de paşte fără să stea pe gânduri.

Claudia nu mâncă. Se învârti pe lângă el, asigurându-se că are tot ce-i trebuie: crutoane cu usturoi; o salată verde asortată şi o bere rece.

Hei, dacă ar trăi lângă Claudia, s-ar îngrăşa ca un porc, mai ales că nu făcea niciun fel de exerciţii, deoarece echipamentul lui – Stairmaster-ul, greutăţile etc. — Erau în casa de pe plajă. Împreună cu Lucky.

Lucky a lui. Dragostea vieţii lui.

Ce-ar putea face să o aducă înapoi? Trebuia să se mişte repede, căci Alex Woods aşteaptă la cotitură. Nemernicul!

Duke se trezi cu o tresărire. Adormise la volanul confortabilului Chevrolet verde parcat în apropierea garajului Chateau Marmont. Şi cine ar fi putut să-l învinovăţească? Avusese o zi grea. Furase două maşini, devastase reşedinţa lui Price Washington, o violase pe servitoare.

Câteva clipe se gândi la menajeră. O bucăţică savuroasă. Ţipase ca o purcică în momentul în care îi intrase în dos. Iar lui îi plăcuse.

Umbra unui zâmbet îi trecu peste chip la amintirea asta. Era înnebunit după sentimentul de frică. Al altora. Mai ales al femeilor.

Adevărul era că avusese parte de multe în ziua aia şi era de-a dreptul obosit. Prea obosit chiar ca să se gândească la eliminarea lui Lennie Golden, E şi mâine o zi" îşi zise. În plus, trebuia să se gândească la chestia asta dintr-un unghi mai profitabil.

Maybelline a făcut o înţelegere cu Mila, colega ei de celulă. Înţelegerea era că el putea să spargă reşedinţa lui Washington în schimbul eliminării lui Lennie Golden. Mila îi dăduse lui Maybelline detalii despre casă, sistemul de alarmă, codul de dezactivare, precum şi despre locul unde se afla seiful. Îi făcuse chiar şi o schemă pe care Maybelline i-o strecurase la ultima lui vizită.

Ei şi? Ar li putut intra şi fără informaţiile alea. Şi odată intrat, ar fi convins-o pe Consuella să-i spună tot ce voia. Mai ales când o ţinea aplecată pe scaunul din baie şi îi umplea fundul ei mare şi savuros cu tot soiul de parfumuri şi de aftershave.

Fusese o adevărată experienţă, mai ales atunci când amestecul de parfumuri îi atinsese vârful şi-l usturase cumplit.

Dar lui îi plăcea durerea şi adăuga această plăcere la aventură.

Aşadar, înţelegerea nu era deloc corectă. De ce să rişte el să ajungă din nou la închisoare pentru o recompensă atât de neînsemnată?

Iisuse Hristoase! Se înmuiase oare Maybelline? El ar fi obţinut mai mult în schimbul eliminării cuiva.

Cu aceste gânduri în minte, se uită la ceas şi se gândi că venise timpul să renunţe la Chevrolet. Scoase din buzunar o bucată de piele moale cu care şterse fiecare colţişor pe care îl atinsese, apoi abandonă maşina şi o luă la deal, îndreptându-se pe jos spre casă.

De când Maybelline le distrusese şansa de a mai sta cu bunica Renee în casa lor mare, acum, acasă" însemna o garsonieră de pe Hollywood Boulevard. Nu era chiar cea mai bună alegere, din perspectiva lui Duke. El ştia unde era locul lui de drept – înapoi, în casă pe care le-o lăsase bunicul lor.

La naiba cu Maybelline şi cu temperamentul ei.

Măcar să fi aşteptat ca el să se întoarcă. Ar fi fost mult mai simplu.

Irena intuise nenorocirea cu mult înainte să se întâmple – avea un simţ special pentru asemenea lucruri. Când văzu maşinile de poliţie parcate în faţa casei, se gândi că veniseră să o aresteze pe ea. Descoperiseră că intrase în ţară cu acte false şi veniseră să o deporteze. Nu era Irena Kopistani. Era Ludmilla Lamară, o criminală cunoscută în Rusia.

Aşteptase douăzeci de ani să se întâmple asta.

Se îndreptă spre intrare târându-şi picioarele.

Un poliţist în uniformă îi blocă drumul:

— Da? Făcu el pe un ton nu tocmai prietenos.

— Locuiesc aici, zise ea studiindu-i figura lătăreaţă, în căutarea unor indicii care să prevestească arestarea ei iminentă.

— Cum vă numiţi?

Ea ezită o clipă.

— Irena Kopistani, zise frecându-şi mâinile. Sunt menajeră domnului Washington.

— Aţi face bine să intraţi.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Detectivul Solo o să vă informeze.

— Unde e domnul Washington? E totul în regulă cu el?

— E în casă, doamnă.

Uneori avea coşmaruri şi se temea că lui Price i s-ar putea întâmpla ceva rău, înainte să aibă ocazia să-i spună cât de mult înseamnă el pentru ea. N-ar fi suportat ca el să aibă de suferit în vreun fel. Era unicul ei motiv de supravieţuire. Singura dragoste adevărată din viaţa ei.

Inima ei bătea mult prea repede. Se îndreptă spre uşa care dădea în holul principal, în care văzu o mulţime de chipuri necunoscute. Howard Greenspan vorbea cu un individ înalt, slab şi cu părul slinos.

— Cine e femeia asta? Întrebă slăbănogul când dădu cu ochii de ea.

— E-n regulă, interveni Price, ieşind din living. Irena e menajera mea.

— Bun, zise detectivul, cu ea vreau să vorbesc.

Inima Irenei începu să-i bată de să-i spargă pieptul. Irena Kopistani. Ludmilla Lamară. Oare cine credea el că este?

Când ştirea apăru la televizor, Mila se afla împreună cu nişte târfe portoricane care i se păreau chiar amuzante. Se folosea de orice ocazie ca să uite ziua petrecută în tribunal. Ele o învăţau tot felul de lucruri pe care nu le-ar fi putut învăţa la şcoală. Ca de exemplu, cum să faci cel mai, tehnic" sex oral pe bancheta din spate a unei maşini aflate în mişcare sau cum să recunoşti un poliţist sub acoperire care încearcă să agaţe o fată. Evident, la acest al doilea lucru nu excelau, pentru că amândouă fuseseră arestate în timpul unei operaţiuni sub acoperire.

Pandora, una dintre prostituate, tocmai îi povestea ceva despre clienţii ei atunci când ştirea apăru la televizor.

Prezentatorul, un individ cu figură de dur, care avea însă prea mult machiaj şi o pieptănătură îngrozitoare, începu să prezinte povestea: „În cursul acestei după-amiezi, casa actorului Price Washington din zona Hanckock Park, districtul Wilshire, a fost spartă. La momentul respectiv, domnul Washington se afla la tribunal, unde asista la procesul în care fiul său este acuzat de implicare într-un atac urmat de împuşcarea actriţei TV Mary Lou Berkeley. O servitoare de origine hispanică, singură în casă în momentul producerii jafului, a fost violată şi legată, iar casa devalizată de bijuterii, bunuri de valoare şi bani.

Pagubă este evaluată la câteva milioane de dolari. Poliţia caută un bărbat alb, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani."

— Price Washington, zise Pandora, mângâindu-şi coapsele. Tipul ăsta este cel mai sexy bărbat din lume.

— Eu am fost odată cu un baschetbalist din NBA, se confesă prietena ei. N-a vrut decât să-l masturbez, pe stradă. Trebuie să-i fi plăcut, pentru că a venit trei nopţi la rând. Probabil că i-am făcut-o bine.

Amândouă cotcodăceau.

Mila se ridică şi se întoarse în celula ei, unde Maybelline stătea pe pat şi-şi rodea o şuviţă de păr, privind în gol.

— E peste tot la ştiri, zise Mila entuziasmată.

— Ce? Întrebă Maybelline.

— Nenorocita aia de spargere. N-am ştiut că Price Washington e chiar atât de important!

— E un mare star, comentă Maybelline.

— Nu mi-ai spus că fratele tău o s-o violeze pe servitoare, îi aruncă Mila acuzator.

— Eh, aşa e Duke, zise Maybelline, deloc surprinsă. Are micile lui obiceiuri. Nu se poate dezbăra de ele.

— Numeşti violul un obicei mărunt? Ridică Milă din sprâncene. Nu trebuia să facă asta. Acum mă simt vinovată.

— Ce tot zici, şuieră Maybelline, devenind răutăcioasă. Ai împuşcat o pipiţă într-o maşină, dar nu suporţi să ştii că fratele meu a violat o servitoare.

— Sper că mi-a găsit arma, mârâi Mila dând înapoi, înţelegând că nu era tocmai bine să o enerveze pe Maybelline.

— Dacă era acolo unde ai spus, precis că a găsit-o.

— Cum e cu Lennie Golden? A făcut-o?

— Ştiindu-l pe fratele meu, probabil că a făcut destul pentru o zi. O să se ocupe de asta mâine.

— Dar dacă Lennie va fi chemat ca martor.

— N-o să-l cheme decât peste câteva zile. E timp destul.

— De unde ştii?

— Pentru că instanţele au obiceiul să tărăgăneze lucrurile. Nu-ţi face griji, se rezolvă. Duke e un profesionist.

Mila fierbea. Nu prea avea încredere în Duke. Faptul că îşi permisese să o violeze pe servitoare o înfuriase peste măsură. Dacă Irena ar fi fost în casă? Ar fi violat-o şi pe ea?

Nu că ar fi interesat-o foarte mult soarta maică-sii, pentru că era limpede că Irena nu dădea doi bani pe ea. Doar că nu luase în calcul eventuala ei rănire.

Poate că o să-i dea totuşi arma avocatului ei.

Da, se hotărâse. O să-i spună despre ea mâine-dimineaţă, apoi o să-i ceară lui Maybelline să-i spună lui Duke să i-o aducă.

În clipa asta, nivelul încrederii ei cobora rapid. Duke era, în mod evident, un maniac, iar lui Maybelline nu părea să-i pese.

Făcuseră o înţelegere. Iar dacă Maybelline şi nebunul de frate-său nu aveau de gând să-şi ţină promisiunea, vor regreta amarnic.

Lucky văzu ştirea la jurnalul de la ora zece. Şocată, o sună imediat pe Venus, ştiind că aceasta era prietenă cu Price Washington.

— Ce dracu' se petrece? Ce legătură au toate astea cu cazul nostru?

— De unde să ştiu eu, îi răspunse Venus. N-am mai vorbit cu Price de câteva săptămâni.

— Nu ţi se pare ciudat? Casa lui să fie spartă?

— Nu chiar. Cineva a ştiut că e la tribunal şi s-a folosit de ocazie.

— Ceva nu pare tocmai în regulă, insistă Lucky. De ce nu-i dai un telefon, să vezi ce spune?

— Nu-l sun, refuză Venus. Aş fi ca o hienă.

— Ba nu, insistă Lucky.

— Bine, poate mai târziu.

Lucky întinse mâna după o ţigară.

— Ce s-a mai întâmplat după ce am plecat eu? Întrebă ea.

— A fost grozav! Au mai venit încă şapte actori pentru probe, iar unul dintre ei mi s-a părut al naibii de bun.

— Lui Alex i-a plăcut?

— Nuuu.

— E greu de mulţumit.

— Exact. Greu de mulţumit şi foarte special.

— Asta îl face un regizor atât de bun.

— Şi o mare pacoste, în acelaşi timp, râse Venus sec. Deşi, nu vreau să mă înţelegi greşit, ador să lucrez cu el. Alex mă inspiră.

Are fler. Lucky inspiră adânc şi îşi zise că aşa stăteau lucrurile. De asta era atât de atrasă ea de el; ca prieten, nimic mai mult.

— Ce-ar fi să-mi explici ce-a fost cu săritul ăla pe mine azi. Ce-a vrut să însemne asta?

— A fost din cauză că şi eu şi Alex vedem ce se întâmplă, îi explică Venus. Tu eşti mult prea implicată. Venus inspiră adânc. Uite care e treaba. Alex vrea să fie cu tine, nu-i niciun secret, ştii şi tu asta de vreo cinci ani. Dar el îşi dă seama că, dacă va fi cu tine, n-ar accepta ca tu să te gândeşti la Lennie. Aşa că, până când Lennie nu va deveni istorie – ceea ce ştim cu toţii că nu e cazul – Alex ştie că nu are nicio şansă.

— Din cauza asta încercaţi amândoi să mă aruncaţi în braţele lui Lennie? Nu are niciun sens.

— Are ceva vreun sens în viaţă? Venus făcu o pauză şi apoi continuă: Deci, ce zici?

— Despre ce?

— Despre Lennie, fireşte, zise Venus exasperată. Trebuie să-l suni, să vă întâlniţi, să discutaţi.

— Nu. Nu mai ştiu, spuse Lucky nesigură. Dintotdeauna am crezut că cea mai mare trădare este atunci când te culci cu altcineva după ce te-ai căsătorit. M-am culcat cu cine am vrut înainte, dar după ce m-am măritat, gata! E ca atunci când eşti la regim şi vezi un tort de ciocolată şi tot ce-ţi doreşti e să-l guşti. Dar ştii că dacă ţi-ai tăia fie şi o feliuţă, nu te-ai mai opri până nu l-ai termina. Ştiu că pare o nebunie, dar pentru mine asta semnifică fidelitatea.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Venus. Noi două am trăit întotdeauna aproape la fel ca bărbaţii. Am făcut ce am dorit şi ne-am căsătorit cu bărbaţi care, la rândul lor, au făcut acelaşi lucru. Asta ar trebui să rezolve situaţia, pentru că am făcut de toate şi nimeni n-o să mai vrea să încerce ceva nou, deoarece a trecut deja prin tot ceea ce e omeneşte posibil.

— Exact, aprobă Lucky. Aşa că atunci când femeia aia a apărut la uşa mea ţinând de mână copilul lui Lennie, cum crezi că m-am simţit?

— Ştiu, asta îmi repet şi eu tot timpul, zise Venus, dar nu e ca şi când ar fi avut o aventură cu altcineva. Era disperat, trebuie să ţii cont şi de asta.

— De ce? Se încăpăţână Lucky.

— Pentru că aşa e corect. Alex a fost de acord cu mine. Treaba asta e neterminată, iar tu ai nevoie de punctul final.

— S-ar putea să ai dreptate, oftă Lucky. Poate c-am să-l sun.

— E cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, zise Venus. O cină. Numai voi doi. Fără nimeni care să vă influenţeze. Şi asigură-te că terenul e neutru.

— Bine gândit.

— Apropo, adăugă Venus curioasă, ce-a vrut să spună Alex atunci când a vorbit despre noaptea voastră nebună?

— Nimic, spuse Lucky repede.

— Pari vinovată, zise Venus zâmbind. S-a întâmplat ceva între voi?

— Dacă s-a întâmplat – şi nu spun că s-ar fi întâmplat –, atunci trebuie să fi fost pe vremea când credeam că Lennie e mort.

— Oh, ce fată rea! O admonestă Venus, încântată. Te-ai culcat cu Alex, nu?

— Nu.

— Ba da!

— Bine, Venus, gata! Trebuie să închid. Vorbim mâine.

Lucky închise telefonul. Ceva o deranja. Casa lui Price Washington fusese spartă, iar servitoarea violată. Oare avea vreo legătură cu dosarul lor?

Îl sună pe detectivul Johnson:

— E vreo legătură? Îl întrebă ea.

— Acum studiez rapoartele.

— Aveţi vreun indiciu în legătură cu autorul?

— Nu încă. În orice caz, un vecin a văzut un tânăr care a sunat la uşă dimineaţă. O să vă ţin la curent.

— Mulţumesc, zise ea.

Lăsă telefonul la o parte şi se duse în camera copiilor, unde îi găsi pe micul Gino şi pe Maria în mijlocul unei bătălii cu perne.

— Ce fac micii mei gogomani? Întrebă ea îmbrăţişându-i pe amândoi.

— Bună, mami, strigară ei în cor, abia mai respirând şi continuând să chicotească.

— Bună şi vouă, năzdrăvanilor!

— Unde e tati? Întrebă Maria.

— Ţi-am mai spus că tati munceşte.

— Vrem să-l vedem, îi ţinu isonul Gino. Vrem să-l vedem! Vrem să-l vedem! Vrem să-l vedem!

— O să-l vedeţi. O să vă duc eu la bunicul în weekendul ăsta şi o să vină şi tati acolo.

— Supercool! Strigă Maria noul ei cuvânt preferat. Putem să mergem toţi să înotăm?

— Eu nu vin cu voi, iubito, explică ea. Am foarte mult de lucru aici.

— Haide, mami, se rugă Maria. Îmi place să vă văd pe tine şi pe tati în piscină. Arătaţi aşa de drăguţi împreună!

Lucky nu putu să-şi stăpânească râsul.

— Iubito, oamenii nu arată drăguţi împreună. Arată bine.

— Nu, mami. Tu şi tati sunteţi drăguţi.

— Mulţumesc. Mă bucur că aşa crezi.

După ce le citi o poveste de adormit, îi sărută pe amândoi, îi băgă în pat şi se întoarse în dormitorul ei, unde rămase privind o vreme telefonul.

Poate că Venus avea dreptate. Era nevoie de un punct final.

— A fost foarte bun, zise Lennie şi îşi împinse farfuria deoparte.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, spuse Claudia privindu-l cu adoraţie.

Lennie îşi zise că femeia era îndrăgostită de el nebuneşte. Bineînţeles că ştia de ce. Pentru că fusese acolo pentru ea şi ea nu mai avusese niciodată parte de cineva care s-o susţină. Îşi spuse că venise, în sfârşit, vremea ca ea să iasă şi să cunoască şi alţi oameni.

— Cred că am găsit o casă, zise el, ridicându-se de la masă.

— O casă pentru noi, Lennie? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu, o casă pentru tine şi Leonardo.

— Şi tu unde o să fii? Întrebă ea dezamăgită.

— Eu o să rămân aici.

— De ce nu poţi să stai cu noi?

— Am încercat să-ţi explic de ce, Claudia, zise el răbdător. Am o soţie pe care o iubesc foarte mult şi care nu este foarte încântată de faptul că tu ai apărut aici cu un copil după tine. Ştiu că nu e vina ta, dar eu trebuie să-mi văd mai departe de viaţa mea. Şi nu e în avantajul meu faptul că locuiesc aici, cu voi.

— Îmi pare rău, Lennie, zise ea coborându-şi privirea în pământ. N-am vrut să-ţi fac necazuri, dar nu mai puteam rămâne în Italia. Leonardo e fiul tău şi avea nevoie de ajutor.

— Ştiu, Claudia, ştiu, zise el încercând să fie amabil şi răbdător. O să-l ajut. O să vorbesc cu doctorii peste o zi, două, să vedem care sunt rezultatele testelor pe care le-au făcut.

— Mulţumesc, Lennie.

— Uite ce-am hotărât, continuă el. O să te muţi împreună cu Leonardo în casă pe care am închiriat-o. Apoi poate îţi găseşti o slujbă. Vorbeşti engleza destul de bine, n-ar trebui să ai probleme. Ai putea să fii translator sau să lucrezi la Ambasada Italiei.

— Cum spui tu.

— Spun că o să ai o viaţă bună aici, Claudia, dar că nu va fi alături de mine.

— Înţeleg, murmură ea, deşi nu înţelegea.

— Acum mă duc să fac un duş, zise el, mulţumit că îi spusese ce are de gând. Dacă sună telefonul, răspunde. S-ar putea să fie agentul imobiliar.

— Bine, Lemnie.

Se duse în baie şi dădu drumul la duş. Mâine o să facă tot ce-i stă în putere s-o convingă pe Lucky să stea de vorbă. Situaţia asta durase destul. Pe zi ce trecea se îndepărtau tot mai mult unul de celălalt, iar el nu mai suporta asta.

În clipa în care intră sub duş, sună telefonul.

Claudia răspunse:

— Alo, zise ea.

La celălalt capăt al firului, Lucky ezită o secundă.

— Dă-mi-l pe Lennie la telefon, spuse ea în cele din urmă.

— Îmi pare rău, murmură Claudia, Lennie e la duş.

Lucky trânti telefonul.

— O să ţină, îşi zise.

Unul dintre lucrurile pe care Brigette încercase să le înveţe de la Lucky fusese cum să reziste. Evident, nu reuşise, pentru că, dacă s-ar fi descurcat, nu ar fi ajuns într-o situaţie atât de dificilă. Dacă ar fi urmat măcar sfatul lui Lucky, ar fi evitat să aibă de-a face cu Carlo. După toate experienţele ei dezastruoase cu bărbaţi, Lucky o sfătuise să aibă foarte mare grijă atunci când începe vreo relaţie nouă. Trebuia să fi aplicat filosofia lui Lucky – răspunde la provocări sau lasă-te călcată în picioare.

Dar Carlo nu-i dăduse de ales. Se dusese la Londra, pregătită să-l pedepsească. Şi ce se întâmplase? O răpise şi o obligase să ajungă dependentă de heroină. Apoi, când era complet dependentă de droguri şi de el, o luase de nevastă. Părerea ei nu contase, pentru că heroina îi anihilase puterea de decizie. Se trezea de dimineaţă, îşi luă prima doză, apoi se simţea de parcă începuse o zi minunată, de care dorea să se bucure.

Viaţa ei devenise un şir de secvenţe de vis, iar Carlo avusese grijă ca ea să primească ce-i trebuia, porţia de drog.

Şi, lipsită de voinţă, pentru că era dependentă de heroină, ajunsese la fel de dependentă de el, în ciuda injuriilor şi a acceselor lui de violenţă.

Abia acum reuşea să vadă limpede ceea ce i se întâmpla. Abia acum îşi dădea seama ce făcuse el din ea şi ce monstru fără scrupule era el.

Poate că îi făcuse un serviciu abandonând-o aici, în pustietate.

O să-şi primească pedeapsa pentru că ea îşi pierduse copilul, pe fiul lui. Acum, nu mai exista nimic care să-i lege, cu excepţia unui certificat de căsătorie, de care avocaţii ei se vor ocupa în curând. Nu-i păsa cât o va costa să scape de el. Va merita fiecare bănuţ.

Făcea tot ce-i stătea în putere să se întremeze şi, chiar dacă avea în continuare dureri cumplite de stomac şi de oase, era hotărâtă să plece din locul acela cât mai curând posibil. Ştia că trebuie să părăsească conacul înainte de sosirea lui Carlo.

Cine ştie de ce ar fi fost în stare? Se aştepta la orice din partea lui. Ar putea chiar să încerce să o drogheze din nou, s-o prindă iarăşi în capcană. Ar fi fost destul de uşor pentru el să facă asta. Deşi nu mai luase heroină de o săptămână, rămăsese o dependentă. Ştia că urma să se lupte tot restul vieţii cu tentaţia de a se droga.

Atunci când era drogată, nimic nu mai conta, nici măcar faptul că soţul ei, Carlo, era cel mai mare ticălos.

În fiecare dimineaţă, se ducea la mormântul copilului ei. Al fiului ei. Faptul că era lângă el, îi dădea o stare de linişte. Bietul copil s-ar fi născut dependent, iar ea n-ar fi putut asista la durerea şi la chinurile prin care ar fi trebuit să treacă micuţul.

După o vreme, începu să exploreze casa şi împrejurimile. Găsi în spate un hambar, iar înăuntru, o bicicletă veche cu cauciucurile dezumflate. Începu să caute o pompă şi, până la urmă, o găsi. Era o descoperire nemaipomenită şi, chiar aşa, lipsită de îndemânare, reuşi să pună bicicleta în stare de funcţionare.

Habar n-avea unde era. Carlo îi spusese că sunt în mijlocul pustietăţii, dar ea era sigură că, dacă ar lua provizii de apă şi de conserve şi ar porni la drum va da de o casă sau de cineva care să o ajute.

Îşi făcu şi un plan, potrivit căruia urma ca timp de două zile să consume cât mai multe din cutiile de supă din rezerva care scădea văzând cu ochii şi să facă exerciţii ca să revină în formă. Apoi urmă s-o pornească la drum pe bicicletă.

Oamenii erau atraşi de Boogie. Un veteran de război din Vietnam, cu o atitudine relaxată, înalt şi subţire, nu reprezenta nicio ameninţare. Într-un fel sau altul, oriunde era reuşea să se integreze. Aşa că atunci când începu să-şi petreacă timpul pe lângă un grup de bătrâni, într-una din pieţele de lângă palatul Vitti, aceştia îl acceptaseră luându-l drept un scriitor american care studiază alte culturi şi îl lăsaseră să se alăture jocului lor zilnic cu bâle şi să stea cu ei la o cafea.

Boogie pusese ochii pe Lorenzo Tiglitali, majordomul de la palatul familiei Vitti. Lorenzo era un tip sociabil. Mic şi îndesat, cu o claie de păr alb, bronzat, Lorenzo avea un picior de lemn, amintire de război. La cei şaptzeci şi doi de ani era mândru de vârsta lui şi se lăuda că nu fusese bolnav nici măcar o zi în cei patruzeci de ani pe care-i petrecuse în slujba familiei Vitti.

Lui Lorenzo îi plăcea să spună poveşti şi, din fericire, vorbea foarte bine engleza. Boogie deveni în curând cel mai fidel ascultător al lui.

Era o misiune simplă să smulgi informaţii de la Lorenzo. Nu tăcea niciodată şi vorbea despre toate, de la preţul pâinii până la cât de strâmtorat cu banii era şeful lui.

Lui Boogie nu-i luă prea mult să ajungă la subiectul Carlo.

— Băiatul ăla! Făcu Lorenzo cu dezgust. E răsfăţat. Nu e bun de nimic. Chiar şi acum, când are o nevastă americancă, tot nu s-a schimbat.

— O nevastă americancă? Întrebă încet Boogie. Şi locuiesc la palat?

— Au locuit, îi spuse Lorenzo, dând peste cap un pahar de coniac pe care i-l plătise Boogie. Acum, el a plecat în Sardinia, cu altă femeie. Iar nevasta.

Bătrânul tăcu brusc, parcă dându-şi seama că vorbise prea mult.

— Ce e cu nevasta? Îl îndemnă Boogie. Ea unde e?

Lorenzo ridică din umeri, sorbind ultima picătură din paharul de coniac.

— Încă unul? Îi oferi Boogie.

— N-ar trebui.

— Ei, haide!

— Doar unul.

Acel, doar unul" îi dezlegă limba lui Lorenzo.

— Nevasta lui americancă e însărcinată, ştii? Şi foarte bogată. Carlo a promis să aducă familiei vreo câteva milioane de dolari de la ea, până la sfârşitul anului.

— Nu se poate! Făcu Boogie mimând surpriza.

— Ba da, îl asigură bătrânul.

— Şi zi-mi de americanca asta. E de acord să rămână deoparte în timp ce bărbatul ei îşi face de cap cu alte femei?

Lorenzo râse pe-nfundate.

— Ea habar n-are. El a dus-o la conacul de vânătoare al familiei, la ţară.

— Serios? Unde e asta?

Lorenzo făcu ochii mari şi se uită la Boogie.

— Da’ de ce eşti aşa de insistent?

— Uneori, investesc în afaceri imobiliare. Am un prieten care ar putea fi interesat să achiziţioneze o proprietate în apropierea Romei.

Bătrânul izbucni în râs.

— N-ar vrea locul ăsta! E dărăpănat şi părăsit. Familia nu are bani să-l întreţină. Poate o să-l restaureze când o să vină milioanele alea de dolari.

— Dacă e aşa de dărăpănat şi de părăsit, de ce şi-ar duce Carlo nevasta acolo?

— L-am auzit spunându-i mamei lui că ea s-ar simţi mai bine acolo.

— Serios? Zise Boogie cumpărându-i bătrânului încă un coniac. Mă rog, în legătură cu amicul ăsta al meu. Poate aş putea să arunc o privire la conacul ăla. Mă gândesc că şi tu, dacă te-ai duce la şeful tău cu o ofertă bună, ai putea primi un comision gras.

— Aş putea? Ochii urduroşi ai lui Lorenzo se deschiseră larg.

— Da, făcu Boogie cu naturaleţe. Spune-mi unde e şi mă duc să arunc un ochi. Dacă dau peste americanca aia, îi spun că sunt un potenţial cumpărător. Sunt sigur că nu se va supăra.

— N-o să poţi găsi locul ăla, obiectă Lorenzo.

— Dacă am putut să găsesc drumul prin jungla vietnameză, cred că pot să găsesc şi drumul până la casa asta. Uite, zise Boogie, scoţând un teanc de bani, lasă-mă să-ţi dau cinci sute de dolari ca avans. Dacă-mi place locul, primeşti mai mult. Dacă nu-mi place, nicio pagubă, doar că tu vei fi un om mai bogat cu cinci sute de dolari.

Lorenzo se zgâi la bani, cu o expresie lacomă pe chipul lui plin de riduri. Salariul lui rămăsese neschimbat de zece ani încoace, iar lui nu-i stricau nişte bănuţi în plus. Fiica lui voia să meargă la Milano, să se facă profesoară; nevasta îşi dorea o haină de iarnă nouă; fiul lui era însurat şi avea doi copii de crescut.

Apucă repede bancnotele şi le îndesă în buzunar.

— Mâine am să-ţi desenez o hartă.

— Bine, zise Boogie, simţind că nu e cazul să-l grăbească. Ne-am înţeles.

Duke îşi verifică ascunzătoarea. Ştia că făcuse treabă bună cu jaful de la Washington, dar încă nu ştia cât de bună. Acum îşi cercetă prada.

Seiful pe care reuşise să-l spargă (după ce luase lecţii de la un maestru într-ale spargerilor, în Florida) îi oferise o adevărată

comoară. Un săculeţ de piele conţinând douăsprezece ceasuri scumpe marca Patek Philippe, câteva teancuri de bancnote care totalizau peste cincizeci de mii de dolari, nişte documente care păreau importante, pe care îşi propuse să le citească mai târziu şi o cutie îmbrăcată în piele în care găsi mai multe inele şi brăţări din aur.

De asemenea, mai umpluse o geantă Vuitton cu costume, cămăşi şi cravate făcute la comandă. Chiar dacă Price Washington era un tip mult mai înalt decât el, lui Duke îi plăcea ideea de a agăţa toate hainele alea în dulapul lui. Nimic nu reuşea să-i ofere mai multă plăcere decât existenţa unui costum de trei mii de dolari în dulapul lui.

Mai găsise şi cutia de pantofi pe care Maybelline îi ceruse să o ia. Era exact acolo unde îi spusese ea, ascunsă într-un dulap, deasupra frigiderului, în bucătărie, într-un loc la care nu se putea ajunge decât cu scara.

Se uită lung la cutie. Maybelline îi spusese să n-o deschidă. La dracu', de ce n-ar face-o? O deschise şi descoperi o armă înfăşurată într-un prosop. Era destul de inteligent să nu-şi lase amprentele pe ea.

Foarte interesant, se gândi el. Trebuie să aflăm mai multe.

Scoase ceasurile din săculeţ şi le înşiră unele lângă altele, admirându-le odată cu bijuteriile. Apoi numără banii încă o dată, doar aşa, ca să fie sigur.

Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu sora lui, dar nu putea să o cheme la telefon decât a doua zi dimineaţa.

La naiba! Îi era dor de Maybelline. Era nenorocit fără ea. Legătura dintre ei era atât de puternică, încât suferea când erau despărţiţi.

Poate ar fi bine să se gândească la o metodă să o scoată de-acolo.

Mila dormi prost. O enervase atitudinea nepăsătoare a lui Maybelline şi faptul că Duke o violase pe servitoare. Cum îndrăznise? Cum dracu' îndrăznise?

Dimineaţă devreme, o apucă pe Maybelline de braţ şi îi şuieră:

— Ai face bine să vorbeşti cu frate-tu. Vreau să-mi livrze pachetul azi.

— Nu e comisionar, replică Maybelline, confirmând bănuielile Milei că lucrurile nu erau în ordine.

— N-am spus c-ar fi, încercă Mila să-şi păstreze calmul, dar a intrat în casă cu ajutorul informaţiilor mele. Acum trebuie să-i dea pachetul acela avocatului meu, azi. Am să-ţi dau adresa.

— Nu sunt sigură că-mi place atitudinea ta, spuse Maybelline. E o atitudine de rahat, de parcă am lucra pentru tine sau aşa ceva.

— Iar eu nu sunt sigură că-mi place a ta, zise Mila.

Cele două fete se fulgerară cu privirile.

— Fratele tău ar fi trebuit să-l elimine pe Lennie Golden ieri, şopti Mila ameninţător. Aş vrea să ştiu de ce n-a făcut-o.

— Să te ia dracu', îi răspunse Maybelline. Cu cine crezi că vorbeşti?

— Credeam că suntem prietene, zise Mila, înţelegând în ce situaţie delicată se afla. Fratele labil al lui Maybelline avea acum arma cu amprentele lui Teddy, obiect extrem de important pentru ea.

— Nu fi aşa de sigură, i-o tăie Maybelline.

— Ascultă, zise Mila, chipul ei ascuţit întunecându-se de furie. Dacă fratele tău nu face ce-i cer, îl denunţ că el a fost cel care a spart casa lui Price Washington şi a violat-o pe servitoare.

— Nu poţi să faci asta, zise Maybelline, chipul ei de copil devenind roşu ca focul. Îţi crăp capul înainte s-apuci să vorbeşti.

— Hai să nu ne certăm pe tema asta, zise Mila dând înapoi, pentru că nu-şi dorea decât ca lucrurile să se liniştească. Se presupune că ar trebui să fim partenere. La ştiri au zis că a furat bunuri în valoare de un milion de dolari. Mă bucur pentru voi. Tot ce vreau e ceea ce mi-ai promis. Trebuie să aducă arma şi să-l elimine pe Lennie Golden chiar azi. Dacă face asta, totul o să fie în regulă.

Maybelline nu scoase un cuvânt.

Mila plecă la tribunal furioasă. Imediat ce-şi văzu avocatul, îl informă în legătură cu arma.

— Adică ai o armă cu amprentele lui Teddy Washington şi-mi spui despre ea abia acum? Întrebă neîncrezător Willard Hocksmith.

Ea făcu un pas înapoi: respiraţia lui grea îi făcea greaţă.

— Da, zise ea. M-am gândit că e mai bine să păstrez informaţia pentru mai târziu, în timpul procesului, când ne va fi mai de folos.

— Ce te face să crezi că ar mai fi un proces dacă aş avea o asemenea probă? O întrebă Willard, exasperat de prostia ei.

— Mă rog, în orice caz, zise ea, o să fie livrată la biroul tău azi.

— De cine?

— De o. Persoană.

— Ce persoană?

— Cineva, se enervă ea. Nu mă mai tot interoga.

— Trebuie să te interoghez, sunt avocatul tău. Înţelegi măcar ce se întâmplă? Ei au un martor, pe Lennie Golden, care jură că tu ai fost cea care a tras. Tu, nu Teddy Washington. Iar acum îmi spui că ai o armă cu amprentele lui Teddy pe ea? De unde o ai?

— Nu contează de unde o am, zise ea ursuză. El a împuşcat-o. Ţi-am spus de la bun început. Trebuia să mă crezi.

— Şi când o să ajungă arma asta la mine?

— În cursul zilei de azi. Ai face bine să anunţi la birou să nu deschidă nimeni cutia. O să fie într-o cutie de pantofi, învelită într-un prosop.

— Eşti o fată foarte ciudată, zise Willard.

— De parcă tu ai fi normal, bodogăni ea.

Era a doua zi a procesului, dar interesul presei se dovedea mai mare ca oricând, după ce se adăugase subiectul spargerii şi al violului de la reşedinţa lui Price Washington.

Price însuşi era în stare de şoc. Ştiuse că va fi o situaţie dificilă, dar nu se aşteptase la aşa ceva. Să fie în atenţia presei zi

de zi, să i se spargă casa, să-i fie violată servitoarea, să fie jefuit, să-şi piardă preţioasa colecţie de ceasuri şi de bijuterii. Cel mai supărător era faptul că toată lumea putea să scrie despre el vrute şi nevrute, dar mai ales lucruri care nu erau câtuşi de puţin adevărate. Se simţea folosit şi abuzat.

Biata Consuella. Lucra de mulţi ani pentru el şi era o femeie de treabă. Faptul că fusese violată în casa lui îl scotea din sărite.

— Va trebui să ai grijă, îl avertizase Howard. Probabil că o să te dea în judecată.

— Ce tot spui? Se mirase Price. Doar n-am nimic de-a face cu toată povestea asta.

— S-a întâmplat în casa ta, zise Howard. Un avocat şmecher ar putea să o îndemne să te dea în judecată şi să-ţi ceară tot ce ai. Sper că poliţele tale de asigurare sunt plătite la zi.

Price era atât de supărat pe Teddy pentru că atrăsese atenţia asupra familiei lor, încât nici nu putea să-i vorbească. Petrecuseră seara trecută într-o linişte deplină; mâncaseră împreună, apoi se dusese fiecare în camera lui abia urându-şi noapte bună.

Presa descoperise acum că Irena era mama Milei. Doamne, cum se mai aruncaseră asupra subiectului! Irena, înspăimântată de moarte, se ascunsese în camera ei ca un criminal pus sub urmărire.

Price se simţea asediat. Ori de câte ori voia să iasă undeva, presa se năpustea asupra lui. Angajase patru gărzi de corp, două pentru el şi două pentru Teddy. Afacerea asta avea să-l coste o avere. Deja se văzuse nevoit să amâne câteva angajamente profitabile ca să se concentreze asupra procesului.

De peste tot, numai veşti proaste. Se gândi că, după ce totul se va termina, să-l ducă pe Teddy undeva departe, în Insulele Virgine sau în Bahamas, unde să se poată cunoaşte mai bine unul pe celălalt.

Avea acum o presimţire neagră în privinţa casei. Casa pe care o iubise ani de-a rândul, casa în care se născuseră şi Teddy şi

Mila. Şi uite unde ajunseseră amândoi. Casa asta avea o karmă proastă.

Nu putea să-şi scoată din minte imaginea Consuellei, legată şi ameţită. Imaginea aceea îl urmărea peste tot.

Avea nevoie de o pauză şi, imediat ce se vor termina toate astea, îşi va lua una.

— Ştii, Teddy, îi spuse el fiului lui a doua zi, înainte să plece spre tribunal, sper că toată nenorocirea a fost o lecţie preţioasă. Eu sunt atât de supărat pentru tot ce se-ntâmplă, încât nici nu mai gândesc normal. Ai făcut un lucru foarte rău, ai făcut de ruşine familia.

Ce familie? Ar fi vrut să spună Teddy. Nu suntem o familie. Eşti doar tu cu mine. Mama nu face parte din familie. E doar o vacă grasă înnebunită după publicitate.

Teddy era dezamăgit de comportamentul mamei lui. Sperase că va fi acolo ca să-l susţină. Dar nu era.

— Îmi pare rău, tată, murmură el, conştient că părerile de rău nu vor fi niciodată suficiente.

Steven se trezi cu Lâna cuibărită în braţele lui.

— Hei, zise el încet, încercând să se îndepărteze. Eu trebuie să mă trezesc; dar tu mai poţi dormi puţin.

— Vreau să-ţi pregătesc micul dejun, zise ea adormită, agăţându-se de el.

— Oh, nu, râse el. Nu mănânc niciodată pui prăjit la micul dejun.

— Nu fi rău, zise ea strecurându-şi mâna între picioarele lui. Vreau să învăţ să gătesc pentru tine, Steven. Vreau să învăţ să fac toate lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată până acum. Mă transformi într-o altă femeie.

— Da? Zise el dându-i mâna la o parte, pentru că oricât de tentat ar fi fost, nu era momentul.

— Da, zise ea întinzându-şi braţele lungi deasupra capului. Doamne, oftă ea, nu credeam că o să simt vreodată aşa ceva

pentru cineva, dar tu eşti. Aşa de puternic, ştii? Mă simt în siguranţă cu tine.

Imediat ce cuvintele îi scăpară de pe buze, ştiu că a spus ce nu trebuia.

— Şi Mary Lou se simţea în siguranţă cu mine, mormăi el furios şi uite unde a ajuns.

Sări din pat şi intră în baie.

Lină, care nu suporta niciun gest de respingere, îl urmă. Era teribil de goală şi de hotărâtă să-l facă să se simtă bine.

— Îmi pare rău, dragule, zise ea. N-am vrut să spun nimic cu asta.

El încercă să ignore trupul lucios, negru şi perfect.

Ea se frecă de spatele lui, iar el simţi instantaneu că a trecut de punctul de la care ar mai fi putut da înapoi. Lina avea un efect imediat asupra sexualităţii lui.

— Ai cinci minute libere? Îl întrebă ea provocator.

— Ce te face să crezi că am nevoie doar de cinci minute? Glumi el.

Din cauza întregii publicităţi din jurul cazului, Lucky se hotărî să trimită copiii la Palm Springs mai devreme decât intenţionase. Slavă Domnului că lui Gino îi plăcea să-i ţină la el!

Îi urcă pe toţi în maşină, împreună cu Ceecee şi le făcu îndelung cu mâna.

Imediat ce plecară, aproape că se năpusti asupra telefonului, ca să-l sune din nou pe Lennie. Se opri însă brusc. Dacă auzea din nou vocea piţigăiată a Claudiei şoptind, Alo?", ar vomita instantaneu.

Eşti geloasă, îi şopti o mică voce interioară.

Sigur că sunt. De ce n-aş fi? Soţul meu s-a culcat cu altă femeie, iar femeia aia i-a născut un copil. Nu sunt doar geloasă, sunt furioasă!

Era încă furioasă, cu toate că se hotărâse să-l vadă. Alex avusese dreptate, nu va putea să înceapă o altă relaţie până

când nu va pune punct final relaţiei ei cu Lennie. Dragostea lor fusese mult prea plină de pasiune ca să se încheie atât de urât.

Hotărâtă, puse mâna pe telefon şi-l sună. La telefon răspunse Claudia.

Refuză să-i dea femeii satisfacţia de a-i cere să vorbească cu propriul ei soţ şi închise.

Boogie o sună din Europa chiar în momentul în care se pregătea să iasă pe uşă.

— Am localizat-o pe Brigette, zise el. Sper s-o văd mâine.

— În sfârşit nişte veşti bune.

— Sunt şi bune şi rele. Carlo a dus-o într-un conac de vânătoare părăsit, la ţară şi a lăsat-o acolo.

— Şi el unde e?

— Înţeleg că e în Sardinia, cu altă femeie.

— Grozav, oftă Lucky. Brigette e însărcinată, probabil că ia droguri, iar el a lăsat-o singură şi a fugit cu altă femeie. Ce loz câştigător a tras de data asta! Aş vrea să pot lua un avion şi să vin imediat acolo, ca să-i zbor boaşele nemernicului.

— Hei, hei, Lucky, nu te cenzura, spune-mi tot ce simţi.

— Ce ai de gând să faci?

— Aici e seară, dar am să găsesc locuinţa aia mâine-dimineaţă la prima oră.

— Şi apoi?

— Am de gând să o verific pe Brigette, să mă asigur că se simte bine. O să-mi dau eu seama dacă se droghează.

— Să sperăm că n-o să fie Carlo prin preajmă, poate aşa o să vorbească cu tine. Ceva mă face să cred că s-ar simţi mult mai comod să ţi se destăinuie ţie.

— Imediat ce am noutăţi, te sun.

— Boog, nu uita, dacă e în pericol, trebuie să o aduci înapoi.

— Asta am de gând.

— Am încredere în tine, Boog.

— Ştiu, Lucky. Am trecut prin multe împreună. Eu nu renunţ la statul de pensionar, dar pentru tine, o fac oricând.

— Pensie! Ascultă-te, vorbeşti ca un boşorog.

— Uneori, chiar mă simt bătrân.

— Ştii ce, Boog? Vorbeşti prea mult. Îmi amintesc de vremurile când erai bărbatul tăcut şi puternic.

— O să-ţi spun ce-am făcut mai târziu.

— E-n regulă. O să stau la tribunal toată ziua, dar am mobilul deschis.

— Atunci, păstrăm legătura.

— Mulţumesc, Boog.

— Nu mi-ai spus că e o jucărie în cutie, o dojeni Duke pe sora lui la telefon.

Maybelline avea voie să vorbească din când în când cu taxă inversă. Duke era singura persoană pe care o chema. Erau amândoi conştienţi de faptul că, uneori, convorbirile le erau înregistrate şi că trebuia să fie foarte atentă la ce spun. Reuşiseră chiar să stabilească un fel de limbaj codificat.

— Nu ţi-am spus pentru că eram sigură că o să te uiţi, îi zise ea. Sper că nu te-ai jucat cu ea.

— De ce?

— Pentru că are, modele „pe ea, Modele” de-ale lui Teddy Bear.

— Interesant.

— Nu? Mătuşica vrea să o livrezi oamenilor de la fundaţia de caritate, cea cu care lucrează ea, dar eu cred că ar fi mai bine s-o păstrăm. Între timp, ocupă-te de cealaltă rugăminte, pentru că mătuşica îşi iese din minţi. Şi ştii cât e de aproape de o criză.

— Am înţeles.

— Când?

— O să fac un drum cu maşina, mai târziu.

— Te iubesc, frăţioare.

— Ne vedem sâmbătă.

Duke închise telefonul, gândindu-se la mesajul codificat al lui Maybelline. Îi spusese că arma are amprentele lui Teddy Washington pe ea şi că n-ar trebui să i-o predea avocatului Milei.

Îi mai spusese că trebuie să se ocupe de Lennie Golden, pentru că Mila putea să-i facă probleme.

Lui îi convenea. Nu avea altceva de făcut azi. Şi n-ar fi fost prima oară când trimitea pe cineva să înoate cu peştii. De fapt, avea ceva experienţă. Era amuzant că poliţiştii îl băgaseră la răcoare pentru câteva violuri amărâte, când ar fi putut să-l lege pentru chestii mult, mult mai grave. Dar cine zicea că poliţiştii sunt băieţi deştepţi? El era deştept. Şi Maybelline. Restul lumii abia trăia de pe o zi pe alta.

Îşi încuie prada într-un dulap de metal securizat pe care şi-l instalase în apartament. N-ar fi vrut să fie jefuit.

Apoi îşi verifică arma şi se hotărî exact unde şi cum o să se ocupe de domnul Golden.

Era atât de uşor să omori pe cineva.

Şi atâta timp cât nimeni nu-l prindea, era şi extrem de plăcut.

Problema lui Lucky era cum să-şi croiască drum prin grămada aia de jurnalişti fără să-l pocnească pe vreunul.

— Ia dracului microfonul ăla din faţa mea, şuieră ea la o blondă care-i sări în faţă prin surprindere.

— A înjurat, îi spuse ea, şocată, cameramanului.

— E cu mafia, îi explică bărbatul. Am citit săptămâna asta în Fapte şi adevăr.

— În partea cealaltă, îl avertiză blondă, arătându-il pe Price Washington care tocmai apăruse înconjurat de avocaţi şi de gărzile lui de corp.

Ajunsă în siguranţă înăuntru, Lucky apucă să vorbească cu unul dintre aprozi.

— Aş vrea să-l văd pe Lennie Golden, vă rog. Penelope Mekay a zis că e în regulă.

Aprodul o conduse într-o cămăruţă, unde Lennie citea Newsweek şi sorbea dintr-un pahar cu cafea de la Starbuks.

— Bună, zise ea stând în cadrul uşii.

El privi în sus.

— Oh, bună, zise el uimit, dar şi încântat de vizita ei.

— M-am gândit să trec pe-aici şi să-ţi zic baftă, în caz că te cheamă azi să depui mărturie, spuse ea.

El lăsă revista deoparte şi îşi privi soţia. Soţia lui minunată, cu coama ei de păr strălucitor, cu trupul devastator şi pielea măslinie. Soţia lui incredibil de deşteaptă şi de periculoasă, pe care o iubea cu pasiune şi de care îi era un dor cumplit.

— Intră, o pofti el.

Ea intră, închizând uşa.

— Urăsc locul ăsta, spuse ea. O să fiu foarte fericită când o să se termine totul. Tu nu?

— Abia aştept.

— De unde ai cafeaua?

— De după colţ. Vrei?

— Nu contează.

— Ia-o pe-a mea, i-o întinse el.

— Doar o gură, spuse ea gustând-o. N-am avut timp să beau de dimineaţă, din cauza pregătirilor pentru plecarea copiilor.

— Unde s-au dus?

— La Gino. E mai bine să stea în Palm Springs până se termină totul. Ai auzit de spargerea de la Price Washington? Întrebă ea.

— Cine n-a auzit? Se lăsă o linişte stânjenitoare. Lucky îşi deschise poşeta şi scoase un pachet de ţigări.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Am încercat, dar au început toate astea, zise ea scoţând una din pachet. Te-a sunat Gino?

— Nu.

— O să te sune, zise ea aprinzându-şi ţigara. O să te invite să-ţi petreci weekendul acolo. Pe tine şi pe. Celălalt fiu al tău, zise ea, nereuşind să-i spună pe nume. Numai pe voi doi, nu şi pe.

— Am înţeles, o întrerupse el.

— Bine, zise ea pe un ton rece, aproape dorindu-şi să nu fi venit, dar în acelaşi timp fericită să-l vadă.

— Da, Lucky, chiar înţeleg. Şi mă bucur că eşti aici, pentru că am multe lucruri să-ţi spun.

— Ce? Întrebă ea, observându-i cearcănele care spuneau că nu prea dormise, ca şi ea de altfel.

Aş vrea să-l sărut, îşi zise ea în minte. Aş vrea să-l strâng în braţe şi să-l sărut chiar în clipa asta.

— În legătură cu Claudia.

Iisuse! Ce mai era? O să-i spună că s-a îndrăgostit de siciliancă şi că vrea să rămână cu ea pentru totdeauna?

La dracu'! Vin, Alex, cu inima zdrobită.

— Da? Zise ea cu grijă.

— Despre mine şi Claudia, spuse el.

— Nu trebuie să trecem din nou prin asta, spuse ea. Mai ales aici.

— Trebuie să vorbim. Trebuie să-ţi explic totul. Ştiu cât eşti de supărată că stăm la Château Marmont, dar n-am de ales. Ce pot să fac cu ei? Copilul are o problemă cu auzul, trebuie să-l trimit la doctori. Nu au unde să se ducă.

— Nu e responsabilitatea ta.

— Ba da este. Eu am lăsat-o însărcinată.

— Nici măcar nu ştii dacă e copilul tău. Trebuie să-ţi dovedească.

— Uită-te la el, Lucky. Arată exact ca mine.

— Oh, făcu ea zdrobită.

— Oricum, uite ce am de gând, zise el, sperând că ea va fi de acord.

— Ce ai de gând? Întrebă ea suflând fumul.

— Am găsit o casă în care să-i mut şi aş vrea ca tu să vii să o vezi.

— De ce-aş vrea s-o văd?

— Pentru că trebuie să faci parte din tot ce se întâmplă. Nu suntem eu, Claudia şi Leonardo împotriva ta. Suntem noi doi în faţa unei situaţii dificile pe care încercăm s-o depăşim. O privi lung şi pătrunzător. Mi-a fost dor de tine, iubito. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de fericit că te văd.

— Am încercat să te sun, îi spuse ea. Doar că de câte ori am sunat, a răspuns prietena ta.

— Vrei să termini cu prostia asta cu prietena?

— Vreau doar să te enervez. Îmi place când eşti năucit.

Ea zâmbi slab, dar suficient ca să-i dea lui curajul de care avea nevoie.

— Hai să nu discutăm totul aici, zise el. Vrei să ne vedem mai târziu?

— Unde?

— La casa pe care o închiriez pentru Claudia şi pentru copil. Agentul imobiliar o să-mi lase cheile la hotel.

— Păi, ezită ea.

— E important pentru mine ca tu să iei parte la asta, Lucky.

Ce avea de pierdut?

— Bine, zise ea.

— Hai să ne vedem acolo la ora şapte. Apoi mergem să luăm cina şi să discutăm. Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu nu mai pot continua aşa. Te iubesc prea mult ca să pot sta departe de tine.

Făcu o pauză lungă, studiindu-i cu atenţie reacţia.

— Ştiu că a fost un şoc pentru amândoi, continuă el, dar trebuie să admitem faptul că am un copil şi că nu-l pot abandona.

— Da, aşa cred, zise ea, nefiind însă foarte sigură ce simte cu adevărat.

— Îţi dau adresa, zise el. O să rezolvăm totul împreună, ai încredere în ce-ţi spun.

— Mereu am avut încredere în tine.

— Şi o să ai din nou. Ştii că nu poţi să mă elimini din viaţa ta, suntem făcuţi unul pentru altul. Aşa o să fie întotdeauna.

— Hmm, făcu ea. Asta îmi spune toată lumea.

— Cine e toată lumea?

— Prietenul tău, Alex.

— Nu e prietenul meu.

— E de partea ta. Împreună cu Venus a încercat să mă convingă să-ţi mai dau o şansă. Au zis că ori rămânem împreună, ori punem un punct final.

— Sunt aici să-ţi spun că nici nu poate fi vorba de vreun punct final, spuse el hotărât, nu acum şi nici curând. Nu dacă asta va depinde de mine. O să trecem prin toate împreună, aşa cum am făcut de multe ori de-a lungul anilor. Avem doi copii minunaţi şi nu am de gând să-i pierd. Nici pe ei, nici pe tine.

— Ar trebui să plec. Lucky se ridică. Penelope Mekay mi-a făcut o favoare că m-a lăsat să intru la tine. Ne vedem la ora şapte.

— Primesc un sărut?

— Nu te-ntinde.

El râse. Şi nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

Amândoi aveau certitudinea că totul va fi bine.

Venus şi Alex luară micul dejun împreună, în cafenea. Alex atacă o bucată de prăjitură cu afine, în vreme ce Venus alese iaurtul cu căpşuni şi un ceai de plante.

— Mary l-a găsit pe actorul ăla de care ziceai tu, spuse Alex. O să vină la prânz pentru audiţie. Dacă e aşa de bun cum spui tu, aş vrea să-l vadă şi Lucky.

— Am ochiul format, zise Venus furându-i o bucată de prăjitură. Stai să-l vezi. Dacă e bun, ne-apucăm de treabă.

Alex mai turnă nişte sirop pe prăjitură.

— Cum crezi că se simte Lucky? Întrebă el.

— Destul de bine, dacă ţii cont de ce scriu ziarele de scandal despre ea. Le-ai văzut?

— E supărată, nu?

— Tu n-ai fi, dacă cineva te-ar numi copil de mafiot? Gino n-a fost niciodată mafiot, nu?

— Cine dracu' ştie? Zise Alex sorbind din cafea. Mie-mi place tipul. Pe cine interesează ce făcea în tinereţe? Pe mine nu.

— Lucky ar trebui să-i dea în judecată, zise Venus.

— Crezi că are nevoie de toată bătaia asta de cap? Ai depus vreodată mărturie? O întrebă Alex. E îngrozitor!

— Da, Alex, am trecut prin toate.

— Nu mă îndoiesc, o prinse el din zbor, revenind la subiectul lui favorit. Şi? Cum merg lucrurile cu Lennie?

— Ne urmează sfatul şi se vor întâlni.

— Da? Făcu el fără să pară prea entuziasmat.

— Uite ce e, amândoi am fost de acord că e o idee bună să-i sfătuim să facă asta. Iar tu ai avut dreptate.

— Amândoi? Făcu el viclean.

— Bine, bine, ştiu că abia aştepţi să-i intri în pat, dar câtă vreme ea mai tânjeşte după Lennie, e o cauză pierdută, iar tu ştii asta.

— O să vedem acum, zise el.

— Da, o să vedem acum, repetă Venus.

— Tu ce crezi că o să se întâmple? O întrebă el.

— Cine ştie? Lucky şi Lennie au trăit mereu genul ăsta de dragoste şi ură. O relaţie foarte pasională. Cred că te place foarte mult. De fapt, sunt sigură că te iubeşte ca pe un prieten, dar câtă vreme Lennie e prin preajmă, nai nicio şansă, amice.

— Da, se lamentă el. Cred că singurul mod în care pot scăpa de Lennie e să-i ofer un contract.

— Foarte amuzant, zise Venus. Începi să-ţi creezi propriile scenarii.

Lili li se alături la masă, aducând cu ea un morman de fotografii.

— Avem cincisprezece actori care vin azi la audiţie, zise ea punând fotografiile în faţa lui Alex. Primul trebuie să apară.

Alex se întoarse spre Venus.

— Eşti sigură că vrei să citeşti cu toţi?

— Desigur, spuse ea. E important să testez vraja. Nu că n-aş avea încredere în tine, dar faptul că citim împreună îi face să se simtă bine. E greu să fii actor şi nu e nimic mai rău decât respingerea, sentiment de care au parte aproape tot timpul. Tu

eşti regizor, stai acolo şi respingi pe cine vrei tu, dar îţi imaginezi cum se simt ei? Eu ştiu cum e. M-am zbătut ca să ajung unde sunt acum.

— Da, da, făcu Alex. E un sentiment atât de îngrozitor, încât atunci când reuşesc, se transformă în cei mai mari ticăloşi, nu?

— E felul în care se răzbună pentru că au fost trataţi ca nişte gunoaie în drumul lor spre succes, explică Venus.

— Bine, am înţeles, zise Alex, cerând nota de plată. Haide, avem un film de făcut.

Lucky părăsi sala de judecată înainte de pauză de prânz. Era nerăbdătoare să afle cum merg lucrurile la studioul de producţie. De asemenea, era preocupată de faptul că se întâlnise cu Lennie în dimineaţa aceea şi că ieşise totul bine.

Steven ar fi vrut ca ea să rămână cu el, la tribunal.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Nu acum, Steven, îi spusese ea. O să mă întorc mai târziu. Promit.

El dăduse din cap înţelegător, deşi era nemulţumit că ea pleca.

Când ajunse la birou, Alex era afară şi fuma o ţigară.

— Ce faci aici? Întrebă ea uimită, parcându-şi Ferrari-ul într-un loc convenabil.

— Te aşteptam, zise el.

— Mă aşteptai? Dar credeam că sunt o groază de actori care aşteaptă să dea probe.

— Cred că l-am găsit pe cel care ne trebuia. E tânărul pe care l-a văzut Venus la televizor. N-aş vrea să mai vedem pe nimeni înainte de a-i asculta citind împreună.

— E aşa de bun?

— Tu să-mi spui. E posibil ca eu să fiu subiectiv, dar par să se potrivească foarte bine.

— Aş fi fericită să fie aşa.

— Şi apropo de potrivire.

— Da?

— Am auzit că te întâlneşti cu Lennie.

— De fapt, chiar ne-am întâlnit în dimineaţa asta, îl informă ea. Şi o să ne vedem din nou diseară.

— Aha.

— Îţi mulţumesc că m-ai convins să fac asta, Alex. Ai avut dreptate.

El îi luă mâna.

— Lucky, eşti cea mai bună prietenă a mea. Nu vreau să se schimbe asta niciodată.

— N-o să se schimbe, Alex.

— Singura situaţie în care lucrurile s-ar fi schimbat, ar fi fost dacă tu renunţai la Lennie. Ţi-am spus ce simt în legătură cu asta. Dacă tu şi Lennie vă împăcaţi, m-am hotărât.

— Ce?

— Mă căsătoresc cu Pia. E o fată bună. Nu-mi face necazuri, e mereu prezentă, zâmbind fericită. E un partener excelent de conversaţie, inteligentă, deşteaptă, frumoasă.

— Hei, cred că şi eu m-aş căsători cu ea, glumi Lucky.

— Serios, ce zici despre asta?

— Serios? Repetă ea fără să ştie ce crede. Dacă îţi doreşti asta cu adevărat, ar trebui s-o faci, deşi am crezut dintotdeauna că orice căsătorie trebuie să aibă la bază şi ceva numit dragoste.

— Cât crezi că durează dragostea?

— Dacă găseşti persoana potrivită, poate dura o veşnicie.

Sus, Venus stătea la poveşti cu noua ei descoperire, Billy Melina, în vârstă de douăzeci de ani, o combinaţie între Brad Pitt şi Johnny Depp.

— Bună, Billy, zise Lucky intrând în cameră, aruncându-i o privire şi declarându-se mulţumită de ce vede.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise Billy politicos. Era blond şi avea un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime.

— Billy a venit în oraş acum şase luni, o informă Venus. Din Texas.

— Vrei să mai citeşti o dată scena împreună cu Venus, îl rugă Lucky aşezându-se pe un scaun. Mi-ar plăcea să vă văd lucrând împreună.

— Sigur, doamnă, zise Billy.

Avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată şi Lucky şi-ar fi dorit ca el să nu-i mai spună, doamnă". Mary se aplecă spre Lucky.

— L-am găsit într-un serial care tocmai a fost anulat. Băiatul ăsta o s-ajungă departe. Are ceva special. Chiar şi Alex crede asta.

— Serios?

Venus îi făcu semn cu ochiul.

— Bine, zise ea apropiindu-se de Billy. O să citim scena care se petrece lângă piscină. Am sentimentul că o să-ţi placă.

— Abia aştept, zise Lucky.

Ginee veni la tribunal a doua zi îmbrăcată într-un costum strâmt, oranj, mult prea decoltat, cu diamante false în urechi, la încheieturi şi pe degete şi cu nişte saboţi leopard în picioare. Era însoţită de o cameră de filmare de la Hard Copy.

Odată ajunsă la tribunal, rămase pe treptele de la intrare, unde le acorda un interviu în exclusivitate celor de la Hard Copy, în timp ce un grup de paparazzi o fotografia. Era cum nu se poate mai fericită.

Price era revoltat. La fel şi avocaţii lui. Toţi trei stăteau într-un colţ.

— Arată ca o jucătoare la cazinou în Las Vegas într-una din zilele ei cele mai proaste, se plânse Price.

— Am să-i interzic să mai vină, zise Howard. E o glumă proastă. O să-i stârnească pe toţi împotriva lui Teddy. Se dă în spectacol.

— Nu cred că ai s-o convingi să nu mai vină, zise Price. Nu poate renunţa la toată atenţia care i se acorda.

— Nu-i mai dăm niciun ban, zise Howard.

— Nu e aşa de uşor. Aşa cum o cunosc pe Ginee, probabil că ia deja o grămadă de bani de la televiziune.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă Howard. Ceea ce înseamnă că neam procopsit cu ea. Va trebui să încerc să-i vorbesc din nou azi.

— Poate ar fi bine s-o faci, spuse Price. E prea umilitor. Cred că oamenii se uită la ea şi se întreabă: Dumnezeule, ce gusturi avea omul ăsta?"

— O să încerc să strecor nişte fotografii de la nunta voastră ziarelor de scandal. În felul ăsta o să vadă toată lumea că era cândva o femeie frumoasă.

— Nu, clătină Price din cap. Mândria mea nu are nevoie de asemenea mângâieri. O să supravieţuiesc.

Se hotărâse deja să discute el cu Ginee.

Ceva mai târziu, i se oferi şi ocazia să o facă.

— Hei, Ginee, zise el, ar fi trebuit să arăţi ca o mamă iubitoare. Ce-ar fi să încerci să te aduni?

— De ce să arăt ca o mamă, când sunt la televizor? Întrebă ea. Cei de la Hard Copy mă adoră. Mâine mă invită să cânt.

— Ce să faci?

— Uită-te mâine la emisiune. O să prezinte un material dedicat mie, zise ea triumfătoare. Acum avem două vedete în familie.

— Dumnezeule, da' ştiu că-i mulgi! Fiul tău are necazuri, iar tu nu poţi să te gândeşti decât la tine, mârâi Price.

— Şi de ce n-aş face-o? Zise ea războinică. După ce m-ai aruncat tu, nam mai avut ocazia.

— Nu te-am aruncat eu. Nu mai puteam continua împreună, iar eu te-am plătit destul de-a lungul anilor. Puteai să faci tot ce-ţi doreai.

— Uite ce e, Price. Asta e marea mea ocazie şi nimeni n-o să-mi stea în cale.

— Ai vorbit cu fiul tău azi? L-ai sunat ieri acasă? Spune-mi, ai încercat săi fii alături în vreun fel?

— Să-i fiu alături? Ţipă ea. Abia dacă-l cunosc. Dar să nu le spui asta celor de la Hard Copy. Ei cred că eu şi Teddy suntem foarte apropiaţi. Speră că le voi aranja un interviu cu el. Şi ştii ce? Aş putea să-i fac să plătească pentru asta.

Price clătină capul dezgustat.

— Ia o pauză, Ginee. Stai acasă. Nu vreau să te mai văd aici.

— Foarte rău, Price. Teddy e fiul meu, iar eu am să fiu aici în fiecare zi.

În jurul prânzului, Mila deveni nervoasă.

— A ajuns arma la tine? Îl tot întreba pe Willard.

— M-ai întrebat de zece ori, spuse el. Am sunat la birou. Nimic. Cine ar trebui s-o aducă, totuşi?

— Un prieten de-al meu.

— De unde a luat-o?

— Nu e treaba ta.

— Ba e treaba mea, Mila, zise el răbdător. Sunt avocatul tău, ar trebui să-mi spui totul.

— De ce? Întrebă ea bănuitoare.

— Pentru că sunt aici ca să te ajut.

— Şi dacă nu am nevoie de ajutorul tău?

— Ba, sigur că ai nevoie. Eşti acuzată de crimă, pentru Dumnezeu. Tu ai împuşcat-o pe Mary Lou Berkeley sau Teddy Washington?

— Ţi-am spus, Teddy a făcut-o, iar eu am arma cu care pot să dovedesc asta.

— Atunci adu-mi arma.

— Încerc, dar nu e prea simplu cât timp sunt închisă în puşcărie.

Willard clătină din cap. Nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Dacă avusese tot timpul dovada asta, de ce nu o scosese până acum?

Dumnezeule, îşi dorea să se fi putut angaja decent la vreo firmă de avocatură, în loc să apere oameni fără bani.

Se uită la cei doi avocaţi bine plătiţi ai lui Price Washington. Într-o bună zi, poate va fi şi el ca Mason Dimaggio. Asta da star!

Irena nu-i spusese lui Price că o să vină la tribunal şi a doua zi. Pe de altă parte, nici el nu o întrebase unde plecase ieri, când Consuella fusese violată şi casa jefuită. De fapt, nici nu-i păsa. Ştia doar că trebuia să fie în sală, ca să vadă ce se întâmplă.

Din fericire, venirea poliţiei acasă nu avusese nicio legătură cu ea, dar o făcuse să se gândească la asta toată noaptea. Ce nu-i plăcea era faptul că ziarele de scandal şi presa, în general, scosese la iveală numele ei. Dacă vor începe investigaţii, dacă cineva miroase care este adevărul adevărat, va fi cu siguranţă deportată.

Irena Kopistani murise cu mult timp în urmă. Dacă cineva află asta.

Scutură din cap şi îl privi fix pe judecător, un bărbat serios, cu părul alb şi barbişon bine îngrijit. Dacă o s-o condamne pe Mila la închisoare pe termen lung? Sau şi mai rău, dacă o condamnă la moarte? Ar fi fost posibil.

Irena inspiră adânc. Luase o decizie. Îi va spune lui Price adevărul despre fiica lui. Poate atunci Mila ar avea o şansă.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Duke Browning se strecură în sală, undeva pe unul dintre locurile din spate. Plătise pe cineva pentru un loc. Îi trecuse prin minte să-i arunce o privire Milei Kopistani. Voia s-o vadă pe cea care împărţea celula cu Maybelline. Voia s-o studieze pe fata care o ameninţa pe preţioasa lui soră.

Nu era la fel de drăguţă ca Maybelline, dar trebuia să recunoască faptul că avea ceva special. Ceva destul de sexy şi de atrăgător, după gustul lui.

Se hotărî ca atunci când o vor chema să depună mărturie, să fie prezent. Voia să stea cu ochii pe fata asta.

Ea nu ştia că omul care stătea acum în fundul sălii avea s-o ajute. Mai târziu o să scape el de Lennie Golden. O s-o scape de martorul-cheie.

Iar după ce el o să facă asta, iar ea va fi liberă mulţumită lui, se aştepta ca tânăra să-şi arate recunoştinţa cu vârf şi-ndesat.

Carlo nu se aştepta că Isabella să revină în viaţa lui. Ah, Isabella. O frumuseţe atât de incitantă pentru cineva atât de tânăr. La cei douăzeci şi doi de ani ai ei, cu trăsături delicate şi un trup de balerină, era singura lui dragoste adevărată, dar i motivul pentru care fusese alungat din Italia, după moartea soţului ei în vârstă de optzeci de ani. Toate suspiciunile se îndreptaseră spre el, pentru că bătrânul murise în împrejurări suspecte. Totuşi, nimeni nu reuşise să demonstreze că el ar fi avut vreun amestec.

În orice caz, în loc să rămână cu Carlo după moartea soţului ei, Isabella fugise cu cântăreţul ăla de operă supraponderal.

Asta îl scosese din minţi pe Carlo. Ar fi vrut s-o pedepsească, dar fusese gonit în Anglia.

Acum, dintr-odată, Isabella reapăruse în viaţa lui. Fusese de ajuns un telefon, ca el să fie gata să facă tot ce i-ar fi cerut, pentru că Isabella era singura femeie care avea putere asupra lui.

— Îl părăsesc pe Mario, îi spusese ea la telefon. Dar aud că te-ai însurat.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, o asigurase el.

— Avem multe să ne spunem. Când putem să ne vedem?

De vreme ce Brigette era ascunsă bine în conacul de vânătoare, Carlo se hotărî să-i facă o vizită de câteva zile Isabellei, în Sardinia, la casa ei de vacanţă.

— Unde pleci? Îl întrebase mama lui.

— Am nişte afaceri de aranjat, îi explicase el.

— Ce afaceri!

— E ceva personal.

Mama lui îl privise cu dezgust. Era furioasă că se însurase cu o străină, dar şi mai furioasă că americanca era însărcinată cu copilul lui.

— Te-ai însurat cu o târfă ieftină, îi spusese atunci când se căsătorise.

— Ba nu, mamă. M-am însurat cu una dintre cele mai bogate femei din lume, îi răspunsese el. O să fac rost de bani pentru locul ăsta. O să trăim din nou ca nişte regi.

— Nu faci nimic cum trebuie, îi spusese mama lui. Oi fi tu frumos, dar nu faci doi bani.

Niciodată nu auzise o vorbă bună din gura mamei lui.

Fără să se gândească prea mult la cum se descurcă Brigette, singură în mijlocul pustietăţii, se urcă în avion şi zbură în Sardinia. Cele câteva zile pe care le petrecu acolo cu Isabella îl convinseră că nicio altă femeie din lume nu era destul de bună pentru el.

— De ce m-ai părăsit? O întrebase el.

— Am fost o proastă. Acum trebuie să fim din nou împreună.

— Am o soţie, spusese el.

— Divorţează, îl sfătuise ea.

— Am o soţie foarte bogată.

Asta îi trezise imediat interesul Isabellei.

— O soţie bogată? Asta e bine, pentru că moştenirea mea n-a fost chiar aşa de consistentă cum credeam.

— Dacă ne jucăm bine cartea şi rămân cu femeia asta măcar un an, putem să ne alegem cu o avere de pe urma ei.

— Sau ea ar putea să aibă. Un accident nefericit, zise Isabella. Aşa, ca soţul meu.

— Soţul tău era un om bătrân.

— Trebuie să fim împreună, Carlo, spusese ea, încurajându-l, dar amândoi ştim că asta nu se poate dacă nu dispunem de bani. Avem gusturi scumpe şi niciunul dintre noi nu poate trăi fără lucrurile care ne fac fericiţi.

Isabella avea dreptate.

— Las’ pe mine, spusese el. O să fac în aşa fel încât să pun mâna pe o sumă de bani care să ne facă fericiţi pe amândoi pentru tot restul vieţii.

— Bine, fă-o. Ştii că dacă n-o s-o faci, voi fi nevoită să merg mai departe.

Brigette era extenuată. I se părea că mersese pe bicicletă ore întregi.

Poate că nu fusese o idee tocmai bună să încerce să găsească singură o soluţie. Carlo avusese dreptate, conacul de vânătoare era complet izolat, iar ea se rătăcise. Urmase drumul acela prost cât de mult putuse, dar în cele din urmă ajunsese la marginea unei zone împădurite. Era evident că undeva, de-a lungul drumului, greşise.

Nu-şi dăduse seama cât era de slăbită. Nu trecuseră decât două ore şi era epuizată. După ce pierduse copilul, sângerase non-stop vreme de douăzeci şi patru de ore. Nu numai că asta o speriase, dar o şi slăbise mai rău decât o făcuseră durerile cumplite pe care le suportase din lipsa drogurilor.

Era complet pierdută. Nu era nicio casă cât vedeai cu ochii. Nimic în afară de tufişuri, de copaci şi de drumul ăla noroios pe care era captivă.

Coborî de pe bicicletă, o rezemă de un copac şi se aşeză pe pământ, lângă ea. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Parcă era în sălbăticie. În plus, cerul se acoperise de nori şi o boare de ploaie începuse să cadă.

Bău o sticlă de apă, încercând să găsească o soluţie. Fără un telefon mobil sau alt mijloc de comunicare, era complet ruptă de lume.

După o vreme, se ridică şi urcă din nou pe bicicletă. Nu putea să facă decât un singur lucru – s-o ia înapoi în direcţia din care venise.

Boogie îşi zise că ar fi fost mai bine să-l ia pe bătrân cu el. Acesta avusese dreptate: conacul de vânătoare al familiei Vitti era greu de găsit. Mersese ore în şir cu maşina până când să găsească intersecţia de la care pornea drumul acela de ţară ce ducea la conac. Din nenorocire, erau o grămadă de ocolişuri şi de intersecţii cu drumuri închise care nu duceau niciunde.

Boogie se opri şi studie din nou harta desenată rudimentar. Era hotărât să găsească locul acela înainte de căderea nopţii. Nu putea fi chiar atât de dificil.

Deşi nu voia asta, Lucky se simţea entuziasmată. Îi trecuseră prin cap gânduri nebuneşti în legătură cu Lennie: să divorţeze, să înceapă o nouă viaţă, poate chiar împreună cu Alex. Dar dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască măcar acum că ea şi Lennie erau făcuţi unul pentru celălalt, meniţi să fie toată viaţa împreună.

Îşi zâmbi sieşi. Ceva mai târziu urma să se întâlnească la casa pe care el voia s-o închirieze pentru Claudia şi pentru băiat. Făcea un gest drăguţ, găsise o soluţie temporară. Lennie avea principii sănătoase şi îi dădea şi ei ocazia să vadă casa, o făcea şi pe ea parte în situaţia dată. Da, dacă îi aşeza pe Claudia şi pe băiat într-o casă a lor, lucrurile ar deveni mult mai simple. Nu era tocmai încântată de asta, dar măcar încerca să accepte situaţia.

Poate. O să vadă. O să depindă de ce va face el. Lennie fusese un bărbat adevărat, iar ea apreciase asta întotdeauna. N-o lăsase niciodată pe ea să preia controlul. Lucru care ei i se păruse destul de simplu.

Zâmbi din nou. Dumnezeule, ce dor îi fusese de el! Nu-şi dăduse seama cât de mult, până nu-l văzuse.

Dacă vor reuşi să treacă şi peste asta, vor putea trece peste orice.

Era două zi a procesului şi încă nu fusese chemat ca martor. Lennie reuşi să se strecoare afară cu câteva minute mai devreme.

O sună pe Claudia din maşină.

— Vin să te iau să-ţi arăt casa pe care am găsit-o pentru tine şi pentru Leonardo, îi spuse el. Aşteaptă-mă jos.

Plănuise totul. O să-i arate casa Claudiei, o s-o ducă înapoi la hotel, apoi o să se întoarcă să se întâlnească cu Lucky.

Se simţea bine. Lucky venise să-l vadă de dimineaţă. Asta însemnă că era dispusă să-l ierte. Nu că ar fi avut pentru ce. În

fond, totul se întâmplase cu mult timp în urmă. Totuşi nu putea s-o condamne că era furioasă pentru că apăruse Claudia cu fiul lui. Un asemenea eveniment nu ţi se întâmplă zilnic.

Se opri să ia un hamburger în drum spre hotel, descoperind dintr-odată că-i era o foame de lup. Penelope Mekay îi spusese că era posibil să-l cheme să depună mărturie a doua zi. Abia aştepta să-şi spună povestea, să afle toată lumea ce se întâmplase. Presa era absolut ridicolă. Venise vremea ca adevărul să fie scos la iveală.

Când ajunse la Château Marmont, Claudia şi Leonardo îl aşteptau. El se grăbi să ia de la recepţie cheile casei.

Claudia stătea lângă maşină. Arăta de parcă tocmai coborâse dintr-un film italian, cu trupul ei voluptuos, cu părul de culoarea alunei şi cu pielea ei de mediteraneană. Nu-i va lua mult timp să-şi găsească un iubit.

Leonardo era îmbrăcat cu jeanşii lui cei noi şi avea tricou cu Batman. Îi zâmbi lui Lennie. Lennie zâmbi şi el: începuse să-i fie drag copilul ăsta. Dacă ar reuşi să o convingă pe Lucky, Leonardo ar putea petrece din când în când mai mult timp cu ei.

Claudia sări în maşină:

— Sunt entuziasmată! Zise ea.

— Aşa şi trebuie, îi răspunse el. Casa asta o să mă coste o avere. Stai s-o vezi.

Se simţea bine pentru că, în sfârşit, putea să facă ceva pentru ea. O să aibă grijă să nu-i lipsească nimic, să aibă suficienţi bani şi să-şi găsească o slujbă bună.

Cu siguranţă că asta n-avea s-o supere pe Lucky.

*

În faţa hotelului, Duke stătea la pândă în maşina lui. Îi plăcea să aştepte, să prelungească momentul. Era ca un preludiu reuşit.

Îl văzuse pe Lennie devorând un hamburger, apoi îl urmări până la hotel, unde o femeie şi un copil mic îl aşteptau afară.

Din clipa în care o văzuse pe femeie, Duke îşi zise că trebuie să o aibă.

Era cea mai savuroasă bucăţică pe care o văzuse vreodată.

Şi o s-o aibă. Pentru o oră, două.

Avea dreptul la puţină distracţie, nu?

— A fost o greşeală, izbucni Mila, cu chipul roşu de furie.

— Ce greşeală? Întrebă Maybelline, rozându-şi o şuviţă de păr.

— Nenorocitul de frate-tu n-a livrat azi arma. Maybelline ridică din umeri.

— Nu e vina mea, zise ea cu răceală.

— Cum adică nu e vina ta? Explodă Mila. Am avut o înţelegere, o afacere. A intrat în reşedinţa Washington, a violat-o pe menajeră, a luat tot ce i-a căzut în mână, dar nu a livrat arma. Şi nici de Lennie Golden nu s-a ocupat.

— Nu-ţi face griji, îi zise Maybelline calm, se ocupă de Lennie Golden în seara asta.

— Sper. Altfel, toată lumea va avea de regretat.

— Nu mă ameninţa, şuieră Maybelline, cu chipul ei de copil schimonosit de furie.

— Şi cu arma mea cum rămâne? Avocatul meu a aşteptat-o toată ziua. Zice că dacă ar fi avut armă mai demult, nici măcar n-ar fi fost nevoie să stau închisă.

— O să vorbesc cu Duke, zise Maybelline.

— Credeam că ai vorbit deja.

— Nu ştiam că arma aia era atât de importantă.

— Vorbeşti serios? Se holbă Mila la ea. Bineînţeles că ştiai!

— Mă faci să-mi pară rău că te-am cunoscut, zise Maybelline.

— Asta ce vrea să mai însemne?

— Fratele meu nu trebuie să sară în poziţie de drepţi pentru oricine şi mai ales pentru tine.

— Tu chiar nu pricepi, nu? Zise Mila. Fratele tău a reuşit să intre în casa lui Price Washington datorită informaţiilor pe care i le-am dat.

— Dacă mai aud asta încă o dată, zise Maybelline, o să ţip. O să-l elimine pe Lennie Golden în noaptea asta, da? Aşa că termină!

— Da, e foarte bine, continuă Mila, dar tot am nevoie de arma mea. Şi dacă nu-mi dă arma şi nu-l termină pe Lennie Golden în seara asta, mă duc şi-l denunţ.

Maybelline o privi.

— Înţelegi cu cine te pui? Zise ea. Înţelegi?

Mila îi întoarse spatele şi se duse în colţul celulei. Se săturase de vacă asta cu faţă de copil. Se săturase şi de ea şi de tâmpitul de frate-său. Dacă până mâine nu se întâmpla nimic, îi va spune avocatului ei totul despre spargere.

Să-i ia dracu’! Se puneau cu cine nu trebuia. Îi va termina ea pe amândoi.

După calculele lui Carlo, Brigette ar fi trebuit să depăşească deja cea mai dificilă perioadă. O lăsase singură pentru că era doar problema ei, iar el nu voia niciun scandal în legătură cu soţia lui. În felul ăsta, nu fuseseră nici martori, nici doctori şi nici asistente care să o întrebe cine fusese nenorocitul care o obişnuise să se drogheze. Cine ştie ce le-ar fi putut spune.

Acum, că ea era, curată", el continua să deţină controlul. Era soţia lui, mai mult chiar – soţia lui însărcinată.

Ştia pe ce butoane să apese când venea vorba de Brigette, ştia de ce avea nevoie. Era prototipul săracei fete bogate, fără o mamă care s-o înveţe câte ceva despre viaţă, cu un tată mai mult absent, disperată să fie iubită.

Adevărul era că el, contele Carlo Vittorio Vitti, era salvatorul ei, singurul bărbat care reuşise să-i dea ce-i trebuia, s-o disciplineze.

Probabil că va fi furioasă pe el când se va întoarce s-o ia de la conacul de vânătoare, dar ce mai conta? Nu putea să facă nimic.

Acum că o avea din nou pe Isabella, era un alt om. Avea un scop, un ideal pe care urmărea să-l atingă; şi nu era vorba doar de a pune mâna pe nişte bani de la Brigette, ci de a pune mâna pe atâţia câţi să-i asigure lui şi Isabellei viaţa pe care şi-o doreau, pentru că ea era singura femeie din lume care i se potrivea.

Adesea, se gândea la prima lor întâlnire. Ea era cu soţul ei mult mai în vârstă, iar el cu una dintre cele mai dorite frumuseţi ale Romei, la o petrecere. Făcuseră sex în baie. Sex nebun, anonim. Apoi ea râsese, se întorsese la soţul ei, îl sărutase pe gură şi îi făcuse cu ochiul lui Carlo pe la spatele bărbatului. Atunci înţelesese el că nu mai există alţii ca ei. Când ea îi ceruse, o ajutase să se descotorosească de nenorocitul ăla de boşorog. Şi ce-i ieşise lui? Absolut nimic. La două zile după înmormântare, Isabella fugise cu cântăreţul de operă.

— Am făcut-o doar ca să abat suspiciunile de la noi doi, îi explicase ea. Dacă am fi fost văzuţi împreună, lumea ar fi ştiut clar că tu eşti cel care mi-a ucis soţul.

— Nu l-am ucis eu, replicase el. Eu doar te-am asistat.

Isabella izbucnise în râs.

— Cum zici tu.

Avea cel mai seducător râs din lume.

Imediat ce se întorsese la Roma, Carlo se urcase în maşină şi plecase s-o aducă pe Brigette acasă.

Avea un nou plan cu ea. O va duce înapoi la New York şi o va determina să transfere zece milioane de dolari într-un cont elveţian, pe numele lui.

Iar dacă refuză. Avea să regrete foarte tare.

*

Obosită şi slăbită, Brigette înotase prin mai multe drumuri noroioase care o duceau numai până la marginea zonei împădurite. Ploaia se transformase dintr-o boare într-un potop, iar ea era udă până la piele şi îngheţată. Începuse să creadă că nu va mai găsi niciodată drumul înapoi, spre conacul de vânătoare.

Îi trecu prin minte că se va întuneca în curând. Ce-o să facă atunci?

Spaima începu s-o domine, în timp ce pedala pe drumul spre nicăieri. Apoi nimeri într-un buştean. Impactul o propulsă de pe bicicletă la câţiva paşi şi se lovi cu capul de pământ.

Rămase întinsă pe marginea drumului, inconştientă, în timp ce ploaia continua să cadă.

Claudia începu să alerge peste tot prin casă, ca un copil extaziat care descoperă pentru prima oară Disneylandul.

— E minunată, Lennie, zise ea cu răsuflarea tăiată. Dar e mult prea mare pentru mine şi Leonardo. N-am putea să trăim aici.

— Ba da, zise el mulţumit că o vede atât de încântată. Am închiriat-o pentru un an. Până atunci ai destul timp să te hotărăşti ce vrei să faci mai departe.

— Dar, Lennie, e aşa de mare!

— Ştiu, făcu el. Dar m-am gândit. La rudele tale din Sicilia. Poate o să vrea să vină cineva în vizită, o soră sau altcineva.

— Rudele mele nu vorbesc cu mine, zise ea cu tristeţe. Când am născut copilul, am devenit oaia neagră. Nu aşa spunţi voi în America?

— Da, încuviinţă el, dar dacă ai suna-o pe mama ta sau pe oricine altcineva. Acum situaţia e alta, tu eşti în America. Sigur vor vrea să vină la tine.

— Nu ştiu, Lennie. Mi-aş fi dorit ca tu să poţi veni să stai cu noi.

— Ţi-am mai spus, Claudia, deveni el serios. Nu se poate. Am o soţie şi am alţi copii.

— Dar şi Leonardo e fiul tău, Lennie. S-a născut din dragoste. Tu şi cu mine, când am fost împreună, a fost ceva atât de. Special.

— Claudia, încercă el să o facă să înţeleagă cu delicateţe. Nu sunt liber. Am o soţie.

— Înţeleg, Lennie. Dar uneori visez.

— O să întâlneşti pe altcineva, zise el, deviind de la subiectul periculos. Eşti o femeie frumoasă. Sunt o grămadă de bărbaţi care ar da orice să fie cu o femeie ca tine.

— Crezi că sunt frumoasă, Lennie? Întrebă ea.

El îi privi chipul strălucitor.

— Ei, haide, Claudia, ştii bine că eşti.

— Mulţumesc, zise ea şi îl îmbrăţişă.

El o împinse uşor deoparte şi aruncă o privire la ceas. Lucky va fi aici în curând. Nu i-ar plăcea să o vadă pe Claudia îmbrăţişându-l.

Leonardo alergase direct la piscină, iar acum stătea pe marginea acesteia şi privea în apă.

— Sper că ştie să înoate?

Claudia scutură cu putere din cap.

— Nu ştie. Îl înveţi tu?

— Sigur. Putem să fim cu toţii prieteni. După ce o s-o cunoşti pe Lucky, o s-o iubeşti, iar ea o să te-ndrăgească. Copiii, ei bine, copiii sunt nemaipomeniţi. Gino şi Maria o să-l înveţe imediat pe Leonardo să înoate. El trebuie să petreacă mai mult timp cu alţi copii.

— Nu se poate juca cu alţi copii, din cauză că nu aude. Toţi îl necăjesc şi-i dau porecle.

— Am vorbit cu doctorul. Zice că se poate face ceva pentru el.

Ea bătu din palme.

— Oh, Lennie, ar fi minunat!

— Ar fi, nu-i aşa? Zise el, plin de speranţă că totul se va rezolva cu bine până la urmă.

Duke îşi parcase maşina pe stradă din apropierea casei. Nu era maşina lui, ci tot una furată. De data asta alesese un Mercedes, pentru că tânjea după o imagine mai stilată.

Îi urmărise pe cei trei de la hotel, întrebându-se unde se duceau. Când îi văzu oprindu-se în parcarea a ceea ce părea o casă goală cu un panou, De închiriat" afară, fu cât se poate de încântat.

Asta însemna că putea să-şi îndeplinească ambele obiective: să scape de Lennie Golden şi să-şi facă poftele cu femeia aia.

Desigur, dacă femeia îl vedea împuşcându-l pe Lennie Golden, va trebui să scape şi de ea. Dar pe Duke nu-l deranja asta. Nu-i păsa de ei.

Aşteptase cinci minute înainte să coboare din Mercedes şi încuiase cu grijă portiera. Apoi se îndreptase către casă.

Uşa de la intrare era întredeschisă. Ce dracu' era în neregulă cu oamenii ăştia? Nu ştiau că circulau pe lume persoane periculoase, care le-ar putea face rău?

O învăţase pe Maybelline să nu lase niciodată garda jos. Avea tot timpul cu ea o bâtă, un cuţit de vânătoare şi o armă cu săgeţi. O învăţase chiar şi karate.

Împinse uşa întredeschisă şi intră într-un hol foarte spaţios care dădea într-un living cu vedere spre piscina azurie.

Băiatul stătea afară, lângă piscină. Duke uitase de copil. Îl privi o clipă, întrebându-se ce să facă cu el. Apoi îşi zise că o să găsească o soluţie atunci când va fi nevoie.

Auzea voci venind din casă.

Îşi scoase arma.

Mai întâi, o s-o violeze pe femeie.

Apoi o să-l ucidă pe Lennie Golden.

Faptul că o să aibă public făcea ca totul să pară mai interesant.

— Nu pot să stau decât un minut, zise Lucky, intrând în biroul de producţie.

— De ce? O întrebă Alex. Unde te grăbeşti?

— Ţi-am zis, mă întâlnesc cu Lennie.

El încuviinţă dând din cap.

— Bine, ăsta e un lucru bun. Cred. Mă suni după aia?

— Dacă te sun mai târziu? Îl luă ea peste picior. Ţi-am zis, mă întâlnesc cu Lennie. Sper să nu mai sun pe nimeni mai târziu. Unde e Venus?

— A plecat acasă. Cooper îşi pierde răbdarea, zice că stă prea mult aici.

— Ah, îi arată lui Coop cum e de cealaltă parte. Lui, cel mai mare playboy al tuturor timpurilor.

— Nu e nimic rău în asta, făcu Alex.

— Mă rog, am vrut doar să trec să discut cu tine câteva lucruri şi să-ţi spun că sunt perfect de acord cu Billy Melina. Ai dreptate, e nemaipomenit!

— Da, Billy are calităţi, zise Alex. Şi nu e decât începutul. Stai să pun eu mâna pe el.

— Oh, am auzit ce se întâmplă când pui tu mâna pe actori. Se îmbolnăvesc de nervi şi sfârşesc în sanatorii de psihiatrie.

— E drept, dar reuşesc sau nu să scot performanţe de la ei?

— Cu siguranţă, Alex.

— Ascultă, zise Alex, ce zici de-un pahar înainte să pleci?

— Crezi că am nevoie?

— Rău nu-ţi face. Hai, mai stai cu mine câteva minute.

— Nu vreau să întârzii. Lennie doreşte să-mi arate casa pe care o închiriază pentru siciliancă şi copil.

— Ăsta ar fi un titlu bun pentru un film. Sicilianca şi copilul.

— Nu face mişto de mine, Alex. Sunt foarte vulnerabilă. Nu sunt obişnuită cu un asemenea sentiment.

— Nu-i aşa că nu eşti? Tu eşti Lucky Santangelo, fiică de mafiot. Nu ţi-e frică de nimic.

— Vrei să încetezi? Mă gândesc serios să-i dau în judecată.

— Da?

— De ce să aibă voie să scrie tot ce vor ei despre oameni?

— Pentru că ştiu că pot scăpa. O să te coste prea mulţi bani şi prea mult timp dacă îi dai în judecată. Las-o baltă. E ziarul de ieri, cineva îl foloseşte acum ca să şteargă vreun rahat.

— Ai dreptate.

— Ce zice Gino despre asta?

— Oh, îl ştii pe Gino. Aproape că se bucură de noul lui statut, mai important, în faţa prietenilor lui din Palm Springs.

Izbucniră amândoi în râs.

— Hai în biroul meu. Îţi pun un scotch cu gheaţă, ca să te pregăteşti pentru noaptea asta.

— Cred că aş putea să beau ceva cu tine.

— Cum a fost în după-amiaza asta?

— Lucrurile se mişcă foarte greu. Presa e prezentă cu arme şi muniţii. Iar copiii ăia doi stau acolo, înconjuraţi de avocaţii lor, ca nişte superstaruri. Iar Steven. Oh, Doamne, am uitat să-l sun. Voia să vorbească ceva cu mine şi nu am avut ocazia la tribunal. Pot să folosesc telefonul tău? Întrebă ea urmându-l în birou.

Alex nu era chiar cea mai ordonată persoană din lume. Scenarii şi CD-uri, casete ăi cărţi erau aruncate peste tot. În mijlocul acestora, trona un birou uriaş din lemn negru şi el acoperit cu mormane uriaşe de scenarii.

Alex îi dădu telefonul, apoi deschise unul dintre sertarele biroului.

— Pe undeva pe aici am o sticlă de scotch, mormăi el. N-o ţin la vedere fiindcă toată lumea bea.

— Aşa de zgârcit eşti? Râse ea.

— Nu, doar că nu-mi place să tentez oamenii.

Ea formă rapid numărul lui Steven. Răspunse o femeie.

— Jen? Întrebă ea.

— Nu. Cine e acolo?

— Lină, făcu uimită Lucky, pentru că accentul britanic al Linei era inconfundabil.

— Lucky, tu eşti?

— Lina. Ce faci acasă la Steven?

— Oh, cred că ar fi trebuit să fie secret.

— Ce să fie secret?

— Eu şi Steven.

— Nu prea te mai urmăresc. Vrei să spui că tu şi Steven sunteţi un cuplu?

— Aşa cred, zise Lina chicotind jenată. N-aş fi crezut niciodată că o să mă bag într-o aventură din asta domestică, dar iată-mă aici, îi sunt alături în toată nenorocirea asta îi fac omletă, îi masez picioarele şi-i ofer tot ce are nevoie.

— Cine ar fi crezut asta, exclamă Lucky. Tu şi Steven.

— Ce-i aşa greu de crezut?

— Păi. Voiam să spun că nu credeam că Steven se va ataşa atât de repede de altcineva.

— Nu sunt chiar oricine, nu? Zise Lina ştrengăreşte.

— E adevărat. Cred că avea de gând să-mi spună, pentru că la tribunal mi-a zis că vrea să-mi vorbească.

— Probabil că da. Voia să-ţi spună de mine, zise Lina. Sunt genul despre care se vorbeşte, nu-i aşa?

— Cu siguranţă. Uau! E un adevărat şoc. Dar mă bucur mult pentru voi doi. De fapt, e grozav ce se întâmplă! E ceva serios?

— M-am mutat aici, mărturisi Lina. Am renunţat la contracte pentru o vreme.

— Hai să ieşim la cină, să sărbătorim evenimentul. Îi spui tu lui Steven că am sunat?

— Mai bine nu. Sunt sigură că vrea să-ţi spună chiar el despre asta. Cred că trebuie să ajungă în curând. Sună-ne mai târziu.

— Aşa am să fac.

În stare de şoc, Lucky lăsă receptorul jos.

— Ia ghici? Îi zise ea lui Alex, care era ocupat să-i toarne un pahar uriaş de scotch.

— Ce?

— Fratele meu are o iubită.

— Fratele tău Steven?

— E singurul frate pe care îl am, Alex. Şi mai uşor cu scotch-ul ăla. Nu vreau s-ajung beată la Lennie.

— Bravo lui Steven, zise Alex.

— Nu mă aşteptam să se întâmple atât de repede.

— Nu e deloc prea repede. Ascultă la mine, un bărbat are nevoie de un trup cald lângă el, în pat. Mai ales când nu mai eşti atât de tânăr şi de neliniştit.

— De-asta vrei să te însori cu Pia? Apropo, voiam să te întreb: I-ai spus şi ei de treaba asta cu căsătoria?

— O să-i spun când o să fiu sigur că tu nu te mai întorci.

— Foarte romantic.

— Cine e noua iubită a lui Steven?

— O să ţi se pară ciudat. E Lână. Ştii, supermodelul.

— La dracu’, făcu Alex. Steven şi un supermodel! El care părea un tip aşa. La locul lui.

— Înainte să se căsătorească, Steven era un răsfăţat al femeilor. S-a liniştit când a întâlnit-o pe Mary Lou. Pare un cuplu destul de ciudat, dar Lina e o fată foarte drăguţă şi amuzantă.

— Poate că exact de asta are nevoie acum, zise Alex, întinzându-i paharul.

Ea înghiţi de câteva ori şi aproape că se înecă.

— E tare, zise ea. Nu crezi că ar trebui să-i mai adaugi nişte apă şi gheaţă?

— Dar ce crezi că e-aici? Bar?

Ea râse.

— Apreciez băutura, Alex, dar acum trebuie să plec. Ţine-mă la curent cu ce se întâmplă între tine şi Pia.

— Nu, Lucky, o corectă el. Tu să mă ţii la curent cu ce se întâmplă între tine şi Lennie.

— Vorbim mâine, îi spuse ea. Ce faci astă-seară?

— Pia îmi pregăteşte cina.

— Vezi? E fata potrivită pentru tine. Nu e doar un trup cald, mai şi găteşte!

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

— S-a făcut, Alex.

Era aproape întuneric, iar ploaia nu înceta să cadă. Boogie ascultase la radio şi îl auzise pe omul de la meteo care anunţase o furtună puternică. În timp ce conducea cu grijă, observase nişte faruri de maşină undeva, în faţa lui, pe unul dintre drumurile alea noroioase fără ieşire pe care umblase în ultima oră. Părea un Maserăţi în care se afla doar şoferul. Se întrebă dacă ar fi bine să-i facă semn şi să ceară instrucţiuni. Sau poate era mai bine să se ţină după el. Şoferul ăla trebuia să se îndrepte spre vreun loc din sălbăticia asta şi, când se va opri îl va întreba în ce direcţie s-o apuce.

Asta părea cea mai bună idee; dacă i-ar fi făcut semn, era puţin probabil ca tipul să oprească pe o asemenea vreme.

Boogie era furios pe sine. Ar fi trebuit să-l plătească pe Lorenzo să vină cu el, să-i arate drumul, dar cine îşi putea imagina că era un loc aşa de greu de găsit? Totuşi, Lorenzo îl avertizase.

Avea sentimentul că trebuie să fie pe undeva pe-aproape.

În faţa lui, Maserati-ul mergea mult prea repede pentru o asemenea vreme. Lui Boogie îi era uşor să-l urmeze, deoarece mai condusese în condiţii grele.

Se gândi că era imposibil ca omul care conducea maşina să nu-l fi văzut. Cum de nu oprise să-l întrebe pe Boggie ce voia? Îşi aminti că era în Italia şi omul putea să creadă că în maşina din spatele lui e cine ştie ce bandit.

Boogie încetini şi lăsă Maserati-ul să se îndepărteze. Nu voia ca tipul ăla să coboare la el cu vreo armă în mână.

Maserati-ul lovi ceva şi puternica maşină pierdu, pentru câteva clipe, direcţia, dar şoferul nu opri.

Boogie încetini şi văzu o bicicletă veche zăcând pe marginea drumului.

Ceva îl îndemnă să oprească. Ca şi Lucky, el îşi urma întotdeauna instinctele. Poate că de-asta se înţelegeau ei doi atât de bine.

Dacă oprea, probabil că o să-l piardă din vedere pe şoferul din faţă, dar simţea că trebuie s-o facă.

Trase pe dreapta, opri motorul, se înarmă cu o lanternă şi coborî din maşină.

Bicicleta era rablagită şi veche. Poate că zăcea acolo de luni de zile. Sau poate nu.

Boogie încercă s-o împingă într-o parte ca să nu fie nevoit să treacă peste ea. În timp ce împingea bicicletă, observă o şuviţă blondă şi un braţ de om undeva, spre dreapta.

Dumnezeule! Era cineva pe jos.

Alergă până acolo. Era o femeie, care zăcea în stare de semiconştienţă. Îi simţi imediat pulsul. Slavă Domnului, era încă în viaţă!

Îi lumină faţa cu lanterna şi fu şocat, constatând că era Brigette. Tremura din tot corpul şi avea hainele îmbibate de apă şi de noroi.

O ridică în braţe şi o duse în maşină.

Genele ei fluturară dând să se deschidă pentru o clipă. Delira.

— Unde. Sunt? Unde e copilul meu? O să-l acopere noroiul, iar ploaia o să-i ia mormântul.

El o întinse pe bancheta din spate a maşinii, îi scoase hainele ude şi o înveli cu haina lui.

Brigette tremura incontrolabil, dinţii îi clănţăneau, buzele şi pleoapele îi erau vinete de frig.

— Nu te teme, Brigette, zise el, rezistă, o să ne ajute cineva.

— Am pierdut copilul, suspina ea. Mi-am pierdut copilul.

— E-n regulă, zise el ocolind maşina în fugă şi aşezându-se la volan. Te duc la spital, iubito. Rezistă. N-o să ne ia prea mult.

Pe Carlo, maşina din spatele lui îl deranjă. Ce putea să caute aici o maşină în puterea nopţii, pe o asemenea vreme?

Nu avea nici cea mai mică intenţie să oprească şi să afle. Îi trecu prin cap că Brigette reuşise cumva să ceară ajutor şi că cineva venea să i-l ofere.

Iar dacă asta se întâmplase.

Nu era prea departe de conac atunci când Maserati-ul pe care-l conducea lovi ceva în mijlocul drumului. Din fericire, asta obligă maşina din spatele lui să se oprească şi, uitându-se în oglinda retrovizoare, Carlo se îndepărtă. Nu vor putea găsi niciodată conacul de vânătoare. Nimeni nu putea să-l găsească, dacă nu ştia exact cum să ajungă.

Câţiva kilometri mai încolo, viră brusc la stânga, apoi de două ori la dreapta şi ajunse la conac.

Casa era complet în întuneric, pentru că nu avea electricitate. Îi lăsase lui Brigette nişte lumânări şi câteva chibrituri, dar era

evident că nu le folosea. Luă o lanternă din torpedou, sări din maşină, deschise uşa din faţă şi intră.

— Brigette, o strigă. Brigette, unde eşti?

Niciun răspuns. Se grăbi să intre în living. La lumina lanternei, văzu sângele uscat de pe podea. Iisuse! Ce se petrecuse aici? Se sinucisese? Oare o să-i găsească pe undeva cadavrul?

Spera că n-o făcuse. Era deja bănuit de asasinarea soţului Isabellei. Dacă trupul lui Brigette ar fi fost descoperit în conacul de vânătoare, asupra lui ar cădea toate bănuielile.

Cercetă casa de sus şi până jos.

Nu era acolo.

O căută din nou strigând-o pe nume.

Nici urmă de Brigette.

Dar cum putea să scape din locul ăsta? Nu avea nici telefon, nici maşină, nici vreun mijloc de comunicare.

Şi totuşi, nu mai era acolo.

Mai căută o dată, apoi alergă afară, la Maserăţi.

O să-şi găsească soţia. Iar atunci când o va găsi, o va face să regrete amarnic.

Lucky opri la un semafor. Era în drum spre Lennie, iar asta o făcea să se simtă bine. Îi făcuse plăcere scurtă întâlnire cu Alex, era în continuare bunul ei prieten, dar tot nu-i venea să creadă că dacă s-ar întoarce la Lennie, el s-ar însura cu Pia. Ce mai era şi asta? Încerca s-o enerveze?

Foarte rău, Alex. Nu mă enervezi deloc. Mă tem doar că te mulţumeşti cu mai puţin decât meriţi.

Deşi, ce drept avea ea să se amestece? Poate că Pia chiar era fata potrivită. Rezistase lângă el mai mult decât toate celelalte şi era evident că-l făcea fericit,

Hei, asta nu e problema mea", îşi zise Lucky. Acum, singurul lucru important era că îl va vedea pe Lennie şi vor lămuri lucrurile. O sună pe Venus pe mobil.

— Am avut dreptate? Ţipă Venus răspunzând pe linia ei privată.

— Ai avut perfectă dreptate, aprobă Lucky. Billy e grozav. Cu tine şi cu Alex, o să facă exact ce aşteptăm de la el.

— Să nu uităm de tine, zise Venus. O să-l faci să umble gol pe tot ecranul. Doar apreciezi nuditatea în filme.

— Şi aici ai dreptate, zise Lucky scurt, amintindu-şi că, atunci când preluase Panther, una dintre regulile impuse de ea era: dacă actriţa îşi scoate hainele, actorul face la fel.

Doamne, de ce reacţii avusese parte!

— Stai să-l vadă Cooper, zise Venus. O să plesnească de gelozie.

— De ce vrei tu să-l loveşti mereu pe Cooper în bărbăţie?

— Pentru că e jocul nostru, râse Venus. Ne distrăm făcând asta.

— Uite care sunt ultimele noutăţi, zise Lucky demarând, căci semaforul se făcuse verde. Am câteva suculente.

— Ce? Făcu Venus curioasă. Spune-mi imediat.

— Bine, bine.

Făcu o pauză.

— Steven are o nouă iubită.

— Cred că e minunat, zise Venus. E drăguţă?

— Ei bine, drăguţă" nu e tocmai cuvântul cu care aş descrie-o.

— E frumuşică?

— E jenant de fermecătoare.

— Jenant de fermecătoare, căzu Venus pe gânduri. Cine e?

— Lina.

— Lina? Adică acea Lină de pe coperta revistelor de modă şi de pe podiumurile de prezentare şi din toate articolele cu bârfe? Dar nu se culcă cu Charlie Dollar?

— Nu acum, asta e sigur, zise Lucky. Împarte aceeaşi locuinţă cu Steven şi, din câte spune ea, se bucură de liniştea domestică.

— Cred că glumeşti, făcu Venus neîncrezătoare.

— Eu cred că e grozav, zise Lucky. Adică, dacă stai să te gândeşti, ce altceva ar fi putut găsi? Vreo pipiţă care să trăiască

veşnic în umbra lui Mary Lou? Lina e mai mult de-atât. E o femeie adevărată.

— Bravo lui, zise şi Venus entuziasmată. Charlie ştie?

— Cui îi pasă? E logodit.

— Da, de şapte ani!

— Mă rog, trebuie să închid, zise Lucky oprind la semafor. Te ţin la curent şi ne vedem la prânz, mâine.

Îl remarcă pe tipul din maşina de lângă ea care o privea fix. Oh, Doamne, spera că nu e vreun jurnalist. În ultima vreme, o urmăreau.

Imediat ce se făcu verde, acceleră puternic, luă câteva curbe şi îl pierdu.

Apoi se îndreptă spre Loma Vista, pentru a căuta adresa pe care i-o dăduse Lennie.

— Bună seara, zise Duke politicos.

Era în amurg şi, de vreme ce soarele începuse deja să apună, considera că acesta era cel mai potrivit salut.

Claudia cerceta dormitorul când Lennie dădu cu ochii de el. Un bărbat alb, cu o greutate medie şi cu un chip de copil. Dar nu chipul îl remarcă Lennie imediat, ci arma.

— Ar trebui să învăţaţi să încuiaţi uşa după voi, zise Duke cu blândeţe, stând în prag. Lennie se uită la armă şi la bărbatul cu chip de copil şi îi reveniri în minte scenele dureroase din noaptea în care fusese ucisă Mary Lou.

— Nu răni pe nimeni, zise el încet. Facem tot ce vrei, dar nu răni pe nimeni. Am ceasul, câteva sute de dolari, cărţi de credit. Poţi să iei şi maşina, e parcată afară.

— Asta-mi place, zise Duke vesel. Un om sensibil. Acum, continuaţi să fiţi sensibili amândoi şi scoateţi-vă hainele.

— Ce? Se miră Lennie.

— Mai întâi, aruncă ceasul şi banii aici, apoi scoateţi-vă hainele, îi instrui Duke, savurând fiecare clipă.

Şocată, Claudia îl privea pe Lennie, căutând protecţie.

Iisuse! Ce putea să facă? Se întreba Lennie. Trăia un adevărat coşmar. A doua oară în câteva luni când era ameninţat cu arma. La dracu'! S-a zis cu Domnul Liberal Amabil. De-acuma o să poarte tot timpul o armă şi o să riposteze, la fel cum ar face Lucky.

Dumnezeule, Lucky! Trebuia să ajungă curând. Dacă dă peste asta. Nici nu vru să se gândească.

— Ascultă, omule, zise repede Lennie, aruncându-i banii, cărţile de credit şi ceasul. Ia lucrurile astea şi pleacă. Mai aşteptăm şi alte persoane.

— Serios? Făcu Duke fără să-i pese prea mult. O să faceţi ce vă spun, adăugă el, îndreptând arma spre Claudia. Sau poate ar trebui s-o împuşc pe ea. Ce ziceţi, domnule Golden?

— Scoate-ţi rochia, Claudia, zise Lennie cu o voce încordată, încercând să-şi dea seama de unde-i ştia numele bărbatul cu arma.

Ea îl privi întrebător.

— Ce?

— Scoate-o, repetă el. Nu vrea să ieşim ca să chemăm ajutoare, de-asta ne cere să ne dezbrăcăm.

— Bravo! Zise Duke, în timp ce Lennie începu să-şi scoată şi el cămaşa. M-ai înţeles. Uneori, oamenii nu înţeleg. Şi atunci se pot întâmpla nenorociri.

Claudia începu să-şi descheie nasturii de la rochie.

— Aşa, scoate-o, o încurajă Duke.

Ea se uită din nou la Lennie. El încuviinţă şi Claudia îşi lăsă rochia să cadă.

— Jos pantalonii! Îi ordonă Duke lui Lennie.

— Ai primit ce căutai, zise Lennie, dorindu-şi să-l ucidă. Nu e nevoie să ne umileşti în halul ăsta.

— Bărbatul curajos, dar fără armă, zise Dulce. Ar trebui să te admir, dar te previn să ai grijă cum vorbeşti cu mine, pentru că eu deţin controlul. Acum scoate-ţi pantalonii, iar ei zi-i să-şi scoată lenjeria.

— Fă ce-ţi spune, Claudia, zise Lennie.

— Dar, Lennie, începu ea.

— Fă-o! Repetă el, amintindu-şi că la fel îi spusese şi lui Mary Lou, care îl ignorase şi apoi se întâmplase ce se întâmplase. Repede, Claudia.

Îşi descheie sutienul şi sânii îi ieşiră imediat la iveală.

Duke se holbă la ei lingându-şi buzele.

— Drăguţ, zise el. Foarte drăguţ. Sunt adevăraţi, nu? Nu eşti una dintre târfele alea siliconate.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept ca să se acopere.

— Acum, chiloţii, ceru Duke.

— Lennie. Nu înţeleg, murmură ea gata să izbucnească în lacrimi. De ce ne face asta?

— Pentru că pot, îi răspunse Duke. Hai, grăbeşte-te!

Ea îşi scoase chiloţii. Goală, părea teribil de vulnerabilă.

— Vezi patul ăla de-acolo? Vreau să iei cearşafurile, să le rupi în fâşii şi să-l legi pe prietenul tău. Ai înţeles?

— Ia nenorociţii ăia de bani şi pleacă, zise Lennie. O să fii prins dacă rămâi. Trebuie să mai ajungă nişte oameni aici din moment în moment.

— Da, mor de frică, îl luă Duke peste picior.

Claudia sfâşie cearşafurile, iar Duke o învăţă cum să-l lege pe Lennie. Imediat ce ea îşi îndeplini sarcina şi Lennie fu imobilizat, Duke luă restul de fâşii şi îl legă pe Lennie cu mâinile deasupra capului de o grindă joasă, de care rămase aproape suspendat, cu picioarele abia atingându-i podeaua.

În timp ce făcea asta, Claudia avu o tentativă slabă de a-l ataca. El îi trase o palmă care o aruncă pe podea şi îi ceru să stea jos şi să tacă dacă nu vrea să-şi vadă iubitul ucis.

Înspăimântată, ea îi execută ordinul.

Când fu sigur că Lennie e bine legat şi că nu se mai poate mişca, Duke reveni la Claudia. Era cu adevărat o frumuseţe. Avea de gând să nu se grăbească cu ea.

Se uită în jur şi descoperi un sistem audio instalat în perete. Căută un post de radio cu muzică clasică şi dădu volumul la maximum. Apoi se aşază pe un scaun şi îi ceru Claudiei să danseze pentru el. Putea să-i citească frică pe chip, iar asta îi plăcea.

Ezitând, Claudia începu să danseze.

Duke o privea, simţind cum începe să se excite. Nu era slăbănoagă. Avea rotunjimi apetisante, sâni mari şi picioare lungi. Se gândi ce avea să-i facă şi zâmbi.

Lennie o privea şi el. Nu avea de ales.

— Credeam că eşti un tip foarte căsătorit, zise Duke. E amanta ta? E bună la pat? Are orgasm rapid? Povesteşte-mi, pentru că vreau să mă culc cu ea mai târziu. Iar tu ai să ne priveşti.

— Eşti un nemernic bolnav, îi aruncă Lennie. Un nemernic foarte bolnav.

— Mulţumesc, zise Duke. O s-o iau ca pe un compliment.

Ajunsă la casa din Loma Vista, Lucky parcă în spatele maşinii lui Lennie.

Se bucură că el ajunsese primul. O să arunce o privire rapidă prin casă, o să-şi exprime acordul, apoi o să facă o plimbare împreună căutând un loc unde să poată sta de vorbă. Ştia cum puteau rezolva situaţia.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre intrare. Era încuiată. Încercă soneria, dar nu părea să funcţioneze, aşa că se duse la intrarea din spate.

Era aproape întuneric, dar reuşi să-l vadă pe băieţel stând afară, de unul singur. De ce era şi Leonardo aici? Nu-i plăcu ideea.

Imediat ce o văzu, copilul alergă la ea, încercând să-i spună ceva.

— Bună, zise ea rece. Mama ta e pe-aici?

Copilul dădu frenetic din cap, trăgând-o de haină.

— Ce e? Făcu ea iritată.

El începu să o tragă spre piscină, în spatele casei, unde se vedea lumină şi se auzea tot mai tare muzica pe măsură ce se apropiau. Prin fereastra uriaşă ea văzu ce se petrece în interior.

O văzu pe Claudia goală, dansând.

— Dumnezeule! Icni ea.

Nenorocitule de Lennie Golden! Gata! Am terminat cu tine!

Fără să se gândească prea mult, se întoarse vrând să plece.

Băiatul se agăţă şi mai tare de haina ei, încercând s-o tragă îpoi, scoţând sunete guturale, arătându-i disperat cu degetul, încercând să se facă înţeles.

Se întoarse din nou, gata să-i spună prostului de copil s-o lase în pace, când îl văzu pe Lennie aproape spânzurat de o grindă, cu mâinile şi picioarele legate.

Apoi îl văzu pe bărbatul înarmat aşezat pe scaun.

Şi atunci înţelese.

Şi îşi dădu seama ce trebuie să facă.

Îl apucă pe băiat, făcându-i semn să tacă, îl trase după ea şi se întoarseră amândoi pe unde veniseră. La celălalt capăt al piscinei, îl împinse în tufişuri.

— Ascunde-te! Îi şopti ea vehement. Taci. Muto! Muto!

Băiatul se ghemui la pământ, înţelegând mesajul.

Lucky se îndreptă spre intrare, apoi spre maşină. Luă telefonul şi sună la 911, la serviciul de urgenţă, cerând ajutor, apoi luă arma din torpedou.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Oare trebuia să-i aştepte pe poliţişti?

Nu! Dacă în timp ce ea aştepta i se întâmpla ceva lui Lennie? Trebuia să acţioneze acum.

Căută prin geantă şi găsi o carte de credit cu care se apropie de uşa din faţă. Boogie o învăţase, cu mult timp în urmă, cum să descuie orice uşă. În câteva secunde, reuşi să descuie şi intră în casă. Înaintă încet, deşi nimeni n-ar fi putut-o auzi din cauza muzicii care urla.

Îşi simţea inima în gât. Nu era genul de afacere în care să-i placă să se implice, nu acum, cu trei copii acasă şi cu responsabilităţi. Dar, la dracu'! Lennie avea nevoie de ea. Şi, la naiba, ea era acolo!

Duke începea să se plictisească de dansul Claudiei. Era împiedicată şi mai puţin graţioasă decât sperase. Sora lui era graţioasă. Cu picioare iuţi şi uşoară că aerul. Îi părea rău că Maybelline stătea în aceeaşi celulă cu fata aia cu faţa ascuţită şi rea. Abia aştepta ca ea să iasă ca să poată face iarăşi echipă. Iar după ce o să scape de bunica Renee, se vor putea muta înapoi în casa mare, să fie din nou o familie.

— Nu mai dansa, îi ordonă el Claudiei.

Femeia se opri, îngheţată de frică.

— Apleacă-te peste scaunul ăla, zise el arătându-i un scaun fără spătar.

Asta era cea mai frumoasă parte, în care îi punea să execute tot ce le cerea el. Iar azi era şi mai bine, pentru că avea şi un martor, legat ca un curcan de Ziua Recunoştinţei, forţat să privească lucruri pe care nu voia să le vadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Urlă Lennie. Las-o în pace!

— De ce? Zise Duke, încântat că lui Lennie Golden nu-i era teamă să vorbească. O păstrezi doar pentru tine?

— Nenorocitule, fiu de căţea, laşule, strigă Lennie.

— Nu-l asculta pe iubitul tău, dragă, zise Duke nepăsător. Apleacă-te peste scaunul ăla. ŞI FĂ-O ACUM!

Claudia se grăbi să i se supună.

— Iisuse Hristoase! Bolborosi Lennie, anticipând ce avea să urmeze. Nu face asta.

Duke se ridică, îşi descheie fermoarul pantalonilor şi îşi scoase penisul erect. Era mic, dar perfect capabil să facă tot ce avea de gând.

Încet, se apropie de scaun şi de Claudia.

Lucky înaintă ca o pisică de-a lungul coridorului care ducea în dormitor, ţinând arma în faţă. Muzica, care continua să urle, nu o

lăsa să se concentreze prea bine. La dracu'! Avea să-l termine ea pe nemernicul ăsta, oricine ar fi fost el.

Ajunse la uşa dormitorului care era întredeschisă şi cu o mişcare rapidă şi puternică, o deschise.

Prima pe care o văzu Lucky fu Claudia. Ea era goală, aplecată peste un scaun, cu faţa spre uşă. Duke, aşezat în spatele ei, se pregătea să o posede. Lennie atârna neajutorat, legat de încheieturi.

Duke sări de lângă Claudia şi se întinse după arma care zăcea pe jos, lângă el.

— Arune-o! Îl somă Lucky.

— Cine? Eu? Zise Duke.

— Da, tu.

— Îmi pare rău, nu pot.

Ea inspiră adânc. Să aibă de-a face cu maniaci ucigaşi nu fusese niciodată modul ei preferat de a-şi petrece ziua.

— Fă-o! Zise ea. Altfel îţi împrăştii creierul ăla idiot în toată încăperea.

El întoarse arma spre Lennie.

— Dacă eşti destul de rapidă, zise el, în timp ce degetul lui apăsa pe trăgaci.

Lucky ştiu că trebuie să tragă, pentru că dacă ar fi ezitat, totul era pierdut.

Trase. La fel şi el.

Glonţul, menit lui Lennie, o lovi pe Claudia, care se aruncă în faţa lui Lennie chiar în clipa în care Duke trăgea.

Glonţul lui Lucky îi străpunse inima lui Duke.

Se prăbuşi la pământ, cu un zâmbet slab pe chipul lui de copil.

Se terminase.

Era trecut de ora zece când Maybelline fu chemată la vorbitor de gardian.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Mila.

— Nu ştiu, răspunse Maybelline.

Cele două fete se certaseră toată noaptea.

— La dracu', lătră Mila. Sper că n-are legătură cu mine. Ai face bine să ai grijă ce spui.

Maybelline ieşi din celulă fără să mai scoată o vorbi şi se întoarse douăzeci de minute mai târziu.

Mila putea să-şi dea seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat, întrebă ea. Avea legătură cu mine? Nu le-ai spus nimic, nu? Pentru că, dacă ai spus ceva, te omor!

— Nu, zise Maybelline. N-avea legătură cu tine.

— Dar ce-a fost? Întrebă Mila. Nu te scot din celulă aşa, noaptea, ca să nu-ţi spună nimic.

— E vorba de fratele meu, zise Maybelline. De Duke.

— Ce-i cu el? L-a ucis pe Lennie Golden pentru mine azi? Asta s-a întâmplat? L-a omorât pe Lennie şi a fost prins?

Maybelline se uită la ea cu ochii goi.

— A fost ucis, asta s-a întâmplat.

— Ucis, zise Mila opac. Cum să fie ucis?

— Era în casă. Lennie Golden se afla şi el acolo. Cineva l-a împuşcat pe Duke.

— Poliţiştii?

— Mă simt de parcă inima mi-a fost smulsă din piept, zise Maybelline, ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi. Duke era tot ce aveam mai bun. Se întoarse cu o expresie furioasă spre Milă. Dacă nu erai tu, el n-ar fi fost acolo.

— Nu da vina pe mine, zise Mila.

— De când ai apărut în celula asta, n-am parte decât de nenorociri, zise Maybelline. Iar acum mi-ai luat orice motiv ca să mai trăiesc.

— Ce-a făcut cu arma mea?

— Cu arma ta? Zise Maybelline. Fratele meu e mort, iar tu mă întrebi de arma ta.

— Eu mă culc, zise Mila. Trebuie să mă duc din nou la tribunal mâine dimineaţă. Trebuie să stau acolo în timp ce cretinii ăia de avocaţi spun că vor dovedi că Mila Kopistani a plănuit crima şi a ucis-o pe Mary Lou, nemernica de Berkeley.

— Eşti drojdia societăţii, zise Maybelline. Dacă Duke ar fi fost aici, te-ar fi pedepsitpentru păcatele tale.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, dar m-a lăsat în rahat. Cum o să-mi mai găsesc arma?

— Dacă Duke nu te poate pedepsi, Dumnezeu cu siguranţă poate, ridică Maybelline vocea. Eşti o târfă din iad. Fratele meu a murit din cauza ta!

Şi zicând acestea, băgă mâna sub saltea şi scoase cel mai de preţ dintre bunurile ei de prizonieră: un ciob de sticlă.

Maybelline lovi, tăindu-i Milei carotida dintr-o singură mişcare.

Mila nici nu-şi dădu seama ce i se întâmplă. Căzu pe podeaua celulei.

— Vezi cum îţi place asta, zise Maybelline. Uite cât de îngrijorată sunt pentru tine.

Se băgă în pat şi încercă să adoarmă, în timp ce Mila sângera de moarte pe podeaua celulei.

Price citea LA Times în living când Irena intră şi îl întrebă dacă poate să-i vorbească o clipă.

— Trebuie neapărat acum? Zise el. Nu mă simt grozav.

— Îmi pare rău, zise ea, dar trebuie să-ţi explic ceva. Am sentimentul că tot ce s-a întâmplat în ultimele luni e din vina mea.

Iisuse! N-avea chef de asta.

— Spune, zise el.

— Nu m-am purtat niciodată cu Mila aşa cum ar fi trebuit să se poarte o mamă cu fiica ei. Am fost mereu rece faţă de ea.

— Ce tot spui acolo? Se încruntă el.

— Am respins-o din clipa în care am născut-o, continuă Irena, umblând prin cameră. Ea. Ea a schimbat multe lucruri în viaţa mea. A intervenit între mine şi tine.

— Cum adică a intervenit între tine şi mine? Irena, ştiu că am avut noi momentele noastre, dar eu nu ţi-am dat niciodată speranţe false, nu te-am lăsat să crezi că va fi ceva între noi.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce mai e? Zise el nerăbdător.

Ultimul lucru de care mai avea nevoie acum erau confesiunile Irenei.

— Vezi tu, s-a întâmplat aşa.

Şi chiar când ea se pregătea să-i spună adevărul, sună telefonul.

Uşurat, el apucă receptorul.

— Da. Aha.

Ascultă cu atenţie câteva minute.

— Oh, la dracu’! Ce-o să se întâmple acum? O să-i spun chiar eu. Da, îi spun.

Puse receptorul în furcă, se ridică şi îşi desfăcu braţele.

— Vino aici, zis el.

Ea se apropie.

— Ce e?

El o îmbrăţişă strâns.

— Am o veste destul de. Şocantă.

— Ce e?

— Mila. A fost atacată de o colegă de celulă. Îmi pare rău să-ţi spun asta, Irena, dar. E moartă.

EPILOG

Şase luni mai târziu:

— Bună dimineaţa, zise Lucky în timp ce Lennie, însoţit de micul Gino, de Maria şi de Leonardo se întorceau tropăind pe treptele de lemn dinspre plajă, zâmbitori, uzi şi plini de nisip.

Ea luase micul dejun întinsă pe punte, privind în largul oceanului. Brioşe, fructe proaspete, iaurt, pâine prăjită şi şuncă.

— Cui îi e foame?

— Mie, vă rog, zise Leonardo.

După ce fusese operat cu succes pentru recăpătarea auzului, învăţase să vorbească engleză cu o rapiditate uimitoare, prinzând tot felul de expresii colorate de la micul Gino şi de la Maria.

— Atunci tu poţi să stai în capul mesei, îi zise ea îmbrăţişându-l cu putere.

Leonardo şi cu ea se împrieteniseră. După moartea mamei lui, Lucky fusese persoana de care se agăţase cu disperare. Iar ea avea grijă de el de parcă ar fi fost propriul ei copil. Ceea ce, într-un fel, era adevărat, pentru că îi curgea prin vene sângele lui Lennie, iar asta era destul s-o facă să-l iubească necondiţionat.

O înmormântaseră pe Claudia. Ceremonia fusese emoţionantă. Slujba se ţinuse atât în engleză, cât şi în italiană.

După tragedie, Lucky se aştepta ca Lennie să intre din nou într-o stare de depresie, dar nu se întâmplase aşa. Dimpotrivă, luase viaţa în piept, exersându-şi aptitudinile de trăgător cu arma şi luând lecţii de karate.

Ea admiră sincer modul în care el abordase situaţia. Acţiunea îl făcea să-şi recapete puterea şi încrederea, să se simtă bine cu sine.

— Eu vreau să stau în capul mesei, se îmbufnă Maria.

— Ei bine, nu vei sta, răspunse Lucky. Poate mâine, dacă eşti foarte, foarte, foarte cuminte.

— Pot să fiu şi aşa. Maria chicoti şmechereşte.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Lucky.

Lennie veni în spatele ei şi o îmbrăţişă cu putere aşa, plin de nisip cum era.

— Ce face soţia mea azi? Întrebă el.

— Soţia ta e bine. Dar soţul meu?

— Se bucură să te vadă, zise el masându-i ceafa.

— Iubitule?

— Da.

— O să plecăm la prânz. Toată lumea trebuie să fie gata îmbrăcată. Să nu te agăţi de calculator când o să-ţi spun că trebuie să plecăm.

— Aş face eu una ca asta?

— Da.

El rânji şi o îmbrăţişă din nou.

— La prânz. Spălat şi călcat. Nicio problemă.

— Bine. Doar nu mergem la nuntă în fiecare zi.

— Ai s-o porţi, insistă Brigette.

— Ba nu! Răspunse Lina.

— Oh, ba da!

Lina luă jartiera albastră, o aruncă în aer, iar aceasta ateriză într-o frapieră de şampanie plină cu gheaţă.

— Ups, îmi pare rău, zise ea vinovată. Acum nu mai pot s-o port, e udă.

— La fel şi tu, se încruntă Brigette. N-ai auzit niciodată de ceva împrumutat, ceva albastru?

— Ba da, dar nu pun pe mine chestia aia udă, mulţumesc frumos.

— Eşti absolut imposibilă!

— Aşa zice şi Steven.

Luaseră un apartament la Bel Air Hotel unde-şi făceau de cap. Cu o seară înainte ieşiseră în oraş cu Kyra, Suzi şi Annik, viitoarele domnişoare de onoare ale Linei. Era o dublă sărbătoare: petrecerea dinaintea căsătoriei Linei şi apariţia acesteia pe coperta revistei Sports World Internaţional. Era în al nouălea cer. De asemenea, era fericită s-o vadă pe Brigette într-

o formă atât de bună. Brigette îşi tăiase foarte scurt părul ei blond, câştigase puţin în greutate şi îşi refăcuse tenul.

Părea împăcată cu sine şi perfect mulţumită să nu facă nimic pentru o vreme, chiar dacă agentul ei de la New York o implora să se întoarcă la lucru. Trecuse printr-o experienţă înfricoşătoare şi voia să lase timpul să o şteargă.

Zăcuse într-un spital italian vreme de trei săptămâni, cu pneumonie, înainte ca Lucky să o poată aduce înapoi, în America. Boogie aranjase să aibă pază la spital douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca să fie sigur că nu are acces la ea Carlo.

Contele Vitti ţipase şi protestase, până când un reprezentant al poliţiei italiene îl vizitase la palat şi îl avertizase să se potolească.

— Doamna Santangelo are prieteni importanţi, îi spusese omul. Pentru binele dumneavoastră, n-o mai deranjaţi pe americancă.

Carlo era siderat, Americanca" era soţia lui. O s-o deranjeze cât o să vrea. De fapt, prin intermediul avocaţilor, avea s-o deranjeze pentru zece milioane de dolari. Abia după aceea o să se dea deoparte.

Dar n-a fost să fie. Lucky Santangelo veni în Italia. Se întâlniră pentru un pahar la barul hotelului Excelsior. El credea că venise să se înţeleagă. Era arogant şi nu avea de gând să-i cedeze pentru mai puţin de zece milioane. În fond, Brigette era una dintre cele mai bogate femei din lume.

Lucky bău şampanie, făcu conversaţie inofensivă şi în cele din urmă îi întinse peste masă zece bancnote de câte un dolar.

— Plata integrală, zise ea cu fermitate.

— Ce?

— Şi dacă ţii la sculă ta italiană, n-o să mai încerci să iei legătura vreodată cu Brigette. Căsătoria va fi anulată.

El privi în ochii ei ameninţători şi înţelese că spunea adevărul.

— Întreabă pe oricine, Carlo. Nu fac ameninţări gratuite.

Nu-i venea să se pună cu Lucky Santangelo.

Se întoarse în Sardinia, ca să se consoleze cu unică lui dragoste adevărată, Isabella.

Prea târziu. Se măritase cu un industriaş miliardar în vârstă de şaptezeci de ani şi plecase la Buenos Aires unde trăia noul ei soţ.

Carlo era distrus.

Maybelline Browning declară în faţa autorităţilor tot ce ştia despre Milă Kopistani. Povesti cum se lăudase Mila că o împuşcase pe Mary Lou Berkeley şi cum îl prostise pe Teddy Washington să-şi lase amprentele pe arma crimei.

Le mai spuse că Mila o ameninţase şi că fusese nevoită să o omoare în legitimă apărare. Primi o pedeapsă de doar zece ani de închisoare.

Nu-i păsa. Nu mai avea nimic pentru care să trăiască acum, că Duke murise.

Teddy Washington se alese cu o pedeapsă de optsprezece luni cu supraveghere, ceea ce îl mulţumi pe tatăl său, care urma să înceapă în sfârşit lucrul la noul lui film. Ca să sărbătorească, Price organiză o călătorie în Bahamas pentru el şi Teddy, care făcea orice ca să stea departe de Ginee. Aceasta apărea la televizor, bucurându-se la maximum de cele cincisprezece minute de foarte dubioasă glorie.

În ultimul moment, Price o invită pe Irena să-i însoţească. Îi părea rău pentru ea. În fond, suferise o pierdere devastatoare şi el ştia că e distrusă.

Teddy era supărat, dar cui îi păsa? Price ştia că putea să facă orice voia, iar acum voia compania unei femei care punea dragostea pentru el mai presus de orice şi care nu-i dădea bătăi de cap.

Primii care păşiră spre altar fură copiii. Maria, Carioca şi Chyna, trei fetiţe în rochiţe simple roz, cu margarete prinse în păr. Apoi, băieţii: micul Gino şi Leonardo, strălucitori în cămăşile lor albe şi cu pantaloni de catifea neagră.

Invitaţii oftară corespunzător.

— Nu-i aşa că Chyna e cea mai adorabilă fetiţă din univers, îi şopti Venus lui Cooper, mândră aşa cum numai o mamă poate fi.

— Are nevoie de o soră sau de un frate, zise Cooper.

— Serios, se miră Venus, zâmbind provocator. Păi, de vreme ce sunt între filmări, să vedem ce putem face în acest sens.

În spatele lor, Pia îl întrebă pe Alex:

— Îţi plac copiii?

— De la distanţă, zise el, privind-o cu coada ochiului pe Lucky, care arăta absolut senzaţional în rochia ei roşie.

Filmul la care lucraseră împreună fusese o experienţă nemaipomenită. Lucky fusese un producător de milioane, iar el speră că, poate cu binecuvântarea lui Lennie, vor mai lucra la încă unul, cât mai curând.

Pia îl prinse de mână. Încă nu o ceruse de nevastă, dar era hotărât s-o facă.

Gino îi făcu semn cu cotul lui Paige.

— Ia uită-te la nepoţii mei, se împăună el. Nu arată deloc rău, nu? O grămadă de mici Santangelo. Îi ador!

Veni apoi rândul domnişoarelor de onoare, Annik, Kyra şi Suzi, trei supermodele superbe care îi făcură pe toţi bărbaţii să le privească cu jind. Plutiră parcă spre altar în rochiile lor roz închis, cu picioarele lor lungi, cu rochii decoltate şi, ca notă de echilibru, cu zâmbete modeste.

Doamna de onoare, Brigette, se afla în spatele lor. Era atât de strălucitor de frumoasă, încât lui Lucky îi dădură lacrimile. Se gândi la toate prin câte trecuse fina ei în ultimul an: drogurile, avortul, evadarea din mâinile lui Carlo. Era un miracol că se refăcuse atât de bine, din toate punctele de vedere!

Bobby, aşezat lângă Lucky, zise dominat de hormoni:

— Uau, mamă! Brig arată fenomenal!

— Potoleşte-te, Bobby. Face parte din familie, îl admonestă Lucky. Eşti unchiul ei!

— Nu te agita, mamă, doar mă uit. Hei, adăugă el obraznic, crezi că sunt prea tânăr pentru vreuna dintre domnişoarele de onoare?

Lucky nu se putu abţine să nu râdă. Va trebui să stea cu ochii pe Bobby. Era pe cale să devină un dezmăţat.

Lennie stătea lângă Steven, în partea din faţă a bisericii. Era cavalerul de onoare al lui Steven şi părea mândru de rolul lui.

Steven nu putea sta locului. Era nerăbdător şi agitat. Se întreba tot timpul dacă de undeva, cumva, Mary Lou îl privea. Şi dacă o făcea, oare era de acord?

Când Lina apăru, se lăsă o linişte desăvârşită. Era o apariţie în rochia ei de mireasă, creată de Valentino special pentru ea. Pe cap avea o tiară cu diamante semnată Harry Winston.

Steven se uită, de lângă altar la cea care avea să-i fie soţie şi ştiu, fără urmă de îndoială, că făcuse cea mai bună alegere.

Odată încheiată ceremonia căsătoriei lui Steven şi a Linei, adunarea se animă, iar Lennie se duse să-şi caute soţia. Când o găsi îi şopti:

— Te iubesc, draga mea. Şi mi-a venit o idee nemaipomenită.

— Ce idee? Îl întrebă Lucky.

— Hai s-o facem din nou.

— Ce să facem din nou? Întrebă ea îmbrăţişându-i gâtul cu braţele.

— Să mai facem o nuntă.

— Bine, acceptă ea şi-şi zise că, atât cât vor trăi, ea şi Lennie vor fi mereu împreună.

SFÂRŞIT